

Fritz Binde

Despre secretul credinței

Fritz Binde

Despre secretul
credinței

Cuprins

	pag
Prefața editorului	7
Cuvântul Tău este o lampă pentru picioarele mele	9
Secretul credinței	30
Despre secretul crucii	50
Trei condiții fundamentale ale urmării lui Isus	69
Lupta bună a credinței în ispite și în suferință	88
Transformarea noastră în imaginea lui Hristos	110
Rugați-vă neîncetat	126
În toate lucrurile, slujitorii lui Dumnezeu	147
Glorificați pe Dumnezeu în trupul vostru	170
Nu vă faceți sclavi oamenilor	189
Speranța Evangheliei	209
Fericita sărăcie în duh	235

Prefața editorului

După ce m-am pocăit în anul 1980, dintre primele cărți pe care le-am citit, a fost cartea *Despre secretul credinței*. Nu, mai bine spus, nu am citit-o, am studiat-o timp de doi ani. Nu mai întâlnisem până atunci așa ceva. După Biblie, ea a fost și este cartea prin care am fost binecuvântat cel mai mult. Doresc ca ceea ce am aflat din ea să pot să aplic tot mai mult în viață.

Fritz Binde (1867-1921), ateu și comunist, după ce s-a pocăit, a trăit cinci ani în Elveția, alături de Georg Steinberger. După cum mărturisește el însuși, în acest timp a citit numai Biblia. Și apoi, duhul acesta trezit a început să predice. El a lucrat ca evanghelist și predicator binecuvântat. La începutul secolului al XX-lea s-au pocăit prin el și bunicii mei, Heinrich și Katharina Plock. Ca să participe la studiile biblice conduse de el, ei parcurgeau de multe ori pe jos mai mulți kilometri.

De aceea, mă bucur în mod deosebit de reeditarea cărții *Despre secretul credinței*. La editarea ei s-a păstrat în mare măsură cuvintele și stilul autorului, făcându-se numai mici modificări și adaptări.

În final, vreau să avertizez pe cititori și cititoare. Știu câteva persoane care, după ce au citit două-trei capitole din cartea aceasta, au renunțat s-o mai citească. Binde nu cruță pe nimeni și nu fletează pe nimeni, ci spune întotdeauna lucrurilor pe nume, deoarece lucrul acesta ajută cititorului. Cine este gata să se înfățișeze în lumina lui Dumnezeu, acela va avea numai de câștigat.

Doresc ca Domnul Dumnezeu să folosească mai departe această carte, spre binecuvântarea generației actuale!

Hünfeld, iunie 2011
Wilfried Plock, editor

Nota la ediția românească

Cartea *Despre secretul credinței* a fost scrisă în urmă cu o sută de ani. De atunci limba a evoluat și multe din cuvintele sau expresiile folosite de autor nu se mai folosesc, iar majoritatea celor inventate de el nu au fost preluate în vocabularul curent. Ele nu există nici în dicționarul explicativ al limbii germane (Duden) și nici în vocabularul folosit în internet.

În textul românesc a fost eliminată coloratura stilului secolului în care a trăit Fritz Binde și cuvintele inexistente în vocabularul actual.

În măsura posibilă, am căutat să scurtez pasajele, însă lucrul acesta nu a fost posibil peste tot, deoarece s-ar fi întrerupt ideea lor.

Acolo unde textul este totuși greu de înțeles, este probabil scăparea mea, a autorului sau a amândurora.

traducătorul

Cuvântul Tău este o lampă pentru picioarele mele

*Cuvântul Tău este o lampă pentru picioarele mele ...
Psalmul 119:105*

Orele de studiu biblic trebuie să fie ore de învățare și de exersare în învățarea și practicarea gândirii biblice. Trebuie să învățăm să gândim cum gândește Dumnezeu, iar Dumnezeu ne descoperă gândurile Sale în Biblie, pentru ca să-L cunoaștem și să ne însușim înțelepciunea și natura Sa. Pe pământ nu există nimic mai mare și mai bogat decât gândurile și natura Sa.

Un copil al lui Dumnezeu câștigă cel mai mult din cuvântul Bibliei, anume, cunoașterea Tatălui său ceresc. Cât de mult se chinuie astăzi oamenii să învețe să gândească în mod rațional, adică după regula înțelepciunii omenești; însă Biblia ne ajută să învățăm să gândim conform regulii înțelepciunii divine.

Trebuie ca gândurile lui Dumnezeu să devină gândurile noastre, înțelepciunea și natura lui Dumnezeu să devină înțelepciunea și natura noastră. Lucrul acesta este ceva unic, încât nu putem să frecventăm destul orele de studiu biblic și să cugetăm îndeajuns asupra Bibliei. Oamenii caută astăzi să învețe să privească lucrurile în mod rațional, pe când noi, având ochii luminați prin Cuvântul biblic, învățăm să le privim în mod biblic. Și dacă ai ști cât de mulți se grăbesc să meargă la prelegerile științifice și la tot felul de expoziții de artă! Cu ce duh, predat lui Dumnezeu, ar trebui să ne întâlnim noi la orele de studiu biblic!

Trebuie să știm că orice oră de studiu biblic este o oră de lucrare a Duhului Sfânt în noi. Trebuie demolat ce este omenească, și zidit ce este divin. Trebuie să fie omorât tot ceea ce nu poate moșteni împărăția lui Dumnezeu, și să fie întărită și dusă până la maturitate și rodire viața noastră din Dumnezeu și pentru Dumnezeu.

De fiecare dată, trebuie ca Cuvântul lui Dumnezeu să se dovedească viu și puternic, mai ascuțit decât o sabie cu două tăișuri, care pătrunde și desparte sufletul și duhul, măduva și oasele; și el trebuie să ajungă judecătorul sentimentelor și gândurilor inimii. (Evr 4:12) De fiecare dată, trebuie făcută cu orice preț o deosebire între modul omenească și cel divin. Natura omenească adamică, carnalo-sufletească, pe care-o avem noi, trebuie să fie demascată înaintea Aceluia

cu care avem de-a face. Neîncrederea față de gândirea noastră proprie vanitoasă, falsă, trebuie să ne determine să ne plecăm sinceri înaintea lui Hristos și să ne supunem orice gând ascultării de El.

Căci mai întâi trebuie ca Duhul Sfânt să distrugă planurile omeștești și orice înălțime care se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu, înainte ca Duhul Sfânt să realizeze în noi gândurile Lui divine. (2Cor 10:5)

Poate să existe o lucrare mai decisivă și de perspectivă, ca lucrarea Duhului Sfânt în copiii lui Dumnezeu, atunci când ei se strâng împreună la studiul biblic? Copiii lui Dumnezeu sunt purtătorii și împlinatorii gândurilor Sale. Lucrul acesta exprimă întreaga lor demnitate și conținutul vieții lor. Referitor la Domnul nostru, nu se poate spune nimic mai important, decât că El a venit în lume să îplinească Scriptura. (Lc 24:44-45)

Prin trimiterea Fiului Său, darul lui Dumnezeu pentru noi, Dumnezeu Și-a împlinit și explicat în același timp Cuvântul Său, dat în formă scrisă. De aceea, de fiecare dată, apogeul studiului nostru biblic trebuie să fie să-L privim pe Hristos.

La rândul ei, privirea noastră spre Hristos trebuie să-și aibă apogeul în rezultatul practic, pentru ca, în mod asemănător, și viața noastră să devină o împlinire clară a Scripturii. Toate promisiunile lui Dumnezeu sunt în Hristos da și amin. (2Cor 1:20)

Ca purtători și împlinatori ai gândurilor lui Dumnezeu, ajungem prezentatorii Cuvântului lui Dumnezeu, ai Cuvântul vieții. (Fil 2:16)

Așadar, orice rațiune a studiului biblic, dorit de Dumnezeu, nu poate fi decât ca prin Duhul Sfânt să cunoaștem și să înțelegem sfânta Scriptură, care redă gândurile lui Dumnezeu; iar împlinirea ei să slujească glorificării lui Dumnezeu prin noi.

Chiar și despre un copil al lui Dumnezeu nu se poate spune nimic mai important, decât că Scriptura a fost împlinită prin viața lui. De aceea, apostolul Pavel ne îndeamnă: „*Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi, în toată înțelepciunea.*“ (Col 3:16)

Scopul lucrării apostolului Pavel a fost să prezinte pe orice om desăvârșit, în Hristos Isus. (Col 1:28) Acest lucru nu poate fi realizat decât atunci când împlinim vizibil Cuvântul pe care l-am primit și care locuiește în noi. Iar studiul biblic trebuie să ne determine și să ne conducă să-l împlinim.

Trebuie recunoscut clar, că orice așa-zisă „nereușită“ în comportarea noastră creștină este o neîmplinire a Cuvântului, o viață neîm-

plinită, care nu a atins nivelul stabilit de Dumnezeu pentru noi.

Orice greșeală din viața noastră este o neîmplinire a Cuvântului.

Valoarea descoperirii Scripturii nu este disprețuită mai mult, ca prin lipsa descoperirii puterii lui Dumnezeu în credincioșii care se comportă nedemni de Evanghelia lui Hristos, (Fil 1:27) care zic că se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu, dar Cuvântul lui Dumnezeu nu stă la baza vieții lor.

Care este cauza acestei contradicții dintre Cuvântul lui Dumnezeu și comportarea oamenilor, prin care de multe ori este vorbit de rău Cuvântul lui Dumnezeu? (Tit 2:5) De regulă, este de vină disprețuirea în mod practic a Cuvântului lui Dumnezeu.

Aceasta înseamnă că ei consideră Cuvântul lui Dumnezeu o teorie, un ideal; iar ca atare, cerințele lui sunt de neatins. El este numai afirmat și apărat. Iar aplicarea lui este considerată imposibilă, și, drept consecință, oamenii nici nu se preocupă în mod serios de aceasta. Nenumărați credincioși trăiesc în această apreciere teoretică și disprețuire practică a Cuvântului lui Dumnezeu, și puțini sunt aceia care suferă cu adevărat din cauza acestei contradicții.

Mulți s-au obișnuit cu această contradicție. Acceptă Cuvântul așa cum este, și-și continuă mai departe viața lor superficială. Iar dacă vreodată cer un sfat pentru schimbarea vieții lor, când li se recomandă Cuvântul lui Dumnezeu, nu-l acceptă.

După o oră de studiu biblic, unde am arătat ce înseamnă să fii răstignit, mort, îngropat și înviat împreună cu Hristos, un tânăr m-a întrebat cum poate să scape el de pofta cărnii. Iar când i-am răspuns prin întrebarea: „N-ai auzit mai înainte?“, mi-a răspuns, zâmbind zeflemitor: „Ah, totul este numai teorie!“

Din păcate, așa gândesc și trăiesc foarte mulți credincioși.

Ei vin la ora de studiu biblic dintr-o obligație față de învățătura biblică. Aparent serioși, ei spun la sfârșitul orei de studiu biblic: „Am mai auzit încă o dată cum ar trebui să fie!“; considerând acest „auzit“ un adevărat aport religios; însă în viața lor practică ei rămân disperați și pasivi.

Sau alții frecventează orele de studiu biblic din plăcerea pentru înălțimea și frumusețea modului biblic de gândire. Dacă un vorbitor simpatic posedă acest mod de gândire și vorbește elocvent și într-o formă plăcută, atunci ei îl adoră, spunându-i: „Într-adevăr, ne-ați oferit o desfătare spirituală!“

Bineînțeles, că în viața acestor oameni nu există nicio urmă de

aplicare practică a Bibliei, ci ei se desfășează pentru un timp în lumina Cuvântului lui Dumnezeu – sau mai bine spus, îi desfășează mimica unui om.

Iar alții, din cei care vin la studiul biblic, stăruie insistent pentru o învățătura biblică curată, însă așa cum gândesc ei. Ca niște detectivi, ei sunt atenți dacă cele auzite se potrivesc sistemului lor de învățătură, și dacă se poate accepta cele spuse de fratele care a vorbit, sau să-l avertizeze. În ultimul caz poate îl muștră aspru, cu cuvintele: „Am vrut numai să te facem atent, că ceea ce ai spus, nu are un fundament biblic!“

Așa ceva mi s-a întâmplat și mie, când, la discuțiile care au urmat predicii, mă așteptau patru-cinci reprezentanți ai diferitelor denominațiuni, fiecare dintre ei vrând să dovedească, cu Biblia în mână, că „ce spusesem eu era fals“, deoarece ei nu au regăsit în predica mea sistemul lor de învățătură!

Oh, câți copii ai lui Dumnezeu, referitor la Biblie, sunt interesați astăzi numai de direcția (*n. trad.: mișcarea, aici și peste tot!*) pe care o susține vorbitorul, și poate și cine l-a chemat și plătit!

Toate aceste lucruri disprețuiesc Cuvântului lui Dumnezeu, căci ele nu sunt decât modul omenesc banal, și lipsa Duhului și a modului de gândire a lui Hristos, care este înaintea lui Dumnezeu singura împlinire valabilă și practică a Scripturii.

Unde își are însă originea această disprețuire a Cuvântului lui Dumnezeu? În aversiunea noastră innăscută față de crucea lui Hristos. Oh, noi acceptăm Vestea Bună salvatoare a Fiului lui Dumnezeu, „predicarea crucii“, (1Cor 1:18) pe care El a murit pentru păcatele noastre, dar, în măsura în care este posibil, fugim de gândul crucii!

De regulă, obișnuim să vorbim de jertfa lui Hristos, însă trăim la fel ca mai înainte. Aceasta înseamnă că în realitate nici nu ne gândim să considerăm în mod serios că am fost răstigniți, morți, îngropați și înviați împreună cu Hristos la o viață nouă.

Și tocmai aceasta ar fi singura viață de credință practică, pentru că lucrul acesta este o împlinire adevărată a Cuvântului. Suntem mulțumiți cu recunoașterea teoretică a mărturisirii credinței, pe care știm s-o folosim bine, spre liniștirea noastră, însă nu trăim o adevărată viață de credință.

Cât de puțini sunt cei care vor să suporte practic consecințele morții lui Hristos, așa cum o face și o mărturisește Pavel: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc ... dar nu mai trăiesc eu, ci

Hristos trăiește în mine! (Gal 2:20; Fil 1:21)

Și despre câți ar trebui să spună și astăzi Pavel: „*Căci v-am spus de multe ori, și vă mai spun și acum, plângând: sunt mulți care se poartă ca dușmani ai crucii lui Hristos.*“ (Fil 3:18)

Cât de puțini dintre noi renunțăm practic la viața noastră, ca la o viață devalorizată prin crucea lui Hristos! Eu spun „practic“, căci teoretic se acceptă ușor toate celelalte lucruri, mai ales la o oră de studiu biblic.

Cât de puțini se gândesc unii să renunțe la onoarea lor, chiar și numai o singură zi, și să se comporte în lucrurile zilnice obișnuite ducând o viață prin și cu Hristos, și astfel să împlinească Cuvântul! (Gal 6:14; Fil 4:13)

Câți așa-ziși „credincioși“ consideră o astfel de „trăire“ a Cuvântului lui Dumnezeu drept ceva imposibil! Dar nu înseamnă aceasta a încălca Cuvântul?

Și câți, care au Cuvântul lui Dumnezeu în mână și în gură, încălcă în felul acesta Cuvântul Său!

Domnul nostru nu a avut „adunări speciale de sfințire“. El însă ne-a dat reguli simple, cum să-L urmăm.

El spune: „*Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze.*“ (Mt 16:24)

Se pare că astăzi nu mai sunt suficiente aceste reguli simple. Trăim într-un timp al poruncilor omenești evlavioase, în loc să-L urmăm pe Domnul în mod tăcut, lepădându-ne de noi înșine și practicând viața și Cuvântul Său.

Noi subordonăm Cuvântul lui Dumnezeu eului nostru evlavios.

Unii străbat cu mare tam-tam țara, cu interpretări speciale ale Scripturii, și condiționează urmarea lui Isus și coroana vieții de aprobarea unor astfel de învățături deosebite!

Nu demult, m-a întrebat cineva, în mod serios:

– Cărei „mișcări“ aparții tu?

I-am răspuns:

– Eu aparțin mișcării pentru Hristos.

Aproape jignit, mi-a zis:

– Nu este de-ajuns!

Și a încercat să-mi dovedească cu o insistență autoritară carnală, că eu nu ascult de Cuvântul lui Dumnezeu și nu am cetățenia cerească.

Poporul lui Dumnezeu este astăzi plin de astfel de „slujitori ai tă-

ierii împrejur“.

Există printre credincioși o patimă nervoasă, ca ei să se deosebească prin învățături deosebite, speciale. Ceea ce nu este nimic altceva, decât o consecință a răspândirii egoismului nerăstignit, prezent peste tot, pe care Satana știe să-l folosească după principiul lui preferat: „Desparte și condu!“ (Divide et impera!)

Egoismul evlavios vrea să se afirme, să se impună și să aibă dreptate. El „practică“ Cuvântul lui Dumnezeu spre a se ridica deasupra celorlalți.

Luând drept motiv ascultarea de Cuvânt, ei se ceartă cu încăpățănare pentru propria părere, fac pe ascuns adepți și grupări, pentru ca la momentul oportun să se despartă de ceilalți și să întemeieze cu ei o grupare, o „adunare nouă“. Ah, cu câtă durere am experimentat lucrul acesta în ultimii ani și în multe locuri! Iar inițiatorii de mișcări religioase noi se bat cu pumnul în piept, și strigă: Cuvântul, Cuvântul, Cuvântul întreg, și nimic altceva, numai Cuvântul! Însă, de fapt, ei sunt stăpâniți numai de eul lor, eul, întregul lor eu, și nimic altceva!

În războiul fratricid, când este vorba de formele neclare ale vieții și părtășiei din adunare și de explicarea cuvântului profetic, se abuzează în mod deosebit de Cuvântul lui Dumnezeu, ca de o sabie a Duhului Sfânt.

Este o realitate că majoritatea mișcărilor care au concepții contrare, se ceartă referitor la formele exterioare sau la explicarea evenimentelor viitoare.

În loc să recunoască cât de secundare sunt toate formele exterioare, dacă nu avem în ele gândul lui Hristos, și cât de incomplete rămân toate explicațiile cuvântului profetic, și că ele au numai valoarea unui calcul probabil. Se aruncă nucleul dulce al dragostei de frați, tocmai nucleul în care se află împlinirea importantă a Cuvântului.

Cu ce pasiune firească se caută adepți, se bănuiește, se înfierează, se ștampilează, se aruncă! Ce este aceasta? Lipsa gândului crucii și a lepădării totale de sine! Un dispreț egoist față de o mare parte a Cuvântului lui Dumnezeu! Se luptă pentru ultimele lucruri, însă n-au fost încă învățate nici primele!

Este adevărat, astăzi bate un vânt deosebit de învățătură viciată, care aruncă ad litteram pe copiii lui Dumnezeu dintr-o părere în alta, sunt chemați dintr-o adunare în alta, prin jocul vicleniei oamenilor,

în metoda amăgirii! Dar noi, „... credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate lucrurile, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos!“ (Ef 4:15)

Pentru aceasta este necesar să devenim maturi, însă nu în noi, ci în Hristos, prin Cuvântul sănătos al Domnului nostru și prin învățătura care este conformă cu evlavia. (Tim 6:3)

De aceea, la orice oră de studiu biblic trebuie să cercetăm rădăcina lucrurilor; anume, înrădăcinarea fiecărui suflet în singurul Domn. (Col 2:6-7) Fiecare suflet trebuie să ajungă la o viață ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, (Col 3:3) fără de care orice ascultare a Cuvântului rămâne îndoielnică. Majorității credincioșilor le lipsește această viață ascunsă, înrădăcinată în Hristos. De aceea, ei se află de multe ori într-o perioadă secetoasă, iar viața lor de credință poate fi dezrădăcinată de orice vânt de învățătură omenească; astfel că orice palavragiu se poate erija în domnul credinței lor.

Ei nu au o legătură directă suficientă cu Capul, Hristos. Și drept urmare, au întotdeauna și o înțelegere temătoare, legalistă sau îndrăzneată și obraznică a Cuvântului.

Ei pot să participe la multe ore de studiu biblic, dar ei nu progresează deloc. În viața lor, ei rămân la ceea ce au auzit demult, ancorați în natura lor proprie și robiți de lucrurile omenești vizibile. Însă Duhul Sfânt, care este puterea vitală a învățăturii sănătoase, poate să-i cuprindă imediat și să le dăruiască o viață adânc înrădăcinată și roditoare în Hristos. De atunci încolo ei învață să se „adape“ singuri din Cuvânt.

Un credincios nu beneficiază personal deloc de Scriptură, înainte de a avea o legătură personală directă cu Hristos, singurul și adevăratul fundament al vieții lui. Hristos nu este numai Ușa spre cer, ci și Ușa spre Cuvântul Său și spre întreaga Biblie. Cunoașterea noastră reală a Cuvântului nu este niciodată mai adâncă decât înrădăcinarea noastră în Hristos.

Nu vom învăța niciodată să gândim biblic, decât în măsura în care vrem să învățăm să trăim biblic.

Mintea oamenilor poate prelucra pentru ei, cu un interes zelos, tot felul de cunoștințe biblice vechi; însă ei nu au o viață conform Bibliei și gândului lui Hristos, în înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu. Viața din Cuvântul lui Dumnezeu este cu totul altceva, decât cunoștințele din Cuvântul lui Dumnezeu. Numai în măsura în care avem o viață din Dumnezeu și cu Dumnezeu, avem și o viață din

Cuvânt și conform Cuvântului.

Condițiile pentru urmarea lui Hristos sunt și condițiile pătrunderii în tezaurul bogățiilor Cuvântului. Lepădarea de sine nu aduce numai aprobarea lui Isus, ci și aprobarea Cuvântului.

Acceptarea crucii aduce și acceptarea și câștigarea Cuvântului.

Legătura intimă, vie, cu Domnul, produce în noi și împlinirea vie a Cuvântului.

Adăparea din Cuvânt înseamnă mai mult decât cercetarea Cuvântului. Cercetarea este mai mult decât o comparație extinsă, o căutare zeloasă și o verificare, dacă este sau nu așa. Ea este o cercetare rațională minuțioasă. Adăparea este mai profundă, mai mult decât o aplecare însetată în izvorul lui Dumnezeu; este să iei și să bei din izvoarele mântuirii. (Isa 12:3)

Se cercetează Cuvântul Adevărului, dar se adapă din Cuvânt, din Cuvântul vieții. În el sapă cazmaua minții, iar adăparea din izvorul descoperit potolește setea sufletului. Nu mulți au darul unei erudiții biblice propriu-zise; însă toți trebuie să fie capabili să se adape și să trăiască din Cuvânt. Fiecare trebuie să învețe din Cuvânt, încât să fie în stare să se adape și să se hrănească în mod biblic.

Întotdeauna, orele de studiu biblic nu pot fi decât ore de pregătire pentru cercetarea Cuvântului, și o hrănire și o adăpare din Cuvânt. Nu poți să înțelegi din auzite Biblia, ci trebuie să înveți să cauți singur în ea, spre a putea descoperi și primi singur.

Învățătorul tău nu are voie să fie decât ajutorul bucuriei tale, (2Cor 1:24) altfel el se face vinovat de imaturitatea ta permanentă, și este un învățător rău pentru credința ta.

Și câți sunt vinovați în timpul de astăzi față de ascultătorii lor, de impunerea unei mișcări trufașe!

Cel mai eficace mijloc împotriva abuzării autoritare de Cuvânt este folosirea bună a Cuvântului Biblic.

Trebuie să înveți să te descurci singur, cu Biblia în mână. Dacă o faci într-o lepădare de sine, conform gândului crucii, amintit mai înainte, și în înrădăcinarea adâncă în Hristos, nu există niciun pericol ca în folosirea strict personală a Scripturii să ajungi un om încăpățânat, sectar. Dimpotrivă, în cazul folosirii spirituale, bune, a Cuvântului, Duhul Sfânt te conduce în orice adevăr, care unește pe toți cei călăuziți de Duhul.

Nimic nu este mai merituos, ca adăparea personală, cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu. Într-adevăr, tu trebuie să ajungi ca unul

care găsește o pradă mare. (Ps 119:162) Prada ta!

Și astfel, în sfârșit, Biblia ajunge cândva cu adevărat Biblia ta. Nu te mai lași mânat să deschizi orb Biblia, la comandă, ca să te lași prins în plasa țesută din firele biblice ale unei mișcări, și nici nu vei mai îndrăzni să folosești Biblia ca o carte de afirmații incoerente. Nimic nu ne face mai independenți de neputința săracă a omului și a eului nostru propriu, decât o folosire spirituală personală a Scripturii. Este cea mai activă viață din Dumnezeu și cu Dumnezeu!

Dacă exersezi lucrul acesta, vei fi din ce în ce mai surprins de plinătatea luminii și puterii pe care a scris-o Dumnezeu în Cuvântul Său pentru tine, da tocmai pentru tine.

Gândurile Lui vor deveni și gândurile tale, căile Lui, căile tale, natura Lui va deveni natura ta, puterea Lui, puterea ta. Ce câștig!

Dacă vrei să câștigi toate aceste lucruri, primul lucru este:

Citește Biblia într-un loc retras!

Repet ce am amintit deja: Orele de studiu biblic nu pot fi decât o îndrumare în folosirea Scripturii. Orele de studiu biblic vor să ne conducă la ore liniștite de „adăpare“ din Cuvânt, în cămăruța proprie. Dacă cel care frecventează orele de studiu biblic nu urmărește acest scop, el nu va avea niciun câștig de durată și nimic din „orele frumoase de zidire“. În mod deosebit, nu astăzi, când se aude atâtea, atâtea predici; unde o impresie omoară pe cea dinaintea ei, și astfel nu se ajunge la adevărată impresie, ci la o zăpăceală religioasă.

Ia numai seama cum se strigă plin de entuziasm:

Ah, a fost minunat! Ah, a fost frumos! Ah, a fost binecuvântat! – fără să se poată însă spune clar ce descoperire a lui Dumnezeu a primit el. De aceea un rezultat așa de mic, după o vorbire și o auzire supra-bogată. Lipsește primirea liniștită și „prelucrarea“ liniștită a Cuvântului. Treptat, observi singur contradicția dintre *a auzi* și *a avea*, și crezi că depinde de modul auzirii – ar trebui să auzi ceva mai bun, mai adânc, mai superior, mai puternic.

Astfel ți se formează o patimă permanentă după ceva nou, și mai nou, și ești gata să accepți orice alergare și exaltare sau fanatism. Ceea ce-ți lipsește, este liniștea roditoare.

Viața ascunsă cu Hristos în Dumnezeu este cea mai liniștită viață imaginabilă. Este o viață liniștită de dragoste; și totuși, nu există nicio viață mai activă ca aceasta.

Ce lucrare interioară ascunsă are loc într-o astfel de viață!

Mai întâi, lucrarea decisivă a auzirii interioare atente. Ea este prima liniște necesară auzirii și ascultării. În sfârșit, scade pustiitorul amestec de voci din jurul tău și din tine! În sfârșit, urechea ta este rezervată numai Domnului! Cât de mult te rușinezi de vorbăria lumească și „evlavioasă“ pe care ai auzit-o sau la care ai participat!

Numai în liniștea auzirii și ascultării devii sincer față de Domnul tău și de Cuvântul Său. Acum El poate, în sfârșit, să vorbească cu adevărat cu tine. Și vezi ce ai pierdut până acum, și cât de mult depinde ascultarea exterioară de auzirea interioară liniștită, pe care tu ai neglijat-o atâta timp!

Cum poate să fie Hristos Domnul tău, dacă nu-L ascuți?

Căci citirea obligatorie a Bibliei are loc fără ca urechea ta să fie deschisă, și pe care Domnul ți-ar fi deschis-o demult cu plăcere, dacă ai fi vrut să fugi de înșelarea gălăgioasă a egoismului tău. (Isa 48:8; Prov 20:12)

Mulți afirmă că nu ar avea timp și nici prilej pentru citirea în liniște a Bibliei. Prin astfel de scuze se arată numai cât de departe este cineva de viața ascunsă cu Hristos în Dumnezeu; faptul că el este încă sclavul activității vieții vizibile și exterioare. De regulă, obișnuința decide referitor la folosirea timpului.

Cu prilejul consilierii, când întreb:

– Citești în fiecare dimineață în Biblie?

Mi se răspunde de multe ori: *Nu, nu mereu!*

– De ce nu mereu?

– *Nu am timp mereu!*

După care întreb:

– Bei cafea în fiecare dimineață?

– *Da!*

– Da, dar ai timp în fiecare dimineață să bei cafea?“

Mi se răspunde printr-o tăcere penibilă.

Bineînțeles că pentru hrănirea omului exterior, fiecare își face timp; însă pentru hrănirea omului interior, mult mai necesară, nu există timp!

Și apoi el se miră că este slab și bolnav în credință!

Iar în ceea ce privește liniștea, este mai puțin vorba de un loc exterior liniștit, ci mai mult de un suflet cu adevărat liniștit, în interiorul lui.

Cu un suflet agitat, nu ai liniște nici chiar în cel mai liniștit loc. Și tot așa, un suflet liniștit este într-o odihnă izolată, în locul cel mai

neliniștit.

Cu toată gălăgia deranjantă, avem atâta liniște, dacă avem liniște interioară. Însă liniștea interioară trebuie învățată și exersată; și tocmai Cuvântul slujește acestui scop.

Nimic nu liniștește atât de adânc sufletul nostru, ca Cuvântul vindecător al Scripturii, când îl căutăm cu adevărat, în mod liniștit. Cu fiecare folosire a Bibliei, în căutarea unui ajutor, cu fiecare amintire plină de lumină a unui cuvânt scump al Scripturii, folosim pentru noi puterea salvatoare a Domnului și Mântuitorului nostru. Se aude Cuvântul Său autoritar și se creează „o mare liniște“. (Mc 4:39)

Numai atunci este o liniște roditoare, când Cuvântul ne-o descoperă cu adevărat nouă, cărora ne este dăruită, și ea poate fi sădită în noi; (Iac 1:21) iar acesta este Cuvântul nepieritor, primit cu blândețe, care este capabil să ne mântuiască sufletele.

Cu cât învățăm mai mult să primim ca un copil, într-o stare de liniște, darurile Cuvântului pregătite de Tatăl ceresc pentru noi, lăsate în Vechiul și în Noul Testament, cu atât mai puțin avem nevoie să ne retragem într-un loc liniștit; căci noi locuim deja în liniște.

În orice caz, unei astfel de locuiri ocrotite, în mijlocul cortului, unde este omul ascuns al inimii, împodobit cu podoaba netrecătoare a duhului blând și liniștit, atât de plăcută lui Dumnezeu, aparține mai mult. (1Pet 3:4)

Dacă vrei să câștigi puterile liniștite și liniștitoare ale Cuvântului sfânt binecuvântat al Scripturii, trebuie să înveți și al doilea lucru:

Mulțumește-te cu cuvântul Bibliei!

Cuvântul sfânt al Scripturii nu numai că ne potolește sufletul, ci el vrea să ne clarifice, să simplifice gândirea noastră, și să producă aplicarea lui practică în viața noastră.

Prin cuvântul Bibliei este vindecată gândirea noastră artificială, bolnavă, bâjbăită și neliniștită, adamitică, falsă.

Totul ajunge clar, transparent și surprinzător de simplu.

Pascal, renumitul matematician creștin, afirma: „Credința creștină se bazează pe două fundamente simple, care se numesc: stricăciunea naturii noastre și mântuirea prin Isus Hristos“.

Pe aceste două șine drepte, Biblia ne conduce până la cele mai adânci secrete ale Dumnezeirii. Această logică biblică simplă, ne-schimbătoare și dreaptă, este identică cu însăși imuabilitatea (ne-

schimbarea) lui Dumnezeu.

Ce mulțime debordantă de imaginații omenești există în *vedele* indiene (*nota trad.: culegere de texte vechi, în sanscrită*) și în coran, în contrast cu măreția simplă și liniștită a Bibliei! Prin aceeași rigurozitate vindecătoare, ea îl doboară la pământ pe omulețul mândru, de pe toate înălțimile orgoliului lui, și-i astupă gura. Și întotdeauna, cu aceeași compasiune fidelă, ea îi ridică pe cei cu inima smerită și duhul smerit la inima salvatoare a Fiului lui Dumnezeu; și aduce celor mici, simpli și săraci, împărăția cerurilor, a dragostei Tatălui, a Dumnezeului viu.

Celui pe care Biblia l-a putut doborî la pământ, și apoi înălța la tronul lui Dumnezeu, îi este vindecăt sufletul; și prin aceasta și modul lui de gândire. Nu mai este nevoie să-L caute pe Dumnezeu și Adevărul Său, căci le-a găsit deja. Lucrul acesta îl eliberează de balastul anterior.

Mai înainte am căutat în mii de cărți, și n-am luat seama la una; însă de când am găsit totul într-una, nu mai țin cont de o mie, și nu pierd nimic.

Nu am regretat niciodată că după pocăirea mea, adică după supunerea gândirii mele Bibliei – când am fost născut prin Cuvântul Adevărului (Iac 1:18) – aproape cinci ani nu am citit aproape nimic altceva, decât Biblia.

Plinătatea care mi s-a descoperit în ea m-a copleșit în așa măsură, încât nu am mai dorit alte comori ale înțelepciunii și cunoștinței, decât cele care sunt în Hristos, în Biblie. Am dorit ca apa din izvorul lui Dumnezeu să curgă și prin mintea mea, ca să înlăture tot ce învățasem mai înainte ca înțelepciune omenească. Am vrut să schimb gândirea omenească cu gândirea lui Dumnezeu, și nu am regretat niciodată acest schimb; căci numai așa înveți să crezi bucuros și să-ți trăiești bucuros credința.

Iar invers, nimic nu împiedică fundamentarea credinței, ca delăsarea în citirea Cuvântului. Prin multă citire, și mai ales a oricărui cade-n mână, este influențată, întreruptă sau distrusă învățarea gândirii biblice.

Delăsarea acționează ca o tulburare permanentă, ca o murdărire a Adevărului și a clarității divine. Fluviului ceresc i se adaugă tot felul de substanțe străine poluante, care rămân în capul nostru, și strică lucrarea de descoperire pe care vrea să o facă în noi Duhul Sfânt.

Mai ales gândirea celor cu pregătire dintre noi este împietrită

complet, și a ajuns în mare parte să nu mai accepte simplitatea în Hristos. (2Cor 11:3) Cât de necesară este pentru mintea lor o cură de curățire! Dar ei nu se sperie de nimic mai mult, ca de lucrul acesta. Ba dimpotrivă, ei sunt de părere că trebuie să fie curățită și clarificată Biblia.

Printre acestea se numără vorbirea lor insuficientă, împotriva „credinței conform literei“, pe care o repetă și copiii lui Dumnezeu. Câți credincioși abuzează de cuvintele lui Pavel: „... căci litera omoară, dar Duhul dă viață“; (2Cor 3:6) exact ca și copiii orbiți ai lumii acesteia! Ei trebuie însă să știe că Pavel vorbește de literele legii săpate în piatră, dată pe muntele Sinai, care omoară; însă niciodată de învățătura conformă sfintei Scripturi. Apropos, nu poate fi vorba de o credință moartă a literei, care aprobă numai forma exterioară a Scripturii, drept o credință biblică, deoarece învățătura lui Hristos nu cunoaște nicio credință a literei.

Astfel că, de regulă, cei care se „târguiesc“ pentru o literă, pierd Duhul Cuvântului; și întotdeauna, cei care vor să ajute Duhului Scripturii, practic nu mai rămân la Cuvânt.

Primii cad într-un fanatism formal, ultimii într-un raționalism sau spiritualism falsificator și distrugător al Cuvântului. Multă lectură, care nu se mulțumește cu valoarea simplă a Cuvântului lui Dumnezeu, este cauza acestei degenerări. Așa se ajunge în direcții unilaterale sau în tot felul de rătăcirii orbitoare.

Spre exemplu, câți au părăsit în felul acesta învățătura biblică, și au ajuns la spiritism, teozofie sau la „știința creștină“! De aceea, „Rămâi în țara Bibliei și hrănește-te din ea în mod onest!“

Cu cât vei stăruii mai mult în citirea Bibliei, vei afla și mai mult că Biblia nu este *o carte dogmatică* omenească banală, pentru oamenii credincioși fanatici, nici o carte secretă sigilată, numai pentru cei inițiați, ci ea este darul minunat al Tatălui pentru noi toți, demnă de a fi primită în întregime. (1Tim 1:15)

„*Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu, și de folos, ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în dreptate, (sau neprihănire, aici și peste tot) pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și capabil pentru orice lucrare bună.*“ (2Tim 3:16-17)

De aceea citește-o și la rând, în contextul cronologic al pasajelor, dar și urmărind întregul context biblic. Prin aceasta vei deveni tot mai independent de comentarii, explicații, planuri de citire a ei și reviste creștine – fără să disprețuiești ajutorul lor – dar care, ca și

orele de studiu biblic, nu trebuie să fie decât o îndrumare cum să folosești în mod personal Biblia. Cine se oprește numai la astfel de îndrumări, nu ajunge niciodată matur, și nu va ajunge propriul descoperitor fericit al Bibliei sale „personale“. Tot ceea ce citești alături de Biblie trebuie să te îndrume spre Biblie, iar în Biblie trebuie ca totul să te îndrepte spre Hristos. Nu uita, dacă vrei, poți să-ți subliniezi locurile și descoperirile făcute de tine în „imperiu Biblii“, așa cum cercetătorii continentelor își notează pe hărți datele și locurile explorate.

Eu m-am obișnuit ca în timp ce citesc Biblia, să subliniez cu albastru toate denumirile păcatului și avertizările de judecată, iar cu roșu toate promisiunile și gloriificările lui Dumnezeu. Diferența de culori mă ajută la deosebirea locurilor. De aceea, anumite pagini din Noile Testamente sau din Bibliile mele sunt pline de promisiuni și gloriificări: roșii, ca o grădină de trandafiri. Dacă-ți citești astfel Biblia, atunci Cartea cârților îți va înlocui tot mai mult toate celelalte cărți, și-ți va da o satisfacție deplină.

Caută să îți cont mai puțin dacă traducerea este cât mai exactă cu textul original, ci mai mult de „traducerea“ întregii valori originale constante a Scripturii în viața ta practică.

Treptat, Biblia îți va înlocui nu numai celelalte cărți, dar și pe oameni. Ca și urmarea adevărată a lui Isus, și folosirea bună a Scripturii produce o retragere, o izolare. Oamenii palavragii din societate nu învață niciodată aceste două lucruri. Ceea ce pierzi prin renunțarea la legăturile cu oamenii din jurul tău, câștigi prin legătura cu lumea cerească și cunoașterea bărbaților și femeilor Bibliei. Spre exemplu, eu îl cunosc mai bine pe apostolul Pavel, decât pe vreuna dintre toate personalitățile contemporane.

Dar mai mult ca orice, Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu te face capabil să ai legătură cu Dumnezeu, în Isus Hristos.

Și așa am ajuns la al treilea lucru:

Roagă-te când citești Biblia!

După cum Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său, ca prin el să ia legătură cu noi, și noi trebuie să învățăm să folosim Cuvântul Său, ca să luăm legătură cu El. În multe locuri sunt credincioși care se plâng că nu au niciun câștig din citirea Bibliei, că ei nu înțeleg Biblia. Aproape întotdeauna, deoarece acei oameni nu se roagă când citesc Biblia. Ei vor să citească Biblia ca pe un roman sau ca pe un ziar.

Gândul lor, îndreptat încă spre lucrurile carnalo-pământești, caută ceva interesant. Dacă nu găsesc ceea ce caută, atunci nu beneficiază de nimic din citirea ei. Ei vor să folosească Cuvântul fără dependența de Duhul Sfânt, adică fără o viață ascunsă cu Hristos, fără o liniște interioară, fără satisfacția dată de Cuvânt. Așa că rămân mai departe dependenți de sărăcia minții lor și de o dispoziție schimbătoare a sufletului lor nesatisfăcut. Drept consecință, sunt prea comozi să ceară să li se dea înțelepciune și înțelegere a Cuvântului Scripturii. Deși este scris: „*Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare; și ea îi va fi dată. Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc; pentru că cine se îndoiește, seamănă cu valul mării, tulburat și împins de vânt încoace și încolo*“ (Iac 1:5-6)

Cum poate să primească cineva descoperirea divină, dacă el nu o cere? Cum să poată cel care se roagă îndoielnic, să primească înțelepciunea dăruită în mod simplu? Așadar, mai întâi trebuie să devii dependent de Dumnezeu, ca un copil, să fii sărac în duh; și atunci vei ajunge unul care cere; și, ca primitor, unul care, treptat, înțelege!

Căci Domnul cerului și al pământului a ascuns aceste lucruri celor înțelepți și inteligenți, prin natura lor (Mt 11:25) – de aceea se spune și se scrie atâta nebunie învățată sau neînvățată, referitor la Biblie – însă celui care cere în mod simplu și ca un copil, Dumnezeu Își descoperă natura și căile Sale, prin Cuvântul și prin Duhul Său. Însă El Se descoperă întotdeauna pas cu pas, din glorie în glorie, (2Cor 3:18) și în modul necesar fiecăruia; de aceea, învață într-o răbdare smerită, liniștită, de la Dumnezeu, care nu obosește niciodată să asculte cererile credincioșilor!

Pavel a știut de ce aveau nevoie credincioșii, de aceea, aproape în toate scrisorile lui, el le scrie că el Îi cere lui Dumnezeu să le dea înțelepciune, ochi (ai inimii) luminați, orice cunoștință și Duh de deosebire, ca să nu rămână copii la minte; ci prin descoperirea Cuvântului lui Dumnezeu să fie plini de cunoașterea voii lui Dumnezeu, în orice înțelepciune spirituală și cercetare, ca să nu ajungă o pradă a înțelepciunii omenești. (Ef 1:15-18; Fil 1:9-11; Col 1:9-1; 1Tes 2:13; Col 2:8; 1Tim 6:20-21)

Astăzi, când se citește așa de mult în Biblie, dar se învață atât de puțin gândirea biblică, pentru poporul lui Dumnezeu sunt mai necesare ca oricând astfel de rugăciuni. Este o realitate faptul că majorității credincioșilor le lipsește înțelepciunea și cunoașterea spirituală.

Altfel, cum s-ar putea explica nesiguranța la întrebările doctrinare, disperarea la întrebările despre viață, mersul în zig-zag sau în cerc, de la o mișcare la alta, de la o adunare la alta, mărturisirea repetată și nefolositoare a frământărilor; pe scurt, întreaga viață de credință nestatornică, care nu ajunge niciodată și nu rămâne continuu pe linia biblică? Cum ar fi posibile toate aceste tânguiri? Însă așa este. Mai bine se aleargă de zeci de ori după un om rătăcit, decât să se alerge o singură dată la Biblie – liniștit, mulțumitor și în rugăciune!

Chiar dacă cineva a fost înșelat de multe ori, preferă să se alăture „partidelor“ și conducătorilor lor, decât să accepte pe deplin o dată înțelepciunea calmă și clară a Cuvântului lui Dumnezeu. Preferă mai bine să alerge mereu, cu propria carne, după carnea creaturii, decât să stea numai o oră pe genunchi, cu Biblia, înaintea lui Dumnezeu, în Duh, și să aștepte înțelepciunea de sus.

Preferă flecăreala, în locul rugăciunii. Preferă să asculte un vorbitor renumit, în loc de vorbirea Duhului Sfânt în Cuvântul lui Dumnezeu. Schimbă așa de des forma de fericire, fără să poată umbla o singură dată în puterea roditoare a lui Dumnezeu, căci rămâne fără înțelepciunea conducătoare și încurajatoare.

Cândva, cineva mi-a scris, rugându-mă să-i scriu cât mai repede o „scrisoare de mângâiere“, căci a ajuns iarăși într-o „stare depresivă“. I-am răspuns imediat, astfel: „Nu ai întreaga Biblie, ca o *scrisoare de mângâiere*? Citește imediat în ea!“

Se speră aflarea mântuirii în scrisori omenești, în loc de scrisorile lui Dumnezeu din Biblie, pe care le-a scris prin Duhul Sfânt fiecăruia dintre noi. Poate cineva să se mai mire, când revine mereu „vechea stare depresivă“? Oare nu are un copil al lui Dumnezeu întreaga lui viață de credință, pentru ca de-a lungul ei să se familiarizeze cu înțelepciunea Bibliei? Nu trebuie ca el să se roage, să cugete zi și noapte asupra Cuvântului? Căci așa ceva se poate face la serviciu sau când te trezești noaptea și nu poți să adormi imediat.

Folosind Biblia, cu credincioșie și în rugăciune, vei primi forma propriu-zisă a Cuvântului care rămâne. Ceea ce ne comunică Duhul, ne este transmis de El într-o claritate impresionantă, și El ne amintește permanent ceea ce ne-a comunicat mai înainte. De aceea, nu depinde de memorie sau de învățatul pe dinafară.

Mulți se plâng că nu pot reține Cuvântul citit sau auzit. Tu nu trebuie să te îngrijorezi de memoria ta slabă, ci de predilecția ta sinceră pentru cuvintele lui Dumnezeu, despre care Fiul lui Dumnezeu a

spus: „... să nu vă îngrijorați, gândindu-vă cum sau ce veți spune, căci ce veți avea de spus, vă va fi dat chiar în ora aceea; fiindcă nu voi veți vorbi, ci Duhul Tatălui vostru va vorbi în voi.“ (Mt 10:20) și „Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu“. (Io 14:26) Nu există nimeni și nimic care să întărească memoria, ca Duhul Sfânt. Cine învață Biblia în rugăciune, experimentează lucrul acesta. Cine face așa, în anumite situații, Îl poate întreba în rugăciune pe Dumnezeu Bibliiei.

„Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeul său?“ (Isa 8:19)

Însă acesta este un lucru spiritual strict personal. Trebuie însă să precizez că cine trăiește tot timpul într-o preocupare egoistă, să nu creadă că poate practica cu Dumnezeu și voia Sa un joc de cărți, prin tragerea unei cărți, cu proverbe scrise sau să găsească răspunsul acolo unde i se deschide la întâmplare Biblia. S-ar putea ca un astfel de serviciu păgân de oracol să se răzbune dur. Cine însă își are întotdeauna urechea la gura lui Dumnezeu – ca un creștin liniștit, mulțumitor și care se roagă, care trăiește cu Hristos o viață ascunsă în Dumnezeu, și astfel, sub călăuzirea Duhului Sfânt – când nu primește un răspuns sau nu știe ce să mai facă, poate să șoptească la urechea lui Dumnezeu: „Tată, descopere-mi calea și voia Ta, prin dăruirea unui cuvânt deosebit!“

De multe ori, în orele de necaz, eu am primit în felul acesta cele mai bune sfaturi și mângâieri profunde, în cea mai frapantă claritate. Însă la alți credincioși spirituali, cu nimic mai prejos decât mine, eșuează această folosire a Bibliei. Dacă îți sunt însă dăruite sfaturi din Cuvânt, ca urmare a rugăciunii, alături de textul respectiv notează primirea lor, ca o amintire de mulțumire. O Biblie, astfel folosită și plină de menționări, va deveni pentru tine și urmașii tăi o mărturie a bunătății și credincioșiei lui Dumnezeu, și, în același timp, o confirmare a faptului că Dumnezeu Își ține Cuvântul Său statornic, și vrea să ne lege și pe noi de el, ca să devenim oameni „tari în Biblie“. Dar ce este „tăria în Biblie“?

Ceea ce ne conduce la ultimul lucru:

Rămâi în Cuvânt!

„Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei...“ (Io 8:31)

Întotdeauna există două feluri de urmași ai lui Isus: unii rămân în

Cuvânt și trăiesc Cuvântul; alții rămân în ei înșiși și trăiesc pentru ei înșiși.

Primii se lasă călăuziți de înțelepciunea și de îndurarea lui Dumnezeu, pe baza lucrării lui Dumnezeu în Isus Hristos, așa cum este ea descrisă de Biblie, și trăiesc legați permanent de Cuvântul competent, dăruitor de lumină și putere. Iar ceilalți privesc în Cuvânt, văd ca într-o oglindă fața lor trupească, și se privesc chiar în lumina lui Dumnezeu; după care se îndepărtează și uită imediat cum arătau. Sunt ascultători și cititori uituci, care se înșală complet cu privire la ei înșiși și la Dumnezeu, deoarece Cuvântul nu ajunge în ei faptă; și ei rămân așa cum sunt. (Iac 1:22-25) Ei sunt acum la ora de studiu biblic și ascultă, și imediat după aceea aleargă să-și îplinească propriile lor gânduri rătăcite. Ei revin la sentimentele lor ușuraticе, se cufundă iarăși în faptele lor îndrăznețe; și prin aceasta fug iarăși de Cuvânt.

Astfel ei ajung pradă următoarelor îndoieli, următoarelor toane și următoarelor ispite, deoarece ei nu sunt conduși de gândurile lui Dumnezeu, descoperite în Biblie, ci de propriile lor gânduri insuficiente. Ei nu se încred în îndurarea lui Dumnezeu, declarată în Cuvânt, ci în spuma dispozițiilor lor nestatornice.

Fundamentul și sprijinul lor nu este lucrarea lui Dumnezeu în Hristos; ci ei sunt stăpâniți de valoarea sau lipsa valorii faptelor lor.

Bineînțeles că ei rămân fără putere, bucurie și roadă, și mai nefericiți decât fiii lumii. Sunt chinuți de îndoială; sentimentele lor le joacă feste și sunt dezamăgiți de eforturile depuse de ei. Ei aud mereu Cuvântul, dar nu învață niciodată să trăiască din Cuvânt; anume, să rămână în Cuvânt.

Ah, cât de mare este numărul celor bolnavi în credință! Nu pot și nu vor să înțeleagă, că a crede în mod biblic, înseamnă a da dreptate lui Dumnezeu, a se baza numai pe Cuvântul Său, a-L crede întotdeauna pe cuvânt și a trăi prin Cuvântul Său.

Ei, toți, nu au înțeles crucea ca o judecată aspră de moarte pentru viața noastră proprie. Ei nu au experimentat adevărata pocăință, cunoașterea de sine, rușinarea de sine și renunțarea la sine. Ei nu au renunțat la viața lor, pentru Hristos și Evanghelie.

Ei nu au înțeles că, conform Cuvântului, noi am fost răstigniți, am murit și am fost îngropați împreună cu Hristos, și am renunțat la gândirea, sentimentele și faptele noastre proprii. Și ei nu au apucat pe Hristos, ca viața lor nouă, veșnică și singură și, conform Scriptu-

rii, singura lor înțelepciune, dreptate, dar și mântuire și eliberare! (1Cor 1:30)

Până acum ei nu au dat dreptate lui Dumnezeu, ci lor înșiși. Declarația lor de credință sună astfel: Eu cred, eu sunt de părere, eu simt, eu presimt, eu vreau și eu nu pot!

De fapt, ei nu cred în nimeni altul și în nimic altceva, decât în ei înșiși; anume, în propria lor putere sau neputință. Ei nu trăiesc în Cuvânt și după Cuvânt, ci în natura lor și pentru natura lor.

Cu toate acestea, *Cuvântul poate să-i vindece.* (Ps 107:20)

Cândva a venit la mine o femeie într-o stare disperată, și mi-a spus că Mântuitorul a părăsit-o de la ora șapte dimineața. Ea a simțit lucrul acesta foarte clar.

Am recunoscut duhul ei nebazat pe Cuvânt, care nu se identifica-se cu Duhul Domnului, și am încercat mai întâi să o fac să renunțe în mod rațional la starea ei sufletească; însă ea a rămas în starea ei jalnică.

I-am cerut Biblia, mi-am desfăcut briceagul, și i-am zis:

– Dacă ai simțit clar că Mântuitorul te-a părăsit azi dimineață, la ora șapte, atunci permite-mi să tai sfârșitul evangheliei după Matei; căci ea nu mai are ce căuta în Biblia ta!

Și am pus lama briceagului la începutul frazei:

„*Și iată că eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.*“

Ea m-a prins imediat de mână, și a strigat:

– Doar nu vrei să-mi distrugi Biblia?

– Ba da, i-am răspuns eu. Ori una, ori alta! Ori impresia ta este adevărată, ori Biblia. Tu spui că impresia ta este adevărată; atunci afară cu minciuna din Biblie! Sau cine are dreptate acum: impresia ta sau Cuvântul lui Dumnezeu? Pe cine sau ce vrei să crezi?

Înțelegând, în sfârșit, ea a strigat convinsă: Cuvântul lui Dumnezeu! Și începând de atunci ea a învățat să se bazeze pe Cuvânt, și s-a bucurat în credința ei.

Oh, dacă ar vrea să învețe mulți ce înseamnă: să rămână în Cuvânt; anume, să trăiască în Cuvânt și din Cuvânt! Căci numai aceasta înseamnă să fii statornic în Biblie și în împlinirea Scripturii; iar în același timp, trebuie să dispară disprețul practic față de Cuvântul lui Dumnezeu; și prin aceasta și mândria atotștiutoare proprie și melancolia egoistă.

Pentru aceasta este însă nevoie „să te hrănești“ cu Cuvântul lui

Dumnezeu; căci nu trăiești decât din ceea ce te hrănești regulat. (Lc 4:4)

Nu este suficientă nici măcar hrana liniștită din Cuvânt, în rugăciune, dimineața; și cu atât mai puțin strângerea Cuvântului la citirea familială; căci omul este un ascultător uituc!

Nu este suficient să iei în mod deosebit în inimă Cuvântul hrănitor al lui Dumnezeu, pentru necesarul zilei și al nopții, ci să-l porți într-adevăr cu tine; spre ex., cum iei cu tine sandvișuri pentru drum, ca să le mănânci atunci când nu mai ai putere.

Așa m-am întărit eu de mulți ani, prin Cuvântul hrănitor: „Credincios este Domnul!“, (2Tes 3:3) pe care-L am întotdeauna cu mine, și care m-a păzit de mii de ori de neliniștea sufletească care se strecura.

Astfel de servicii mi le aduc psalmul 23 și 103.

Împotriva grijilor nu există altceva mai bun decât Evrei 13:5 și 1Petru 5:7; în ispite nu este nimic mai puternic, decât Iacov 4:7 și 1Petru 5:9; și încurajările reînnoite ale Domnului: „Vegheați și rugați-vă! Nu te teme, căci Eu sunt cu tine! Întărește-te! Fii mulțumitor!“ ... și multe alte cuvinte asemănătoare.

Ia-le, și folosește aceste medicamente simple din trusa de prim ajutor a lui Dumnezeu, din sfânta Scriptură; această pâine de casă gustoasă, pe care a copt-o jarul dragostei lui Dumnezeu.

Cât de bine s-ar dezvolta viața ta de credință, dacă te-ai hrăni într-adevăr mai mult din ele!

Omul preferă să se lase amăgit de iluziile și sentimentele omenesti, și nu ia aminte la cuvintele lui Dumnezeu din Biblie, din calendarul cu texte selectate sau cel care atârână pe perete.

Ah, în afară de luptătorii lui Hristos, cât de puțini știu să scoată repede Cuvântul lui Dumnezeu, ca „sabia Duhului“, împotriva îndoielii uriașe, a fermecătoarei melancoliei, și împotriva ispitirii șarpe-lui!

Unii sunt și de părere că ținerea permanentă a Cuvântului lui Dumnezeu înaintea ochilor și convingerea proprie permanentă ar avea numai o valoare iluzorie și auto-sugestivă; adică, se trăiește numai din imaginații. Ar fi așa, dacă ne-am referi la gândurile noastre insuficiente și la sentimentele noastre nesigure; căci mintea omenească, întunecată prin înșelarea Satanei, dumnezeul acestui secol, (2Cor 4:4) reușește într-adevăr să ne înșele, spre pierzare.

Însă Cuvântul și împărăția lui Dumnezeu sunt Duh și putere de

sus. Dovada este înnoirea vieții oricărui credincios care rămâne în Cuvânt.

Așadar, haideți să fim liniștiți, mulțumitori și, rugându-ne să rămânem în Cuvânt; pentru ca Scriptura să fie împlinită în și prin noi; iar Cuvântul lui Dumnezeu să fie spre mântuirea necredincioșilor, și El să fie glorificat! (2Tes 3:1)

Ceea ce a putut să mărturisească un martor al Adevărului și al suferinței, din adunarea primară, Ioan Gură de Aur (*347 – †407), cu mai bine de 1500 de ani în urmă, într-o bucurie fericită a credinței, putem și noi astăzi, ca proprietari ai aceleiași Cuvânt al Bibliei și ai aceleiași credințe prețioase, să mărturisim tresăltând de bucurie: *„Am Cuvântul Său. Acesta este toiagul meu. Este siguranța mea. Este portul meu. Toată lumea poate să fie plină de neliniște și amăgire. Eu nu mă sperii. Eu am Cuvântul Său. Eu citesc sfânta Scriptură. Ea este arma mea de apărare. Eu mă bazez și mă încred în ea. Pot fi acoperit de valuri. Marea se poate agita. Cei puternici pot să se înfurie. Nu bag în seamă toate aceste lucruri, mai mult decât o pânză de păianjen!”*

Cât de actual sună și astăzi aceste cuvinte! Oh, Cuvânt minunat al lui Dumnezeu, valabil atemporal, putere salvatoare a vieții! (Mt 24:35)

Iubite cititor, în această primă lecție am vrut să te fac să iubești Cuvântul.

Fie ca nimeni să nu rămână la simpla „cercetare biblică”, ci să te aibă într-adevăr mereu pe tine, Cuvânt scump; și să te folosească pe căile lui ca o lumină, niciodată înșelătoare; iar pentru picioarele lui, ca o lampă care nu se stinge niciodată!

Secretul credinței

... ci să păstreze secretul credinței într-o conștiință curată.

1 Timotei 3:9

Deși Biblia nu este o carte cifrată, numai pentru cei inițiați, ci darul descoperirii lui Dumnezeu pentru toți oamenii, ea este plină de secrete, care sunt descoperite numai celor care o cred; căci „*Prietenia Domnului este pentru cei ce se tem de El, și legământul făcut cu El le dă învățătură*“. (Ps 25:14)

Iar toate secretele Bibliei își au apogeul în marele secret recunoscut, al evlaviei: „*Cel ce a fost arătat în trup, a fost dovedit drept în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost predicat printre națiuni, a fost crezut în lume, a fost înălțat în glorie*“. (1Tim 3:16)

Apogeul credinței despre care este vorba în toată Scriptura se atinge în primirea cu o credință deplină a acestui mare recunoscut secret al evlaviei.

Iar în cadrul marelui secret al evlaviei, credința ajunge ea însăși un secret. Secretă este originea ei, anume, apariția ei în inima omului; iar efectul și împlinirea ei decurg tot în mod secret. (1Cor 2:11; Fil 2:13; Evr 12:2; Fil 1:6; Col 3:3; Iac 2:22; IIo 3:2)

De aceea, secretul credinței necesită el însuși descoperire și prezentare, ceea ce rămâne întotdeauna insuficient; căci numai dacă ai primit credința, poți avea și experiența ei; iar prin aceasta, descoperirea secretului. Însă Biblia ne dă explicații referitoare la secretul credinței, pentru ca cei care sunt deja credincioși să învețe să aprecieze și să folosească comoara credinței lor. (2Pet 1:1)

De asemenea, ca cei slabi și bolnavi în credință (Rom 14:1; 1Cor 9:22; 1Tes 5:14 și 3:10; Tit 1:13) să fie întăriți și vindecați prin instruirea în secretul credinței.

Trebuie să spun imediat că toate greșelile copiilor lui Dumnezeu, greșelile față de Cuvântul lui Dumnezeu, sunt împlinirea deficitară a Cuvântului; și tot așa, orice neputință a credinciosului își are originea în lipsa credinței.

Atitudinea noastră față de Cuvânt este reflectată în credința noastră. Unde ne lipsește baza Cuvântului, ne lipsește și baza credinței. Ceea ce ne lipsește în aplicarea Cuvântului, ne lipsește și în confirmarea credinței. În toată Biblia, secretul credinței este identic

cu secretul lui Dumnezeu și al lui Hristos. (Col 2:2; 4:3; Ap 10:7)

Apostolul Pavel scrie: „... *crediința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.* (Rom 10:17) Credința biblică își are originea în Biblie.

Credința tuturor celor de pe stradă, anume, iluziile și părerile lor omenești obișnuite, este cea mai mare antiteză a credinței creștine, și nu ascunde niciun alt secret, decât cel al nelegiuirii; (2Tes 2:7) pentru că ea se bazează pe încălcare și rătăcire.

Dacă vrei să înveți să crezi în mod biblic, trebuie să afli mai întâi secretul lui Dumnezeu în Hristos, care este secretul împărăției cerurilor, (Mt 13:11) explicat prin Cuvântul lui Dumnezeu; altfel nu ți se poate descoperi secretul credinței și nu ai parte de el.

Dumnezeu Își ascunde secretele în Cuvântul Său. Biblia este lucrarea planului plin de înțelepciune al lui Dumnezeu, de multe ori plin de o corelare interioară extinsă, ascunsă în decursul lui, plin de o uniformitate neschimbătoare în toate aparentele lui contradicții.

El este ca o construcție, parțial subterană și parțial la suprafață, ale căror holuri și camere sunt pline de comorile înțelepciunii și ale cunoașterii lui Dumnezeu. Însă de toate aceste bogății beneficiază numai acela căruia i s-a descoperit secretul credinței.

Dacă vrei ca să ți le descopere El, primul și ultimul lucru este:

Supune-te conducerii sfintei Scripturi! Numai ea, și nimic altceva, poate să te conducă în secretul credinței.

Ia aminte cu atenție la cuvântul Bibliei. Consideră fiecare frază drept vorbirea unui învățător, care este pentru ucenicul care ești tu. Supune-te de bună voie învățaturii, muștrării și pedepsei ei.

Gândește-te mereu: în sfânta Scriptură sunt descoperite mai multe lucruri decât știi eu. Vreau să mă apropii de ea devotat, luând tot mai mult aminte la cuvântul ei. Astfel te apropii deja de pragul secretului credinței. Vei recunoaște tot mai mult în cuvintele ei vocea lui Dumnezeu, și vei primi treptat și de bună voie conținutul ei. Acesta este începutul credinței conform Bibliei; căci credință înseamnă să dai dreptate lui Dumnezeu, pe baza Cuvântului Său. Credință înseamnă să-L recunoști pe Dumnezeu în Cuvântul Său, și să primești Cuvântul Său ca pe El Însuși; și pe El Însuși ca pe Cuvântul Său. Deci credință înseamnă a-L crede pe Dumnezeu pe cuvânt. Dar unde este ascuns secretul ei? Secretul inițial propriu-zis al credinței este ascuns în supunerea eului credinciosului.

Să înțelegem bine, căci de lucrul acesta depinde tot ceea ce urmează, și nimic nu învață omul mai greu, ca lucrul acesta!

Fii atent:

Cine vrea să dea dreptate lui Dumnezeu, pe baza Cuvântului Său, trebuie, de fapt, să recunoască că el nu are dreptate.

Cine vrea să înceapă să-L creadă pe Dumnezeu, trebuie să renunțe să mai creadă în el însuși.

Cine vrea să-L aprobe pe Dumnezeu, trebuie să se dezaprobe pe el însuși.

Cine vrea să se încreadă în Dumnezeu, trebuie să nu se mai încreadă în el însuși.

Cine vrea să câștige înțelepciunea și natura lui Dumnezeu, trebuie să-și piardă propria înțelepciune și propria natură.

De ce toate aceste lucruri? Pentru că gândurile și căile lui Dumnezeu nu sunt gândurile și căile noastre! Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre; și gândurile Mele față de gândurile voastre. (Isa 55:8-9)

Dar gândurile lui Dumnezeu, care sunt mai presus de gândurile omului, ca cerul de pământ, au ajuns pe pământ prin descoperirea lui Dumnezeu în Biblie, și ni le-a făcut cunoscut prin uneltele Sale alese. (Evr 1:1-2; 2Pet 1:21) Iar prin aceasta, Biblia a ajuns cea mai minunată carte, care vrea să ne ducă la gândurile înțelepciunii plăcute și ascunse ale lui Dumnezeu (1Cor 2:7) și pe căile lui Dumnezeu, pentru a ne face capabili să învățăm să gândim și să ne comportăm conform Bibliei, voii lui Dumnezeu.

Trebuie să învățăm să schimbăm gândurile noastre pământești josnice, cu gândurile cerești înalte ale lui Dumnezeu; să renunțăm la căile omenești rătăcite, pentru căile lui Dumnezeu adevărate și care duc la mântuire.

Lucrul acesta duce la coliziuni puternice. Căci de regulă, prin rădăcina lui adamitică, omul este ancorat în gândirea omenească proprie, și nu vrea și nu poate să înțeleagă că această gândire este departe de Dumnezeu; că ea îl ține în continuare departe de Dumnezeu și că este o gândire insuficientă înaintea lui Dumnezeu.

El vrea cu orice preț să-și prezinte înțelepciunea sa omenească, drept înțelepciunea dumnezeiască; și prin ea să ajungă în cer.

El nu vrea să recunoască cu niciun preț că etalonul legii gândirii lui omenești nu este suficient pentru recunoașterea stării lui, și nici pentru cunoașterea lui Dumnezeu. Nimic nu este mai normal

pentru om, decât să creadă în el însuși și să se îndoiască cu privire la Biblie, care „lovește în față“ gândirea lui.

Cum poate el să creadă fără să ezite? Gândurile omenești sunt de ajuns pentru o credință într-un „Dumnezeu necunoscut“, căci inima lui, care este creată pentru Dumnezeu, Îl caută bâjbâind, (Fap 7:27) și în final, omul bine intenționat Îl recunoaște pe Dumnezeu din lucrările Lui din natură.

Însă credința biblică i se pare omului inacceptabilă; iar el declară secretul ei nebunie și supărare. (1Cor 1:18, 23 și capitolul 2)

Cum să-și astupe un om singur gura, și să oprească cursul naturii sale? Nu poate. De aceea nici nu poate nimeni să pătrundă de la sine însuși secretul credinței și să învețe să creadă prin puterea lui.

Deși mișună peste tot încercări de transpuneri, cât de cât, în credința biblică, pentru ca apoi să aibă această credință. Dar unui astfel de construct intelectual, numai logic, îi lipsește mereu sigiliul divin, îi lipsește tocmai secretul. Secretul nu-l poate descoperi decât Dumnezeu.

Există o educare spre credință, însă ea nu poate dăruia secretul credinței. Există un studiu general și un studiu special deosebit al credinței; însă nimeni nu a aflat secretul pe această cale, deși studiul îl prezintă cu toată demnitatea.

Da, este ceva demn de închinare, cum Dumnezeu păzește secretul credinței, și-l păstrează ascuns chiar și pentru închipuita ingeniozitate a înțelepților și a celor inteligenți. Tocmai de aceea Îl laudă Domnul Isus pe Tatăl, Domnul cerului și al pământului. (Mt 11:25)

Dumnezeu dăruiește secretul credinței numai acelor care se confundă în închinarea Lui!

Secretul credinței se află pe pragul „ușii strâmte“, despre care Domnul spune că mulți se vor strădui să intre pe ea, „și nu vor putea“. (Lc 13:24) Aceștia sunt aceia care vor să intre în împărăția cerurilor cu un eu spătos.

Dumnezeu a stabilit în mod categoric prezența pocăinței, înainte de primirea credinței biblice.

Chemarea lui Isus sună în continuare:

„Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie!“ (Mc 1:15)

Bineînțeles că nimeni nu poate să-și schimbe singur natura sa, și

să-și depășească starea lui; dar oricare om sincer poate să-și recunoască în fața oglinzii Cuvântului lui Dumnezeu (Iac 1:23-24) starea sa degenerată, falimentară; și astfel să ajungă la pocăință.

Pocăința arătată în Biblie este capacitatea dăruită nouă de Dumnezeu, prin Duhul și puterea Cuvântului, să ne vedem așa cum suntem. Ea este urmarea unei întristări după voia lui Dumnezeu, spre mântuirea noastră. (2Cor 7:10)

De aceea, pocăința nu este „dispoziția“ de a se căi, nici declararea unor intenții bune sau practicarea unor pedepse auto-impuse. Nu, pocăința este ceva care răstoarnă fundamentul; ea răstoarnă complet eul nostru. Ea include întotdeauna cunoașterea proprie, rușinarea de sine și lepădarea de sine.

Fiul risipitor și-a venit în fire, (Lc 15:17) și-a recunoscut în sfârșit adevărata lui stare; iar prin aceasta și-a putut recunoaște și păcatele („am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta ...“); iar ceea ce a urmat a fost că s-a rușinat de el însuși, și lucrul acesta l-a condus la lepădarea de sine. („... nu sunt demn!“)

Așa decurge orice pocăință. Ea este sfârșitul egocentrismului independent.

Acest egocentrism independent are întotdeauna trei puncte de sprijin: inteligența proprie în cap, îndreptățirea proprie în inimă și puterea proprie în brațele sale. Aceasta este „trinitatea“ tuturor oamenilor necredincioși, care nu vor să se pocăiască. Ea nu este răsturnată decât prin puterea divină a pocăinței.

Dar ce fel de om este acela care nu se mai poate baza pe capul, pe inima și pe brațele sale? El este o epavă, un ciob, un golan, un apatrid și un nevoiaș, care se îndreaptă spre casa tatălui său. Acesta este singurul lucru pe care-l are și pe care-l poate face cineva.

Oamenii mândri evită acest proces de pocăință, mai mult decât moartea; însă acest proces al pocăinței este singura cale spre secretul credinței.

Bineînțeles că majoritatea celor care „se consideră credincioși“ nu au experimentat cu adevărat acest proces de pocăință a eului falimentar.

Nici nu s-au gândit vreodată să se dezmință complet, să renunțe la viața lor proprie. Ei nu și-au urât niciodată viața proprie, încât să o lepede. (Lc 14:26) Poate că au renunțat la unele dintre obiceiurile lor, și-au jertfit unele dintre bunurile pământești, însă ei nu s-au lepădat niciodată de ei înșiși, nici măcar în mod teoretic! Nu, ci ego-

iști, temători și sensibili cu ei înșiși, au rămas una în ei înșiși! Însă și ei se dau drept credincioși. Iar credința lor este ca atare.

Cât de profundă este pocăința ta, atât de sus merge și credința ta.

În măsura în care te bazezi pe tine însuși, tot în aceeași măsură ești departe să te bazezi pe Dumnezeu. În măsura în care ai încredere în propria ta înțelepciune, ești încă departe de posibilitatea primirii înțelepciunii lui Dumnezeu.

În măsura în care ești una cu dispozițiile ușuraticе, sentimentale sau nesentimentale, cu poftele și toanele inimii proprii, în aceeași măsură ești despărțit de îndurarea neschimbătoare a bunătății inimii lui Dumnezeu.

Atât timp cât mai ești înrădăcinat în propria posibilitate și în propriile fapte, în tine este puțin loc pentru lucrarea lui Dumnezeu; și Hristos poate și mai puțin să Se înrădăcineze prin credință în inima ta.

Oricât ai participa la așa-zisele servicii divine, ai contribui zelos cu toate puterile tale religioase egoiste la așa-zisa lucrare a împărăției lui Dumnezeu, ai sublinia toate faptele tale reușite, făcute în afirmarea de sine egoistă, prin toate acestea nu vei face decât să confirmi și să practici credința ta în tine însuși; însă secretul credinței despre care vorbește apostolul nu locuiește în tine, deoarece tu nu ai intrat niciodată pe ușa strâmtă a prăbușirii complete a eului, care este pocăința. Și chiar dacă te-ai dedicat multor lucrări, nu ți-ai pierdut niciodată propria-ți viață.

Însă acolo unde se descoperă roada bună a pocăinței, ea este deja ascunsă în secretul credinței. Cine, într-o pocăință sinceră, renunță să creadă și să se încreadă în el însuși, poate să o facă numai pentru că el a câștigat deja în ascuns marele sprijin nou și incomparabil al credinței în Dumnezeu și în Hristos. Lepădarea de sine biblică include întotdeauna aprobarea biblică a lui Dumnezeu și a lui Hristos.

Cine este cu adevărat disperat de el însuși, trebuie să renunțe singur la viața lui, ca un sinucigaș, sau să o piardă pentru Dumnezeu, în Hristos, pentru a câștiga prin credință viața divină; nu poate exista o viață golită de conținut.

În sensul acesta, pocăința nu este altceva, decât întoarcerea de la noi înșine, și întoarcerea obligatorie spre Dumnezeu, prin mijlocitorul Isus Hristos. Nu există nicio altă posibilitate, în afară de

aceea prin credință.

Așa ți se deschide adâncimea, înălțimea, lungimea și lățimea credinței conforme cu Biblia. Tu crezi! Ce minune! Tu, care mai înainte erai necredincios, crezi! Ceea ce mai înainte era pentru tine imposibil, a ajuns singura ta posibilitate.

Tu crezi! Înaintea noilor tăi ochi este o lume nouă; sub picioarele tale un pământ nou; simți în tine o putere nouă, pe care nu o cunoscuse-i mai înainte, care te ține, te ridică și te poartă.

Experiența pocăinței tale depășește cu mult înțelegerea ta logică. Iar rațiunea ta veche îți cere socoteală: Ce s-a întâmplat? Cum s-a întâmplat așa ceva?

Curios, tu nu știi! Poți să numești anumite procese exterioare, o anumită desfășurare, dar știi că rămâne un rest; un rest care este tocmai partea principală, inițială, pe care n-o poți numi și nici explica – este secretul credinței!

Curios, pentru tine nu este nimic mai clar ca inexplicabilul! Nu este nimic mai descoperit, ca misterul! Nimic nu te-a cuprins așa de mult, ca lucrurile tocmai experimentate, care se pare că au avut loc fără participarea ta! Nu știi decât un lucru: Dumnezeu, Dumnezeul cel viu a intervenit în viața ta! Sabia Duhului Său a pătruns până-n interiorul măduvei, încât a trebuit să strigi: Nenorocitul de mine, pier! Se cutremură pământul sub picioarele tale, parcă ți-au căzut niște solzi de pe ochi; te cufunzi, cazi parcă într-un abis groaznic!

Când ai strigat după ajutor, nu știai decât un Salvator, pe Isus! De atunci ești o creatură nouă, (2Cor 5:17) unită cu El, mai intim decât un sugar cu mama lui.

Acesta este secretul credinței, ca secret al nașterii din nou. Știe cineva cum s-a născut? Ca și Andrei, (Io 1:40) tu-ți poți aminti ora când L-ai urmat pe Isus, care ți-a luat propria viață, pentru ca de atunci înainte să trăiești pentru El; dar de fapt, nu știi cum s-a întâmplat lucrul acesta.

De aceea este și imposibil să descrii experiența ta altora, pe înțelesul lor. Știi cât de incapabil ești, când încerci să explici altora pocăința ta.

De fapt, noi nu putem decât să mărturisim despre credință, însă nu putem să producem credința.

Concepția vieții de credință în om este o nouă lucrare creatoare a lui Dumnezeu, și de aceea un secret și mai mare decât concep-

rea vieții pământesti.

Dumnezeu lucrează, însă omul trebuie să fie gata să primească secretul.

Și așa cum am văzut, pregătirea înseamnă auzirea și primirea Cuvântului lui Dumnezeu, ca sămânță neperisabilă a nașterii din nou; (1Pet 1:23 și Iac 1:18) iar prin puterea Cuvântului lui Dumnezeu, pocăința produsă prin ea este o recunoaștere a stării proprii, rușinare și lepădare de sine, pentru a ne întoarce de la noi spre Dumnezeu, prin mijlocitorul Isus Hristos, Cel care aduce o viață nouă, viața de credință.

Iar dacă pocăința este capacitatea dăruită de Dumnezeu și realizată prin Cuvânt, anume, să ne vedem așa cum suntem, atunci se poate spune: Credința este și ea capacitatea dăruită de Dumnezeu și realizată prin Cuvânt, anume, să-L vedem pe Dumnezeu în Hristos, așa cum este El.

Viața de credință biblică este într-adevăr o viață cu o gândire nouă; și numai o astfel de viață ne aduce libertatea eliberatoare. În sensul acesta, secretul credinței este secretul să percepi lumea nouă cu gânduri noi. Cine este născut din Dumnezeu primește nu numai înnoirea minții, o nouă gândire, (Rom 12:2) ci și organe de simț noi, (Evr 5:14) care corespund capacității dăruite de Dumnezeu să poată să creadă, și care trebuie să fie folosite și exersate în slujirea Lui. Lucrul acesta este o vedere, o auzire, o pipăire, un gust și o percepere lăuntrică cu totul nouă. Nicio viață de credință nu reușește, fără formarea și pregătirea acestor unelte divine de simț. Ele sunt organele și sentimentele omului nou, lăuntric din noi; tocmai a celui născut din Dumnezeu.

Această parte a secretului credinței este pentru mulți credincioși complet străină. Credința lor nu are organe de simț folositoare, prin care ei să poată percepe, verifica și primi.

Conform organelor de simț ale omului lor lăuntric, astfel de credincioși au rămas în stadiul de copilași. Credința lor nu are un ochi exersat sau o ureche exersată. Din cauza lipsei de exercițiu, s-au atrofiat majoritatea organelor lor spirituale de simț.

De aceea, este de la sine înțeles că astfel de credincioși, care nu pot să deosebească și să se apere, au nevoie de un ajutor din afară – ca un copil subdezvoltat – și prin oameni este expus oricărei înșelări și înrobiri. Cât de mult a deplâns apostolul Pavel această stare dezolată! (1Cor 3:1; 14:20 și altele) Cauza acestei stări dezolate es-

te lipsa practicării credinței.

Cu atât mai mult, credința vie se manifestă ca o capacitate dăruită de Dumnezeu, prin care se practică o nouă posibilitate spirituală de percepere. Pentru că efesenii credeau, ei știau și că fuseseră sigilați, adică credința lor era capabilă să perceapă mărturia Duhului. (Ef 1:13; Rom 8:16)

„Și ce i-a spus Domnul Martei, la mormântul lui Lazăr? El i-a spus: „... *dacă crezi, vei vedea gloria lui Dumnezeu!*“ (Io 11:40)

Ce vedea ochiul ei exterior? Un mormânt închis. Ce auzea urechea ei exterioară? Plânsete și tânguiri. Și ce trebuia să perceapă ea? Gloria lui Dumnezeu!

Trebuia oare ca ea să perceapă gloria lui Dumnezeu, numai după ce simțurile ei naturale l-au observat pe Lazăr înviat? Oh, nu! Căci toți cei care erau prezenți, cu toată necredința lor, au perceput și ei lucrul acesta. Nu, Marta trebuia să accepte învierea fratelui ei ca pe o realitate, înainte ca simțurile ei naturale să fie capabile să perceapă.

Tocmai aceasta trebuia să fie natura și fapta credinței ei. Contrar organelor ei de simț naturale, ea trebuia să considere ca cea mai sigură realitate suveranitatea lui Hristos asupra morții. Lucrul acesta nu-l poate face decât credința vie, a cărei viață constă în aceea că, prin „simțurile ei lăuntrice“, ea percepe deja ceea ce nu se poate încă observa la exterior.

Și tocmai acest lucru este definit în Evrei 11:1:

„Iar credința este o încredere neclintită în lucrurile sperate, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd“.

Și această explicație a credinței ne conduce în natura secretului credinței.

Pavel spune: *„Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci ele sunt pentru el o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că ele trebuie judecate în mod spiritual.“* (1Cor 2:14)

Aceasta înseamnă: Omul care nu este reînnoit prin Duhul lui Dumnezeu, rămâne sclavul percepției prin organele de simț naturale, din cauza minții sale pământești întunecate. Deși el poate să „creadă“ multe lucruri, el poate și vrea să creadă numai ceea ce pare „plauzibil“ rațiunii și percepției simțurilor sale. El face din rațiunea plauzibilității etalonul tuturor lucrurilor.

În toate aparentele lui zboruri spirituale, el rămâne dependent și ancorat în lumea gândurilor lui omenești, a sentimentelor și a fapte-

lor lui. Chiar dacă el ar zbura ca un vultur, și-ar face cuibul printre stele, cu toate acestea, el va fi iarăși doborât de acolo, pe orbita naturii lui limitate. (Obad 4)

Numai credința biblică eliberează de blestemul acestei naturi.

Ce minune! Credința ne face capabili să vedem lucrurile invizibile, să auzim lucrurile neauzite și să înțelegem lucrurile de neînțeles. Ea ne ridică deasupra robiei simțurilor naturale și ne așază în împărăția cerească invizibilă, sub stăpânirea eliberatoare a Duhului lui Dumnezeu și a lui Hristos!

Prin Cuvântul lui Dumnezeu, ea este deschiderea secretă a vederii, auzului, pipăitului, gustului, perceperii și cunoașterii în ascuns a inimii omului. Și prin aceasta, ea este singura capacitate care înțelege ce nu poate fi înțeles; și anume, ce a descoperit Dumnezeu în Biblie, deasupra oricărei gândiri omenești.

Credința este eliberarea de lucrurile vizibile și realizarea lucrurilor invizibile, pentru că ea părăsește lumea și vede și câștigă împărăția cerurilor.

Ea este victoria care a învins lumea, (1Io 5:4) și face din noi cetățeni ai cerului. (Fil 3:20)

Nu-i așa? Acum înțelegem că o astfel de credință, care învinge lumea, nu poate fi primită altfel, decât prin înnoirea minții, pe care Biblia o numește pocăință; și care include falimentul lumii gândurilor, al sentimentelor și al faptelor noastre.

Învățăm să credem numai contrar propriilor noastre gânduri, sentimente și fapte. Numai în contradicție cu eul nostru adamitic ajungem în concordanță cu Dumnezeu, Fiul lui Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu.

Această concordanță este conținutul propriu-zis al secretului credinței. Ea este legată de secretul întreit al Rusaliiilor, pe care-l găsim relatat în Ioan 14:20: „În ziua aceea veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi.“

Acestea au fost cuvintele lui Isus, cu care El îi pregătea pe ucenicii Săi pentru primirea și înțelegerea secretului credinței. El le-a spus: Nu veți cunoaște acum, ci numai în ziua aceea – referire la Rusalii.

Ucenicii credeau de mult în Isus, însă credința lor era încă plauzibilă, fără niciun secret, una care, cu toată cunoașterea lor, ea era încă lipsită de cunoștință. Lucrul acesta îl dovedesc întrebările pe care I le-au pus ei Învățătorului până la sfârșit, chiar și după învie-

rea Sa, până la înălțarea Sa la cer.

Ei Îl văzuseră pe Domnul cu ochii, Îl auziseră cu urechile, Îl pipăiseră cu mâinile; și totuși, ei nu-L văzuseră, nu-L auziseră și nu-L înțeleseseră cum trebuie. Ei rămăseseră dependenți de percepția lor exterioară, și, de fapt, nu mai credeau, când El li S-a prezentat într-un mod așa de simplu, plauzibil.

Filip dorea să li-L arate pe Tatăl: „*Arată-ne pe Tatăl, și ne este de-ajuns*“; (Io 14:8) Toma a fost și mai categoric: „*Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor, dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede.*“ (Io 20:25)

De fapt, așa gândeau și se comportau toți ucenicii. De aceea toți erau dezorientați, când, după arestarea Sa, s-a prăbușit întregul fundament al credinței lor, și niciuna din inimile care deveniseră leneșe nu a așteptat învierea Domnului; iar vestea aceasta li se părea niște „basmе“. (Lc 24:11) Dacă Domnul nu le-ar fi insuflat mai înainte Duhul Său, cine știe unde ar fi ajuns ei până la Rusalii! Aceasta era viața lor de credință înainte de „ziua aceea“.

Nu este și astăzi tot așa viața de credință a multor, multor urmași contemporani ai lui Isus? Mai întâi vor să vadă, să simtă, înainte de a crede. Dacă însă cineva crede cât de cât, el are credința nefericită a lui Toma, care depinde întotdeauna de vedere și pipăit, rămâne întotdeauna nesigură; și de aceea, cel care are o astfel de credință, nu poate fi numit fericit.

Aceasta este credința fără secretul credinței, credința temătoare fără mărturie, sigiliu, cunoștință și siguranță – credința înainte de „ziua aceea“.

Ce-i lipsește credinței tale, dacă aceasta este și credința ta? Credinței tale îi lipsește încă puterea de sus! Credinței tale îi lipsește dezlegarea de lumea vizibilă și legarea de lumea invizibilă! Credinței tale îi lipsește încă descoperirea și glorificarea lui Hristos în tine, prin Duhul Sfânt! (Io 16:14-15)

Și cum primești tu toate acestea? Numai printr-o smerenie adâncă!

Atunci ucenicii au putut să fie conduși la o cunoaștere, rușinare și lepădare de sine adâncă, numai prin experimentarea prăbușirii credinței lor insuficiente; ca astfel ei să se maturizeze pentru așteptarea zilei Rusaliilor.

Tot așa și tu! Tu te bazezi încă pe puterea ta, pe rațiunea ta, pe

faptele tale, pe dorințele tale egoiste împlinite.

Bine. Renunță la tot! Devin-o neajutorat! Devin-o slab! Cere! Așteaptă liniștit!

Să nu ai nicio altă înțelepciune și niciun fundament, decât Cuvântul lui Isus! Primește acest Cuvânt, ca pe El Însuși! Nu aștepta nimic mai simplu, însă primește împlinirea Cuvântului lui Isus ca o realitate evidentă, contrar tuturor gândurilor și sentimentelor tale! Ia pentru tine, în mod simplu, conținutul cuvintelor lui Isus! Ia-l acum și mulțumește-I! Astfel, Duhul Sfânt și-L va descoperi pe Isus, îți va descoperi secretul întreit al Rusaliilor, și vei cunoaște pe Fiul în Tatăl, pe tine în El, și pe El în tine!

Cunoscând această realitate întreită a credinței – Hristos în Tatăl, noi în Hristos și Hristos în noi – ajungem la nucleul secretului credinței. Am spus deja la început că secretul credinței se află în cadrul recunoscut al marelui secret al evlaviei: Dumnezeu S-a descoperit în carne. (1Tim 3:16)

Acesta este secretul tuturor secretelor. Tatăl S-a făcut cunoscut prin Fiul; Fiul a făcut cunoscut pe Tatăl. (Io 1:18)

Dacă nu S-ar fi arătat Hristos, atunci Tatăl ar fi rămas „Dumnezeul necunoscut“. (Fap 17:23) Noi Îl cunoaștem pe Dumnezeu numai în măsura în care L-am cunoscut pe Hristos.

„... nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul, și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere.“ (Mt 11:27)

Misiunea lui Isus a fost să descopere ucenicilor, care I-au fost dați de Tatăl din lume, Numele lui Dumnezeu, ca Tată. El a făcut și mai face aceasta și astăzi. (Io 17:6,26) De aceea Îl glorifică Tatăl pe Fiul. (Io 12:23,28)

În evanghelii este descoperit și glorificat Tatăl prin Fiul, iar în restul Noului Testament este descoperit și glorificat Fiul, prin Tatăl și Duhul Sfânt.

Tot ce a făcut Fiul, a făcut ca ei să creadă în Acela care L-a trimis. Iar tot ce lucrează Duhul Sfânt arată spre Hristos, din Care Duhul Sfânt ia și dă. (Io 16:14)

În „ziua aceea“, ziua revărsării Duhului Sfânt, ucenicii au cunoscut în primul rând pe Fiul în Tatăl. Aceasta înseamnă că ei au cunoscut natura Lui și au văzut în ansamblul ei lucrarea Fiului lui Dumnezeu, trimis de Dumnezeu și întors iarăși la El. Atunci când ucenicilor li s-a dăruit prin Duhul Sfânt secretul credinței, li s-a

descoperit și întreg secretul evlaviei.

Prin aceasta ei au putut să cunoască și al doilea cerc restrâns al secretului credinței; anume, ei s-au recunoscut în Hristos.

Ce minune măreață! Ei nu se mai vedeau în ei înșiși, ci se vedeau în Hristos! Ei nu se mai vedeau în umanitatea lor săracă, insuficientă, îndoielnică și nefolositoare. Nu, ei se vedeau în Hristos!

Ei s-au văzut aleși în El, încă înainte de întemeierea lumii. (1Pet 1:1; 2:9, 5:10; 2Pet 1:3; Ef 1:4) Ei s-au văzut mântuiți în El în ziua răstignirii Lui la Golgota, (Fap 2:38-39, 3:14-26, 4:10-12) răscumparați prin sângele prețios al lui Hristos, ca Mielul fără cusur și fără vină. (1Pet 1:18-21)

În El, ei au fost binecuvântați veșnic (Fap 2:33; 3:25-26; 4:31-35; 1Pet 1:3-5 și 3:9) și au fost făcuți o preoție sfântă și împărătească, poporul sfânt al lui Hristos, care poate să vestească puterile minunate ale Lui, pe care i-a chemat din întuneric, la lumina Sa minunată. (1Pet 2:4-10)

Acum ei așteptau revenirea Sa minunată, pentru mântuirea sufletelor lor, pentru primirea bucuriei nespuse, când vor privi pe Domnul lor iubit; și pentru primirea moștenirii neperisabile și neîntinate, care este păstrată în cer pentru ei. (1Pet 1:8-9,13; 2Pet 1:3-5,18)

Iar fluxul de lumină al cunoștinței promise de Domnul și dată de Duhul Sfânt i-a condus acum în al treilea și ultimul cerc restrâns al secretului credinței, *care, de fapt, nu este decât un punct; anume, punctul central al secretului: Ucenicii L-au recunoscut pe Hristos în ei!*

Ei s-au recunoscut dintr-odată ca purtători ai Cuvântului și Duhului Său. Prin primirea Duhului Sfânt, ei știau că El le-a dat din Duhul Său. (1Io 4:13) Acum ei erau siguri că Duhul Tatălui și al lui Hristos vorbește din ei. (Mt 10:20; 1Pet 1:11) Acum ei puteau și să asculte! Ei nu mai erau apăsați și rătăciți de nicio constrângere a vreunei întâmplări neînțelese și stranii. Nu, ei erau mișcați de Hristos, care era în ei, și de Care ei erau siguri. Ce transformare! Niciunul nu se mai baza pe el însuși și pe puterea sa. Nu, ci fiecare avea numai un „calcul“, calculul credinței: Hristos în mine!

Secretul credinței a ajuns secretul deținut personal, al vieții și puterii lor.

El a ajuns singurul secret unic în fiecare suflet. Secretul acesta s-a multiplicat de 3000 de ori în „ziua aceea“. Așa s-a născut ceata

martorilor lui Hristos. „*Fiecare era plin de frică; și prin apostoli se făceau multe minuni și semne.*“ (Fap 2:43)

Vezi, aceasta a fost împlinirea cuvintelor lui Isus: „În ziua aceea veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi!“ Iar întreita cunoștință fericită a conținutului secretului credinței rămâne veșnic în orice inimă străpunsă de Cuvântul lui Dumnezeu și umplută cu Duhul Sfânt.

O porți și tu în pieptul tău? Îl recunoști pe Fiul în Tatăl? Știi că și tu ești ales, mântuit și binecuvântat în Hristos? Știi că Hristos este în tine, prin Cuvântul Său, prin Duhul Său, prin fapta Lui minunată și prin puterea Sa?

Pavel a scris corintenilor: „Pe voi înșivă încercați-vă, dacă sunteți în credință! Pe voi înșivă încercați-vă! Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi?“ (2Cor 13:5)

Te rog, verifică care este calculul credinței tale! Poate că tu faci în fiecare zi calculul nefericit al necredinței tale. În loc să-L recunoști pe Hristos în Tatăl, căruia I-a fost dată toată puterea în cer și pe pământ, și Care este mereu cu tine, credința ta mică sau necredința ta vede numai lumea vizibilă naturală și culturală.

În loc să te vezi în Hristos, te vezi numai în relațiile, lipsurile, grijile, greutățile, slăbiciunile și păcatele tale. În loc să te bazezi pe Hristos, care este în tine, te bazezi pe înțelepciunea ta sau pe lipsa ei, pe ce simți sau pe ce nu simți tu, pe aptitudinea sau pe inaptitudinea ta, pe puterea sau pe neputința ta proprie.

Vezi, vina calculului nefericit al îndoielii poartă aprobarea nefericită, obișnuită a aprobării propriului egoism. În loc să-L vezi pe Hristos, te vezi numai pe tine! Această manie proprie, vizibilă sau ascunsă, este șarpele viclean și amăgitor din paradisul secretului credinței, care produce orice păcat nou.

Nu vrei să aprobi Cuvântul lui Hristos și al lui Dumnezeu, contrar lumii vizibile, a păcatului care te înfășoară așa de ușor și contrar întregii tale ființe egoiste? Căci numai aceasta înseamnă credință și păstrarea secretului credinței.

Acum vreau să mă ocup de păstrarea și confirmarea credinței, (Iac 1:3 și 1Pet 1:7) ca secret al credinței. Credința poate fi păstrată numai prin practicarea ei, iar practicarea credinței nu este altceva, decât lupta bună a credinței. (1Tim 6:12; 2Tim 4:7)

Nu există luptă, decât acolo unde există antagonisme. Cu cât antagonismul este mai mare, cu atât și lupta. Iar în lume nu există an-

tagonisme mai mari decât cele care stau la baza luptei credinței. Ele se numesc: Dumnezeu și Satana, Hristos și Belial, împărăția luminii și împărăția întunericului, împărăția lui Dumnezeu și împărăția lumii acesteia, fiii lui Dumnezeu și fiii neascultării, Duh și carne, Hristos și eu.

Acestea sunt antagonisme care nu pot fi desființate. Nu există nicio împăcare între ele, niciun armistițiu, niciun tratat de pace.

Această luptă nu poate înceta, decât atunci când toți dușmanii vor fi puși așternut al picioarelor lui Hristos. (Ps 110:1; Evr 1:13; 10:13)

Lupta dintre credință și necredință este într-adevăr „cea mai mare temă a istoriei lumii“. Pentru creștini, singura misiune a vieții lor este să ducă această luptă, în cadrul căreia se rezolvă și toate celelalte misiuni.

Ea este purtată pe trei câmpuri de luptă. În primul rând în noi înșine, ca lupta dintre Duh și carne; (Gal 5:17) în al doilea rând în adunare, cu frații și pentru frați; (Fil 1:27,30; Col 2:1) iar în al treilea rând în lume, împotriva unei generații perverse și stricate – drept mărturie și spre mântuirea celor pierduți.

Mă voi referi numai la lupta credinței, ca păstrare a secretului credinței în noi.

În această lume nu există nimic mai străin, mai izolat, mai ascuns, decât o inimă omenească care poartă în ea secretul credinței; anume, viața ascunsă cu Hristos. (Col 3:3)

Totul este împotriva credinței care locuiește în inima credinciosului, iar o astfel de credință este împotriva tuturor celorlalte lucruri. „Totul“ caută să desființeze o astfel de credință, iar o astfel de credință caută să pătrundă și să umple cu viața ei „totul“.

Totul vrea să pustiască și să desființeze secretul credinței, iar secretul credinței trebuie să-și înalțe tot mai mult zidul și, în același timp, să devină mereu mai descoperit.

Însă secretul credinței are cel mai mare dușman în imediata lui apropiere. Este carnea omului, în inima căruia locuiește secretul, ca o comoară cerească, în vase pământești. (2Cor 4:7) Între carnea aceasta de jos (Io 8:23) și Duhul de sus există o dușmănie de moarte. (Rom 8:12-13; Col 3:5) Între cei doi nu există nicio secundă pace. Carnea și Duhul se luptă, ca două armate puternice, pe un câmp limitat. Carnea poștește permanent împotriva Duhului, și Duhul împotriva cărnii. (Gal 5:17)

Plăcerea Duhului este plăcerea în Domnul, (Ps 37:4) fericita,

tainica bucurie a secretului: „Preaiubitul meu este al meu, și eu sunt a lui ...!” (Cânt 2:16)

Care este însă plăcerea cărnii? Este plăcerea, gândirea narcisistă și nelegiuită de jos, sufletească și cu o natură carnală, care nu poate fi supusă lui Dumnezeu; (Rom 8:7) care poate totul fără Isus, care ne ațâță la independență în noi înșine și care ne înșală cu plăcerea de noi înșine; care ne prostește cu pofte și savurări, ne face egoiști, mincinoși, invidioși, răzbuunători, înțelepți și singuri îndreptățiți; și a cărei stăpânire înseamnă moartea secretului credinței. (Rom 8:6; Iac 1:15)

Cum se duce în noi lupta bună a credinței, și se ocrotește și se păstrează secretul ei? Numai prin vegherea permanentă în Duh, care are drept condiție obligatorie neîncrederea fundamentală în noi înșine.

Lupta bună a credinței nu este altceva, decât permanenta practicare vigilentă a smereniei proprii și a aprobării lui Isus. Ea este întoarcerea permanentă de la mine însumi, și întoarcerea spre Isus. Mai bine spus: Ea este lupta de a rămâne în credință: Eu sunt în Hristos, și Hristos este în mine!

Ce smerenie profundă! Ce lucrare uriașă a Duhului Sfânt! Gândirea, simțirea și acțiunea mea naturală, orice acțiune a simțurilor lumii vizibile se luptă împotriva acestei poziții a credinței mele, vrea să o atace, să o răstoarne și să o distrugă; însă eu nu-mi dau dreptate mie și nimănui, stau de partea lui Hristos și a Cuvântului Său și mărturisesc și practic: Preaiubitul meu este al meu, și eu sunt al lui!

Eu nu-mi mai aparțin mie însumi! (1Cor 6:19-20) „*Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine* [pentru că eu trăiesc în El], și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine“. (Gal 2:20) Eu trăiesc prin credința în Hristos, în ciuda Satanei, lumii, păcatului și a mea însumi.

Și ce minunat! Această luptă a credinței nu aduce o neliniște gălăgioasă, ci conduce la un calm și la o liniște minunată; căci secretul credinței locuiește numai acolo unde este liniște. De aceea lupta credinței este numită și „lupta cea bună“; contrar oricărei lupte și oricăror certuri din lume. De ce aduce ea liniște?

Egoismul este un duh gălăgios, care vrea să fie observat peste tot. Duhul Sfânt este o suflare din liniștea veșnică. El duce lupta

bună a credinței. Iar noi vom fi îndepărtați treptat și definitiv. În locul nostru este Hristos. Noi ne pierdem în El, iar prin aceasta El Se descoperă în noi. Nu mai așteptăm nimic pentru noi și prin noi, ci totul prin Hristos și pentru El.

Oh, ce eliberare de noi înșine, și, drept consecință, ce calm și ce pace! Singurul, permanentul și ireproșabilul nostru calcul, în toate și pentru tot, trebuie să se numească Hristos! Lucrul acesta îndepărtează orice teamă paralizantă și grijă ferventă. Singura grijă care rămâne este preocuparea trează și permanentă, să fim găsiți în El și să fim prezentați mereu mai asemănători lui Hristos; pentru ca El să apară tot mai clar în noi. (Fil 3:8-9; Col 1:28; Gal 4:19)

Însă și această grijă își pierde puterea ei neliniștitoare, pentru că noi o aruncăm asupra Lui, care Singurul este garanția desăvârșirii noastre, și în a cărei fidelitate ne încredem, mereu și tot mai mult. (1Pet 5:7; Fil 1:6; Evr 12:2) Astfel, secretul credinței din noi va deveni o grădină protejată de orice vânt și zgomot, unde nu se aude nimic, decât susurul izvorului; (Cânt 4:12) anume, dialogul permanent, simplu, al inimii noastre cu Isus. Astfel, secretul credinței este și secretul adevăratei liniști și al adevăratului calm.

Iar în această grădină liniștită a secretului credinței crește bine și minunat de sigur și dulce roada Duhului, așa cum ne-o descrie apostolul Pavel în mod minunat și delicios, în nouă feluri, în Galateni 5:22. Nu există niciun sol mai roditor, ca cel al secretului liniștit al credinței. Fundamentul și solul secretului este Hristos Însuși, care a zis: „*Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic.*“ (Io 15:5) Tot ceea ce mai putem să facem fără El, lipsește din roada veșnică în viața noastră.

Și cât pot să facă în fiecare oră fără El „credincioșii“, care se numesc „ai Lui“! Aceasta este cea mai neroditoare, și de aceea cea mai nefericită viață, în afara secretului credinței. Este excluderea proprie nebună din paradisul liniștit al părtășiei intime cu El, și întoarcerea la mașinațiile neroditoare ale lumii.

Este întreruperea confirmării și a luptei credinței. Este recăderea rușinoasă în aprobarea eului și a negării lui Isus. Se stă iarăși pe propriile picioare și, agil și sigur de sine, se pot face o mie de lucruri fără Isus. Până când ești trântit la pământ, Satan profitând de tine de o mie de ori, iar Păstorul cel Bun trebuie să ne ducă în paradisul pierdut al secretului credinței. Nu există decât un obstacol,

din cauza căruia viața ta scurtă nu aduce în fiecare secundă roadă pentru Hristos. Nu te împiedică slăbiciunea ta naturală, nici mediul tău înconjurător deranjant, nici meseria ta. Nu, singurul obstacol este restul credinței tale preocupate cu tine însuși, rămânerea ta în tine!

Vrei să aduci roadă, atunci odihnește-te în secretul credinței; căci acolo roada crește de la sine! Secretul credinței este și secretul rodirii!

Hristos Se înrădăcinează în inimile noastre numai prin credință; iar noi ne înrădăcinăm în El tot numai prin credință. (Ef 3:17; Col 2:7) Cine știe că este înrădăcinat în centrul secretului credinței, în Hristos, și Hristos în el, nu trebuie să poarte grijă de putere; ea îi va sta la dispoziție întotdeauna și pretutindeni, când și unde va avea nevoie de ea.

Lipsa de putere nu este altceva, decât lipsa de credință. „Toate lucrurile sunt posibile celui ce crede!“ (Mc 9:23) Cât speculează aici credința mică, care locuiește alături de secretul credinței! Numai în nucleul secretului credinței – „Eu în Hristos, Hristos în mine!“ – devine realitate îndemnul apostolului Pavel: „... *întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui!*“ (Ef 6:10)

Condiția obligatorie pentru realizarea ei este să fim slabi în noi înșine și în puterea tăriei noastre. De multe ori ne place să ne scu-zăm cu slăbiciunea noastră, însă aceasta nu este decât o scuză obișnuită a credinței noastre din afara secretului credinței, purtată încolo și înapoi, sau a necredinței noastre. În realitate, suntem așa de tari în noi înșine, avem o putere de împotrivire uriașă împotriva câștigării noastre complete pentru Hristos, prin Duhul Sfânt, încât nu vrem decât să dorim: Oh, dacă am deveni odată slabi! Și așa de tari, ca Pavel, care a putut să mărturisească: „... *căci când sunt slab, atunci sunt tare*“; (2Cor 12:10) și care cerea credincioșilor: „*De aceea, vă rog, să călcați pe urmele mele!*“ (1Cor 4:16)

Nu putem să urmăm exemplul lui, pentru că nu dorim să devenim așa de slabi cum a fost el. Vrem ca pretutindeni să îngrijim și să protejăm cu orice preț iubita viață proprie; iar când este vorba de curajul și ascultarea credinței, unim mâinile și plângem: Oh, dacă aș fi avut putere pentru aceasta! Întotdeauna sunt așa de slab în credință! Cum îi înșală Satana și pe cei evlavioși!

Oh, dacă credincioșii ar deveni odată credincioși! Oh, dacă ei s-ar ruga cu adevărat cu credință: „Doamne, ajută necredinței

mele! (Mc 9:24) sau „Mărește-ne credința!“ (Lc 17:5) cât de repede ne-ar îndepărta Domnul obstacolul egocentrismului și ne-ar da putere și tărie din viața Sa!

Însă „credinciosul“ se mulțumește cu modul religios, și trăiește mai departe pentru el însuși. În același timp, puterea lui Hristos locuiește în cei cu adevărat slabi, și se desăvârșește în slăbiciune în aceia care, în lepădarea de sine și aprobarea lui Hristos, trăiesc în secretul credinței. (2Cor 12:9) Ei sunt aceia care pot declara bucuroși, împreună cu apostolul Pavel: „*Pot totul în Hristos, care mă întărește!*“ (Fil 4:13) Căci secretul credinței este mereu și secretul puterii.

Însă credinciosul care are putere, are și victorie. În el secretul credinței este păstrat într-o conștiință curată. (1Tim 3:9) Calculul permanent al credinței lui se numește: Eu în Hristos și Hristos în mine, Care stăpânește peste păcat. Deși păcatul pânzește mereu la ușa secretului credinței, atât timp cât eu mă aflu și merg în lepădarea de sine și aprobarea lui Isus, ușa rămâne închisă pentru el. Cine rămâne în El, nu păcătuiește. (1Io 3:6)

Chiar dacă s-ar apropia de mine ispita, sub orice formă, ea nu trebuie să mă sperie; (Iac 1:2; 1Pet 1:6) căci lucrul acesta mă obligă să am o neîncredere tot mai mare în mine; iar drept consecință, o încredere și mai mare în Isus; și astfel să fug mereu, ca un copil, în adâncimea secretului credinței.

Nu voi fi numai ocrotit, ci eu voi fi ascuns în El, în Acela care este în mine. Căci El mă va ocroti în coliba Lui, în ziua necazului; El mă va ocroti în adăpostul cortului Său. (Ps 27:5) Numai în coliba secretului credinței se cântă victoria Celui drept. (Ps 118:15)

Satana nu va putea să mă înșele niciodată, atât timp cât eu rămân în secretul credinței – eu în Hristos și Hristos în mine!

Victoria aceasta se decide însă de fiecare dată, din nou. Ea presupune o veghere și o umblare atentă în Duh. Căci eu nu sunt niciun moment sigur față de mine însumi. Practic, cea mai mică revenire la siguranța proprie, clatină deja siguranța în Hristos. Orice aprobare de sine, cât și orice cruțare de sine, orice compătimire, orice revendicare proprie, taie fâșii din voalul secretului credinței.

Și chiar cea mai scurtă durată a oricărei oglindirii egoiste, da, orice urmă de egoism, produce o tulburare pe fața care luminează în coliba secretului credinței. Însă respingerea egoismului deranjant este atât de liberă de străduințe convulsive și chin

stăruitor, ca intrarea miresei în sala de mese festivă; (Cânt 2:4) căci dragostea este pentru mine un scut.

Iar vegherea permanentă nu este altceva, decât fericita, stăruitoarea auzire a Cuvântului, și împletirea cu liniștita rugăciune permanentă a credinței, care ajung astfel o funie, de care atârnă o găleată de aur, plină cu putere de sus, care se coboară la noi.

Și cu fiecare dar de putere, El ne adapă cu desfătare, ca un fluviu, (Ps 36:9) care este întotdeauna o scurgere nouă a dragostei și credincioșiei Lui, pe care El le toarnă în inima noastră prin Duhul Sfânt; (Rom 5:5) care nu este niciodată mai trează, ca atunci când suntem amețiți de bunurile bogate ale casei Sale.

Prin dragostea Sa, El omoară egoismul nostru; iar prin aceasta dragostea noastră față de păcat și față de lume. Da, plăcere pentru plăcere! – și rămâne adevărat:

Jarul oricărei plăceri egoiste față de păcat și față de lume este stins prin jarul plăcerii în Domnul, pe vatra din coliba secretului credinței.

Nimic, absolut nimic nu ne face învingători, decât dragostea Sa. Ea singură ne dăruiește haina brodată cu aur (Ps 45:14) și ne face minunați în omul lăuntric; înăuntru, în palatul împărătesc, în secretul credinței, acolo unde se află secretul dragostei Lui și a învingerii lumii.

Copil al lui Dumnezeu, lasă-te condus, printr-o negare proprie voluntară, în acest secret al credinței: liniștit, roditor, plin de putere și plin de victorie!

Despre secretul crucii

*Am fost răstignit împreună cu Hristos ...!
Galateni 2:20*

Se aude vorbindu-se mult despre „secretul crucii“. Deși în Biblie nu este amintită această expresie, cuvântul crucii este într-adevăr înțelepciunea secretă și ascunsă a lui Dumnezeu; și tocmai această înțelepciune ascunsă este pentru necredincioși o nebunie. (1Cor 1: 18) Însă și pentru mulți credincioși, cuvântul crucii este o nebunie, mai ales expresia „a fi răstignit împreună“ – co-răstignit. Ei acceptă în final Cuvântul, Vestea Bună a morții de pe cruce a lui Hristos, pentru păcatele noastre, și se laudă că au primit prin sângele Său scurs la cruce iertarea păcatelor și pacea cu Dumnezeu. Însă majoritatea dintre ei nu se mai interesează de primirea în continuare a înțelepciunii și puterii din cuvântul crucii.

Desigur, cine nu acceptă faptul că Hristos a murit în locul nostru? Dar nu vrem să auzim nimic, când ni se cere să fim și noi răstigniți împreună cu El. Deși se acceptă învățătura biblică a „co-răstignirii“ cu El“, și ea este aprobată chiar foarte ușor, se dezaprobă însă orice aplicare practică a acestui adevăr biblic! Poate că nu există nicio încălcare așa de vizibilă a Cuvântului lui Dumnezeu, ca în cazul acesta. Cauza este necredința noastră jalnică, care nu poate să înțeleagă cuvântul „co-răstignirii“; căci el este împotriva oricărei evidențe. Aceasta depinde de faptul că nu vrem; căci de nimic nu este amenințat așa de mult egocentrismul nostru, ca de cuvântul co-răstignirii; și cât este de mare voia noastră proprie, tot așa de mare este întotdeauna și necredința noastră. Însă tocmai aici este punctul de răscruce, unde se desparte calea care duce spre libertate. Trebuie să spun: Viața majorității „credincioșilor“ nu este o viață de credință, și de aceea nu este o viață liberă, fericită. Ceea ce ei numesc „credință“, este pentru ei numai o povară obligatorie. De frică să nu rămână „pierduți“, au aprobat cu mintea diferite adevăruri biblice, iar acum se plâng ce urmări grele rezultă din această aprobare. Ei trebuie să fie așa și așa, să facă asta și asta.

Cineva mi-a scris cândva: „Și când ajung eu, în sfârșit, la starea în care Domnul să Se poată baza pe mine?“ Ei nu pot să spună niciodată: „Doamne, jugul Tău este bun și sarcina Ta este ușoară“. „A fi

credincios“ li se pare groaznic de chinuitor, iar sfințirea groaznic de grea. Tot ceea ce citesc sau aud ei din Cuvântul lui Dumnezeu devine pentru ei o poruncă grea și o judecată amenințătoare, de care ei vor să scape, prin folosirea maximă a puterilor lor.

Ei devin din ce în ce mai înguști, mai fricoși, mai imaturi, mai triști; iar drept consecință, tot mai neprietenoși, mai răzbunători și mai bârfitori, mai neîndurători, vrând să judece pe alții.

Pentru liniștirea lor proprie, ei se atașează rigid și nerăbdători de o anumită mișcare, sau elanul lor interior nefericit îi mână vizibil încoace și încolo, încât ei merg de la o adunare la alta, de la o învățatură la alta, de la o mișcare la alta. De multe ori ei afirmă și cred că Isus a murit pe cruce pentru ei, însă ei nu știu un lucru; anume, că și ei au fost răstigniți împreună cu Hristos. Ei nu pot să înțeleagă deloc realitatea lui Dumnezeu, devenind vizibil faptul că ei nu știu ce înseamnă a crede; și trăiesc încă în afara secretului credinței. Ei mai cred încă în ei și în faptele lor. Nu au experimentat niciodată adâncimea pocăinței, care duce la lepădarea de sine. Viața lor nu este lumea credinței, a realității biblice a lui Dumnezeu, ci lumea lor este lumea eului, a simțurilor și a oamenilor carnali, egoiști.

Dacă este întrebat unul dintre acești permanent nefericiți: „Crezi că ai fost răstignit, ai murit și ai fost îngropat împreună cu Hristos?“, atunci răspunsul lui este: „Nu pot încă să cred pe deplin“. Apoi mărturia sa continuă: „Observ la mine prea puțin din toate acestea“.

Acesta este unul și același răspuns, repetat mereu și pretutindeni, dat de nenumărați oameni, care se cred credincioși. Nu este aceasta o dovadă tristă, cât de puțin locuiește secretul credinței în credincioși? Ca și lumea necredincioasă, ei cred numai ce pare „plauzibil“ prin simțuri, adică percepția organelor de simț.

Aceasta înseamnă că și în cazul credinței, omul vrea să se bazeze pe el însuși, pe propriile gânduri și sentimente, în loc să se bazeze pe Cuvântul lui Dumnezeu. În locul experimentării pocăinței, a prăbușirii eului, a gândurilor proprii, a lumii sentimentelor și a faptelor proprii – iar după aceea primirea darului credinței, care întrece orice gândire, percepție și faptă, să-L creadă pe Dumnezeu pe cuvânt și să-L primească – el vrea să ajungă la conținutul credinței și să-l prelucreze mai întâi prin gândire, simțuri și fapte, și numai apoi să creadă. Ce blestem al duhului egoist! *El preferă să se răstignească singur, în loc să creadă, dincolo de perceperea proprie, în realitatea*

împlinită a lui Dumnezeu, a răstignirii noastre împreună cu Hristos. În locul unei libertăți fericite, prin credință, o muncă nefericită de sclav, în îndoială!

Oh, cât sunt de deplâns săracii care și-au recunoscut și-și urăsc egocentrismul lor nelegiuit, însă se străduiesc zadarnic și mereu să-și răstignească eul, prin același eu! Dragă suflete, renunță complet la tine, și atunci poți să crezi pe deplin: Eu am fost deja răstignit împreună cu Hristos, acum 2000 de ani.

Această credință, care depășește orice gândire și percepere, nu are un alt fundament, decât Cuvântul lui Dumnezeu. Când apostolii se referă la anumite realități divine fundamentale, de care au fost încredințați prin credință, ei nu mai spun: „Noi credem ...“, ci: „Noi știm ...!“ Realitățile lui Dumnezeu există, chiar dacă nu le-ar crede niciun om. Însă prin aceea că ele au fost descoperite prin Duhul Sfânt și sunt crezute de oameni, ele devin realitățile credinței. Iar prin aceea că credinciosul practică credința lui, realitățile credinței devin pentru el realitățile experienței, al cărui conținut depășește cu mult tot ceea ce se poate gândi sau percepe la ora actuală.

Apostolii vorbesc deja despre lucrurile viitoare, cu cuvintele: „Știm ...“ (1Io 3:2; 2Cor 4:14, 5:1) Și tot așa vorbesc și despre importanța ascunsă a evenimentelor din trecut: „Știm ...!“ Acestor realități le aparține și co-răstignirea noastră cu Hristos.

Apostolul Pavel scrie romanilor: „Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai slujim ca sclavi păcatului ...“ (Rom 6:6) „Omul nostru vechi“ este tocmai natura în care ne-am născut, firească și sufletească, încăpățanată, nelegiuită, care are trupul ca unealtă a păcatului, astfel încât îi slujește orice mădular.

Pavel spune că acest „om vechi“ este crucificat în Hristos; deci natura noastră păcătoasă a fost pironită la cruce, pentru ca trupul păcatului să fie „dezbrăcat de puterea lui“, și să nu mai fim obligați să slujim păcatului.

Ce salvare! Prin răstignirea lui Hristos, liberi de propria noastră natură veche și stăpânită de păcat! Ceea ce nimeni nu reușește – anume, să scape de ființa adamitică, căzută în păcat și vândută și robită sub legea păcatului – să fi avut deja loc la crucea lui Hristos? Să i se fi pregătit acestei ființe acolo un sfârșit fatal? Ce lucru îndrăzneț al credinței! „De necrezut!“ îi vine fiecăruia să strige; căci

totul nu este aparență, și orice experiență lăuntrică sau exterioară se opune acestui mesaj! Nu se arată tot mereu „omul vechi“? Nu se păcătuiește zilnic? Cum poate să afirme apostolul Pavel așa ceva, complet de neînțeles? Și în plus, eu n-am trăit atunci; cum aș putea să fiu eu răstignit împreună cu Hristos? De unde are Pavel cunoștințele sale speciale?

Apostolul are cunoștințele lui deosebite numai de la Dumnezeu; căci înțelepciunea omenească nu și-ar fi imaginat niciodată așa ceva! El spune: „Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său. Și vorbim despre ele nu cu vorbiri învățate prin înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfânt, întrebuițând pentru lucrurile spirituale o vorbire spirituală“. (1Cor 2:12-13) Lui, fostul fariseu, și acum „cel mai mic dintre apostoli“, (1Cor 15:9) i s-a dăruit referitor la crucea lui Hristos o cunoștință cu totul deosebită. Petru și Ioan privesc mai ales la Mielul lui Dumnezeu jertfit – însă despre crucea lui Hristos nu a vorbit niciunul așa de mult ca Pavel, apostolul națiunilor.

Pentru el, crucea lui Hristos a devenit centrul oricărei înțelepciuni divine, oricărei puteri divine și al oricărei laude divine. Înțelepciunea predicii lui a fost Hristos cel răstignit; (1Cor 1:23; 2:2) grija lui în predică era ca nu cumva să fie distrusă crucea lui Hristos, adică să nu dispară prilejul de poticnire al crucii; (1Cor 1:17-18; Gal 5:11) iar țelul predicării și vieții lui a fost lauda crucii lui Hristos. (Gal 6:14)

Și de ce i s-a dăruit tocmai lui Pavel o astfel de cunoștință a crucii? Pentru că niciunul dintre ucenici nu a experimentat ca el o astfel de zdrobire profundă a îndreptățirii proprii, ca fariseul ireproșabil, care se numește primul sau cel mai mare dintre păcătoși. (1Tim 1:15)

După ce, Cel care atârnase în Ierusalim pe lemnul blestemat, i-a vorbit din cer, ca Domnul, crucea a fost pentru Pavel semnul oricărei înțelepciuni și puteri divine. Cel răstignit fusese înălțat în cer, fariseul aruncat la pământ. De atunci, pentru Pavel nu a existat decât o minune în lume și în cer: Fiul lui Dumnezeu pe cruce!

Iar în lumina viziunii acestei cruci, Pavel a văzut necunoștința întunecată a mai marilor poporului care L-au răstignit pe „Domnul gloriei“, (1Cor 2:8) și a fost confruntat cu necredința funestă și cu păcatul blestemat al întregului popor Israel. Dar în același timp, el a

cunoscut că Isus Hristos a atârnat pe cruce și ca jertfă de răscum-părare pentru păcatele poporului Său; iar prilejul de poticnire al cru-cii, pentru iudei, trebuia să fie nu numai pentru judecată, ci în același timp și pentru mântuirea lor.

Și el a mai văzut în jurul crucii și alte cercuri divine. Nu numai pe iudei, ci și pe greci și toate celelalte națiuni, ba chiar întreaga lume a văzut-o el judecată și mântuită la cruce. Judecați, pentru că crucea a inclus pe toți în neascultare (Rom 11:32) și a astupat orice gură, a exclus orice formă de laudă omenească; (Rom 3:19,27) căci „... Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor; și ne-a încredințat nouă proclamarea acestei împăcări. Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut [la cruce] păcat pentru noi, ca noi să fim [la cruce] dreptatea lui Dumnezeu în El“. (2Cor 5:19,21)

Pavel a văzut crucea stând ca semn al judecății și mântuirii, des-părțind timpul în epoci. (i. d. H. și d. H. – Evr 1:2)

Însă la cruce, el a văzut pe Cel prin Care și pentru Care au fost create toate lucrurile; L-a văzut pe El, imaginea Dumnezeului nevă-zut, Primul născut din toată creația; (Col 1:15-16) L-a văzut răst-ignit în neputință, (2Cor 13:4) pironit, înțepenit și blestemat, atâr-nând pe lemn; (Gal 3:13) pe Acela care este viața L-a văzut palid de moarte și condamnat la moarte; și a văzut lumea care trăia prin El, care a fost răstignită împreună cu El, cum a înțepenit, s-a îngălbenit și s-a stins în moarte, împreună cu El; a văzut cum semnul umbrii negre a crucii a acoperit întreaga lume și a depreciat-o și a anulat-o; a văzut orice creatură și omenirea, în fiecare membru ale ei, amețită de puterea și gloria ei anterioară, desființată cu linia diagonală nea-gră a blestemului și a morții, și inclusă în înțepenirea blestemului crucii; și s-a văzut și pe el însuși, a știut și a proclamat:

Am fost răstignit împreună cu Hristos (Gal 2:20)

Cine a însoțit vreodată pe acest apostol în viziunea lui, viața lui a trecut de partea cealaltă. El nu va mai putea să rădă niciodată, cum a răs mai înainte. El știe că aparține speciei umane, și din cauza păca-telor ei, a trebuit să fie jertfit Fiul lui Dumnezeu.

El privește altfel pe oameni și lumea. El îi privește cum i-a privit Dumnezeu prin cruce; anume, mai întâi desființați, degradați și ju-decați. El nu mai iubește lumea și ce este în lume. El știe acum la ce se referă Biblia, când vorbește despre „carne“. El nu mai este înșelat

de nicio vrăjitorie și de niciun farmec al acestei cărni. El vede în pofta acestei lumi contradicția infamă față de seriozitatea de nespus a crucii. El urăște (cu o ură divină) pe tată, pe mamă, pe soție, pe copii, pe frați, pe surori, chiar viața sa. (Lc 14:26) Această ură nu conține însă nicio răutate omenească. Ea nu este altceva, decât întoarcerea dureroasă de la neputința oricărei creații, a cărei carne păcătoasă a trebuit să o pedepsească Dumnezeu în trupul Fiului Său. (Rom 8:3)

Însă el își urăște în mod deosebit viața sa proprie. El nu mai îndrăznește să-și îndrepte ochii, ca mai înainte, spre el însuși. A dispărut gloria proprie. Cine s-a văzut într-adevăr cu Hristos la cruce, aceluia i-a pătruns crucea în toate gândurile și membrele lui.

I-a fost luată orice mișcare ușoară a mulțumirii de sine. El nu mai poate să facă ce vrea natura lui pământescă. El apare ca un înțepenit, pironit, ca un învins, ținut și pus deoparte de Dumnezeu. Aceasta înseamnă că el vede lumea și pe el însuși răstignit împreună cu Hristos; iar lumea îl vede pe el răstignit. (Gal 6:14) Ca și trupul Celui înviat, care mai avea semnele rănilor, așa se arată semnele crucii în natura fiecăruia, care știe că este răstignit împreună cu Hristos.

Eu am cunoscut pe unul dintre ei. Împărțea tractate în vagoanele de clasa a patra dintr-un tren. Când a înmănat un tractat unui om cherchelit, acesta l-a lovit cu pumnul în față. Privind la trupul lui bine dezvoltat și antrenat, pentru cel lovit n-ar fi fost prea greu să-i răspundă cu același număr de lovituri. Deși la început a tresărit ușor, el a rămas un reținut, un pironit, un răstignit împreună cu Hristos. Și el a vorbit așa de liniștit, ca de pe cruce: „Lovește-mă în continuare! Dar să știi că Mântuitorul meu te iubește; și și eu te iubesc“.

Lucrul acesta este cu totul altfel decât stăpânirea omenească naturală sau lepădarea de sine. Acestea se bazează întotdeauna pe implicarea proprie, în loc de renunțarea de sine, și presupune întotdeauna o evaluare și o aptitudine proprie anticipată. Însă Hristos n-a putut să facă nimic de la El Însuși, și în puterea Tatălui a fost ascultător până la moartea Sa, în slăbiciune, pe cruce. Tot așa sunt și aceia care au pierdut cu El la cruce evaluarea și aptitudinea proprie.

Privește la Pavel! Crucea l-a determinat să renunțe la orice înțelepciune, putere și laudă proprie. Referitor la el însuși, viziunea crucii dăruită de Dumnezeu l-a învățat o înțelepciune pe care el nu ar fi învățat-o niciodată la picioarele lui Gamaliel, învățătorul legii; și anume, înțelepciunea: „Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în

mine, adică în carnea mea ...“ (Rom 7:18)

Crucea lui Hristos devenise pentru el o scală de evaluare proprie, iar rezultatul afișat pe ea era: „Nimic!“ . Nimic bun în mine însumi!

Acesta este punctul zero al aptitudinilor proprii, care corespunde exact celui răstignit împreună cu Hristos. A ajuns cunoașterea bizară a eului zdrobit al apostolului să fie și cunoașterea noastră clară? Numai știind lucrul acesta, înțelegem ce înseamnă să fii răstignit împreună cu Hristos. Am acceptat și noi punctul central, că „nimic bun nu locuiește în noi“? Numai în punctul acesta rămâi răstignit împreună cu Hristos; anume, într-o stare de neputință, de despărțire de propria natură.

În drum spre cruce, l-au obligat pe Simon din Cirena, care se întorcea de la câmp, să ducă crucea lui Isus la locul răstignirii. Așa sunt toți aceia care au ajuns în contact cu crucea lui Hristos numai obligați de alții. Ei duc pentru un timp povara destinată numai lui Hristos, însă ei nu merg și la cruce.

Cine a fost însă cuprins de Hristos prin Duhul Sfânt, el se simte atras de cruce, de Cel care a fost răstignit pe ea pentru păcatele noastre, (Io 12:32) și spune: Eu primesc răsplată dreaptă pentru faptele mele, „... dar Omul acesta n-a făcut niciun rău.“ (Lc 23:41)

Acolo atârână fariseul Pavel, așa bun și așa rău – ca tâlharul!

Și numai din această poziție a credinței co-răstignirii se obține victoria asupra păcatului.

Cine a experimentat în lumina viziunii crucii deprecierea lui proprie, până la punctul zero, și se vede co-răstignit pe cruce, acela renunță la lupta proprie împotriva păcatului, în care mulți se străduiesc așa de mult, dar lovesc cu pumnul în vânt. (1Cor 9:26) Toți aceia care se luptă degeaba, fără coroană, (2Tim 2:5) se luptă încă pe terenul legii de pe muntele Sinai, al legii faptelor, și nu pe terenul legii credinței (Rom 3:27) și al libertății. (Iac 1:25, 2:12)

Și câți se luptă așa de nefericiți! Sunt toți aceia care n-au ajuns la punctul zero. Vrând-nevrând, în final, ei cred că la cruce a fost pironit și desființat și înscrisul cu vina lor; (Col 2:14) dar ei nu înțeleg că prin credință au fost pironiți și ei înșiși pe cruce, și tocmai prin aceasta păcatul și-a pierdut puterea lui în carnea lor. Căci ei mai cred încă în ei înșiși. Deoarece ei nu se consideră co-răstigniți prin credință, ei nu și-au pierdut libertatea lor naturală de mișcare, bazată pe aptitudinile lor. Ei cred că în ei, adică în carnea lor evlavioasă, mai locuiește încă mult bine. De regulă, ei nu pot fi ajutați, decât

atunci când falimentează toate acțiunile lor proprii.

Dumnezeu vrea să-i reducă prin trei legi, în cadrul cărora ei trebuie să ajungă automat într-o stare disperată.

Mai întâi, „legea rațiunii lor“, (Rom 7:23) care le pretinde din interior să fie buni; în al doilea rând, legea de pe muntele Sinai, „legea sfântă a lui Dumnezeu“, care le poruncește din cer să fie buni; iar în al treilea rând, „legea păcatului“ din mădularele lor, care-i învață mereu și tot mai ferm: Nu poți să devii niciodată așa de bun, așa cum vrei în lăuntru și trebuie să fii la exterior! (Rom 7:14-23)

Între aceste trei legi dure (mai dure decât fierul), omul care se luptă loial experimentează sfârșitul acțiunii lui proprii, prin aceea că, în final, el învață că el nu este în stare să înfrângă „legea păcatului“, în „trupul păcatului“ și „al morții“; și prin aceasta el învață, în sfârșit, că acest trup de moarte al păcatului, în legea și natura lui, a fost pironit pe cruce împreună cu Hristos și i s-a luat puterea în urmă cu 2000 de ani. (Rom 6:6)

Prin această cunoștință se întrerupe lupta propriu-zisă împotriva păcatului, și începe lupta propriu-zisă a credinței. A fost părăsit terenul plin de flăcări de pe muntele Sinai, și câștigat terenul mântuirii de la Golgota. Este o mare diferență între lupta morală împotriva păcatului și lupta biblică a credinței. În lupta împotriva păcatului, în fața lui se află eul puterii lăuntrice și exterioare, și el încearcă prin folosirea tuturor puterilor morale și religioase să ajungă să stăpânească această putere (a păcatului). „Bunul Dumnezeu și bunul Mântuitor“ trebuie de regulă să-l ajute puțin, însă părerea lui este că marea parte a luptei trebuie să o ducă el însuși.

În lupta credinței, în fața păcatului nu se mai află deloc eul în agonie, ci credinciosul știe că el se odihnește în Hristos, la care a fugit, nenorocit și pierdut, și Care prin sângele crucii Lui l-a răscumpărat și scăpat de sub puterea Satanei și a păcatului. În el însuși nu mai este eul lui, ci acum este Hristos.

Privită astfel, lupta credinței nu este altceva, decât vegherea permanentă a Duhului, credința activă și odihna permanentă în Hristos.

Ea este continuarea supunerii eului și aprobării lui Hristos, calculul permanent: Doamne, eu în Tine și Tu în mine! Așa că, „ședere“, „împotrivirea“ și „rămânerea“ în credință nu este nimic altceva, decât să ții și să păstrezi permanent și răbdător credința în orice împrejurare: Doamne, eu sunt al Tău, și Tu ești al meu! Iar îmbrăca-

rea și folosirea întregii armuri amintită în Efeseni 6 înseamnă tocmai evaluarea și folosirea puterilor vieții, mântuirii, protecției și victoriei de care avem parte prin credința în Hristos; și pe care, practic, nu le avem decât atât timp cât știm că noi suntem slabi, dar activi în credința în El. Imediat ce într-un fel sau altul am ajuns iarăși independenți de El, întreaga armură a lui Dumnezeu nu ne mai oferă protecție și nici victorie.

Nu-i așa, înțelegem că această luptă biblică a credinței rezultă nu din posibilul atac victorios împotriva puterii păcatului, ci din rămânerea permanentă în victoria sigură în Hristos. Victoria asupra păcatului a fost deja câștigată! Învingătorul Se numește Hristos, câmpul de luptă Golgota! Credința ta în această victorie te face beneficiar al acestei victorii! Tu nu trebuie să mai învingi păcatul, ci să învingi necredința ta nenorocită, îndoiala ta față de victoria lui Hristos, care este întotdeauna urmarea recăderii în aprobarea de sine, iar prin aceasta, cauza noilor păcate.

Așa că, prima acțiune a credinței în lupta credinței, și prima treaptă spre primirea eliberării practice de sub puterea păcatului este:

Consideră-te în fiecare secundă răstignit împreună cu Hristos!

Aplică calculul credinței evlavioase: Natura mea veche, care este dușmanul lui Dumnezeu, împreună cu unealta ei, trupul păcatului, ale cărui mădulare au slujit drept arme ale nedreptății și plăcerilor păcătoase, au fost pironite pe cruce, unde le-a fost luate puterea și tăria. Legea păcatului și a morții, (Rom 8:2) care m-a făcut sclavul lor, atât timp cât eu, necrezând în victoria lui Hristos, acceptam să mă supun păcatului, (Rom 6:16) a fost desființată la cruce.

Prin credință, sunt eliberat de sub legea aceasta! Iar prin ascultarea acestei credințe, Îi predau lui Hristos trupul meu, împreună cu gândurile și mădularele lui. (Rom 12:1) El m-a primit la El cu duh, suflet și trup. Prin sângele Său, El m-a răscumpărat pentru Dumnezeu; iar Dumnezeu m-a dat Lui ca preț al durerii: Eu nu-mi mai aparțin mie însumi! Aleluia! (1Cor 6:19-20) Eu aparțin lui Hristos! Carnea mea, împreună cu plăcerile și poftele ei sunt și rămân răstignite! (Gal 5:24) Nu mai sunt nimic dator cărnii, ca să trăiesc după îndemnul cărnii. (Rom 8:12) Dacă aș vrea să-mi iau mădularele de pe cruce, și să trăiesc iarăși în păcat, L-aș răstigni încă o dată pentru mine pe Fiul lui Dumnezeu, și L-aș da să fie batjocorit. (Evr 6:6)

Cine trăiește astfel, practicându-și credința, realitatea credinței co-răstignirii, realitatea mântuirii va deveni pentru el în curând realitatea experienței.

El va pierde din ce în ce mai mult libertatea propriu-zisă de mișcare. Ascultarea credinței îl va lega tot mai strâns de cruce; și se va vedea tot mai mult în el părtașia suferinței lui Hristos; (Fil 3:10) el va purta tot mai mult în trupul său moartea lui Isus, (2Cor 4:10) pentru ca viața lui Isus să se descopere în trupul lui. Renunțând să se mai încreadă-n el, și scăpat de înșelarea poftelor și de amăgirea propriei voințe, el va putea tresălta de bucurie.

Pe tot parcursul vieții lui se va dovedi că numai cine știe că este co-răstignit în Duh, poate cu adevărat să renunțe, să aștepte, să tacă, să rabde și să sufere. Cine știe că vechea natură a fost răstignită pe cruce, pierde din ce în ce mai mult pretenția egoistă a considerării, a recunoașterii, a onoarei, a comodității, a posesării și a savurării.

Cine „își are locul la cruce“, se poate descurca în viață în orice loc, și părăsi orice loc. Eul co-răstignit se mișcă din ce în ce mai puțin. El nu mai caută nimic și nu se mai teme de nimic pentru el. El își are locul cu Hristos deasupra oamenilor, și nu mai așteaptă nimic de la ei. În toate lucrurile, el așteaptă numai de la Dumnezeu. Așteptând, el pierde nu numai nerăbdarea exterioară, ci și pe cea lăuntrică. Ca un muribund, el pierde din ce în ce mai mult puterea naturală de a vorbi. El tace ca un străin; iar când vorbește, vorbește numai despre cruce. Orice batjocorire a slăbiciunii lui mărește numai răbdarea lui altruistă și voluntară, și distruge resturile aprecierii proprii, compătimirea sau gloriificarea secretă proprie. El atâră pe cruce gol și fără nicio podoabă. Îi plac însă slăbiciunile, maltratările, necazurile, persecuțiile, temerile. Dar toate acestea nu pentru ca să apară într-un rol de suferință înaintea oamenilor sau în proprii săi ochi, ci pentru Hristos; (2Cor 12:10) anume, numai prin, cu și pentru Hristos.

Astfel, co-răstignitul va ajunge tot mai mult cum a fost și Hristos în lume, (1Io 4:17) care a mers mai întâi la cruce, înainte ca să atâră pe cruce. Urmele Lui arată mereu spre Golgota, unde, când a fost batjocorit, nu a batjocorit; când a suferit, nu a amenințat, ci a încredințat totul Celui care judecă cu dreptate; care a luat astfel asupra Lui păcatele noastre și care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea. Modelul care ni l-a lăsat El rămâne pentru totdeauna înfățișarea Celui răstignit. (1Pet 1:21,23; Evr 12:2)

Iar noi devenim modelul altora, numai în înfățișarea Celui răstignit; căci crucea singură este inegalabilă în lume. Deși ea este pretutindeni cunoscută ca semn, ca conținut al vieții ea este însă proscrisă. Oamenilor le place ca ea să fie pe turnuri, pe pereți și la gât; dar în realitate ei o urăsc. În mărturii și învățături, oamenii sunt un prieten al ei; dar în rațiunea practică a vieții, ei sunt dușmanii crucii lui Hristos. (Fil 3:18)

Poate față de nimic în lume nu se comportă oamenii cu atâta prefăcătorie, ca față de cruce. Pentru unii ea a devenit un „nehuștan“, (2Reg 18:4) un idol de aramă; pentru alții un semn magic minunat; pentru alții un semn înflăcărat de luptă; pentru alții o bijuterie prețioasă; pentru alții un semn negru de doliu; pentru alții un prilej urât de poticnire – și totuși, ea nu este decât lemnul pe care erau omorâți sclavii și tâlharii, între care a fost pus și amintitul Rob al Domnului, pe care nu L-au prețuit deloc; și unde Pavel, bărbatul care a fost numit ciumă, (Fap 24:5) s-a văzut unit cu Învățătorul său; și unde se văd toți aceia care au recunoscut crucea drept mijlocul de execuție pentru egocentrismul lor. Cine a văzut-o așa, pentru el crucea nu mai este podoabă sau prilej de poticnire; pentru el ea devine întâi moarte, apoi viață fericită un semn al pelerinului străin în lumea aceasta și, în același timp, semnul victoriei asupra acestei lumi.

Dacă cineva îți atacă așa-numita onoare, iar tu te revolți imediat, vrând să-i răspunzi, atacându-i-o pe a lui, lumea consideră așa ceva foarte normal; nu este nimic străin pentru ea. Dacă cineva îți face nedreptate, iar tu alergi la judecător să îți se facă dreptate, atunci toți te consideră drept un om înțelept. Dacă însă poți să renunți înaintea oamenilor la „onoarea“ ta, la „dreptul“ tău și la tine însuși, și nu mai alergi împreună cu ei după mania posedării lor, pentru ei este ceva complet străin, ajungând să te batjocorească compătimitor sau să te urască. Ei simt autenticitatea crucii. Și îi deranjează seriozitatea amenințării vitale a crucii. Ei încep să strige: „Exaltare!“ Și totuși, în același timp, întreruperea certurilor, în semnul crucii și al co-răstignirii, este pentru tine singurul lucru care învinge lumea.

Mă gândesc mereu la sutașul roman, care a fost prezent la răstignirea lui Isus. Cât de disprețuitor i s-a părut poate lui la început bărbatul gol, care, pironit pe cruce, și deasupra cărei frunți încoronate cu spini se putea citi: „Isus Nazarineanul, Regele iudeilor“! Un rege aparent deplorabil, fără putere, fără tron și armată, fără țară și fără supuși! Oh, apariție deplorabilă și batjocorită, cât de repede se va

termina cu tine!

Și deodată, ceva surprinzător: Cel pironit L-a numit pe Dumnezeu Tatăl Său și S-a rugat cu voce tare pentru batjocoritorii dușmănoși de la picioarele Sale! Dezbrăcatul din mijloc îi dăruiește paradul unuia dintre tâlharii răstigniți cu El!

Înainte să moară, Cel care atârna pe crucea din mijloc Și-a încredințat cu voce tare duhul Său lui Dumnezeu, pe care-L numește Tatăl Său! Iar pământul s-a cutremurat, atunci când Acesta Și-a întors fața spre moarte! Soarele și-a pierdut strălucirea, atunci când El Și-a închis definitiv ochii!

Există oare o omnipotență a slăbiciunii? Să poarte oare rușinea sceptrul lui Dumnezeu? Iar purtătorul sabiei romane s-a bătut în piept, și toți cei care erau de față s-au bătut cu pumnul în piept, și l-au auzit pe războinicul roman, declarând speriat, cu o voce tremurândă: „Într-adevăr, Acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!“ (Mt 27:54)

Iar tu, co-răstignitul, privește pe Fiul lui Dumnezeu, care face cel mai mare lucru, atunci când moare pironit pe cruce! Lucrul cel mai mare nu a fost că El a vorbit și a învățat cu putere. Lucrul cel mai mare nu a fost că i-a vindecat pe oameni de toate bolile și neputințele lor. Tot așa, nu a fost cel mai mare lucru că l-a înviat pe prietenul Său Lazăr. Nu, lucrul cel mai mare a fost că El a murit, ca Domnul (Fap 3:15) și Purtătorul oricărei vieți, răstignit în slăbiciune, pe cruce! Numai așa a fost plătit prețul de răscumpărare pentru lume. Numai așa a fost împlinită legea sfântă a lui Dumnezeu. Numai așa a fost judecat și aruncat afară prințul lumii acesteia; el a fost scos afară, atunci când Isus a fost dezonorat în mod batjocoritor în afara taberei. (Evr 13:13) Căci este și rămâne adevărat: Cu mâinile pironite, Fiul lui Dumnezeu a legat pe cel tare și i-a smuls tot ce avea; (Mt 12:29) și cu picioarele pironite a zdrobit El capul șarpelui. (Ge 3:15)

De aceea, poți îndrăzni să te vezi co-răstignit și să te vadă și alții. Chiar dacă, din cauza vieții tale răstignite, ceilalți te vor batjocori mereu, tu să rămâi în slăbiciunea lui Hristos. Reprezentanții autorităților din lumea aceasta se vor bate într-o zi în piept, și vor spune, fără să vrea: Într-adevăr, acesta nu a fost un om obișnuit, ci un urmaș al lui Hristos și un copil al lui Dumnezeu!

Bineînțeles, că după răstignirea împreună cu Hristos trebuie să urmeze moartea împreună cu El; și să fii făcut una, să te identificeți cu moartea Lui. Hristos nu a fost numai pironit pe cruce, ca să ofere

iudeilor spectacolul unui rege fără putere și autoritate. Nu, El trebuia și să fie omorât. Și nici Dumnezeu n-a vrut numai să-L zdrobească. (Isa 53:10,12) Nu, El trebuia să moară. Nu numai rușine și dezoanore, dependență și chin. Nu, moartea este plata păcatului. (Rom 6:23) Nu suferința lui Isus de pe cruce a împlinit legea și ne-a achitat păcatele. Nu, ci numai moartea Fiului lui Dumnezeu, care prin harul lui Dumnezeu a gustat-o pentru toți, ne-a împăcat cu Dumnezeu. (Rom 5:10; Evr 2:9)

Nu suferința de pe cruce a Domnului este apogeul viziunii crucii la Pavel. Nu, ci lucrul cel mai mareț pe care îl vede el este moartea Domnului pe cruce. Acolo i s-a descoperit lui înălțimea înțelepciunii, dreptății și dragostei lui Dumnezeu. Cu ochii spirituali deschiși de Dumnezeu, el privește acolo pe cei doi „unul“: pe primul și pe ultimul Adam. Și descoperă legea divină a solidarității divine incomparabile: Toți datorită unuia și Unul pentru toți.

Printr-un om, primul Adam, a venit păcatul în lume; iar prin păcat moartea, care a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuit; astfel că din cauza greșelii unuia, toți au murit – iar prin moartea unui singur om, Isus Hristos, ultimul Adam, pe care Dumnezeu L-a dat (Rom 8:32) ca Mijlocitor (1Tim 2:5) pentru noi toți, s-a revărsat peste mulți harul lui Dumnezeu. (Rom 5:12-21)

În această minunată lege privită de Pavel, a răspunderii dreptății lui Dumnezeu, el găsește cristalizată toată dragostea lui Dumnezeu și a lui Hristos. Prin Adam a apărut păcatul, care, conform dreptății lui Dumnezeu, trebuia să aducă moartea tuturor oamenilor.

Prin Hristos a avut loc salvarea din păcat, care, conform dragostei lui Dumnezeu, ne-a putut aduce nouă, tuturor, eliberarea de sub puterea și stăpânirea morții.

Dacă Hristos, pentru împlinirea dreptății și a dragostei lui Dumnezeu, trebuia să guste moartea, Unul pentru noi toți, în mod substitutiv, tot așa, dragostea lui Hristos – continuă Pavel drept consecință corectă – ne determină să rezumăm că, dacă a murit Unul pentru toți, toți au murit; adică toți au murit într-o moarte asemănătoare morții Lui și s-au identificat cu El. (2Cor 5:14; Rom 6:5)

Și tot așa cum a strigat Pavel în fața Fiului lui Dumnezeu răstignit: „*Am fost răstignit împreună cu Hristos ...*“, tot așa, în fața Fiului lui Dumnezeu mort pe cruce, el strigă: „*Am murit, și trăiesc, dar nu mai trăiesc eu ...*“ (Gal 2:19-20) și „*Ați murit ...*“ (Col 3:3)

„Am murit împreună cu Hristos ...“ (Rom 6:8) De acum încolo

acest „a-fi-mort-împreună-cu-Hristos“ este pentru el punctul crucial în două lumi. În urma lui se află lumea în care stăpânește legea și păcatul; în fața lui lumea în care stăpânește harul și Duhul.

Și ochiul luminat al apostolului constată o acțiune dublă a identificării noastre în „a-fi-mort-împreună-cu-Hristos“. El ne vede mai întâi morți față de lege, și apoi morți față de păcat. În Galateni 2:19 el proclamă: „*Căci eu, prin lege, am murit față de lege ...*“ Prin aceasta el vrea să spună: Mânia și blestemul legii de pe muntele Sinai pretindeau moartea mea, pe care, prin harul lui Dumnezeu, a suferit-o Hristos în locul meu. (Gal 3:13)

Astfel, prin lege, Hristos a suferit moartea pe cruce; iar prin ea, prin jertfa Lui absolut valabilă, m-a eliberat de stăpânirea fatală a legii. Ca mort împreună cu Hristos, prin legea care L-a omorât pe El, eu sunt omorât împreună cu El; și astfel, mort față de celelalte efecte ale legii. Astfel, prin lege, eu sunt mort față de lege.

Iar ceea ce este valabil pentru Pavel, este valabil și pentru frații lui, care, împreună cu el, se consideră morți împreună cu Hristos. Și în ce dragoste triumfătoare își încheie el argumentarea lui exemplară în Romani 7:4: „*Tot astfel, frații mei, și voi ați murit prin trupul lui Hristos față de lege ...!*“

Ce eliberare minunată, prin moartea de pe cruce a lui Hristos, morți față de legea care omora! De ce nu o primește oare bucuroș omul? Pentru că el trăiește leneș în credință, și pironit în egoismul lui! În final, se acceptă învățătura lui Pavel, ca fiind greu de înțeles și străină de viață; însă cât de puțini sunt aceia care o cred bucuroși, și trăiesc practic această credință! Oamenii preferă să se lase distruși până la deprimare de teama față de mânia viitoare a lui Dumnezeu, în loc să dea și aici dreptate Cuvântului lui Dumnezeu.

Și în final, ei preferă să accepte cu mintea totul, decât să se dovedească răstigniți și morți împreună cu Hristos. Ei trăiesc mai departe în viața lor leneșă, slăbită, egoistă sau mândră; lasă lucrurile departe de cursul vieții biblice, și se numesc „credincioși“!

Nu-i surprinzător că în felul acesta rătăcirile răsar ca ciupercile după ploaie; rătăcirii care alintă trăirea de sine. Ei preferă să împlinească prin puterea lor legea, decât să accepte moartea lor față de lege, în Hristos, și să fie morți împreună cu Hristos!

Aparții și tu încă acestor evlavioși departe de credință, leneși sau îndrăzneți? Dacă da, aprobă-L pe Dumnezeu, într-o pocăință cu lepădare completă de sine, și beneficiază și trăiește ceea ce se numeș-

te: prin moartea lui Hristos, mort față de lege! Scăpat complet de nuiuaa legii și de slujba de sclav a străduinței proprii de împlinire a legii, iar prin aceasta de mânia și blestemul divin!

Ia aminte și la ceea ce urmează! Căci al doilea efect greu al deciziei „mort-împreună-cu-Hristos“ este:

Socotiți-vă morți față de păcat! (Rom 6:11)

Noi știm pentru ce a murit Hristos, că El nu a murit numai față de lege, ci că El a murit în mod deosebit pentru păcat. (Rom 6:10) Prin faptul că El a luat asupra Sa blestemul legii, pentru ca acest blestem să nu mai aibă de acum încolo niciun efect, El a luat asupra Sa vina păcatelor noastre, pentru ca să desființeze și legea păcatului. Când El a împlinit legea, prin moartea Sa pe cruce, împreună cu vina păcatului a fost îndepărtată și puterea păcatului. Prin moartea Sa pe cruce s-au încheiat ambele: blestemul legii de pe muntele Sinai, care corespundea vinii păcatului, și blestemul legii păcatului, care corespundea puterii păcatului.

Așadar, cine a murit prin credință împreună cu Hristos, a murit și față de păcat. El știe: Când Hristos a fost omorât pentru vina păcatului meu, am fost omorât și eu, ca „co-vinovat“; iar prin aceasta am murit față de orice efect sau putere a păcatului. (1Pet 2:24) Pentru aceasta, fie aduse veșnic mulțumiri lui Dumnezeu!

Iar lucrul acesta este mai mult decât a fi co-răstignit. Omul nostru vechi, natura noastră veche, innăscută, nelegiuită, a fost atârnată și ea pe cruce, numai pentru ca trupul păcatului, care este unealta păcatului omului vechi, să fie îndepărtat la cruce; anume, prin moartea lui Hristos să primească lovitura de grație. Și lucrul acesta a avut loc. De acum încolo calculul credinței mele nu mai este numai: omul meu vechi este co-răstignit. Nu, ci eu calculez: și trupul păcatului a fost omorât odată cu trupul lui Hristos; eu nu mai sunt constrâns să slujesc păcatului, ci am murit față de el. Deși mai trăiesc într-un trup de carne, nicio lege a păcatului nu mă mai constrânge, în carne, să mai trăiesc conform cărnii; adică, după legea păcatului. Căci legea Duhului de viață în Hristos Isus (stăpânirea Duhului învierii lui Hristos, ca roadă a morții lui Hristos) m-a eliberat de sub legea morții și a păcatului. (Rom 8:2) Nu numai carnea mea, împreună cu pasiunile și poftetele ei, ci și mădulele mele sunt omorâte; ele nu mai slujesc ca unelte ale păcatului, și rămân în această stare față de păcat. (Plâng 3:3) Datoria noastră este să veghem în Duhul

asupra acestei stări, ca luptă a credinței; și în același timp, tot prin Duhul, trebuie să omorăm neîncetat faptele trupului. (Rom 8:13)

Aceasta nu înseamnă însă altceva, decât protestul permanent împotriva egocentrismului nostru carnal. Este practicarea permanentă a credinței: Am fost răstignit și am murit împreună cu Hristos. Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. (Gal 2:19-20) Este folosirea permanentă a mărturiei de credință: Dacă Hristos a murit pentru toți, atunci sunt toți morți. „... și El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei“ (2Cor 5:14-15) În această practicare a credinței, jertfa este eul. Același Duh veșnic, prin care Dumnezeu S-a jertfit prin Hristos, (Evr 9:14) cere cu insistență ca cei co-răstigniți să fie co-jertfiți. El a făcut din apostoli „gunoiul lumii acesteia“, (1Cor 4:13) predestinați în același timp morții. El a făcut din Pavel o jertfă deosebită, care a purtat semnele lui Isus pe trupul său, astfel că apostolul se vedea numai ca jertfit. (Gal 6:17; 2Tim 4:6)

Iar prin acest apostol, Duhul îndeamnă pe frați: „Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi din partea voastră o slujire divină rezonabilă“. (Rom 12:1)

Cine se vede prin credință mort și înviat împreună cu Hristos, nu poate altfel; el trebuie să-și predea trupul lui Dumnezeu, pentru ca Dumnezeu, în Hristos și prin Duhul, să locuiască în trupul lui, să-l stăpânească, să-l învieze, să-l folosească, să-l întărească, să-l vindece, să-l hrănească, să-l îmbrace și să-l păstreze pentru gloria lui Hristos. (1Cor 6:19-20; 9:27) Practicăm noi acest serviciu divin, conform Scripturii, al prezentării trupului nostru ca o jertfă vie, sfântă și plăcută lui Dumnezeu? Dacă s-ar întâmpla așa, puterea lui Dumnezeu s-ar simți printre noi ca acasă! Dacă nu se întâmplă așa, nu este vinovată decât propria noastră voință egoistă, acest dușman tenace al crucii lui Hristos, și tatăl oricărei necredințe, care concepe permanent păcatul, care naște moartea!

Cine acceptă însă crucea și moartea lui Hristos, acela va trăi prin Duhul; pentru că prin Duhul el poate să moară. El se va lăsa condus spre ultimul pas care ni-l aduce crucea, anume, la înmormântarea vieții proprii.

Calea crucii duce la mormânt. Iudeii nu au vrut altceva, decât să-L răstignească, să-L omoare și să scape de Isus. Scopul executării Lui a fost să scape de El – „La moarte cu omul acesta!“ (Lc 23:18)

Cel insuportabil trebuia să dispară de pe pământ. Și Însuși Domnul a vrut aceasta. Când toată lumea mergea după El sau la o sărbătoare, când niște greci au vrut să-L vadă, Isus a spus ucenicilor: „A sosit ora să fie glorificat Fiul omului. Adevărat, adevărat vă spun, că dacă bobul de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă. (Io 12:23-24) Ceea ce înseamnă: Chiar dacă ar veni după Mine și mai mulți, vrând să mă vadă, lucrul acesta nu aduce gloriificare și nici roadă; Eu rămân întotdeauna singur. Numai moartea Mea rușinoasă pentru toți, și dispariția Mea din lume, anume, înmormântarea mea, va avea drept urmare glorie și roadă. Numai după ce Eu Îmi voi da viața ca jertfă pentru păcat, voi avea urmași și voi trăi mult timp. (Isa 53:10)

Dacă prin botezul Său în Iordan, Isus S-a supus legii (Gal 4:4) – iar prin aceasta S-a identificat cu păcatul lumii – pe muntele transfigurării El a privit în față crucea și Și-a îndreptat privirea direct spre Ierusalim, ca să Se identifice cu judecata păcatului – tot așa, prin plata păcatului, El S-a identificat și cu moartea și cu mormântul Său. Și la fiecare din aceste trei împrejurări, vocea Tatălui a mărturisit din cer plăcerea Sa față de Fiul Său; (Mt 3:17; 17:5; Io 12:28) deoarece acestea au fost trei acte principale de ascultare a lui Isus, de împlinirea cărora depindea mântuirea lumii. Conform voinței lui Dumnezeu și prorociei Scripturii, fără să I se zdrobească vreun os, El a fost îngropat în mormântul unui bogat. (1Cor 15:4; Ex 12:46; Io 19:36; Isa 53:9)

Însă Pavel, prin Duhul Sfânt, Interpretatorul divin, ne vede și pe noi coborâți în mormântul lui Hristos, și proclamă:

Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El. (Rom 6:4; Col 2:12)

Este curios că Pavel descoperă în scufundarea credincioșilor în botezul cu apă un simbol exterior al co-răstignirii. Botezul cu apă devine simbolul unei pocăințe experimentate cu adevărat; anume, ca semn al intrării voluntare în starea de a fi prin credință răstignit, mort, îngropat cu Hristos; iar apostolul ne descoperă în botezul cu Duhul Sfânt simbolul nașterii din nou și altoirea noastră în trupul spiritual al lui Hristos, Cel înviat și înălțat. (1Cor12:13; Rom 8:9) Botezul înseamnă mormântul egocentrismului nostru înnăscut, neglijat; pentru ca noi să umblăm într-o viață nouă.

Însă cât departe suntem de o astfel de interpretare practică! Tot așa cum se acceptă starea de a fi răstignit și mort, numai ca fraza

unei învățături străine de viață, tot așa starea de a fi îngropat se acceptă numai ca o acțiune simbolică sau magică; și se trăiește mai departe obraznic în viața veche!

Bineînțeles, ne place că, prin coborârea de pe cruce a Fiului (mort al) lui Dumnezeu, au fost luate în mormânt și îndepărtate și păcatele noastre; însă că natura noastră veche a fost și ea îngropată – și împreună cu ea și noi – lucrul acesta este negat de modul de viață egoistă al necredinței credincioșilor.

Și totuși nu este decât confirmarea reală, biblică, că eu văd treptat viața mea proprie veche și carnală îngropată cu Hristos. În măsura în care mă consider mort față de păcat, tot în aceeași măsură trebuie să mă consider și îngropat față de păcat. Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine, înseamnă în sensul co-îngropării: Eu nu mai exist, ci Hristos există! Am părăsit scena, am dispărut, sunt îndepărtat și rămân îndepărtat. Eu mai am viață numai în Hristosul înviat; însă de acum încolo nu mai este viața mea, ci viața Lui.

În viața practică, aceasta înseamnă renunțarea definitivă la toate interesele proprii. Este valabil numai interesul lui Hristos. Totul prin El și pentru El. Iar aceasta înseamnă smerenie, să mă tratez și să mă las mereu tratat ca unul care nu mai sunt luat în considerare. Contează numai Hristos.

Înseamnă blândețe permanentă, să fac o rugămintă, ca unul care nu are dreptul, și să nu mai am niciodată pretenții. Numai Hristos are privilegiul, prioritatea și dreptul.

Înseamnă libertate, să poți trăi independent de onoare, laudă, renume; și să fie onorat și proclamat numai Hristos. Înseamnă răbdare, să nu fie necesar să intervin eu însumi. Va interveni și va lucra Hristos.

Înseamnă o retragere permanentă, și în toate împrejurările să fii în Hristos; să fii ascuns și ocrotit în El, și să fii găsit în El. Să fie descoperit numai El.

Înseamnă modestie, să nu trebuie să ai tot ce poftesc alții. Dacă El mă are pe mine și eu Îl am pe El, înseamnă pace; anume, să rămân despărțit de mine însumi, să mă eliberez tot mai definitiv de mine însumi; numai ca să-L pot câștiga din ce în ce mai mult pe El.

Înseamnă pace și dragoste, să mă cunosc numai pe mine și pe nimeni altcineva în mod carnal; ci să știu că toți, inclusiv eu, sunt iubiți în Hristos; și să-i pot iubi în El pe toți, cu excepția mea.

Și înseamnă putere, să pot totul în Acela care este singura mea

tărie; și să înving mai mult în Acela care m-a iubit, și de a cărui dragoste nu mă poate despărți nimic.

Și înseamnă demnitate și bogăție, pentru că eu, căruia mi s-a luat rușinea specifică mie, ca un copil răscumpărat al lui Dumnezeu, am fost acceptat în împărăția Sa și în părtașia cu El; și în El mi s-au dăruit cerul și pământul. Însă totul Ți aparține Lui, și numai El este demn de toate lucrurile.

Bineînțeles că viața nouă, veșnică are numai cel care își are viața veche răstignită, moartă și îngropată împreună cu Hristos!

Cum se înșală singuri aceia care se laudă că ei au fost îngropați împreună cu Hristos, însă în viața lor zilnică ei nu și-au îngropat viața lor veche în crucea, moartea și mormântul lui Hristos! Numai acolo unde puterea crucii și a morții lui Hristos a devenit efectivă în lupta credinței, într-o lepădare de sine permanentă, poate să devină efectivă și puterea învierii lui Hristos, într-o aprobare permanentă a lui Isus. Putem avea parte de puterea învierii lui Hristos numai în măsura în care crucea, moartea și mormântul lui Hristos au devenit într-adevăr partea noastră.

Prin învierea lui Hristos sunt născuți din nou la o speranță vie doar aceia care și-au îngropat orice speranță amăgitoare, moartă, în sine însuși, împreună cu moartea lui Hristos, în mormântul lui Hristos.

Cine zice că el se încrede în realitățile mântuirii divine, răstignirea și învierea lui Hristos, și nu le arată în viața zilnică, ca o realitate vindecătoare, credința aceluia este fără roadă și moartă, fără pace și bucurie, fără putere și victorie. Viața nouă va fi recunoscută în noi numai când prin înțepăturile sau loviturile invidiei, bârfei sau urii și nedreptății, oamenii vor să ne pirosească la cruce; însă noi ne aflăm deja la cruce; așadar, răutatea nu ne mai poate face nimic.

Și atunci când ei caută să ne ia egocentrismul nostru, să ni-l conteste sau să ni-l răpească, noi l-am pierdut deja la crucea lui Hristos.

Iar când vor să ne înlăture, noi am fost deja înlăturați împreună cu Hristos și puși în mormânt. Cei care s-au identificat deplin cu moartea lui Hristos, sunt în aceeași măsură identificați și cu învierea Sa. (Rom 6:5)

Ferice de cei invincibili, care s-au identificat cu credința crucii, morții și mormântului lui Hristos; căci ei au ajuns la coroana, viața și gloria cerească a lui Hristos!

„Cine își iubește viața, o va pierde; și cine își urăște viața în lu-

mea aceasta, o va păstra pentru viața veșnică. “ (Io 12:25)
El să fie glorificat pentru această decizie: „una sau alta“!

Trei condiții fundamentale ale urmării lui Isus

*Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine,
să-și ia crucea și să Mă urmeze.*

Matei 16:24

Cele trei condiții fundamentale pentru urmarea lui Isus sunt:

- lepădarea de sine,
- luarea crucii,
- urmarea adevărată.

Primele două condiții fundamentale, lepădarea de sine și luarea crucii, sunt condiții obligatorii ale urmării lui Isus; și numai împlinirea lor face posibilă urmarea adevărată a lui Isus; și de aceea ele sunt valabile și în urmarea lui Isus. Fără lepădare de sine nu există nici măcar un început, și cu atât mai puțin o urmărire a lui Isus. De aceea, să precizez de la început:

Adevărata lepădare de sine începe cu adevărata venire la Isus.

Nu toți cei care vin la Isus, Îl și urmează; iar majoritatea dintre ei nu-L urmează, pentru că ei nu au venit la El cu adevărat. Orice venire adevărată la Isus necesită o adevărată părăsire a noastră înșine. Cine vrea să se întoarcă la Hristos, trebuie mai întâi să se îndepărteze de el însuși. Adevărata venire la Isus este adevărata pocăință; pocăința nefiind altceva, decât îndepărtarea de noi înșine. Până la pocăința sa, omul „se urmează pe el însuși“, se iubește pe el însuși și nu renunță la nimic. El este atras de ceea ce este în el și în lume. Toată viața lui este o aprobare de sine și a lumii. Dacă el vrea să învețe să renunțe la el și la lume, trebuie să învețe să se urască pe el însuși și lumea.

Ce putere extraordinară trebuie să fie aceasta, care să determine pe oameni să se urască pe ei înșiși, propria viață și tot ce aparține ei; să urască și să nu mai iubească lumea și tot ce este în ea, pofta cărnii, pofta ochilor și natura mândră! Lucrul acesta îl poate face puterea dragostei lui Isus. El ne atrage mai întâi prin Cuvântul Său, chemând la Sine pe cei trudiți și împovărați, pe cei păcătoși și pierduți, care aud vocea Bunului Păstor, ca oile rătăcite, și apoi Îl urmează. (Io 10:27-30) Cuvântul Lui devine lumină pe calea lor.

Apoi El atrage prin natura Sa, astfel că cei care vin la El învață prin Cuvântul Său să creadă în El; și de atunci înainte ei poartă în

inimă secretul credinței: El în Tatăl, noi în El și El în noi. Și El ne atrage prin puterea răscumpărătoare a crucii și a învierii Sale, prin care credinciosul se consideră co-răstignit față de propria sa viață veche, și știe că este născut la o viață nouă. Cel pe care nu poate să-l atragă și să-l răscumpere cu adevărat Cuvântul, natura și crucea lui Hristos, nu a venit cu adevărat la Isus și nici nu s-a gândit cu adevărat la lepădarea de sine.

În toate zilele au venit oameni la Isus, așa cum a venit la El și așa-zisul tânăr bogat. El a alergat în față, îndrăzneț, nu s-a gândit la renumele sau la hainele lui, ci s-a aruncat la pământ, în praful drumului, înaintea lui Isus; I-a făcut un compliment, L-a rugat pe Învățător să-i spună ce să facă ca să moștenească viața veșnică – dar după aceea nu L-a urmat pe Isus. De ce nu? Evanghelia spune: „... căci era foarte bogat“; (Lc 18:18-23) însă cea mai prețioasă bogăție era viața sa, pentru care a folosit marea sa bogăție, dar cu care nu-L putea avea pe Isus. El a plecat întristat; și Isus nu l-a chemat înapoi.

Mulți vin la Isus dintr-o tradiție aparent evlavioasă, să ajungă prin El la pocăință și la câștig, însă nu vor să renunțe la nimic din ce le aparține; întoarcerea lor spre Isus nu este o întoarcere de la ei înșiși, într-o adevărată lepădare de sine. Venirea lor nu este deloc o adevărată venire la Isus, întoarcerea lor nu este pocăință. După o astfel de venire insuficientă, mulți pleacă de la Isus, ca tânărul bogat: triști și descurajați. Însă foarte mulți aleargă după Isus nefericiți, păstrându-și propria viață; iar această urmare aparentă, exteroară, nu este adevărata urmare a lui Isus.

Deși Domnul Isus cheamă pe toți oamenii la El, El a explicat tuturor condițiile urmării Lui, și n-a amăgit pe nimeni. El a chemat neobosit pe toți oamenii la El, iar celor veniți le-a spus răspicat: *„Dacă vine cineva la Mine, și nu urăște pe tatăl său, pe mama sa, pe soția sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu“.* (Lc 14:26) Și în același capitol se mai spune de două ori: *„... nu poate fi ucenicul Meu“.* Multe milioane de oameni au căutat să răstoarne acest întreit „nu poate“, în „poate totuși“! Aparent le-a reușit bine răsturnarea Cuvântului lui Isus; însă prin aceasta nu le-a reușit niciodată urmarea lui Isus! Oh, Cuvânt al adevărului și al vieții, cu tine nu se poate tocmi nimeni; fii laudat pentru singura ta asprime salvatoare!

Cât de prețioasă face Isus Hristos unicitatea Sa! Cum face El deosebire între El și oameni! Cum respinge El, ca niciunul altul;

Acela care atrage ca nimeni altul! Cât de maiestuos respinge El orice încercare de a avea părtășie cu El, mai ieftină decât a prevăzut El! Într-adevăr, nimeni nu poate să ajungă la El, nimeni nu poate suporta apropierea Sa, nimeni nu poate călca pe urmele Lui, dacă nu a renunțat la tot, în favoarea Lui. El vrea să vadă dezlegate toate legăturile bogăției, chiar și cele ale înrudirii naturale de sânge, care-l leagă pe om, înainte ca El să Se lege substanțial cu vreun suflet omenesc.

El devalorizează totul și pe oricine, din cauza valorii Sale! Cine vrea să-L iubească, trebuie să o dovedească, urând totul. Aceeași gură care poruncește din nou: „*Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta!*“, avertizează din nou: „*Cine iubește pe tată sau pe mamă, mai mult decât pe Mine, nu este demn de Mine; și cine iubește pe fiu sau pe fiică, mai mult decât pe Mine, nu este demn de Mine*“. (Mt 10:37)

În El s-a arătat dragostea care ne unește cu Dumnezeu, dar în El s-a arătat și ura lui Dumnezeu, care-L desparte de tot ce este omenesc. Este o ură liberă de orice răutate omenească; este însă evaluarea necesară, care deosebește exact între ce își are originea jos, și este carne din carne, și Unul care a fost conceput prin Duhul, și Care Își are originea sus.

Fiul lui Dumnezeu stă înaintea mulțimii celor care zic că-L urmează, și cere fiecărui suflet în parte: Arată-mi ce valoare am Eu, și astfel voi vedea dacă M-ai cunoscut și te-ai cunoscut!

Cu ce strictețe riguroasă a triat El pe aceia care declaraseră voluntar că-L urmează! Cu o duritate compătimitoare, care vrea să evite dezamăgirea, El le descoperă sărăcia Sa pământească groaznică, căci El avea mai puțin decât o vulpe și o pasăre. Și nu citim că acel învățător al legii, care și-a exprimat entuziasmul lui propriu, spunând: „Învățătorule, vreau să Te urmez oriunde vei merge“, (Mt 8: 19) în final, a fost mai ascultător decât tânărul bogat. Unul dintre ucenicii Săi I-a zis: „Doamne, dă-mi voie să mă duc mai întâi să îngrop pe tatăl meu.“ Însă Isus i-a zis: „Vino după Mine, și lasă morții să-și îngroape morții!“ Măsurată cu etaloanele obișnuite, o pretenție exagerată, neomenească și necreștină! Și totuși, același Mântuitor, care l-a înviat pe fiul văduvei din Nain și l-a redat mamei lui, (Lc 7:15) același Mântuitor, după voia Sa, desparte aici pe acest fiu de tatăl său mort, așa cum i-a despărțit pe Ioan și pe Iacov de tatăl lor viu și de ocupația lui, pentru ca ei să-L urmeze imediat. (Mt 4:22)

Știm de ce Domnul a procedat și procedează mereu așa. El procedează așa, pentru că El are primul drept asupra noastră. Noi suntem creați prin El și pentru El. (Plâng 1:16-18) El este Domnul vieții. (Fap 3:15) Dreptul Lui asupra noastră este mult mai vechi decât cel a rudelor noastre pământești. El este și Salvatorul vieții noastre. Legătura sângelui Său, care ne leagă de El la Golgota, este divină și puternică, și mult mai prețioasă decât orice altă legătură de sânge: El ne-a salvat viața prin moartea Sa.

Și El este și Domnul vieții noastre. Tatăl Său ne-a dat Lui drept proprietate, ca răscumpărați prin sângele Său. Tot ce-I dă Tatăl, ajunge la El, pentru ca El să păstreze și să stăpânească; căci Lui I s-a dat toată puterea și stăpânirea, și domnia este pe umărul Lui.

Noi suntem astfel mântuiți în El și prin El, ca să trăim pentru El. El are prima și ultima revendicare asupra noastră, iar noi nu avem niciun drept să ne sustragem Lui și urmării Lui, sau s-o amânăm.

Dar Domnul trebuie să procedeze așa de riguros și de dragul nostru propriu. El ne cheamă la El, ne cheamă să ne pocăim. Nimeni nu v-a experimenta o adevărată pocăință, întoarcere de la sine însuși la Isus, dacă nu a experimentat în același timp o renunțare, o lepădare de sine. Fără o pocăință înaintea lui Dumnezeu, nu există nicio credință în Isus.

Pocăința este o renunțare la noi înșine și la tot ce este omenesc; credința este aprobarea lui Isus Hristos și a tot ce este biblic și divin.

Pocăinței adevărate îi corespunde adevărata venire la Isus; adevăratei credințe îi aparține adevărata urmare a lui Isus. Ca să reușească ambele, atunci când Isus ne cheamă la El, El trebuie să ne despartă de noi înșine; căci numai cine este despărțit de el însuși poate să devină una cu Isus. Această despărțire a noastră, realizată prin Cuvântul lui Isus, prin natura și crucea Sa, este natura propriu-zisă a pocăinței. Știm că această pocăință are trei trepte care trebuie parcurse: recunoașterea de sine, rușinarea de sine și lepădarea de sine. Cine nu s-a lăsat condus de mâna lui Isus pe aceste trepte de smerire, acela nici nu a venit cu adevărat la Isus, nu a experimentat și nu a practicat lepădarea de sine, condiția fundamentală pentru urmarea lui Isus.

Omul nu se teme de nimic mai mult, ca de această despărțire de el însuși; el se teme de ea mai mult decât de moarte. Ea înseamnă o dezrădăcinare în el însuși, în condițiile vieții lui și în lume. De acea

el fuge de pocăință și de urmarea lui Isus. De aceea pocăințele insuficiente; și ca atare, urmările lui Isus parțiale. De fapt, omul nu vrea să-și piardă viața pentru Isus și pentru Evanghelie, ci să o scape și să o protejeze de o astfel de cerință, aparent așa de nemiloasă. De aceea, falsificarea Cuvântului Său, reinterpretarea naturii Sale și golirea de conținut a crucii Sale. Toate cele trei condiții pentru urmarea lui Isus sunt răsturnate complet:

- în locul lepădării de sine, se subliniază afirmarea de sine;
- în locul purtării crucii, eliberarea de orice cruce;
- în locul adevăratei urmări a lui Isus, stăruirea și mersul pe propria cale. Bineînțeles că astfel sunt întrerupte și cele trei trepte ale pocăinței adânci, cu adevărat biblică; iar în locul lor se construiesc trei trepte spre înălțarea eului: înțelepciune proprie, îndreptățire proprie și orgoliu.

Însă nimeni să nu creadă că lucrul acesta se face în mod naiv sau grosolan. Dimpotrivă, omul natural este mereu chiar moral și religios, ceea ce necesită evaluarea și aprecierea proprie. Și pentru el, „egoismul gol“ este o rușine și un rău universal periculos. Nu acuză toți, pretutindeni, egoismul meschin, rău? Și cât sunt de laudate lepădarea de sine practică și altruismul nobil! Cât se străduiește fiecare să pară și să fie considerat altruist, ca membru caritabil al societății omenești (cel mai bine al „societății mai bune“)! Mai înainte se urmărea drept țel al altruismului așa-zisa „gândire umană sau pur umană“; acum se vorbește mai mult de „gândirea și angajarea socială“, ca domeniu de practicare și ideal moral-religios al lepădării de sine. Da, mulți au subordonat cuvintele lui Isus acestui ideal, și își imaginează că astfel au devenit împlinitorii creștinismului curat.

Însă toate aceste aparente încercări de lepădare de sine nu sunt în realitate decât încercări camuflante de îngâmfare, căci ele corespund încercărilor repetate ale omului de a ocoli pocăința; și astfel și Cuvântul și crucea lui Hristos. Toate aceste încercări de lepădare de sine se bazează pe înțelepciunea proprie, afirmare de sine și orgoliu; deci a afirmării de sine și a aportului propriu. Este delirul străvechi al Satanei și al omului adamitic înșelat, de a se depăși pe el însuși, prin el însuși, prin răscumpărarea proprie și prin dezvoltarea de sine! Și deși conform cuvintelor Domnului Isus, omul este carne din carne, acest delir nefericit și această acțiune rățăcită sunt adânc înrădăcinate în natura sa proprie.

Chiar și cercurile „creștine“ sunt pline de încercări de lepădare de

sine, în propria putere moral-religioasă. Altfel, de unde provin stăruința și agitația „religioasă“, care pe deoparte conduce la mândrie egoistă, fariseică, și, pe de altă parte, se prăbușește pe cale, ca o melancolie chinuită?

Urmarea lui Isus este considerată ca un aport religios, care trebuie adus de eul propriu, el considerându-se mândru că s-a lepădat de sine, dacă a renunțat la evlavia lumească grosieră. Însă această renunțare este numai exterioară, și de aceea îngâmfare.

Se renunță la multe lucruri, dar nu la sine însuși. Astfel se poate renunța la obiceiuri, spre exemplu la moda de îmbrăcăminte sau comportare, dar nu se renunță la el însuși. Se înlocuiește moda lumii cu moda evlavioasă, și se rămâne în hainele murdare ale îndrăgostirii de sine. Câți renunță parțial la satisfacțiile lor, spre exemplu, țigări și băuturi alcoolice, însă se lipesc strâns de ei înșiși. Ei nu s-au trezit niciodată din propriile plăceri îmbătătoare ale caracterului lor „ales“. Iar alții jertfesc permanent o parte din bunurile lor pământești, însă niciodată nu s-au adus conștiinți jertfă pe ei înșiși.

Nu puțini doresc să câștige toată lumea pentru Isus prin acțiunea lor proprie ferventă, dar pe ei înșiși nu s-au lăsat niciodată câștigați pentru El. Ei au rămas mai departe stăpâni pe propria putere, care pot să facă tot ce vor.

La venirea lor la Isus au neglijat toți pocăința, anume, renunțarea de sine și părăsirea eului. Toți doresc să-L urmeze pe Isus fără lepădare de sine, zicându-și, conștiinți sau inconștiinți: „Dar eu pot!“; ceea ce nu este posibil. În loc să stăruie permanent în cunoașterea și rușinarea proprie, în lepădarea de sine, pentru ca într-o astfel de decizie de sine să-L aprobe pe Hristos și să fie găsiți numai în El, ei stăruie în înțelepciunea, în îndreptățirea lor proprie și în mulțumirea de sine însuși. Înțelepciunea lor se manifestă într-o gândire egoistă, nestăpănită, care nu a fost supusă niciodată ascultării de Hristos; (2Cor 10:5) însă ei folosesc tot timpul Scriptura în mod dogmatic, pentru a a-și afirma eul propriu. Complezența lor se descoperă în „slujirea lui Dumnezeu“ fariseică și încăpățânată; ei fac totul înaintea oamenilor și trăiesc din recunoașterea și lauda oamenilor. Complezența lor se observă în vorbirea lor și în judecarea celorlalți, care își au originea în aroganța egoistă.

Așa se dezvoltă acel „creștinism“ ieftin, care nu este niciodată creștinism, însă mereu o rușine la adresa Numelui lui Isus. Nu așa este urmarea lui Isus. Lipsește prima condiție necesară pentru aceas-

ta: adevărata lepădarea de sine, biblică!

Însă cine s-a lepădat de sine și s-a predat Hristosului Bibliciei, acela a văzut în Cuvântul și natura lui Isus ceea ce înseamnă adevărata lepădare de sine. Prin puterea lui Dumnezeu, a crucii și a învierii lui Hristos, în Duhul Sfânt el a primit putere și tărie în Domnul, să transmită mai departe natura lui Hristos și să-L urmeze.

Haideți să privim la înfățișarea și natura lui Isus, în fața Căruia și numai prin Care omul scapă de propria înfățișare și natură! (Evr 12: 2; 2Cor 3:18; Evr 3:1) Căci pe cine vrei să urmezi, pe acela trebuie să-L privești mereu atent, căci dacă-l pierzi din ochi, nu-L mai poți urma.

Fiul lui Dumnezeu nu a avut o înțelepciune proprie! Nimeni nu a mers pe pământul acesta într-o dependență totală de Tatăl ceresc, ca El, singurul Lui Fiu născut. El s-a golit singur de orice egalitate cu Dumnezeu, (Fil 2:6-7) iar printre oameni, ca Rob al Tatălui Său, nu a avut nicio altă înțelepciune; El lăsându-Se permanent învățat de Tatăl ce trebuie să facă. Urechea Lui era permanent la gura Tatălui Său; iar gura Lui permanent la urechea Tatălui Său.

Deși El nu a avut Duhul cu măsură, tocmai El S-a dovedit în putere, ca Fiul lui Dumnezeu, condus de voia lui Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, în pustiu și apoi peste tot, prin suferință și în moartea Sa dezonorantă. El nu a vorbit, nu a tăcut, nu a învățat, nu a vindecat și nu a prorocit altfel, decât conform misiunii primite de la Dumnezeul și Tatăl Său.

Nu Și-ar fi putut El invoca toată gloria Sa cerească? El nu a făcut-o, ci a descoperit numai ce corespundea cu planul Tatălui. Dacă ar fi vrut să facă minuni și să vindece în puterea Sa desăvârșită, ar fi decurs cu totul altfel întâlnirea Lui cu femeia canaaneancă, și drumul Lui spre Ierusalim, la sărbătoarea corturilor, și ajutorul acordat prietenului Său Lazăr!

Deși în comportarea Sa a fost găsit ca un om, El nu S-a lăsat niciodată influențat de oameni. Ceea ce a făcut, El a făcut conform cu planul trimeriei Sale și să îplinească Scriptura. La începutul lucrării Sale, când ispititorul L-a dus în pustiu, vrând să-L determine să-Și arate propria înțelepciune, iar prin aceasta să Se îngâmfe, singura Lui înțelepciune și armă a fost: „*Este scris ...*“

Iar înainte de sfârșitul lucrării Sale, când a suferit pe cruce, când păcatele noastre au fost aruncate asupra Lui, iar Cel fără păcat ajunge în contradicția cea mai străină de El, anume, să fie făcut păcat

pentru noi, Cel care era una cu Tatăl, a Cărui transpirație curgea „ca niște picături mari de sânge“, a decis: „Tată, nu cum vreau Eu, ci cum vrei Tu!“ Vezi, aceasta este lepădarea de sine a Fiului lui Dumnezeu, ca o smerire totală, până la golirea de Sine, primind moartea, o moarte pe cruce! Privește la Unul și Singurul care este înțelept, însă El însuși nu a fost niciodată înțelept! Singura Lui înțelepciune a fost Dumnezeu, și tocmai de aceea este El singurul înțelept; căci în El s-a arătat înțelepciunea lui Dumnezeu.

În El nu era nicio urmă de îndreptățire proprie. Cum a fost demascată absurditatea omenirii înaintea Dumnezeirii Sale! Fiul lui Dumnezeu nu a căutat niciodată onoarea Sa. El a declarat clar și simplu: „*Eu nu caut gloria care vine de la oameni.*“ (Io 5:41) „*Eu nu caut gloria Mea ...*“ „*Dacă Mă glorific singur, gloria Mea nu este nimic ...*“ (Io 8:50,54) Fariseii ambițioși L-au întrebat: „*Cine Te crezi, Tu, că ești?*“ (Io 8:53) Răspunsul Lui, într-o lepădare de Sine absolută, glorificând numai pe Dumnezeu – căci conștiința Lui de Sine se baza pe Dumnezeu – a fost interpretat de cei neînțelepți drept aroganță. Ei se gândeau că El ar fi exact ca ei. El, care din punct de vedere al smeririi și al golirii de Sine, în ascultarea de Dumnezeu, l-a corectat pe tânărul bogat: „*Nimeni nu este bun, decât Unul singur, Dumnezeu!*“

Privește la Unul, Singurul care era singur drept, și totuși nu îngâmfat! Singura Lui îndreptățire de Sine era Dumnezeu; și tocmai de aceea El este singurul drept, pentru că Lui I s-a descoperit dreptatea lui Dumnezeu. Hristos nu Și-a plăcut Lui Însuși. (Rom 15:3) Nu Se putea privi în oglindă, Cel mai frumos dintre fiii oamenilor?

Ioan scrie: „*Și noi am privit gloria Lui, o glorie întocmai ca gloria Singurului născut din Tatăl.*“ (Io 1:14) Nu S-a văzut și nu I-a plăcut Lui să Se vadă în această glorie? Nu, căci altfel ar fi păstrat-o; însă El a renunțat la ea. Nimeni nu a renunțat vreodată la gloria proprie, cum a renunțat El. Nimeni nu și-a transformat ca El înfățișarea într-o stare atât de smerită.

Pavel descrie filipenilor transformarea Sa înșeptită astfel:

„*Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus. El, măcar că era ca Dumnezeu, totuși n-a crezut ca o pradă, să fie deopotrivă cu Dumnezeu; ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat o înfățișare de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om; S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat*

nespus de mult, și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume; pentru ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi, al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ; și orice limbă să mărturisească, spre gloria lui Dumnezeu-Tatăl, că Isus Hristos este Domnul.“ (Fil 2:5-11)

Deci mai întâi înfățișare divină, apoi, în lepădare de Sine, luarea înfățișării de rob, devenind Robul și Trimisul lui Dumnezeu, iar prin aceasta luând o înfățișare omenească; iar ca Om, încă o dată smerire de Sine, până la moarte, chiar moarte pe cruce. Ce coborâre! Nu mai avea nici înfățișare, nici frumusețe, care să fie plăcute: El a fost disprețuit până la desconsiderare. (Isa 53:2-3)

Ce nerecunoaștere! Însă El S-a recunoscut. El nu a jucat un rol, nu a jucat o comedie, atunci când au căzut asupra Lui batjocurile celor care-L batjocoreau pe Dumnezeu. El a suferit ca un adevărat cetățean (al lumii); El a purtat, a tăcut și a murit, ca Singurul vinovat. Astfel, Lui nu I-a plăcut înfățișarea Sa glorioasă și nici înfățișarea Sa în suferință. De aceea L-a înviat Dumnezeu dintre cei morți și I-a dat înfățișarea Celui înălțat, și-L va descoperi în înfățișarea Celui care stăpânește.

Privește deci la Unul care singur avea dreptul să-I placă de El Însuși, și Care totuși nu I-a plăcut de El Însuși!

Privește la Unul și singurul care este minunat, și care nu a fost însă niciodată arogant!

Privește la El, la Cel în care Își găsea plăcerea Tatăl, și Care nu Și-a plăcut Lui Însuși! El nu a dorit nicio altă gloriificare, decât aceea să moară pentru cei păcătoși, după voia plăcută Tatălui; și tocmai de aceea a ajuns El Domnul gloriei; și gloria lui Dumnezeu S-a arătat în El, Mielul lui Dumnezeu.

Cei care-L văd așa, se văd pe ei înșiși judecați. Ei se pocăiesc; anume, se recunosc, se rușinează și se leapădă de sine. Aceștia vin la Isus cum trebuie. Înaintea Lui trebuie să renunțe la tot, inclusiv la ei înșiși. Prin „lovitura pocăinței“ în propriul piept, ei ajung maturi în lepădarea de sine și aprobarea lui Isus. Prin pocăință, ei au renunțat la ei înșiși, și s-au întors la Isus.

Dezbinați în ei înșiși în modul cel mai dureros, ei au devenit complet fericiți, uniți cu El. Nu mai sunt niciodată mulțumiți cu ei înșiși, și au găsit în Isus o pace care nu se poate pierde.

Ei nu-L mai pot pierde din priviri sau inimă, căci ei știu că Acesta este Mielul lui Dumnezeu care ridică, îndepărtează păcatul lumii!

De aceea ei întrebă: „Unde locuiești?“, (Io 1:38) și Îl urmează acolo unde merge El.

O astfel de lepădare de sine fundamentală, în pocăire înaintea feței Lui, este urmată de aceeași lepădare de sine în decursul vieții zilnice. Ah, ea este de fapt așa de simplă: În toate lucrurile, nu eu, ci Hristos! Acesta este întreg conținutul lepădării de sine. Ea corespunde conținutului secretului credinței și luptei acesteia: eu în Hristos și Hristos în mine! De aceea rămân eu în credință, pentru ca prin ea să trec peste toate obstacolele din calea mea. Mă consider unul înlăturat, iar Hristos așezat în locul meu. Mai înainte eram eu punctul central, acum este El.

Înainte raportam totul față de mine, acum raportez totul față de El. Înainte mă bazam pe mine în toate lucrurile; acum mă bazez pe El în toate lucrurile. Înainte, ca om moral și religios, aveam intenții bune și mă bazam pe puterea mea, pentru ca prin mine să mă depășesc pe mine însumi; ceea ce nu am reușit niciodată. Acum, ca om pocăit, Îl primesc pe Isus prin credință, și prin aceasta apuc puterea Celui care m-a apucat pe mine, Care m-a ridicat la Sine, ca să mă aducă în natura Sa, ceea ce-I reușește garantat. Ce deosebire!

Așadar, înnoirea permanentă a vieții mele constă numai în lepădarea permanentă de mine însumi și aprobarea lui Isus; și ambele numai printr-o credință practică. Și anume, eu m-am comportat față de El exact așa cum S-a comportat El față de Tatăl. El a trăit și S-a comportat într-o dependență totală de El. El S-a dezbrăcat de Sine Însuși și S-a smerit, pentru ca tocmai în această dezbrăcare de Sine și smerire de Sine să-L prezinte pe Dumnezeu nevăzut. El m-a dezbrăcat și m-a smerit (ceea ce nici nu se poate compara cu lepădarea Sa de Sine), pentru ca eu să iau caracterul imaginii Lui. Ca și la El, și la mine există ceva întreit.

1 El L-a avut pe Dumnezeu drept singura Sa înțelepciune; eu Îl am pe El, care a fost făcut de Dumnezeu înțelepciune pentru mine. (vezi 1Cor 1:30)

Prima lepădare de sine decisivă în viața zilnică este să nu mai vrei să ai o înțelepciune proprie. Și ea te face dependent, numai ea te determină să te rogi. Ea este opusul oricărei încrederi de sine, și al oricărei încăpățănări egoiste. Ea este primul rezultat al fricii de Domnul, care este începutul oricărei înțelepciuni. De aceea, ea este, de fapt, prima roadă a pocăinței, care înseamnă schimbarea / înnoirea minții; adică renunțarea la vechea înțelepciune mândră. Cel care

vrea să se pocăiască, pune mâna la gură și tace. El dă peste gură înțelepciunii lui anterioare. Condiția credinței este și această renunțare la înțelepciunea proprie. Ce altceva înseamnă să crezi, decât să te pleci înaintea înțelepciunii lui Dumnezeu, printr-o nouă cunoștință, care a fost arătată în Fiul lui Dumnezeu?

De acum omul nu se mai încrede în propria înțelepciune, spre a-L cunoaște pe Dumnezeu și a se cunoaște pe el însuși, iar în negarea acestei înțelepciuni a sa, înțelepciune care acum i se pare o nebunie, se lasă învățat de Dumnezeu, în Hristos. De acum încolo, prin înțelepciunea lui Hristos, orice gând trebuie să fie supus ascultării de El. Nu mai trebuie să am eu dreptate, ci numai Hristos trebuie să aibă dreptate – conținutul oricărei vieți prin credință.

Această negare a oricărei înțelepciuni proprii este și fundamentul oricărei mulțumiri și smerenii proprii. În Numele lui Isus, rămânem în dependență de Dumnezeu, Căruia ne rugăm, iar El ne dă; și nu mai îndrăznim să devenim independenți. Prin aceasta, negarea oricărei înțelepciuni proprii devine mama stării de veghere și trezire. Adevărata veghere își are întotdeauna originea în neîncrederea față de noi înșine și tot ce este omenesc. Cât de repede ne înșelăm singuri, și suntem înșelați de alții! De aceasta ne ferește numai dependența smerită de înțelepciunea lui Hristos.

Entuziasmul este posibil numai prin revenirea la înțelepciunea proprie, încrezută și lipsită de luciditate, care nu mai poate să deosebească între ce este divin și ce este propriu omului. Ceea ce este împotriva înțelepciunii lui Hristos, este întotdeauna și împotriva gândului și dragostei lui Hristos. Cine exersează lepădarea de sine, va exersa și învățarea de la alții, din înțelepciunea lui Hristos, de care au avut și ei parte. El verifică însă totul, și păstrează ce este bun.

Deoarece majoritatea copiilor lui Dumnezeu dau mai multă dreptate gândurilor, imaginațiilor și părerilor lor, decât lui Hristos și Cuvântului lui Dumnezeu, ei rămân în înțelepciunea lor proprie nebună, care este cauza ne-înțelepciunii și a inconsecvenței lor; și drept consecință, a imposibilității lor de a-L urma pe Isus. Cui îi lipsește înțelepciunea, să o ceară, (Iac 1:5) dar mai înainte el trebuie să renunțe la eul și la îndoiala sa. Iar pentru că Hristos a fost făcut pentru noi înțelepciune, înțelepciunea și gândul Lui ne fac înțelepți și capabili pentru orice lucrare bună.

2. Singura dreptate a lui Isus a fost Dumnezeu, Tatăl Său, drept;

dreptatea mea este Hristos; căci El a fost făcut de Dumnezeu dreptate pentru mine. (vezi 1Cor 1:30)

În ce odihnă a credinței ajunge cel care și-a negat înțelepciunea proprie și are ca singură înțelepciune pe Hristos! El știe că este ascuns în înțelepciunea lui Hristos, care-l cunoaște, îl conduce, i Se dă, prevede totul și-i dă tot ce-i trebuie. Și de ce bucurie are parte acela care își leapădă dreptatea sa proprie și are ca dreptate numai pe Hristos. El știe că este salvat în dreptatea lui Hristos.

Aceasta este a doua lepădare de sine, care pătrunde adânc în viața zilnică, ca să nu mai vrem să avem dreptatea proprie. Dreptatea lui Hristos ne dezbracă și ne golește. Ea smerește și rușinează, dar și eliberează și dă bucurie. Ea este opusul oricărei străduințe oboseitoare și nefolositoare, de a se îndreptăți singur. Ea este primul rezultat al înțelepciunii lui Dumnezeu, în Hristos; ca eu să învăț să înțeleg:

În fața Ta, Singurul care ești drept, cad toate învelișurile mele, ca ultima frunză de smochin. Înaintea Duhului Tău, știu că nu locuiește nimic bun în mine, adică în carnea mea. În fața Ta renunț la ultima credință în suficiența faptelor mele bune. Înaintea dreptății lui Dumnezeu, arătată în Tine, a mea ajunge ca o haină mânjită, bună de aruncat. Renunț la ea complet și definitiv, căci în mine și prin mine eu nu pot să devin niciodată așa cum ești Tu.

Înaintea Ta, la cruce, înțeleg că Tu, Cel fără păcat, ai fost făcut păcat și pentru mine, pentru ca eu să primesc în Tine dreptatea lui Dumnezeu și salvarea de judecata Ta; pentru că Tu ai suferit-o deja la cruce. Cum mă judecă lucrul acesta! Cum mă salvează lucrul acesta! Eu rămân veșnic sub această judecată, prin aceea că dezmint permanent propria mea dreptate.

Rămân permanent în această salvare, prin aceea că Te laud veșnic ca dreptatea mea. Îmi petrec zilele întristat de mine însumi, dar bucuros în Tine. Căci eu sunt unul salvat, numai în măsura în care mă comport ca unul judecat.

Însă cât de mult schimbă lepădarea de sine viața mea! Merg despărțit de mine însumi, dar unit cu El. Nu mai îndrăznesc să-mi îndrept ochii spre mine, dar ei sunt ridicați permanent spre El.

Neg orice apreciere proprie, și mă știu prețuit numai în El.

Îmi este interzis să mă apreciez în vreun fel, dar pot să-L apreciez permanent pe El. Nu mai pot să caut la oameni și să primesc de la ei laudă, dar vreau să trăiesc spre lauda Lui.

Pentru că dezmint propria mea dreptate, nu mi se mai permite

să-mi pretind dreptul, căci numai Isus are dreptate.

Și cu atât mai puțin, să mă răzbun pentru nedreptatea care mi s-a făcut, căci Judecătorul Isus Hristos este la ușă. Și cum ar putea să fie jignit unul, care-și dezmente propria dreptate? Când sunt bârfit, nu trebuie oare să spun: „Sunt mult mai stricat decât se vorbește despre mine, deși am căutat să am o conștiință curată înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, dar prin aceasta nu sunt îndreptățit“. Și cum să mă pot prezenta singur oamenilor, să mă impun, să le atrag atenția, să mă recomand? Numai Domnul trebuie să mă recomande.

Ca unul judecat în mine însumi, nu am voie să apar decât în El. Însă în El nu mă tem, sunt îndrăzneț, sunt prinț, sunt preot. Da, eu înving și stăpânesc prin credința în El; căci numai așa pot să-L aprob și să-L mărturisesc prin mine.

Mulți „credincioși“ au renunțat numai teoretic la îndreptățirea lor înaintea Fiului lui Dumnezeu răstignit. În realitate, ei își aprobă în fiecare secundă a vieții lor propria lor dreptate, printr-o încercare fariseică directă sau indirectă de căutare a onoarei, și, acceptând-o în fața oamenilor și de la oameni, vor să fie cineva sau ceva în ei înșiși, printr-o apariție pretențioasă și conștientă de sine sau printr-o reținere ofensată, ba chiar prin răzbunare. Ei mai cred toți în ei înșiși. Ei nu pot să-L urmeze pe Isus, înainte de a se pocăi.

3. Isus a căutat să facă numai plăcerea Tatălui, și n-a avut nicio plăcere în El Însuși.

Singurul care a putut să Se sfințească, și S-a sfințit și pentru noi, nu S-a lăudat cu sfințenia Lui. Sfințirea Lui a însemnat „predat lui Dumnezeu“, ca dar și jertfă pentru noi. (Ef 5:2) De aceea numai pe El a putut să-L facă Dumnezeu sfințire și răscumpărare pentru noi. (1Cor 1:30)

Și tot așa dezmint și eu înaintea Lui orice posibilitate de a mă putea sfinți și răscumpăra singur: El este sfințirea și răscumpărarea mea. Prin aceasta mi s-a retras orice motiv de orgoliu și orice perspectivă de plăcere de sine. Dar caut să-I fiu plăcut Lui, tocmai prin renunțarea la orgoliul meu, prin aceea că îmi găsesc plăcerea numai în El. (2Cor 5:9; Ps 37:4)

Acest mod de lepădare de sine operează cel mai adânc în viața noastră, dar ea ne aduce și cea mai adâncă pace; căci cine o practică, știe că este salvat de el însuși, de către Salvatorul sfânt. Dacă vrem să măsurăm adâncimea căderii în păcat, nu trebuie să măsurăm decât înălțimea plăcerii de sine.

Prin aceea că omul și-a ridicat propria mărime, alături de mărirea lui Dumnezeu, a ajuns și ajunge orice nenorocire în lume. Tot așa, răul trebuie să dispară iarăși, când omul își dezmințe propria mărime. Pentru aceasta îl face capabil numai înălțimea mântuirii lui în Hristos. Natura păcatului este egoismul. Păcatul își găsește moartea în singura dragoste altruistă a lui Hristos; iar mărirea egoismului omenesc este mormântul ei.

Prin credința în mărirea Lui, îmi pierd credința în mărirea mea.

În dragostea mea față de El, care-mi dăruiește credința, moare egoismul meu.

În speranța care, conform credinței și dragostei, mi-o pun numai în El, renunț la speranța în mine. Aceasta înseamnă fericire, căci ea este eliberarea de cea mai mare nefericire care poate exista; anume, eliberarea de propria iluzie. Aceasta înseamnă pace; căci ceea ce deranja permanent pacea, se numește mărirea eului.

Cea mai fericită practicare a credinței, dragostei și speranței mele constă numai în aceea că eu Îl așez în locul eului meu pe Domnul Isus, în orice secundă a vieții mele. Numai aceasta este sfințire biblică și sfințenie, căci ea este predarea permanentă lui Isus, pentru cea mai intimă părtașie cu El.

Iar această negare a plăcerii de sine modifică capacitatea de răscumpărare a vieții mele. Tot ce fac, că stau sau merg, o fac într-un protest permanent împotriva mea însumi. Eu resping orice gând de independență. Orice cochetare cu mine însumi o consider păcat. Mă îngrozesc de orice încredere în mine. Mă „debranșez“ permanent pe mine și Îl branșez pe El. Pentru aceasta nu mă bazez pe aptitudinile sau pe neputința mea (ambele ar fi iarăși aprobarea eului), ci numai pe puterea Sa; ceea ce înseamnă numai credință. Nu mai aștept nimic prin și pentru mine, ci totul prin El și pentru El. Deoarece nu mai am nicio speranță în mine însumi, am parte de mai puține decepții personale. Nu mai aștept nimic de la carnea omenească, ci totul de la Domnul, de la Duhul.

Tot așa, și oamenii mă vor putea decepționa mai puțin; iar în Hristos eu pot să-i iubesc necondiționat și să-i părăsesc necondiționat, să I-i cedez Lui. Tot așa aștept mai puțin sau mă tem de schimbarea condițiilor exterioare.

Belșugul mă face așa de sărac, ca și sărăcia bogat. Viața mea nu este niciuna din cele două; viața mea este în Hristos.

Nu mai am nimic de câștigat sau de pierdut, decât pe El. Cât de

fericit și voios te face lucrul acesta! Este dragostea permanentă în Domnul, în toată tristețea adâncă față de copiii lumii, și, mai mult, față de copiii lui Dumnezeu; iar cel mai mult, față de mine.

Căci este deprimant faptul că prin natura noastră suntem așa, încât în noua noastră viață trebuie să învățăm permanent să ne evităm pe noi înșine, ca pe cel mai mare dușman al nostru. Cine nu face aceasta, acela nu scapă de narcisista și falsa fericire a anticipării, greșelii, pierderii, comparării, nerealizării și indispoziției.

Orice narcisism tulbură fericirea noastră.

Dacă încercăm vreodată să căutăm ceva în mod egoist sau agitat, nu găsim decât suferință și chin. Și câți credincioși nu au aproape nimic altceva, decât acestea!

Numai suportarea practică, permanentă a lepădării de sine, a renunțării proprii, ne asigură liniștea de a fi ocrotiți, a bucuriei de a fi salvați și pacea că suntem răscumpărați în Isus Hristos.

Numai așa reușește atunci acceptarea celei de-a doua condiții fundamentale și necesare pentru urmarea lui Hristos; anume, *acceptarea crucii noastre.*

„Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea ...“

Cum a fost micșorarea noastră, tot așa și acceptarea crucii noastre.

Pentru acceptarea crucii nu trebuie să fim tari, ci destul de slabi. Atât timp cât noi căutăm ce este al nostru, în tăria înțelepciunii, dreptății și plăcerii proprii, rămânem dușmanii crucii lui Hristos și ai crucii noastre. (Fil 2:21; 3:18-19) Însă înțelepciunea, dreptatea și sfințenia lui Dumnezeu ne indică mereu spre crucea lui Hristos.

Orice lepădare de sine și păstrarea ei reușește numai condiționată de cruce. Ea are ca punct de plecare crucea lui Hristos, iar continuarea este crucea noastră proprie. Nu putem să ne lepădăm de noi înșine și de ce este al nostru, numai dacă prin credință suntem răstigniți, morți și îngropați cu Hristos.

Puterea divină a Cuvântului este singura putere pentru smerenia de sine, tot așa cum puterea divină în învierea lui Hristos este singura putere pentru aprobarea lui Isus. Numai lucrarea lui Dumnezeu în crucea lui Hristos ne aduce eliberarea de noi înșine; și numai lucrarea lui Dumnezeu în învierea și înălțarea lui Hristos ne dăruiește prin Duhul Sfânt intrarea ființei lui Hristos în noi și intrarea noastră în El.

Știm că înainte de Rusalii, ucenicii nu au putut să aprecieze bine moartea și învierea Domnului. De aceea nici nu au reușit ei până atunci să se lepede cu adevărat de ei înșiși și să-L aprobe pe Isus în tot ceea ce făcea. Astfel că urmarea lui Isus de către ei a rămas fragilă, șovăielnică; sfârșind în fugă și supărare. Cât de șocați au fost ei de vestirea suferinței Domnului Isus, amintită de El de trei ori! Mai ales vestirea morții Lui pe cruce.

Dacă astăzi auzim și vorbim despre cruce, aproape că nu ne putem imagina prea multe lucruri; ne-am obișnuit cu o astfel de vorbire. Dar cum s-au simțit oare ucenicii, când Domnul le-a descoperit că El va muri pe cruce? Moartea pe cruce era un mod de executare păgân, aplicată sclavilor fugiți și celor care se răsculau împotriva romanilor; și tocmai această moarte nemaiauzit de rușinoasă trebuia să sufere El, pe care ei Îl urmau, ca pe Fiul lui Dumnezeu? Luca relatează în mod exact starea lor: „*Ei n-au înțeles nimic din aceste lucruri; căci vorbirea aceasta era ascunsă pentru ei; și nu înțelegeau ce le spunea Isus.*“ (Lc 18:34)

Dar poate că și mai neînțeles era pentru ei Cuvântul: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea ...“ Cum să-și ia ei crucea? Își luau crucea numai aceia care urmau să fie omorâți pe cruce! Trebuia oare să moară toți pe cruce? Se înțelege de la sine că lepădarea lor de sine s-a terminat în salvarea proprie; anume, urmarea lor s-a terminat în fuga lor.

Cu toate că Toma spusese odată în mod eroic: „*Hai-deți să mergem și noi să murim cu El!*“, (Io 11:16) iar Petru: „*Chiar dacă ar trebui să mor cu Tine, tot nu mă voi lepăda de Tine!*“ Tot în felul acesta s-au exprimat și ceilalți ucenici. (Mt 26:35) Ce cuvinte conștiente și în același timp bine intenționate! Și cum s-a terminat această aprobare conștientă a lui Isus? În fața crucii, în lepădarea cu voce tare de Isus! Însă după Rusalii îi vedem cu totul altfel!

Vezi, fără cruce, nicio adevărată lepădare de sine; iar fără lepădare de sine, nicio adevărată acceptare a crucii!

Dezmintirea proprie își are originea la cruce, iar realizarea ei are loc tot prin cruce. În general, ceea ce noi am experimentat ca pocăință, în fața crucii lui Hristos, trebuie verificat și realizat sub crucea noastră. Nu putem să luăm crucea Lui, pentru că ea corespundea numai însărcinării Sale. Și puțini dintre ucenicii Săi au trebuit să moară pe o cruce (de lemn).

Însă de-a lungul vieții noastre există pentru fiecare o cruce inte-

riooară și una exterioară, pe care, după voia Domnului nostru, trebuie să o luăm; și prin care trebuie să se dovedească lepădarea noastră de sine și pierderea vieții noastre proprii.

Mai întâi trebuie să eșuăm fundamental și definitiv în propria înțelepciune. Cunoștința noastră ne umflă dintr-odată. Într-o clipă ne aflăm în propriile noastre planuri orgolioase, și aproape pe neobservate ne bazăm pe mintea noastră, mai mult decât pe Domnul. Probabil că tocmai prin ideile cunoștinței noastre vrem să îndepărtăm crucea care ne așteaptă sau să prevenim una de care ne temem, căci crucea este pentru noi tot ce se împotrivește trăirii noastre încăpățanate.

Domnul trebuie să ni Se împotrivească cu mijlocul de corecție al acestei cruci, până ce ea zdrobește cunoștința proprie, iar noi învățăm să privim și să acceptăm crucea în înțelepciunea Sa; adică în lepădare de sine și aprobarea lui Isus. Și imaginația și părerea noastră proprie înțeleaptă a trecut până data viitoare; și mulțumim Domnului că ne-a smerit; pentru că mai înainte eram rătăciți.

Tot așa trebuie izgonită tot mai mult și dreptatea noastră proprie. Am devenit într-o clipă iarăși farisei, ne evaluăm după aportul nostru și căutăm recunoaștere și cinste.

Pentru a preveni aceasta, Dumnezeu ne dă o cruce care să ne smerească, pentru ca să nu ne înălțăm. El lasă pe oameni să treacă peste capetele noastre (Ps 66:12) sau ne smerește într-un fel sau altul. Toate aceste lucruri devin pentru noi o cruce. Se pune întrebarea dacă ne plecăm să luăm crucea, în lepădarea de sine și aprobarea lui Isus, și nu mai căutăm nicio altă glorie, decât cea a Domnului.

În final, trebuie să ni se ia capriciile noastre vanitoase. Căci fără să observăm, suntem iarăși oameni încrezuți, descurajați sau dependenți de neputința noastră proprie. Ambele stări sunt în același timp vanitoase și despotice. Este nevoie de o cruce grea, pentru a-i elibera pe cei tari în ei înșiși de aptitudinile lor vanitoase, și pe cei slabi în ei înșiși de neputința lor vanitoasă. Toți trebuie să învețe prin cruce să uite calculul bazat pe ei înșiși, să se plece sub cruce și să o ia, în smerenia și puterea Răscumpărătorului lor.

Însă aprobarea noastră proprie încăpățanată ne înșală chiar și în luarea și purtarea crucii. Sub forma unei aparente lepădări de sine, lumea iubește crucea aleasă de ea singură. Într-o smerenie încăpățanată și dorință încăpățanată de suferință, ea își creează propria cruce în necruțarea trupului, în post, în trai ascetic și în autoflagelări. (Col

2:18,23) Câtă cruce, chin și necaz își pregătește în viața zilnică încăpățânată aprobarea de sine, într-o compătimire egoistă, și o numește „crucea zilnică“! Ce înșelare! Da, chiar și în luarea și purtarea adevăratei și într-adevăr de Dumnezeu repartizată cruce, se exersează tenace aprobarea de sine. În loc să laude numai crucea lui Hristos, (Gal 6:14) se face numai paradă de propria cruce, purtată eroic, sau ei se compătimesc înaintea ochilor și urechilor tuturor, de greutatea crucii ce trebuie să o ducă.

Însă cu cât lepădarea noastră de sine definitivă și aprobarea lui Isus ajung la maturitate, sub corecția Duhului, ca umblare în Duh, spre propria dezmințire și abnegație, cu atât mai interioară devine crucea noastră; oamenii văd din ce în ce mai puțin din ea, numai Dumnezeu singur vede totul.

În aceeași măsură, crucea noastră devine tot mai ușoară și mai binecuvântată, chiar dacă ea nu devine mai rară. Ea devine tot mai mult jugul blând și sarcina ușoară a lui Isus Hristos. Căci deși Domnul nostru nu ne-a vorbit despre luarea crucii Sale, El a spus totuși: *„Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară.“* (Mt 11:29-30)

Ce este atunci jugul lui Isus? Nimic altceva, decât conducerea Sa, de care ne-a făcut parte prin Cuvântul Său, și imaginea Sa, în lepădarea de sine și acceptarea lui Isus. El nu ne obligă vizibil să purtăm jugul Său, ci așteaptă ca noi să-l luăm voluntar. Cu cât vom învăța să consimțim mai mult, în aceeași măsură jugul va deveni mai ușor și sufletul nostru mai liniștit; este odihna blândă, scăpați de propria viață. Căci în lume nu există un jug mai aspru, ca viața agitată sub jugul propriei afirmări.

Și ce este sarcina lui Isus? Nimic altceva, decât purtarea și susținerea naturii Sale, astfel ca prin credință, El să poată să locuiască și să ia înfățișare în noi. Cu cât se realizează mai mult aceasta, prin lepădarea de sine și purtarea crucii, cu atât mai ușor este pentru noi. Iar pe pământ nu există o sarcină mai grea, decât purtarea egoismului înșelător și chinuitor, prin care noi ne îngreunăm atât de mult viața noastră și a altora.

Nimeni nu este în stare să-L urmeze pe Isus cu această sarcină grea. Dacă atât de mulți „credincioși“ îndrăznesc să-L facă mincinos pe Isus, prin aceea că se plâng neîncetat de jugul Său și de sarcina

Sa grea, prin aceasta nu se descoperă decât în mod rușinos, cât de mult duhul lor egoist, necredincios și tare, se apără și se împotrivesc Duhului lui Hristos. Viața lor este îngreunată numai de aprobarea lor nebună de sine și respingerea lui Isus.

Ferice însă de cine se bazează numai pe Isus, lepădându-se de sine și purtând crucea! El împlinește permanent cele două condiții fundamentale obligatorii ale urmării lui Isus, la care se adaugă a treia:

Urmează-L pe Isus cu adevărat!

Aceasta înseamnă să fii atent la urmele lui Isus și să mergi numai pe ele, într-o legătură indisolubilă cu Hristos cel înălțat și într-o dependență permanentă de El.

Despărțit de ceea ce este în lume și în tine însuși, umblarea ta va fi tot mai izolată, așa cum a fost și a Sa; și de multe ori îți va părea un risc cumplit. Însă nu te teme, ci crede numai! De multe ori ți se va părea nu numai că nu mai vezi nicio urmă, ba chiar că nu-L mai vezi deloc pe El.

Nu te încrede însă în gândurile și sentimentele tale! Încrede-te numai în El și în Cuvântul Său! Aceasta este natura credinței și a lepădării de sine! El este alături de tine. El lucrează în tine. El îți va înviora sufletul tău la timpul potrivit, și te va conduce pe cărări drepte, datorită Numelui Său. (Ps 23:3)

Cine-L urmează pe El, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții. (Io 8:12) Caută întotdeauna să-L ai pe El în lupta credinței, ca înțelepciunea ta de neschimbat, dreptate, dar și sfințire și mântuire!

Nu te baza niciodată pe tine! Nici pe puterea și nici pe neputința ta! Bazează-te numai pe puterea dragostei și credincioșiei Lui! Nu-L căuta decât pe El; și tot ce ai nevoie pe cale, îți va fi dat prin El. El te va conduce cu credincioșie prin lumină și întuneric, lățime și îngustime, înălțime și adâncime, grădină și pustiu, desfătare și necaz, putere și slăbiciune, înălțare și smerire; și în final, prin valea morții, dincolo, la masa festivă a nunții Mielului. În toate acestea, te poți odihni, mângâiat în El.

Lupta bună a credinței în ispite și în suferință

Luptă-te lupta cea bună a credinței, apucă viața veșnică ...

1 Timotei 6:12

Din cauza credinței voastre mici ...

Matei 17:20

... i-a muștrat pentru necredința lor.

Marcu 16:14

M-am luptat lupta cea bună, mi-am terminat alergarea,

am păzit credința.

2 Timotei 4:7

Despre lupta credinței nu se ascultă cu plăcere, se dorește mai mult odihna în credință, fără lupta credinței. Peste tot, acolo unde există antagonisme, există și luptă. Cu cât antagonismele sunt mai mari, cu atât este mai mare și lupta. Însă în lume nu există antagonisme mai mari, decât

- Dumnezeu și Satana,
- Hristos și Belial,
- împărăția luminii și împărăția întunericului,
- împărăția lui Dumnezeu și împărăția lumii,
- înțelepciunea lui Dumnezeu și înțelepciunea omului,
- fiii lui Dumnezeu și fiii neascultării,
- gândul lui Hristos și gândul nostru,
- Duh și carne.

Acestea sunt antagonisme de o dimensiune insurmontabilă. În fața acestor antagonisme își pierd importanța toate celelalte antagonisme din lume. De aceea, aceste antagonisme condiționează cea mai mare luptă. Ele condiționează pentru om lupta între credință și necredință, care într-adevăr este și rămâne cea mai mare temă a istoriei lumii. În comparație cu lupta aceasta, toate luptele sociale și militare sunt nimic! Sunt lucruri banale care se schimbă și dispar repede, căci ele se bazează pe antagonisme volatile. Diferențele de clasă pot fi reduse, diferențele de rasă compensate, luptele militare se încheie prin pacturi, și în final, se încheie pace.

Însă în lupta care se bazează pe cele mai mari antagonisme nu există nicio reducere a diferenței dintre ele, nicio compensare între forțele de luptă, niciun armistițiu, nicio pace; decât recunoașterea

valabilă a fronturilor de luptă beligerante. Nu, lupta are loc până la înfrângerea completă și veșnică a dușmanului. Această luptă incomparabilă se termină numai când toți dușmanii lui Hristos vor fi puși la picioarele Lui și toate împărățiile vor aparține Dumnezeului nostru; iar El va fi totul în toate.

Din aceasta poți să vezi că această luptă, după ce a cuprins odată viața ta, nu poate fi considerată o luptă banală. Dacă în această luptă ai trecut de partea lui Dumnezeu și a lui Hristos, și prin aceasta ai devenit un luptător al lui Dumnezeu și al lui Hristos, lupta credinței a ajuns singura misiune a vieții tale, căreia trebuie să i se supună toate celelalte misiuni.

Lupta credinței nu poate fi tratată ca un lucru ocazional – care se desfășoară după un program, pe o bancă din adunare – sau este rezolvat în timpul de cugetare zilnică, personală sau familială; ci lupta credinței va ajunge singurul conținut al vieții, în fiecare oră, minut sau chiar secundă. Atunci ea nu este altceva, decât păzirea și confirmarea credinței, în toate relațiile vieții și împotriva tuturor obstacolelor.

Aici este inclusă deja afirmația că tu nu poți să duci lupta credinței, decât atunci când ai ajuns deja credincios. Este lupta din credință și pentru credință, și nicidecum lupta pentru primirea credinței. Este vorba de păzirea și confirmarea ei; deci și de asigurare în continuare a ceea ce ai deja. Lupta pentru credință corespunde stării unui om care se află într-o trezire, și trebuie să se decidă, dacă vrea să treacă sau nu de partea lui Dumnezeu și a lui Hristos.

Însă nu poți să păstrezi ceea ce nu ai încă. Unde nu ești, nici nu poți să continui să fii. Așadar, condiția pentru lupta credinței este posedarea credinței. În orice caz, credința multor credincioși are atâtea lipsuri și este atât de nesigură, încât după cât se pare, ea pare insuficientă pentru păstrarea și confirmarea ei.

Cu toate acestea, cea mai slabă credință poate să crească pentru lupta *din credință și pentru credință*, dacă îndeplinește condiția: „Eu cred!“, și apoi are rugămintea: „*Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!*“ (Mr 9:24) Căci numai faptul că crezi, că Domnul poate și vrea să ajute necredinței noastre, este păstrarea credinței combatante.

Bineînțeles că majoritatea credincioșilor se îngrozesc de lupta credinței. Ea li se pare aproape cea mai grea; da, cea mai rea luptă, al cărei sfârșit ei nu-l cunosc.

Și totuși, apostolul Pavel numește lupta credinței o luptă bună.

Faptul că ea nu este pentru toți copiii lui Dumnezeu o luptă bună, este o necunoaștere; anume, lipsa lor de cunoștință. Căci ea este chiar singura luptă bună din lume. În afara ei, toate celelalte lupte sunt lupte rele. Cât de rea este „lupta pentru existență!“ Cât de rele sunt luptele sociale și cât de groaznic de rele sunt luptele armate!

Însă de ce cea mai mare și mai lungă luptă este în același timp singura luptă bună din lume? Deoarece ea este singura luptă pe care Dumnezeu o controlează complet, și pentru că ea este singura luptă care pornește de la o victorie deja complet câștigată de Unul.

În toate celelalte lupte, oamenii vor să-L atragă pe Dumnezeu de partea lor, în lupta credinței, Dumnezeu îi atrage pe oameni de partea Sa. Cine crede cu adevărat, nu trăiește decât pentru Dumnezeu; însă el trebuie și să știe: „Dacă Dumnezeu este de partea mea, atunci, imediat, totul este împotriva mea!“

Iar cum este Dumnezeu pentru mine, îmi arată El la Golgota. Acolo El L-a folosit pe Fiul Său, pentru salvarea mea de sub puterea Satanei și a păcatului. Acolo Hristos S-a luptat pentru mine, într-o luptă sângeroasă; până a fost realizată victoria lui Dumnezeu, care m-a răscumpărat de sub blestemul legii de pe muntele Sinai și m-a eliberat de sub stricăciunea legii păcatului și a morții. (Gal 3:13; Rom 8:2) Acolo a avut loc cea mai mare lucrare a lui Dumnezeu, care a născut credința mea și în care ea se odihnește victorioasă și invincibilă.

Lupta din această odihnă, în victoria deja obținută, este cea care face lupta credinței singura „luptă bună“. Toate celelalte lupte urmăresc victoria principală decisivă; lupta credinței pornește de la victoria principală deja obținută. Este lupta pentru roada victoriei. Iată, Salvatorul nostru, Leul din Iuda, marele Îvingător a învins; iar în El, noi suntem mai mult decât învingători. Și astfel, credința noastră este victoria care a învins lumea. (Ap 5:5; Mica 2:13; Rom 8:37; 1Io 5:4) Nu este aceasta o luptă bună? De aceea, cine o duce, anume, cine păstrează și practică credința în victoria realizată de Hristos, el știe că pe el îl așteaptă și coroana dreptății, indiferent cât de aprigă ar fi lupta. (2Tim 4:7-8) Dacă până acum lupta credinței ți s-a părut o luptă neîndoielnic de grea și rea, este că nu ai știut încă bine ce înseamnă credința. Credința nu înseamnă nimic altceva, decât, pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, să te bazezi pe victoria lui Hristos. Există însă două feluri de calcule:

Unul este să te bazezi pe tine însuși, pe aportul tău sau pe nepuțința ta, pe talentele sau pe lipsurile tale, pe mediul tău înconjurător și pe relația ta cu puterea oamenilor, a păcatului și a Satanei. Acesta este modul de calcul al necredinței practice a credinciosului, care nu învinge niciodată în lupta credinței.

Celălalt, contrar tuturor obstacolelor și aparentelor imposibilități, este să te bazezi pe victoria deja realizată a lui Hristos. Acesta este calculul credinței practice a credinciosului. Și în funcție de calculul pe care-l faci tu, lupta credinței devine pentru tine lupta rea sau lupta bună a credinței.

Din păcate, se face primul calcul, pentru că el este natural, omelesc. Cei care fac acest calcul își îngreunează mult viața lor și a altora. Deși ei afirmă că cred, ei nu se află practic pe locul victoriei de la Golgota, ci pe terenul arzător de pe muntele Sinai. (Evr 12: 18-20) Sunt credincioșii care, în loc să-L aibă pe Hristos înaintea ochilor, privesc numai la eul lor. Ei cred teoretic în Hristos, însă practic numai în ei înșiși. Așa că ei sunt bucuroși sau dezamăgiți de ei înșiși.

Cel care este mulțumit cu aportul lui religios, se bucură de el însuși; iar apoi tinde spre fariseism.

Dezamăgit de el însuși este acela care trebuie să-și recunoască falimentul său, și devine disperat.

Cât timp te bazezi pe propriul eu, ai parte de urcușuri și coborâșuri. Deși te lupti, nu atingi decât aerul. Te lupti, dar nu vei fi încoronat, căci nu te-ai luptat după reguli. (1Cor 9:26; 2Tim 2:5) Aceasta înseamnă că, în loc să te lupti pe terenul de la Golgota, după legea credinței, (Rom 3:27) te lupti pe terenul de pe muntele Sinai, după legea faptelor. Este o necesitate și o obligativitate, o alergare și o căutare, un suspin și un chin, o speranță și o disperare. Tot mereu vrei să te depășești pe tine însuși prin tine însuși, pentru a ajunge la desăvârșirea cerută. Tot mereu atingi barierele propriei naturi, ale mediului înconjurător și ale evenimentelor. Oare aceasta să fie lupta bună a credinței? Niciodată, căci ar fi cea mai rea luptă, deoarece ar fi o luptă lipsită de orice perspectivă imaginabilă!

Dacă te afli într-o astfel de luptă, fără niciun succes, atunci n-ai înțeles primul lucru; anume, că pocăința înseamnă să te întorci de la tine spre Hristos. Însă tu te mai încrezi în tine însuși. Nu ai experimentat niciodată pocăința, drept cunoașterea proprie, rușinarea proprie și lepădarea de sine înaintea crucii lui Hristos. Nu ai renunțat cu

adevărat la dezmințirea propriei tale vieți, ca una devalorizată și judecată prin crucea lui Hristos. Nu ai înțeles că numai acela poate să-L aprobe pe Isus prin credință, care a renunțat cu adevărat la el însuși prin pocăință. De aceea nici nu ai putut să lupți până acum lupta credinței, căci:

Credința înseamnă să-I dai dreptate lui Dumnezeu, în Hristos, pe baza Cuvântului lui Dumnezeu.

Tu însă ți-ai dat dreptate până acum numai ție: gândurilor tale nebune, imaginațiilor și părerilor tale nestatornice, sentimentelor tale diferite, faptelor tale insuficiente sau rele. În toate, te bazai pe tine și pe ce era în jurul tău. Toate acestea nu erau însă credință, ci necredință practică; de aceea nici nu ai reușit să duci lupta bună a credinței.

Rezultatul este cu totul altul, dacă folosești al doilea calcul, anume, dacă te bazezi în totul pe victoria lui Isus Hristos.

Apoi nu-ți mai dai ție însuși dreptate, ci, contrar gândirii, simțirii și faptelor tale, dai dreptate Cuvântului lui Dumnezeu. Atunci secretul credinței locuiește în tine, și tu locuiești în el. Atunci știi că ești răstignit, mort și îngropat cu Hristos, dar și înviat împreună cu El. Atunci, lepădându-te de tine însuși și purtându-ți crucea, poți să-L urmezi pe Isus. Și numai atunci reușești să duci lupta credinței, ca o luptă bună.

Această luptă bună a credinței nu este atunci nimic altceva, decât, mereu și pretutindeni, necesara practicare plină de credință a cunoștinței tale:

Nu eu, ci Hristos!

Te decuplezi de toate lucrurile, și-L cuplezi pe El. Așa știi că nu mai contează aptitudinile sau neputința ta, ci numai puterea Sa. De acum încolo nu va mai conduce sau decide înțelepciunea sau lipsa ta de înțelepciune, ci înțelepciunea Sa. Căci El a fost făcut de Dumnezeu pentru tine înțelepciune. (1Cor 1:30) De acum încolo nu mai afișezi puterea tăriei tale sau neputința slăbiciunii tale, ci numai puterea tăriei Lui, prin care poți totul. (Ef 6:10; Fil 4:13) De acum încolo, când ești atacat, nu te mai lași copleșit de nefericitele tale dispoziții și sentimente, ci știi că ești primit de dragostea neschimbătoare a lui Hristos, singura care te animă acum. De acum încolo nu te mai poticnești de suficiența sau insuficiența faptelor tale, ci te bazezi numai pe fapta lui Dumnezeu, deplin valabilă și veșnic suficientă, realizată în Hristos Isus, pe crucea de la Golgota.

Astfel, ajungi în toate lucrurile în poziția dorită de Dumnezeu și experimentezi și câștigi prin aceasta eliberarea minunată de tine însuși, care este singura fericire și evlavie. Dar toate acestea vei putea și vei primi, numai dacă rămâi într-un protest permanent împotriva ta însuși. Și tocmai aceasta pretinde o luptă permanentă. Este decizia permanent necesară, între ceea ce-ți spun oamenii și capul tău, și ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. De fiecare dată este o alegere nouă între înșelarea inimii, în dorința ei nefericită, carnală, și rugămintea zeloasă din jurul tău, a dragostei lui Dumnezeu, în Duhul.

Este încercarea permanentă a voii tale, dacă ea vrea să stăpânească cu încăpățănare sau vrea să slujească după voia lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, este lupta de o viață întreagă pentru întrebarea dacă vrei să-ți păstrezi viața egoistă sau să o pierzi pentru Hristos și Evanghelia Sa, pentru ca să câștigi în locul ei viața Lui.

Însă de această luptă nu trebuie să te îngrozești, pentru că ea este lupta bună a credinței, care are deja victoria anterioară a lui Hristos.

Necredința este încăpățănare și îngrozire; credința este predare și încredere.

Și ar fi iarăși necredință, dacă ai ceda nebunește, și ai spune: „Ah, nu pot să mă dezmint în felul acesta!“ Căci pe cine te-ai baza, dacă ai spune așa? Tocmai pe tine însuși! Și tocmai ai citit că natura dezmințirii eului, ca fundament al confirmării credinței, constă în aceea că nu trebuie să te mai bazezi pe tine însuși, ci pe Isus.

Așadar, practică imediat acest calcul vindecător, prin care intri imediat în adevărata luptă a credinței, în care credinciosul își trăiește simplu credința sa! Este viața în aplicarea victoriei lui Hristos în toate situațiile vieții și folosirea acestei victorii, spre a reuși să treci prin toate și peste toate. Și vei afla că totul este împotriva credinței, cu scopul de a ți-o răpi: lumea, oamenii, propriul tău eu; anume, gândirea ta, simțirea ta, faptele tale. Dar vei mai afla și că credința este împotriva tuturor lucrurilor, pentru a învinge totul; și anume, lumea, pe oameni și mai ales pe tine!

Așadar, crede împotriva tuturor lucrurilor, pentru ca să învingi totul, în victoria deja obținută a lui Hristos! Și nu te îngrozi de dezmințirea ta!

Dezmințirea eului nu exclude conștiința de sine, ci o include în ea însăși, în cel mai mare grad.

Trebuie să ai un eu propriu, spre a putea să renunți la ceva propriu. Isus a avut cea mai mare conștiință de Sine, și drept urmare și

cea mai mare predare de Sine, ca renunțare la orice orgoliu.

Credința nu-ți desființează personalitatea ta, ci vrea să ți-o înnoiască, întărească și să o elibereze în mod divin. Cu cât renunți mai mult la caricatura (imaginea deformată a) ta, cu atât vei câștiga mai mult imaginea lui Hristos.

Ce eliberare nemaiauzită produce credința activă, prin dezmințirea eului! Ea te înalță deasupra înțelepciunii oamenilor și-ți dă înțelepciunea divină. Ea te ridică deasupra lumii simțurilor lumii vizibile, și-ți deschide lumea cerească invizibilă. Credința te ridică deasupra ta însuși, și unită cu dependența de Isus, ea te scapă de dușmanii tăi fatali, care se numesc: stăpânirea Satanei, (2Cor 4:4) sclavia păcatului (Io 8:34-36) și iluzia ta fixă. (Mt 16:25) De aceea, luptă-te, în această minunată, eliberatoare dezmințire de sine și în aprobarea lui Isus, lupta cea bună a credinței, și apucă viața veșnică la care ai fost chemat și tu. (1Tim 6:12)

Dar cum orice luptă, pentru a fi câștigată, trebuie dusă, tot așa și cea mai mare luptă, lupta bună a credinței, are nevoie de un exercițiu permanent. Este exercițiul pentru obținerea evlaviei. (1Tim 4:7)

Eu văd trei exerciții de luptă. Ele se numesc șederea, împotrivirea și rezistarea în credință.

A sta în credință este însă cu totul altceva, decât credința rațională teoretică, pe terenul unei mărturisiri de credință sau al unui sistem de învățatură cu care se mulțumește obișnuința moartă sau cu care se preocupă încăpățânarea carnală.

A sta în credință înseamnă a sta în lucrarea Duhului, în Cuvântul și în gândul lui Hristos; înseamnă în toate lucrurile și oricând să nu fim găsiți în noi, ci în El; (Fil 3:9) înseamnă să stăm acolo unde ne conduce și ne așază credința; anume, să stăm în victoria și în libertatea lui Hristos.

Cine vrea să învețe să stea acolo, trebuie să exerseze și să practice din nou și permanent renunțarea de sine și călcarea în picioare a propriului eu; altfel el nu va învăța niciodată cu adevărat să stea în credință.

Marea majoritatea a oamenilor își imaginează că stau în credință, însă stau de fapt numai în ei înșiși; și de aceea vor fi întotdeauna găsiți în ei, în loc să fie găsiți în Hristos. Numai cine este în credință, stă în credință; și acela se poate împotrivi prin credință. El stă în Hristos, unde este și ocrotit. Puterea tăriei lui Hristos este puterea împotrivirii Sale. (Ef 6:10) El în Hristos, Hristos în el; aceasta este

invincibilitatea lui. Însă ea trebuie exersată permanent.

Principalul exercițiu constă în a te împotrivi ție însuși. Vai de tine, dacă te lași singur ademenit de tine însuși, afară din fortăreața ta sigură, care se numește Hristos. (2Pet 3:17) Practic, în același moment nu mai ești în credință, și de aceea nu te mai poți împotrivi prin credință.

Revenirea la tine însuși este cauza tuturor înfrângerilor. Dacă tu însă înveți, printr-un exercițiu al practicării credinței, să te împotrivești ție însuși, atunci poți să te împotrivești și celorlalți dușmani ai tăi. Acest exercițiu al credinței se numește: Nu eu, ci Hristos!

Cine la orice atac este găsit în Hristos, acela poate nu numai să se împotrivească prin credință, ci și să reziste în lupta credinței. I se va întâmpla după credința lui. El consideră că victoria lui Hristos este și a lui. Și el poate să vadă ce a crezut. El poate să fie ocrotit în Hristos, numai prin El, care-l întărește, (Fil 4:13) și să fie învingător. (Rom 8:37)

Însă și rezistarea în lupta credinței depinde de continuarea practică a exercițiului de luptă al credinței. Numai că acum este vorba cu adevărat de rămânerea permanentă în Hristos.

Nicio secundă nu este mai periculoasă, ca cea după obținerea victoriei.

Cine, îmbătat de victorie, recade iarăși în el însuși, este în clipa următoare un creștin învins. Deci cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă. (1Cor 10:12)

Câți învingători au fost învinși, când, după lupta dusă, au vrut să se odihnească puțin în ei înșiși!

De aceea ni se poruncește să luptăm mereu, pentru ca în lenevie să nu devenim siguri de noi înșine. (Evr 12:1,12,13) Pentru aceasta Dumnezeu a prevăzut pentru noi trei câmpuri de luptă, pe care trebuie să exersăm practicarea credinței. Ele se aseamănă cu trei cercuri concentrice.

Cel mai strâmt, și de aceea cel mai agitat câmp de luptă, este în noi înșine. (Gal 5:17)

Al doilea, mai mare, este în familie și adunare. (Ef 6:1-9; Col 3:18-25; Rom 12:3-17; 1Cor 12; Col 2:1)

Iar al treilea, cel mai extins, este lumea întreagă. (2Cor 6:3-10)

Însă pe toate cele trei câmpuri de luptă nu avem nimic altceva de învățat și de practicat, decât rămânerea victorioasă în Hristos; căci numai aceasta înseamnă păstrarea credinței.

Învățarea acestei victorioase *rămăneri în El* pare majorității credincioșilor lucrul cel mai greu din lupta credinței. Însă el devine greu numai când te bazezi pe propria ta capacitate sau incapacitate, adică începi imediat cu necredință.

Mulți își imaginează rămânerea în Hristos drept o catalepsie, când ei trebuie să se forțeze să vină rușinați la Isus, cu gâtul încordat evlavios, purtând ochelari de cai.

Pe unul care vorbea astfel, l-am întrebat: „Trebuie să te străduiești încordat, dacă vrei să știi că ești căsătorit, pentru ca să poți să rămâi căsătorit?” Bineînțeles că el a negat așa ceva. El știa foarte bine că relația lui conjugală devenise pentru el relația vieții, care, în gândul de la sine înțeles, „Sunt căsătorit!“, era exprimat fără niciun efort în toate faptele lui.

Tot așa se întâmplă și în rămânerea noastră în Hristos. Este conștiința noastră permanentă și liniștită a apartenenței și dependenței noastre de El. Este creșterea cunoștinței în Duh: Prietenul meu este al meu, iar eu sunt al Lui!

Este secretul fericit al credinței în inimă: Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine, și eu în El! Este bazarea exclusivă, permanentă, numai pe El; iar gândirea noastră stăpănită și umplută din ce în ce mai mult de El devine o rugăciune permanentă.

Exersează numai aceasta, și așteptă toată înțelepciunea și aptitudinile nu de la tine; iar El Însuși îți va aminti de El și ți Se va descoperi mai mult. Așa vei învăța să rămâi în Cuvântul Său, în Duhul Său și să ai gândul Lui; iar El va rămâne cu totul în tine.

Astfel vei descoperi că tocmai rămânerea în Hristos; anume, o ședere liniștită, în cadrul ocrotirii și victoriei Sale, este o odihnă puternică, din care lupta credinței va ajunge o luptă prietenoasă. Însă ea rămâne totuși o luptă, în care rămânerea și odihna ta în Hristos vor fi verificate în continuare, prin ispite! Fără verificare, niciun premiu; fără luptă, nicio odihnă!

Suntem eliberați de legea păcatului și a morții prin victoria lui Hristos, dar nu suntem încă eliberați de ispite! El însuși, Prințul fericirii noastre, a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Noi putem să fim ispitiți, și nu este exclus nici păcatul, însă nu suntem învinși. După ce am cunoscut lupta credinței, ca o luptă bună, atunci nu ne mai temem de ispite.

Dimpotrivă, învățăm să considerăm ca o mare bucurie, când ajungem în diferite ispite, pentru că știm că ispitele au drept scop

încercarea și confirmarea credinței noastre. Încercarea credinței aduce răbdare și perseverență în odihna credinței, cu care putem să ducem lupta bună a credinței care este înaintea noastră și prin care se formează o lucrare desăvârșită. (Iac 1:2; Evr 12:1 ...)

Se pot deosebi trei feluri de ispите, prin care trebuie să fie încercată și consolidată rămânerea noastră în Hristos:

- în primul rând, încercat de Dumnezeu, în scop bun;
- în al doilea rând, prin ispитеle din noi înșine, rele;
- iar în al treilea rând, prin ispитеle din partea Satanei, care sunt permise de Dumnezeu, pentru „cernerea noastră“.

Încercările lui Dumnezeu spre bine sunt cele obișnuite, și care durează cel mai mult în lupta credinței.

De fapt, ar trebui să salutăm orice eveniment, ca o încercare spre bine, din partea lui Dumnezeu, căci știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu. (Rom 8:28)

Aceasta este o concepție de viață incomparabil de bucurătoare, care corespunde în întregime luptei bune a credinței. Este extraordinar și întărește credința să știi: Dumnezeu nu poate fi ispitit spre rău, și El Însuși nu ispитеște pe nimeni; (Iac 1:13) însă El ne încearcă spre bine. Și ceea ce este bine, Dumnezeu ne arată în Fiul Său, Isus Hristos, care este imaginea Sa și modelul nostru, pe urmele căruia mergem noi. (1Pet 2:21)

Astfel, încercările de la Dumnezeu spre bine este căutarea strict planificată de Dumnezeu, în Duhul Sfânt, să ne conducă pe urmele lui Isus, în toate căile vieții noastre. Orice coincidență și călăuzire, chiar cele mai mici întâmplări, sunt poruncite în existența noastră numai în scopul acesta.

Este o existență între antagonisme, care solicită din partea noastră lupta credinței. Lupta bună a credinței este decizia noastră constantă, ca picioarele noastre să meargă pe urmele lui Isus, pentru ca pașii noștri să devină siguri; (Evr 12:3) iar urmarea lui Isus să ajungă o rămânere în mișcare și o umblare statornică în Isus.

Cât de înțelept poruncește Dumnezeu poziția luptei! Pentru ca să învățăm să ne decidem pentru blândețea și smerenia lui Isus, El ne încearcă, sperându-ne prin oameni grosolani sau rușinându-ne prin cei blânzi. Sau El ne încearcă prin nerăbdarea oamenilor, spre răbdarea lui Hristos.

Ne încearcă prin sărăcie, spre îndestularea din bogăția lui Hristos, sau prin bogăție, spre îndestularea din sărăcia lui Hristos și spre fe-

ricirea donatorului.

Așa ne încearcă El: în strâmtoare pentru lărgime și în lărgime pentru strâmtoare; în pustiu pentru pășune și lângă apa liniștită și proaspătă, pentru timpul când seacă pârâul; în lumină pentru întuneric, în desfătare pentru necaz, în înghesuială pentru liniște, și în liniște pentru înghesuială; și iarăși, în ceartă pentru odihnă, și în timp pentru veșnicie.

În toate acestea, Dumnezeu ne încearcă de la „ușor la greu“, strict planificat. În Geneza 22:1, citim: „După aceste lucruri, Dumnezeu l-a pus la încercare pe Avraam ...“, cerându-i să-l aducă jertfă pe Isaac. Și în toate încercările, se urmărește să se consolideze chemarea și alegerea noastră; anume, de a găsi și păstra firul roșu care l-a tras Dumnezeu pentru tine, înainte de întemeierea lumii, pentru ca să ajungi în viața aceasta la scopul pentru care ai fost creat.

Căci mai degrabă pentru noi nu există nicio evlavie și nicio fericire adevărată, pentru că ambele nu sunt nimic altceva, decât o concordanță cu „destinul“ nostru; însă destinul nostru se află în Hristos.

Avraam, părintele credincioșilor, și alți robi ai lui Dumnezeu, când i-a chemat Dumnezeu, au spus întotdeauna: „Iată-mă!“, și s-au prezentat. Chiar Hristos-Dumnezeu a răspuns Tatălui: „Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule!“ (Ps 40:7-9; Evr 10:7-9) Pentru ca noi, în orice secundă a încercării noastre spre bine, din partea lui Dumnezeu, să fim găsiți pentru Hristos și să răspundem: „Iată-mă!“ Acesta este întregul sens al luptei credinței. Succesul ei depinde de modul cum se răspunde la întrebarea: „Unde sunt eu în fiecare secundă?“ Aprob eu încăpățânarea mea sau voia lui Dumnezeu, aprobându-L pe Isus? Trăiesc eu bazându-mă pe necredința mea sau bazându-mă pe credința în El? Alerg pentru mine sau Îl urmez pe El?

Am ajuns acum la cercetarea celui de-al doilea fel de ispitire, anume, ispitele prin noi înșine.

Ele sunt întotdeauna ispite spre rău, căci ele sunt amăgiri spre încăpățânata aprobare de sine, și care sunt urmate imediat de păcat.

Sunt ispitele moștenite, vechi, blestamate, care vor să ne lăsăm conduși de duhul nostru și împotriva lui Dumnezeu. Ele își au originea în gândirea noastră înăscută, nelegiuită, egoistă, carnală, al căror purtător este trupul cărnii noastre și al naturii noastre căzute, pe care trebuie să o mai suportăm spre smerirea noastră. (Fil 3:21)

Sunt efectele reminiscente ale legii păcatului și a morții, din mă-

dularele noastre. (Rom 7:23) Căci deja din burta mamei noi suntem și rămânem carne din carne, și știm că în ea nu locuiește nimic bun. (Io 3:6; Rom 5:12; 7:18)

„Fiindcă gândirea cărnii este dușmănie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună“ (Rom 8:7) Iar gândirea nelegiuită a cărnii se manifestă ca pofta cărnii, care se luptă împotriva sufletului și duhului, pentru a le supune pe amândouă cărnii; iar prin aceasta păcatului. „Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și momit. Apoi pofta, când a conceput, dă naștere păcatului; și păcatul odată făcut aduce moartea“ (Iac 1:14-15)

Așadar, ispitele prin noi înșine sunt toate ispitele naturii noastre carnale înăscute, spre câștigarea stăpânirii pierdute. Astfel de ispite nu sunt automat păcate. Ele sunt comportări normale ale cărnii noastre, în care nu locuiește nimic bun.

Ispita ajunge păcat și vină personală numai atunci când duhul și voia noastră, prin intermediul sufletului, tind spre pofta atractivă a cărnii și sunt învinse de atracția lor. Numai după împerecherea funestă dintre voia noastră și atracția poftei și concepția poftei este conceput bastardul rău, care este apoi născut de poftă; și care se numește păcat. Atunci când este născut, păcatul este deja „însărcinat cu moartea“; căci la desăvârșirea lui, el naște moartea.

Misiunea și țelul luptei credinței este să se opună împerecherii funeste, prin intermediul sufletului, dintre voia noastră și pofta cărnii. Cum se întâmplă aceasta?

În primul rând învață să faci deosebire între ispită și păcat! Cine, prin aprobarea de sine evlavioasă, mai crede în el însuși, nu învață niciodată această deosebire. El vrea să se prezinte înaintea lui Dumnezeu cu fapte bune, frumoase; și drept urmare, nu va putea să înțeleagă că în el este atâta rău. Ispitele îi vor părea lui întotdeauna deja păcate, și se va chinui să lupte fără succes și în mod jalnic împotriva lor. În spatele acestui chin și acestei osteneți se află însă numai evlavioasa îndărătnicie a mântuirii proprii, împreună cu supărarea și regretul nereușit al acestei mântuirii. Mai lipsește și pocăința, care, pe calea recunoașterii de sine și rușinării de sine, duce la lepădarea de sine. Numai în punctul lepădării de sine, unde s-a recunoscut disperat de stricat, încât se renunță la speranța în el însuși, se cunoaște deosebirea dintre eul omului și Hristos, carne și Duh; iar prin aceasta și deosebirea dintre ispită și păcat. Așadar, atunci când știm

că în noi, adică în carnea noastră, nu locuiește nimic bun, nu așteptăm de la carne nimic altceva, decât rău; și drept urmare, nu mai suntem surprinși, speriați și dezamăgiți prin ispitele din noi înșine, adică din carnea noastră. Numai când știm, prin credință, că suntem despărțiți de propria carne, știm și că ispitele nu sunt păcate; știm însă și că ispitele pot deveni în orice moment păcate.

În al doilea rând este valabil: Vegheați și rugați-vă! Adevărata veghere în Duh are întotdeauna drept condiție necesară neîncrederea față de carne; adică, protestul împotriva noastră înșine, ca lepădare de sine, și o încredere necondiționată în Domnul, ca aprobare a lui Isus, printr-o credință activă.

De aceea, tocmai în ispitele din noi înșine trebuie să ne încredem în Isus, secundă de secundă. Să luăm seama la noi înșine, ca să ne împotrivism nouă înșine; și să luăm seama la Isus, pentru a rezista în El; aceasta este întreaga veghere, din care rezultă de la sine întreaga relație permanentă, în rugăciune, cu Domnul. Este starea de trezire permanentă în pofta Duhului, împotriva oricărei pofte a cărnii. Carnea pofteste împotriva Duhului, iar Duhul împotriva cărnii; căci ele sunt rivale, pentru ca să nu facem tot ceea ce vrem – conform cărnii. (Gal 5:17)

Iar în al treilea rând: Luptă! Apucă! Păstrează credința! Anume, contrar tuturor poftelor cărnii și oricărei puteri a păcatului, bazează-te pe victoria realizată de Cel răstignit, pe puterea învierii Sale și pe puterea Celui înălțat, care locuiește și lucrează în tine prin Duhul Său.

Calculează: Eu nu-mi mai aparțin mie, ci-I aparțin Lui! Victoria Lui este victoria mea! Puterea Lui este puterea mea! Și, printr-o smucitură puternică în interiorul meu, apuc prin credință această victorie și această putere! Fugi de pofta cărnii, și grăbește-te „în pofta“ Duhului!

Pofta de tine însuți sau pofta de Domnul! De partea cărnii sau de partea Duhului!

Omorârea îndemmurilor Duhului prin carne sau omorârea îndemmurilor cărnii prin Duhul. (Rom 8:13)

De regulă, decizia are loc într-o clipă. Dacă nu veghezi – cedezi, te aprobi și-L negi pe Isus – tinzi spre pofta cărnii și fugi de pofta Duhului; atunci a lipsa confirmării credinței tale îndoielnice ți-a sigilat înfrângerea: Această ispită a fost spre păcat!

Este de obicei cazul celor care cred mai mult în puterea păcatului,

decât în puterea lui Hristos. (Ef 6:10) Și câți „credincioși“ fac asta! Necredința lor este urmată de neascultare. Rezultatul este însă cu totul altul, când socotești poftele și dorințele nestăpânite ale cărnii co-răstignite, pe tine însuși mort față de păcat și nu ca un datornic cărnii! (Gal 5:24; Rom 6:11; 8:12) Dacă însă trăiești această credință, disprețuind gândirea, simțirea și faptele tale proprii, bazându-te numai pe Cuvântul lui Dumnezeu, atunci vei experimenta ce înseamnă să învingi ispitele; deși trăind în carne, netrăind după carne, să simți tendința spre păcat, și totuși să fii păzit de păcătuirea conștientă.

Însă indiferent cât ți-ar reuși în ispite lupta bună a credinței prin tine însuși, n-ai voie să-ți eliberezi un certificat de maturitate. Certificatul îl scrie învățătorul, nu elevul.

Mi-e groază de cei care vor să stabilească de când n-au mai păcătuit.

Aceia s-au întors deja la credința amăgitoare în ei înșiși. Iar când afirmă chiar că la ei a devenit totul duhovnicesc, și că nu ar mai avea niciun gând carnal nelegiuit, lucrul acesta dovedește că ei au fugit de Duhul corecției, se înșală singuri și Adevărul nu este în ei. (1Io 1:8)

Rivalitatea despărțitoare dintre pofta cărnii și pofta Duhului rămâne atât timp cât ne aflăm în trupul cărnii; iar cea mai periculoasă poftă, din care provin toate celelalte pofte stricătioase, este și rămâne plăcerea de sine însuși!

Pentru ca să ne dezgustăm de această poftă periculoasă, ca al treilea mod de ispitire, Dumnezeu permite să fim ispitiți de Satana.

Aici nu mai aveam de-a face cu carnea și sângele; deși dușmanul are în vedere carnea și sângele și urmărește pierzarea sufletului nostru. Aici lupta bună a credinței devine lupta împotriva domniilor, împotriva puterilor și împotriva stăpânitorilor lumii acestui întuneric, împotriva puterilor duhurilor răutății în locurile cerești. (Ef 6:12)

În lupta contra acestor puteri supranaturale dușmane trebuie să pierdem ultimul rest al credinței în propria noastră putere, și să devenim complet dependenți de Domnul; acesta este sensul și scopul acestui mod de ispitire.

Satana poate distruge „ce avem“, se poate atinge de trupul nostru, să ne chinuie sufletul, să ne întristeze duhul și să ne chinuie prin oameni, pentru ca în cuptorul nenorocirii să fim înghițiți de o teamă

de nedescris. Și în astfel de zile rele, când Diavolul răcnește ca un leu, să luptăm lupta bună a credinței. Aceasta este valabil în mod deosebit să ne întărim în Domnul și în puterea tăriei Lui; anume, să îmbrăcăm toată armura; (Ef 6:10-18) ceea ce nu înseamnă altceva, decât să ne îmbrăcăm cu Hristos. El, care a fost făcut de Dumnezeu Adevăr, ne încinge mijlocul împotriva tatălui minciuni. (Io 8:44)

El, în care ne este dăruită dreptatea lui Dumnezeu, ne dă o platoșă împotriva acuzatorului, care vrea să ne distrugă inima cu povara păcatelor noastre.

El, care ne-a chemat în lucrarea Sa, ne încălță picioarele cu servitute, să vestim mesajul păcii, atunci când dușmanul viclean vrea să ne paralizeze și să ne facă inapți de luptă.

Dar mai ales, noi luăm credința ca scut, în Fiul lui Dumnezeu, (Gal 2:20) pentru ca să ne împotrivim, prin credința învingătoare în Leul din Iuda, a Mielului de la Golgota, împotrivorului, care dă târcoale și răcnește ca un leu, vrând să ne înghită. (1Pet 5:8-9)

Mai luăm și siguranța mântuirii în Hristos, ca un coif, să ne protejăm capul împotriva șoaptelor Satanei, și să ne apărăm cu Cuvântul, când Diavolul, îmbrăcat în înger de lumină, vrea să ne atragă în cursă cu citate biblice. (Lc 4:1-13; 2Cor 1:1,14)

Rugăciunea noastră ajunge o rugăciune continuă în Duhul, până la strigătul de victorie al Duhului lui Hristos în noi, împotriva dușmanului Său de moarte.

Din păcate, puțini credincioși înțeleg să ducă lupta credinței ca o luptă bună, împotriva puterilor Satanei. Ei subvaluează aceste puteri și îndrăznesc să meargă împotriva lor în armura proprie a aprecierii proprii evlavioase, și sunt mereu învinși, sau supravaluează pe Satana și armata lui.

În realitate, majoritatea oamenilor cred mai mult în puterea victorioasă a Satanei, decât în puterea victorioasă a lui Isus Hristos; iar drept consecință, ei au mai mult de-a face cu Diavolul, decât cu Hristos.

În loc să creadă cuvintele Împăratului adevărului, ei cred șaptele tatălui minciunii. Ei nu știu că, pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, prin credință, au fost scoși de sub puterea Satanei și aduși la Dumnezeu; au fost scăpați de sub stăpânirea întunericii; (Fap 26:18; Col 1:13) iar prin necredința lor sunt iarăși mingea Diavolului; pentru ca el să-i chinuie prin melancolie și suicid. În loc să i se opună victorioși, cu armura divină, care este Hristos, datorită sufletului lor

nestatornic, ei se lasă atrași în lațul Satanei, (1Tim 3:7; 2Tim 2:26) i se predau și fac voia lui. Dacă, pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, s-ar încrede în Dumnezeu, prin Hristos ar putea să-l vadă pe Satana „din spate“; căci stă scris: „*Împotriviți-vă Diavolului, și el va fugi de la voi!*“ (Iac 4:7)

Deci, prin credință, fugi de „autoritatea“ încă puternică a Diavolului, (Iuda 8-10) la atotputernicul Hristos, (2Cor 6:18; Ap 1:8) ocrotit în Salvatorul tău, și îl vei vedea pe Diavolul cum fuge! El nu fuge niciodată de tine; dar când te găsește îmbrăcat cu Hristos, el fuge de Hristos.

Dacă el te găsește în tine, adică practic în necredință, te poate înșela și chinui. Însă cu cât te găsește mai mult în Hristos, adică într-o credință activă, cu atât mai puțin are el voie să se atingă de tine. (2Cor 2:11; 1Io 5:18)

La acest lucru se referă și rugămintea din rugăciunea Domnului: „*Nu ne duce în ispită ...*“; este rugămintea să fim păziți de viclenia dușmanului rău. Însă, pentru împlinirea ei este necesar să luăm aminte la avertizarea Domnului: „*Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită*“ (Mt 26:41) „*Căderea*“ în ispită prin Satana presupune întotdeauna „*șederea*“ în siguranța proprie, înșelătoare și carnală.

Cine veghează și se roagă, și printr-o confirmare trează a credinței dezmente carnea și aprobă Duhul lui Hristos, nu cade în ispită, fără să observe.

Ca să învățăm să ne împotrivim Diavolului prin credință, trebuie ca Dumnezeu să permită Diavolului să ne ispitească.

Însă oricât ar vrea Diavolul să ne ispitească la rău, Dumnezeu vrea și prin al treilea fel de ispite să ne ispitească numai la bine. Și binele este: Trebuie să ne pierdem credința înșelătoare în noi înșine, pentru a câștiga numai și mereu deplina credință în Hristos. Dumnezeu măsoară greutatea acestor ispite prin Satana după mărimea alegerii și chemării noastre.

Direct prin Satana însuși, prințul lumii acesteia, a fost încercat numai Isus însuși. Și știm cum a respins Domnul toate cele trei ispite care L-ar fi putut duce la orgoliu – ascultător prin credință, de Cuvântul scris al Tatălui Său.

Iar Pavel, instrumentul ales al lui Isus Hristos, a fost încercat printr-un „ghimpe în carne“. (2Cor 12:7-9. Harul primit de Pavel trebuia să-i fie de-ajuns! Și a fost de-ajuns pentru el, a fost de-ajuns, pentru ca el să-și termine alergarea, la verificarea credinței lui și la

primirea coroanei dreptății. (2Tim 4:7-8. Nu citim nicăieri că credința, lucrarea sau desăvârșirea apostolului ar fi suferit în vreun fel, din cauza ghimpelui pe care l-a avut el. Aceasta înseamnă să duci lupta bună a credinței și în al treilea fel de ispite.

Pavel scrie corintenilor că ei nu au fost ispitiți peste puterile omenești de suportare a ispitelor, (1Cor 10:13) anume, Satana nu a avut voie să-i ispitească peste puterile omenești.

Efectele satanice din lumea invizibilă a întunericului sunt în viața credinciosului o realitate obișnuită. Dar noi credem:

Însă Dumnezeu este credincios. El nu va permite să fim ispitiți peste puterile noastre [anume, mai mult decât măsura harului care este necesară pentru desăvârșirea noastră], ci odată cu ispita, a pregătit și ieșirea din ea; ca noi să o putem suporta.

Cândva am cunoscut un suflet amărât, unul care „era cu nervii la pământ“, adică se trudea ca slujitor al Cuvântului, în propria putere. De mult timp, Diavolul îi șoptea: „Tu ajungi la casa de nebuni, la casa de nebuni, la casa de nebuni!“ Iar el, săracul, credea îngrozit, și nu aștepta decât împlinirea acestei „prorocii“ a Satanei; căci credința în Hristos era în el numai o amintire melancolică. Până acolo îl dusesse tatăl minciunii și criminalul pe omul acesta înșelat.

Am avut prilejul să experimentez cum Isus Hristos a reaprins fitilul fumegând și a luat în mână Sa vindecătoare trestia frântă.

Cel amăgit de Satana a învățat încet să creadă iarăși; anume, să se încreadă complet în puterea victorioasă a lui Hristos. Treptat, a învățat iarăși să nu se mai gândească numai la el, ci să se încreadă în Cuvântul lui Dumnezeu și să se vadă iubit și salvat în Isus.

Însă dușmanul îl chinuia tot mereu cu șoapta lui: „Însă tot ai să ajungi la casa de nebuni!“ Până când, într-o zi, omul care era pe cale să se vindece, i-a strigat Diavolului în față: „Bine, dar dacă ajung la casa de nebuni, atunci Domnul Isus merge și acolo cu mine!“

Chiar în acel moment a fost rupt lațul Satanei; fostul prizonier a fost eliberat și a rămas eliberat. Se încheiase lupta bună a credinței, se terminase ispita Satanei în viața acestui om.

Oh, de câte ori mi s-a întâmplat și mie în serviciul meu îndelungat, când, prin ademenirea către concluziile raționale, lipsite de credință, prin autocompătimitate, prin surexcitări anxioase în suflet sau prin apariții instantanee a unor slăbiciuni trupești, Satana a încercat să mă paralizeze! Și din păcate, de câteva ori a reușit; până am recunoscut aceste întâmplări ca al treilea mod de ispite și am învățat

să duc împotriva lor lupta bună a credinței.

De atunci înainte n-am mai ținut cont de propriile gânduri, sentimente, semne de slăbiciune sau simptome de boală, ci am avut ca deviză: Mai departe! Prin credință, să te bazezi pe nimic altceva, decât numai pe Isus! Calculul acesta nu a dat niciodată greș! Contrar tuturor legilor naturale pământești, am învățat să îndrăznesc prin credință, să mă bazez pe legile harului ceresc, ale mântuirii noastre în Hristos; și prin aceasta am experimentat minuni după minuni.

Având o insuficiență cardiacă cronică, m-am sculat și am predicat în fața a mii de oameni, în într-un trup întărit și prin Duhul. Sau dacă Domnului I-a plăcut să-mi păstreze slăbiciunea deosebită a trupului, m-a făcut să vorbesc în toată puterea Duhului. Am experimentat permanent: După ce a fost confirmată credința, s-a terminat ispita.

Desigur, ispita trebuie mai întâi suferită și răbdată cu speranță, (Isa 40:31) dar cu atât mai strălucitor a luminat după aceea Cuvântul: „*Ferice de omul care rabdă ispita ...*“ (Iac 1:12)

Astfel, lupta credinței este și rămâne o luptă bună; căci credinciosul este sigur de victorie și-L are mereu pe Învingătorul alături de el, Care ajută celor care sunt ispitiți. (Evr 2:18) Cu toate acestea, ispitele fac parte din suferințele din timpul de acum, (Rom 8:18) care trebuie suportate. Iar frica de suferință este un motiv principal al friicii de ispite.

Te temi însă numai în măsura în care te temi pentru eul tău. De aceea sunt atât de esențiale suferința și răbdarea ispitelor, spre eliberarea de noi înșine și descoperirea minunată a lui Hristos care va reveni. Am găsit undeva afișată o maximă: „Păzește-ne de orice suferință!“ Am șters micul cuvânt „de“, și am scris deasupra „în“. Acum maxima era conformă cu Biblia.

Dumnezeu nu poate și nu vrea să ne păzească *de* orice suferință, însă El vrea să ne păzească *în* orice suferință; anume, să nu păcătuim în răbdarea suferinței. Aprobarea noastră de sine încăpățânată vede în suferință cel mai mare rău. Nu degeaba afirmă Ioan Gură de Aur: „Nu există decât un rău, acesta este păcatul! Suferință înseamnă să rabzi voia lui Dumnezeu; iar ea nu este niciun rău.“

Însă este rău ca în suferință să nu împlinești voia lui Dumnezeu, și să păcătuiești prin necredință și neascultare. Iar suferințele rele vor crește. Căci există două feluri de suferințe:

– *suferințe bune și binecuvântate*, care-și au originea în supunerea eului și aprobarea lui Isus, și care aparțin luptei bune a credinței, o continuare a suferinței lui Hristos; și

– *suferințe rele, lipsite de mângâiere și binecuvântare*, care-și au originea în respingerea lui Isus și în afirmarea eului; și care aparțin luptei rele a necredinței, suferințe produse de noi înșine.

Despre cele dintâi se spune: „*Căci, după cum avem parte din belșug de suferințele lui Hristos, tot așa, prin Hristos, avem parte din belșug și de mângâiere.*“ (2Cor 1:5)

Prin ultimele trebuie să fim „întristați“ spre pocăință, pentru a păși în sfârșit în deplina binecuvântare a credinței. (2Cor 7:9-10)

În suferințele mângâietoare ale lui Hristos, care însoțesc lupta bună a credinței în toate ispitele, putem deosebi:

- suferințe pentru noi,
- suferințe cu alții,
- suferințe pentru alții.

Ceea ce trebuie să suferim noi, trebuie să suferim mai întâi pentru desăvârșirea noastră proprie.

Dacă Fiul lui Dumnezeu a învățat să asculte prin ceea ce a suferit, (Evr 5:8) și să ajungă desăvârșit prin suferință, (Evr 2:10) cu cât mai mult noi! El a suferit voia Tatălui prin suferințe tot mai grele, până la moartea pe cruce. Am amintit că lupta și suferința provin din existența antagonismelor, și cu cât aceste antagonisme sunt mai mari, cu atât sunt mai mari lupta și suferința. De ce lupte și suferințe a trebuit să aibă Domnul parte, căci El era în conflict cu întreaga lume sau El era „antagonismul“ întregii lumi!

Un soldat credincios mi-a mărturisit cândva: „Numai când, din căminul părintesc evlavios, am ajuns în *căminul dur al cazărmii*, am început să înțeleg ceva din suferințele lui Hristos. Dacă schimbul acesta mi-a adus deja cele mai amare lupte și suferințe chinuitoare, cum S-a simțit oare Fiul lui Dumnezeu, care a venit din căminul ceresc curat și sfânt, în acest cămin pământesc murdar și păcătos!“

Este o comparație bună. Tocmai deoarece Domnului I-a lipsit al doilea mod de ispite, ispita din El Însuși, spre rău, El a trebuit să sufere incomparabil mai mult împotrivirea păcătoșilor. (Evr 12:3) Antagonismul aici înseamnă să suporte insuportabilul; iar Isus l-a răbdat! Da, și El l-a suportat tocmai în acest antagonism mizerabil, să ia înfățișarea celui mai străin contrariu al Său: *Cel fără păcat* a fost făcut păcat pentru noi! (2Cor 5:21) Cel Care a avut mai înainte

înfățișarea lui Dumnezeu, (Fil 2:6) a ajuns blestem pentru noi, din cauza noastră! (Gal 3:13) Și toate aceste lucruri Le-a suferit El mai întâi pentru El Însuși; anume, pentru ca prin toate aceste lucruri, în acceptarea suferinței, să ajungă desăvârșit și capabil să împlinească lucrarea mântuirii pe care I-a dat-o Tatăl să o facă. Iar împlinirea cu răbdare a voii Tatălui Său, El o numește hrana Sa. (Io 4:34)

Dacă vrei să guști și tu ceva din această hrană amară, atunci privește la lupta sângeroasă și totuși lupta bună a credinței, în ora incomparabilă de ispitire din Ghetsimani, unde Dumnezeu L-a ispitit, spre „cel mai mare bine“, prin aceea că I-a făcut ce este mai rău: El a aruncat asupra Lui păcatul lumii; și prin aceasta toate ororile Satanei! Căci era imposibil ca El să nu bea acest pahar amar. Iar ora era nedescris de groaznică, încât Cel care a spus de atâtea ori ucenicilor Săi: „Nu vă temeți ... căci Eu sunt cu voi!“, a zis: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte ...“ (Mt 26:38; Mr 14:34) „A ajuns într-un chin ca de moarte ...“; (Lc 22:44) iar Cel care altă dată ajută sufletelor întristate, acum, cu sufletul întristat de moarte, a dorit ajutor din partea oamenilor, astfel încât, Învățătorul le-a spus ucenicilor să vegheze și să se roage numai o oră împreună cu El; așa S-a temut El de paharul amar!

Și așa a fost ispitit Fiul lui Dumnezeu în timpul cât era în trup pământesc, de Dumnezeu și Satana; iar prin suferință, El a fost făcut Mielul desăvârșit de jertfă. Și datorită acestei acceptări a suferinței, nu a existat în viața Lui nicio secundă neroditoare!

În măsura în care suntem și noi gata să facem voia lui Dumnezeu în toate ispitele, conform Scripturii și chemării noastre, să suferim pentru desăvârșirea noastră, se va asemăna și viața noastră cu a Lui. Se va constata că numai cine învață să sufere pentru el însuși, învață să sufere și cu alții.

Cine încearcă permanent să fugă de suferință, fuge de cel mai dător izvor de binecuvântare; căci în Noul Testament nimic nu are o astfel de promisiune, ca suferințele: ele vor fi răsplătite cu gloria lui Hristos! (Rom 8:17)

Cine însă fuge de suferința lui Hristos, fuge și de suferința împreună cu ceilalți, în Duhul și în dragostea lui Hristos. Întreaga lume, care zace în cel rău, este toată o ispitire prin Dumnezeu, pentru răbdarea plină de compasiune pentru ceilalți. Compasiunea față de noi L-a făcut pe Isus să vină pe pământ. Cât de mult a suferit El împreună cu cei bolnavi, săraci, răătăciți și pierduți!

Iar ca Mare Preot îndurător, El acționează de pe tronul lui Dumnezeu, (Evr 4:15) până când va reveni să-i ia pe ai Săi la El. Oamenii au multă compasiune carnalo-sufletească față de oameni, dar foarte puțină spiritualo-divină. Isus a refuzat compasiunea exagerată față de El, a fiicelor Ierusalimului, și le-a spus: „*Fiice ale Ierusalimului, nu Mă plângeți pe Mine, ci plângeți-vă pe voi însevă și pe copiii voștri.*“ (Lc 23:28)

Numai cine suferă cu Hristos, poate să sufere cu oamenii, ca Hristos. O astfel de compasiune devine mereu și o suferință pentru alții. Numai pe terenul credinței, din care apare dragostea divină, îți pierzi viața, ajungi victimă. A suferi voia lui Dumnezeu înseamnă să suferi pierderea vieții proprii. Numai înarmat cu un astfel de ideal de suferință, poți suporta ispitele din ce în ce mai grele, pentru a rezista în lupta credinței. (1Pet 4:1; Evr 12:4)

Cât de insuficiente ar fi fost vorbirea și vindecările lui Isus, fără moartea Sa pentru noi! Niciuna dintre vorbirile și faptele Lui puternice și minunate nu ne-ar fi putut răscumpăra de sub blestemul legii de pe muntele Sinai și al legii păcatului și al morții.

Nicio acțiune minunată a lui Moise nu este așa de impresionantă, ca acea decizie minunată: „*Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci șterge-mă din cartea Ta pe care ai scris-o!*“ (Ex 32:32) Iar în scrisoarea apostolului Pavel către romani există numai un loc care depășește apogeul de la sfârșitul capitolului opt, sunt primele cinci versete din capitolul 9.

Bărbatul, care în convingerea lui de credință măreață proclamase că pe el nu-l poate despărți nimic de dragostea lui Hristos, își dorește acum să fie despărțit de Hristos prin blestem – pentru frații săi, rudele sale după trup, iudeii! Acela pentru care nu exista decât o singură fericire pe pământ, anume, părtășia cu Domnul, era gata să renunțe la această părtășie, dacă poporul său, iudeii, ar fi putut să ajungă la părtășia cu Isus.

Același apostol era însă gata să sufere cu bucurie, în propriul său trup, în mod înlocuitor, și pentru poporul lui Dumnezeu nou-testamentar dintre națiuni, anume, pentru mădularele trupului lui Hristos, ceea ce mai lipsea ca necazuri trupului lui Hristos. (Col 1:24)

Aceasta înseamnă să suferi pentru alții, anume, chiar să suporti ispitele și încercările altora. Lucrul acesta se poate întâmpla numai atunci când lupta bună a credinței are loc și este condusă în lumina veșniciei fericite. Ce altceva este credința, decât capacitatea dăruită

de Dumnezeu să vezi lucrurile invizibile cu ochii luminați biblic; anume, să nu te îndoiești de ceea ce nu vezi! (Evr 11:1) Și ce este atunci credința, altfel decât capacitatea dăruită de Dumnezeu, să te îndrepti irezistibil, cu puterile biblice promise, spre ceea ce este invizibil, pentru a ajunge la el și a-l realiza (invizibilul)!

Mai întâi, prin credință și privind la Cel răstignit, este îndepărtată greutatea de plumb a vinii păcatului; apoi, privind la Cel înviat, este îndepărtată puterea păcatului care ne înfășoară; apoi, privind la Capul nostru înălțat, ne este îndepărtat terenul înșelător al compătimirii proprii; iar prin aceasta ni se îndepărtează cercul cețos al iubirii lumii, pentru a ne ridica în imensa împărăție a dragostei descoperite a lui Dumnezeu. Și în măsura în care dragostea desăvârșită a lui Dumnezeu încolțește din credința desăvârșită, ea izgonește din noi frica de suferință și necaz, (1Io 4:18) știind că suferința aduce mângâiere. (2Cor 1:7)

Pentru că deși mai trebuie să suferim pe pământ, trebuie să ne dispară teama de suferință; și deși Tatăl ceresc nu ne poate cruța de suferință, El vrea să ne cruțe de necaz în suferință; căci teama și necazul nu există decât în egoism, nu însă în dragostea lui Dumnezeu.

Prin lupta bună a credinței, prin jarul judecător, Dumnezeu vrea să ne ridice pe treptele scării ispitelor și suferinței, *din timp și suferință*, și să ne înalțe în *veșnicie și glorie*, ca să putem să locuim în jarul aprins; care nu se mai consumă. (Ex 3:2) Iar în razele mângâietoare ale acelei lumini veșnice a păcii, știm deja de acum, împreună cu apostolul: „*Căci întristările noastre ușoare, de o clipă, lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de glorie. Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice.*“ (Fap 9:16; 2Cor 4:17-18)

Transformarea noastră în imaginea lui Hristos

„Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, gloria Domnului, și suntem schimbați în aceeași imagine a Lui, din glorie în glorie, prin Duhul Domnului.

2 Corinteni 3:18

Acest verset ne descoperă în mod clar transformarea noastră în imaginea lui Hristos. Și anume, prima parte numește condiția pentru transformarea noastră, cea din mijloc cum vom fi schimbați, iar ultima parte ne descoperă cine ne transformă.

În această epocă, toată lucrarea Duhului Sfânt urmărește să ne explice imaginea lui Hristos, și să ne transfigureze și pe noi în aceeași imagine. După cum Fiul lui Dumnezeu ne-a descoperit imaginea Tatălui, (Io 1:14-18; 12:45; 14:7-10; 17:25-26) tot așa Duhul Sfânt vrea să ne descopere imaginea Fiului. (Io 16:12-15) De aceea, cine este condus de Duhul, acela este condus la Fiul lui Dumnezeu, pentru a-L cunoaște în Fiul pe Tatăl, și ca să fie făcut asemenea Fiului.

Pocăința este întoarcerea de la propria noastră imagine, și întoarcerea definitivă spre imaginea lui Hristos.

A deveni credincios înseamnă să ajungem să vedem prin Hristos lumina apărută în lume. „Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de Adevăr. Și noi am privit gloria Lui; o glorie întocmai ca gloria Singurului născut din Tatăl.“ (Io 1:14) Aceasta este și rămâne rezultatul acelei adevărate întoarceri la Isus.

Viața de credință nu este numai o viață cu o minte înnoită, (Rom 12:2) ci și o viață cu o minte experimentată. (Evr 5:14) Este capacitatea dăruită de Dumnezeu să auzim, să vedem, să pipăim altfel etc.

Urechea înnoită Îl aude pe Dumnezeu din cuvintele Fiului lui Dumnezeu, ochiul înnoit Îl privește pe Dumnezeu în Fiul lui Dumnezeu. Căci Dumnezeu, care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric“, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței gloriei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos. (2Cor 4:6)

Acum este valabil: „*Pentru că aveți lumina, credeți în lumină, ca să deveniți copii ai luminii ...*“ (Io 12:36) Numai credința în lumină privește lumina, iar privind lumina, ea ne face fii ai luminii, care poartă strălucirea și imaginea luminii. De aceea, condiția principală a transformării noastre în imaginea lui Hristos este reflectarea glo-

riei Domnului, având fața descoperită. (2Cor 3:18)

Așadar, privește-L pe Hristos prin credință! Fără o privire zeloasă și concentrată spre Hristos, nu există nicio reflectare a gloriei Sale și nicio transformare în imaginea Lui! Privindu-L pe Hristos, devenim treji, pentru a vedea imaginea care vrea să ne-o dea El referitor la El. În El își are originea puterea transformatoare care trebuie să ne-o dea Duhul Sfânt; căci Duhul Sfânt ia întotdeauna din ce este al lui Hristos. (Io 16:14) De aceea, orice conducere prin Duhul Sfânt nu este altceva, decât noua, blânda întoarcere repetată a feței noastre spre fața lui Hristos. Însă viclenia Satanei își atinge apogeul în aceea că ține mereu înaintea ochilor credincioșilor altceva, decât pe Hristos. Aproape toți bolnavii în credință au ochiul credinței bolnav. Nu-L văd pe Isus cum trebuie sau chiar nu-L văd deloc. Fie lumina din ei este prea slabă, astfel că le lipsește ochii luminați ai inimii, pentru care mijlocește Pavel pentru efeseni, (Ef 1:18) sau din lenevie, ei au ajuns neroditori în cunoașterea lui Hristos; și de aceea, miopi și orbi, (2Pet 1:8-9) sau este vorba de o întunecare temporară a imaginii lui Hristos sau de o întoarcere temporară de la lumina Sa.

În toate aceste cazuri, consilierul spiritual nu trebuie să facă altceva, decât să le zugrăvească iarăși pe Hristos înaintea ochilor lor, (Gal 3:1) pentru ca Domnul să le atragă iarăși atenția și să le poată dărui în inimă credință și încredere. Și cum se schimbă fața celor întristați, slabi și bolnavi în credință, când ei văd iarăși strălucind fața lui Hristos! Imediat ce ei stau în lumina Lui, fața lor va străluci. (Ps 34:5) Iar acum, după ce au ajuns iarăși să-L privească pe Hristos, Duhul Sfânt poate să lucreze mai departe în ei; căci omul este transformat prin și în aceea în ceea ce privește.

Ceea ce caută ochii tăi, aceea va reflecta viața ta.

La ce se opresc ochii tăi, în aceasta vei fi transformat.

De câte ori am privit eu pe femeile din fața manechinelor din vitrine. Oh, cum se lipesc privirile celor ahtiați după modă, de costumele din vitrine și de poziția manechinelor! În inima și în ochii lor nu se aprinde decât o poftă; anume, să ajungă cât mai repede posibil ca cei/cele din vitrină. Lumea se formează după imaginile și idolii ei, după amăgirea inimii ei și pofta ochilor ei, spre pierzarea ei.

Dar, tu, copilul lui Dumnezeu, cum trebuie să se sature ochii tăi fericți, cu Cel mai frumos dintre fii oamenilor! (Mt 13:16; Ps 45:2)

Cei care nu-L bagă în seamă pe Domnul Isus, și-au întors odată fața de la El; (Isa 53:3) iar cei care se poticnesc de El, Îi întorc spa-

tele și astăzi. Însă noi, care știm că asupra Lui nu este numai pedeapsa, ci și strălucirea gloriei lui Dumnezeu, (Evr 1:3) și că în El sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale cunoștinței lui Dumnezeu, nu trebuie să ne întoarcem privirea de la fața care luminează mereu mai puternic decât soarele, și este scuipată mereu de gura lumii și palmuită de slujitorii acestei lumi.

Cum să fie vindecați ochii noștri neliniștiți și flămânzi, de deșertăciunea tuturor lucrurilor vizibile, dacă ei nu privesc îndelung și nu se satură cu imaginea Domnului?

Ce să ne învioreze, să ne conducă și să ne păstreze, dacă nu lumina feței Sale? La o conferință am avut parte de multe îndemnuri și „câștig“ prin vorbitori demni; însă cea mai luminoasă binecuvântare a strălucit printr-un verset pe care l-am găsit deasupra patului din camera unde eram cazat. Era pentru mine Cuvântul vechi, minunat și reînnoit: „Domnul să-ți fie desfătarea, și El îți va da tot ce-ți dorește inima!“ (Ps 37:4)

Ce ne împiedică să rămânem așa cum ar trebui, fideli acestei singure desfătări, care nu este urmată de niciun regret și de nicio stricăciune? Este pofta tuturor poftelor cărnii; anume, restul poftei amăgitoare față de noi înșine. Este mereu întoarcerea apăsătoare la propria noastră imagine și natură, în care privirea prin credință la Isus se moleșește și coboară până la privirea înșelătoare a privirii spre noi înșine. Ca un hoț de buzunare, Satana, scamatorul versat, nu stăpânește nimic mai bine, ca arta să ne distragă neobservat privirea de la fața lui Hristos, și să ne-o îndrepte iarăși spre noi înșine.

Bineînțeles că, privindu-L pe Hristos, trebuie să luăm seama și la noi înșine; (1Tim 4:16) dar privirea spre tine însuși, în detrimentul privirii spre Isus, duce aproape întotdeauna la mândrie sau tristețe.

Garantat că vom deveni mândri, dacă, sub conducerea amăgitoare a dușmanului, vom găsi treptat iar plăcere în noi înșine. Protestul împotriva eului nostru devalorizat, condamnat și lepădat sub crucea de la Golgota, își pierde treptat seriozitatea și caracterul lui. Confirmarea conștientă a credinței în care ne știm, răstigniți, morți și îngropați în Hristos, moleșește și paralizează din ce în ce mai mult. Negarea de sine, această condiție necesară pentru aprobarea lui Isus, face loc treptat aprobării de sine, care redă tot mai mult vechile drepturi poftelor amăgitoare. În curând, amețeala siguranței proprii corespunde înșelării gândurilor străine Duhului, și fără să știm, de

fapt, trăim în mândria plăcerii proprii. *Prin păstrarea obiceiurilor religioase ești departe, departe de fața lui Hristos! Locul reflectării gloriei Domnului este luat de reflectarea în lumina amăgitoare, mai mult sau mai puțin conștientă, a îngâmfwării!* Și numai după ce privim fața Celui care n-a avut nicio plăcere în El însuși, (Rom 15:3) lacrimile pocăinței ne spală ochii și fața, pentru ca ea să reflecte și mai clar gloria Domnului.

Desigur, disperăm când dușmanul poate ne înăbușă treptat sau întunecă lumina gloriei Domnului, în care sufletul nostru își are plinătatea bucuriei. (Ps 16:11) Lucrul acesta îi va reuși numai în măsura în care el poate să ne atragă iarăși sub influența întunecată a vechii noastre naturi. Treptat sau dintr-odată, ne pune în față imaginea neputinței noastre, pentru a ne prăbuși sufletul în abisul eșuării. De regulă, el amintește păcatele vechi, pentru a răpi credința că ele au fost iertate. Sau el răstoarnă munți uriași de griji, între om și fața Domnului; povara și umbrele lor reci urmând să ajungă moartea și mormântul oricărei bucurii a credinței. Sau el încearcă să otrăvească sufletul cu invidie și ceartă și să instige sau să-l distrugă prin muncă. Părăsit de Isus, dependent numai de propria putere și pierdut în neputința proprie, omul astfel înfășurat nu vede decât eul său deplorabil, și înțepenește în colivia tristeții, în umbra aprobării de sine blestamate, nemaifiind capabil decât de sinucidere. În locul reflectării gloriei Domnului, vede reflectarea de sine, în imaginea blestemată a omului vechi, în cea mai neagră disperare. Și el nu va ajunge liber, decât atunci când, dincolo de eul lui strâmt și pustiu, își va putea deschide ochii credinței, să vadă iarăși gloria Domnului, în lumina feței lui Hristos.

Nu puțini credincioși se clatină între mândrie și tristețe. M-am întristat mult, când un frate cu studii mi-a declarat următoarele: „Eu am parte numai de suiwuri și coborășuri. Dacă zac gemând, în umbra tristeții, mă tângui, până îmi ajută Domnul; iar când sunt iarăși liber și bucuros, încep iarăși să mă simt pe mine însumi, până întind gâtul cu mândrie; și Domnul trebuie să mă smerească iarăși, în abisul tristeții!“

Împotriva acestei înșelări duble a inimii noastre nu ajută nimic, decât întoarcerea privirii de la noi înșine, spre Isus. (Evr 12:1 ...) Cine învață să privească permanent la El, va fi vindecat de mândrie și tristețe. Înaintea Lui, care n-a avut nicio plăcere de El însuși, deși El a fost Singurul care ar fi putut să aibă plăcere în El însuși, cu cât

Îl privim mai mult pe El, ne trece pofta de noi înșine. Și în fața Lui, Singurul credincios și drept, care ne iartă mereu – dacă venim la El, lepădându-ne de noi și aprobându-L pe El – dispăre definitiv orice disperare. Și exact în măsura în care, între mândrie și tristețe, ne îndreptăm fața direct spre El, vom reflecta gloria Domnului.

Ah, cât de mulți doresc să reflecte gloria Domnului, și, ca o lumină a Lui, să lumineze în Domnul în jurul lor! Însă ce trebuie să facă ei, ca să li se împlinească dorința aceasta? Trebuie să se aprindă singuri? Să-și acopere fața cu o vopsea fluorescentă? Așa se comportă unii. Se străduiesc să ajungă prin ei înșiși lumină, și să lumineze. Dar cu cât se chinuie mai mult în aprobarea lor egoistă, să sclipească și să radieze, cu atât mai mult nu se descoperă decât natura lor întunecoasă înăscută. Până în final, când ei învață că pentru a lumina, nu pot să facă nimic, decât să părăsească umbra eului propriu, și să între în fluviul luminos al gloriei Domnului, care strălucește de pe fața Lui și pătrunde în ei; și în curând începe să strălucească și ei!

Ce trebuie să faci, ca să luminezi? Lucrul acesta îl știe oricine. Să depășești granițele umbrei și să vii sub razele soarelui. Iar dacă ajunge soarele la tine, nu trebuie să faci nimic, decât să te lași radiat de el. Tot așa este și cu strălucirea lui Hristos!

Dar unde să-L privim pe Isus? Gloria Lui strălucește cel mai clar în Cuvântul Său. În lumina Cuvântului Său Îl vedem pe El ca Lumină. Și anume, să privim la gloria Domnului în raza înșeptită a imaginii Sale înșeptite.

Mai întâi în modelul Învățătorului care merge și lucrează.

Prima noastră privire trebuie să o îndreptăm spre El, pentru ca comportarea noastră zilnică să se orienteze după gândul Său, (Fil 2:5) și să învățăm de la El blândețea și smerenia. (Mt 11:29-30)

A doua privire a credinței se ridică spre Cel răstignit, pentru ca, cu toate greșelile noastre, să putem de fiecare dată să spunem bucuroși, prin credință: „Tu ai purtat toate păcatele noastre; altfel ar fi trebuit să eșuăm!“; și, ca co-răstigniți, să-L reflectăm pe El!

A treia privire a credinței o îndreptăm spre Celui înviat, cu Care suntem înviați și noi, (Col 3:1) pentru ca să păstrăm în memorie pe Cel care a învins păcatul, boala și moartea, pentru ca puterea învierii Sale, cu care L-a înviat Tatăl din morți, să acționeze și în noi, cei credincioși, pentru a reflecta viața nouă. (Ef 1:20; Fil 3:10; Rom 6:4-5)

Înviați cu Hristos, iar prin învierea Sa născuți din nouă la o speranță vie, ne îndreptăm a treia privire spre ce este sus, anume, imaginea Celui înălțat, ca să-L vedem stând pe tron la dreapta Maiestății, încoronat cu glorie și cinste.

A patra privire, trăind pentru cer și ce este în cer, ne ridicăm capetele, ca unii care așteaptă, a căror privire se îndreaptă spre imaginea Celui care revine, pe Care-L vom vedea așa cum este; și Care va transforma trupul nostru smerit într-o stare conformă trupului gloriei Sale; pentru ca la primirea plății și moștenirii noastre să fim asemenea imaginii Sale cerești, și să fim descoperiți împreună cu El în gloria Sa; și pentru ca dragostea cu care-L iubim, chiar dacă acum nu-L vedem încă, și cu bucuria cu care-I slujim și cu care-L așteptăm, până când va veni El, să se reflecte pe fața noastră bucuroasă, înălțată în speranță. (1Io 3:2; Fil 3:21; Ap 22:12; 1Pet 1:4; 1Cor 15:49; Col 3:4; 1Pet 1:8; Lc 21:28)

A cincea privire a credinței este însă îndreptată spre Judecătorul drept, Care este la ușă, și Care va veni să judece cu dreptate pământul locuit. Ochiul credinței Îl vede cum îi duce bucuros pe ai Săi înaintea gloriei Sale, pentru ca să fie descoperiți în faptele care a putut să le realizeze harul în ei.

El este văzut și ca Cel care răsplătește tot ce au făcut cei care sunt ai Săi. El este văzut și cum, într-o glorie puternică, la apariția Sa, va judeca pe dușmanii Săi, în mânia Mielului, și care va lua în mâna Sa frâiele conducerii lumii. Până atunci, fundamentul Lui tare are acest sigiliu: „Domnul îi cunoaște pe cei ce sunt ai Lui“ și „Oricine rostește Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege!“; iar roada dreptății va fi reflectată în răbdarea sfinților. (2Tim 4:8; Iac 5:9; Fap 17:31; Iuda 24; 1Cor 3:13-15; 2Cor 5:10; Mt 25:31-46; 2Tes 2:8; Ap 19:11-21; 20:11-15; 2Tim 2:19; Fil 1:11; Ap 14:12)

Cel mai departe ajunge a șasea privire a credinței, căci ea Îl vede pe Domnul gloriei (1Cor 2:8) deja ca Stăpânitor atotputernic, Căruia Dumnezeu I-a supus pământul, stând pe tronul împărăției Sale, astfel că înaintea Lui se va pleca orice genunchi și orice limbă va trebui să mărturisească că El este Domnul, căruia trebuie să I se dea cinste, și care zice: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi! S-a terminat. Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul“.

Și această ultimă privire ajunge și mai departe. O rază îndepărtată de glorie a Domnului o prinde și o conduce. Ea vine din noul Ierusalim, orașul de aur, care nu are nevoie de soare sau lună; căci gloria

lui Dumnezeu, care a ajuns totul în toate, îl luminează; iar lumina lui este Mielul. (Fil 2:10-11; Ap 21:5,23; 1Cor 15:28) Și o rază de aur a acestei glorii vizibile bogate a Domnului, ca Mielul veșnic care luminează în orașul de aur, se reflectă pe fața fiecărui credincios care caută Ierusalimul de sus, care este mama noastră. (Gal 4:26)

Așa privește în Cuvântului Său ochiul inimii luminat al credinței cele șapte trepte ale gloriei Domnului, pentru ca fața noastră să reflecte tot mai minunat glorificarea Domnului.

Ce este gloria Domnului?

Ea este demnitatea vieții Fiului lui Dumnezeu, descoperită prin Duhul Sfânt în Noul Testament. Este natura și lucrarea lui Hristos explicată în lumina întregului Cuvânt al lui Dumnezeu. Duhul Sfânt Îl explică în claritatea Cuvântului pe Fiul lui Dumnezeu, pentru a-L glorifica în noi; căci descoperirea ajunge explicare, iar explicarea ajunge glorificare. Descoperirea demnității vieții Domnului ne arată gloria Sa, spre glorificarea Sa, în și prin noi. El S-a arătat ca strălucirea gloriei lui Dumnezeu, pentru ca noi să devenim reflectarea gloriei Sale. (Evr 1:3) El spune: „*Eu sunt Lumina lumii*“, pentru ca după aceea să spună ucenicilor: „*Voi sunteți lumina lumii*“. (Io 8:12; Mt 5:14)

Gloria singurului Fiul născut al lui Dumnezeu trebuie să devină bogăția gloriei lui Dumnezeu în fiii lui Dumnezeu. (Io 1:14; Ef 3:16; Fil 4:19) Această glorie nu trebuie privită și reflectată numai de câte un credincios, căci Pavel scrie: „*Noi toți ...*“ (2Cor 3:18) Întreaga Adunare a tuturor secolelor trebuie să se înfățișeze înaintea gloriei Domnului, descoperită în Cuvântul lui Dumnezeu, să o privească prin explicarea Duhului Sfânt, și să o reflecte ca membru, cât și ca Adunare. Este serviciul slujitorilor cu fața descoperită, serviciul noului legământ, ca un serviciu minunat și voluntar al Duhului.

Aceasta înseamnă mai întâi:

Nu mai avem de-a face cu Moise, prin care a fost dată legea, ci cu Isus Hristos, prin care a venit harul și Adevărul. (Io 1:17)

Nu ne mai luminează gloria trecătoare a feței lui Moise, cu o strălucire insuportabilă, astfel încât el a trebuit să-și acopere fața, (Ex 34:29-35) ci luminarea cunoașterii gloriei lui Dumnezeu, pe fața lui Isus Hristos, ne-a luminat inimile și fețele. (2Cor 3:7; 4:6)

Înaintea acestei fețe a harului (Hristos) nu mai trebuie să ne acoperim fețele noastre de păcătoși. Serviciul nu mai este pentru litera

moartă a legii, săpată în piatră, ca un serviciu de pierzare și moarte; ci, cu lumina strălucitoare a Evangheliei gloriei lui Hristos am primit prin har slujirea Duhului și a dreptății, pentru ca să putem triumfa mereu în Hristos și să descoperim în orice loc mirosul plăcut al cunoașterii Lui. (2Cor 2:14; 3:7-9,14; 4:4)

Iar Satana, stăpânitorul acestei epocii, care ne-a orbit cândva mintea, nu mai este domnul nostru, căci noi suntem conduși de Duhul Sfânt. Însă acolo unde este Duhul Domnului, este libertate; anume, atât libertate față de litera legii de pe muntele Sinai care omora, prin care ne-a condamnat Dumnezeu, cât și libertate față de legea păcatului care locuiește în noi, cu care ne robise Satana. (2Cor 3:17; Rom 8:1-2) Așadar, putem reflecta cu fața descoperită gloria Domnului, spre a o reda și a o transmite mai departe în slujirea Duhului.

Așa cum Dumnezeu ne privește în har, fără rezerve, în fața lui Hristos, haideți să-L privim și noi fără rezerve, în sinceritate; anume, să nu mai ascundem nimic de El!

Știm că Hristos a adus nu numai harul, ci și Adevărul; și nu putem avea unul fără celălalt. Tocmai pentru că El este Adevărul, El este și lumina care pedepsește minciuna, ca întuneric. Numai cine este din adevăr, adică nu se teme de lumină, vine la El, în lumina Sa, și poate să reflecte lumina Sa, spre a fi transformat în lumină.

Am ajuns odată într-o casă, despre care mi se spusese că este o „casă creștină“. Am fost dus în camera cea mai bună, și mi s-a spus să iau loc. Din întâmplare, am observat că vaza cu flori artificiale nu era așezată în centrul mesei. Involuntar, am mutat-o în mijlocul mesei, împreună cu mileul croșetat de sub ea. Dar, vai! Pe locul unde fusese vaza, am văzut pe fața de masă o pată mare de cerneală. În loc să ia și să spele fața de masă, s-a pus un mileu pe fața de masă pătată; și pe el s-a pus o vază, în care erau niște flori artificiale. Imediat, am bănuțit că acest procedeu se potrivește cu caracterul întregii familii. Și așa era. Fiecare membru al familiei trăia ascuns cu grijă sub o pătură de protecție, și vorbea într-un limbaj artificial și bombastic. Întreaga familie nu avea o față descoperită!

Nu putem fi niciodată transfigurați în imaginea gloriei lui Hristos, dacă nu am fost mai înainte transfigurați în claritatea luminii Sale. Căci imediat după ce am intrat în lumina Lui, această lumină ne arată tot mai clar cât întuneric mai este în noi. Numai după aceea începe lucrarea de convingere, clarificare și curățire a Cuvântului și

a Duhului lui Dumnezeu.

Este demn de remarcat, că cei care se pocăiesc nu tresaltă de bucurie, decât în lumina lui Hristos; apoi treptat se sperie, iar în final, sunt cu totul disperați. După falimentul lor declarat la pocăință, ei văd mai întâi numai lumina harului salvator, în imaginea lui Hristos.

În curând aceeași lumină începe însă să le arate diferența dintre imaginea Sa și a lor, care-i neliniștește-te din ce în ce mai mult; iar mai târziu ei descoperă în ei un întuneric pe care nu-l crezuseră posibil, și care-i determină să se îndoiască de pocăința lor. Și totuși, acest proces este dovada cea mai clară pentru prezența noii vieți, ca viață în lumina lui Hristos; căci în întuneric ei nu și-ar fi putut recunoaște niciodată viața lor veche păcătoasă.

Acum ei trebuie să rămână sub efectul luminător și judecător al luminii lui Hristos, adică să nu fugă disperați și triști de sub razele ei, să o treacă cu vederea cu ușurință, sau devenind iarăși siguri și mândri, să i se împotrivescă ei. Nu, căci acum trebuie să înceapă *curățirea permanentă*, care constă în aducerea înaintea sângelui lui Hristos a oricărei nepotriviri, greșeli, vine, pătări, oricărui păcat – luminate, recunoscute și judecate – pentru a primi acolo iertare și curățire.

Curățirea generală a păcatelor noastre a fost făcută la Golgota. Ea a avut loc fără contribuția noastră, prin harul lui Dumnezeu, în Isus Hristos; iar noi nu putem să-i mai adăugăm nimic. Toți aceia care dau dreptate actului de iubire de pe cruce al lui Dumnezeu, prin pocăința lepădării de sine și credința aprobatoare, știu: *Am fost spălați, vindecați, îndreptățiți, avem salvarea prin sângele Său; anume, iertarea păcatelor noastre, după bogăția harului Său; (Rom 8:32; Ef 1:7) Hristos a făcut curățirea păcatelor noastre prin El Însuși. (Evr 1:3)*

De ce oare această curățire permanentă? Mai întâi, pentru că să luăm seama la Domnul în privirea gloriei Lui corespunde faptului să luăm seama la noi înșine. *Ne cunoaștem pe noi înșine numai în măsura în care-L cunoaștem pe Hristos.* Numai în compararea continuă a imaginii noastre cu a Lui învățăm cine suntem și ce ne lipsește. Această comparare este apogeul scopului principal al oricărei priviri educative spre Hristos, prin care suntem transfigurați în aceeași imagine.

În al doilea rând, această curățire continuă proprie corespunde poziției noastre înalte de copii ai lui Dumnezeu. Nu mai rătăcim în întuneric, fără să putem înțelege ce este al Duhului. (1Cor 2:14)

Suntem copii ai luminii, care cunosc și sunt conduși de Duhul. (Rom 8:14) Noi putem și trebuie să știm ce este păcat. În aceasta trebuie să se dovedească Duhul înfierii în noi, că ne recunoaștem păcatele, și, ca copii, le mărturisim Tatălui, pentru ca prin Mijlocitorul Isus să primim iertare și curățire. (1Io 1:9; 2:1)

Tocmai în vegherea și grija cu care ne ferim de înșelarea păcatului, temându-ne și tremurând, și în îndrăzneala curajoasă a credinței cu care ne apropiem cu păcatele noastre de tronul de har, recunoaștem și întărim alegerea și chemarea noastră înaltă.

În al treilea rând, curățirea continuă are loc pentru împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu și pentru speranța noastră în Domnul care revine. Căci dacă toate promisiunile lui Dumnezeu sunt în Hristos da și amin, prin noi, ele trebuie să fie și spre gloria lui Dumnezeu. (2Cor 1:20) Dumnezeu nu vrea să ne vadă numai pe noi în Hristos, ci și pe Hristos în noi, ca speranță a gloriei. (Col 1:27) De aceea avertizează Pavel cu atâta ardoare: „Deci, fiindcă avem astfel de promisiuni, preaiubiților, să ne curățim de orice întinare a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu.“ (2Cor 7:1)

Iar Ioan avertizează: „Oricine are speranța aceasta în El, se curăță, după cum El este curat. (1Io 3:3)

Ambele versete vorbesc clar de curățirea continuă, pe baza consacării și cunoașterea crescândă a lui Hristos, ca roadă a privirii permanente spre El.

Așadar, vedem cum această curățire permanentă înseamnă tocmai proba valorii privirii noastre spre Hristos. Cine o neglijează sau o evită, se va dovedi leneș și neroditor în cunoașterea lui Hristos, (2Pet 1:8-9) nu va aduce roada Duhului (Gal 5:22) și nici nu va lua trăsăturile lui Hristos. Viața lui de credință va deveni rece și întunecoasă. Întinările lui necurățite îi vor tulbura ochii inimii, astfel că el nu va mai putea vedea clar. În el nu va mai pătrunde lumina sau căldura, iar ca atare, nici nu va putea radia lumină sau căldură; și există pericolul ca restul de lumină din el să ajungă întuneric. (Mt 6:23) El reflectă tot mai mult imaginea unui credincios care nu este în regulă. Și cu cât se străduiește să-și ascundă și să-și acopere defectele, cu atât mai nereală și îndoielnică va deveni apariția lui.

De regulă, se caută să se sustragă supunerii de sine continue în patru moduri.

În primul rând, păcatul făcut el nu vrea să fie considerat drept pă-

cat, și nu se teme să răstoarne Cuvântul lui Dumnezeu.

În al doilea rând, își scuză păcatul, amintind păcatele celorlalți. Și alții fac așa; iar dacă ei au voie, atunci și eu.

În al treilea rând, vrea iertare fără pocăință. În loc să lase păcatul să fie arătat și judecat în lumina clarității Domnului, el vrea să îl aducă imediat sub sângele lui Hristos.

În al patrulea rând, vrea să remedieze singur păcatul, căutând să-l acopere cu frunzele de smochin ale faptelor caritative.

Duhul Sfânt nu permite niciuna din toate aceste încercări. Cu ce credințioșie fină incomparabilă avertizează El de orice păcat, prin îndemnuri interioare sau exterioare, prin împrejurări și evenimente!

Dacă se ține cont de această avertizare fidelă, prin practicarea vigilentă a credinței, lepădare de sine și aprobare a lui Isus se află cum ajută Duhul Sfânt în lupta credinței în ispite, astfel încât să putem omorî „prin Duhul“ (Rom 8:13) faptele cărnii și să trăim prin Duhul.

Dacă nu ținem cont de avertizarea aceasta, prin aceea că păcătăm, întristăm pe Duhul Sfânt, (Ef 4:30) și nu vrem să fim luminați și judecați de Domnul, și să căutăm și să primim imediat curățirea în sângele lui Hristos. Ne sustragem tot mai mult conducerii Lui în viața noastră, pierzând prin aceasta lumina feței lui Hristos; iar gloria lui Hristos nu se va mai reflecta pe fața noastră acoperită de voalul necredinței și neascultării.

De aceea, ferește-te de astfel de întunecări și sărăciri a vieții tale de credință! Căci vezi cât de ușor este să faci curățirea permanentă de păcat! Nu trebuie decât să aduci în lumina feței lui Hristos, ca o întinare a duhului, gândul tău păcătos, egoist, lipsit de dragoste, necurat, pe care l-ai avut, neținând cont de Duhul Sfânt, ca să fie judecat, și să ceri curățirea prin sânge – și ești curățit.

Tot așa, imediat ce le-ai recunoscut orice faptă și lucrare care nu corespund Duhului Sfânt, să le aduci imediat, ca întinare a cărnii, la judecata Domnului și sub puterea curățitoare a sângelui Său – și ești iertat. Trebuie însă să știi că întinările duhului sunt toate păcatele care aparțin lumii gândurilor; (2Cor 10:5) iar întinările în carne sunt toate păcatele care au avut loc prin mijlocirea membrelor noastre. (Rom 6:13,19) S-ar putea ca această curățire permanentă să îți se pară anevoioasă, însă imediat ce vrei, ea devine o lucrare curativă a naturii divine – pe care ai primit-o prin locuirea lui Hristos în tine,

prin Duhul Sfânt – care are loc în tine prin puterea lui Hristos, după legea de viață în Hristos. (Rom 8:2)

Bineînțeles că nu este suficientă o venire ocazională în lumina lui Hristos, din care, după împlinirea curățirii păcatului, fugi iarăși în întuneric. Nu, este necesară *umblarea în lumină!* Începutul umblării în lumină este rămânerea în lumină; iar rămânerea în lumină nu este altceva, decât rămânerea în Duh și în credință, și în dragostea lui Hristos. Este permanenta lepădare de sine și permanenta aprobare a lui Isus. „*Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim, și nu trăim Adevărul. Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat.*“ (1Io 1:6-7)

Ce altceva este părtășia cu Hristos, decât rămânerea și viața în lumina Lui! Vizite ocazionale în lumina Sa nu sunt de ajuns pentru părtășia cu El. Și tot așa, numai o rămânere în lumina Sa nu este suficientă pentru părtășia cu El; căci El vrea să meargă cu noi mai departe. Cei care se opresc aici sunt tocmai aceia care nu merg mai departe și nu progresează în lumină. Ei nu învață să umble în lumină. De aceea nici nu progresează în curățirea proprie permanentă; căci ea este posibilă numai în umblarea permanentă în lumină. Ei se întinează mereu, și nu scapă de păcatul care-i înfășoară. (Evr 12:1)

Preferă să se oprească la pocăința și îndreptățirea lor. Sau ei sunt așa de ocupați cu întinările lor, încât neglijează lumina și curățirea.

Însă umblarea în lumină înseamnă: călăuzit de lumină, avansare în lumină. Urmarea lui Isus este o rămânere permanentă în părtășia cu El, indiferent unde ne conduce El. Este urmarea Lui și mersul în întâmpinarea Lui. Și exact în modul cum Îl urmăm și mergem în întâmpinarea Lui, în lumina clarității Sale, vom fi schimbați în imaginea Lui. Umblarea în lumină duce la transformarea în lumină. Și anume, așa cum spune partea din mijloc a frazei: „vom fi transfigurați din glorie în glorie.

Ce plinătate de lucrare a Duhului Sfânt se află în aceste cuvinte! Ce bogăție de relații și posibilități! Amintesc numai pe cea mai principală dintre ele.

Transformarea noastră în imaginea lui Hristos are loc treptat.

„*Și viața veșnică este aceasta, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.*“ (Io 17:3) Numai în măsura în care umblăm în lumină, în claritate, vom

crește și în cunoștință. Căci cunoștința nu este altceva, decât privirea în lumină! Și creșterea este un proces constructiv de transformare în lumină, prin puterea vieții în lumină! De aceea nimeni nu poate să umble în lumina cunoașterii lui Hristos, și să rămână așa cum este.

Să-L cunoaștem pe El în lumină înseamnă să primim în noi puterea vieții Lui, prin care suntem reînnoiți în cunoașterea imaginii Aceluia care ne-a creat. (Col 3:10) Tot ceea ce lipsește credincioșilor din asemănarea cu Hristos, le lipsește în cunoașterea lui Hristos. Și tot ceea ce le lipsește în cunoașterea lui Hristos, le lipsește în curățirea proprie în umblarea în lumină, privindu-L pe Hristos.

O soră mi se plângea odată, că ea nu se mai bucură, până nu primește iarăși binecuvântările pe care le-a avut odată.

Eu numai am întrebat-o: „Dar dacă vei primi bucurii mai mari decât cele avute?” Atunci ea a învățat să uite ce fusese în urmă, și să caute ce este înainte. (Fil 3:13) Domnul are întotdeauna lucrări mai mari, decât cele pe care le-am văzut deja. (Io 1:43-51) El are plinătatea, din care trebuie să primim toți: har după har; (Io 1:16) însă numai pentru serviciul de redare și transmitere a imaginii lui Hristos.

După cum creștem în cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Hristos, și ni se înmulțesc harul și pacea, (2Pet 1:2) tot așa crește acum în noi ceva nou. Lucrul nou minunat, care câștigă treptat dar sigur tot mai mult înfățișare, este tocmai Hristos în noi. (Gal 4:19; Col 1:27)

După cum mica sămânță de pe câmp ascunde genetic în ea viitoarea plantă, iar legea vieții care locuiește în ea o face să încolțească, tot așa viața lui Hristos trăiește deja în sămânța neperisabilă a nașterii din nou, prin primirea Cuvântului lui Dumnezeu, pe care noi am primit-o la pocăința noastră. (1Pet 1:23) Concepuți prin Cuvântul Adevărului, se dezvoltă în noi o nouă creatură; (Iac 1:18; 2Cor 5:17) este omul „nou“, omul „lăuntric“, care este creat asemenea lui Dumnezeu, în dreptatea și strălucirea Adevărului. (Ef 4:24)

Hrănită și întărită (1Pet 2:2; Ef 3:16-17) prin lumina și Duhul Cuvântului, privind permanent spre Hristos, crește din ce în ce mai mult în noi creatura luminii: Hristos locuiește prin credință în noi. Purtăm în noi secretul credinței, purtăm în noi viața lui Hristos!

Această viață nouă din noi este înnoită prin orice pas nou pe care-l facem în umblarea în lumină și în curățirea proprie. Căci același Duh, care Se opune cărnii și ce nu este din Hristos, (Rom 8:13; Gal 5:17) ne înnoiește spre cunoștință, după imaginea Celui care ne-a

creat. (Col 3:10) Astfel, omul nou primește treptat supremația vieții în noi, iar noi tresăltăm de bucurie cu Pavel: „... trăiesc ... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine!“ (Gal 2:20) Iar această locuire a lui Hristos în noi, prin Duhul, ne dă putere să stăpânim păcatul. Nu că prin aceasta trupul ar fi scăpat de demolarea lui inevitabilă; nu, ci pentru ca el să fie templul Duhului și unealta Duhului, (1Cor 6:19; 9:27; Rom 6:12-13) și să devină o jertfă vie pentru Dumnezeu. (Rom 12:1)

Omorât prin Duhul în acțiunile lui carnale-păcătoase, acum el trăiește prin același Duh pentru Dumnezeu, pentru ca Dumnezeu și Hristos să fie glorificat în el; (1Cor 6:20; Fil 1:20) iar când el se trece, nu obosim, căci știm că omul nostru launtric se reînnoiește din zi în zi. (2Cor 4:16) Deci transformarea noastră în imaginea lui Hristos trebuie să câștige expresie și înfățișare în viața noastră.

Un creștin în vârstă a avut dreptate, când a zis: „Eu văd în ce măsură locuiește Hristos într-un om, după felul lui de comportare!“ La transformarea noastră în imaginea lui Hristos, Duhul Sfânt trebuie să ne conducă din suferință în suferință. Este vorba de o anulare și devalorizare a imaginii propriei noastre naturi, și de demolarea ființei noastre carnale. Lucrul acesta produce dureri extraordinare. Antagonismul dintre voia noastră și voia lui Dumnezeu ajunge izvorul multor dureri; căci suferință înseamnă să suferi voia lui Dumnezeu. Aceste dureri sunt de suportat numai referitor la valoarea curățirii temporare și valoarea fericirii. Pavel știa că ca suferința ajută cel mai mult să ne asemănăm cu imaginea lui Hristos. Cum s-a prezentat suferința lui, ceea ce urma să sufere el din cauza Numelui lui Hristos! (Fap 9:16) Și el dorea să cunoască tot mai mult părtașia suferinței Lui, și chiar să se facă asemenea morții lui Hristos. (Fil 3:10) Și cum a reflectat el gloria lui Hristos!

Mai știm că imaginea lui Hristos se reflectă tot mai clar în viața aceasta, când ne aflăm într-un creuzet (un vas rezistent unde se topește și se curăță metale) peste care se apleacă Învățătorul. Trecem dintr-o suferință în altă suferință. Această înseamnă că cresc ispitele, necazurile și suferințele. Sufletul nostru se află de multe ori parcă sub o grămadă de moloz, și dorește să renunțe. Nu mai există nicio lumină, a dispărut orice cunoștință, s-a întrerupt orice har, orice înnoire apare ca o înșelare. Dar imediat ce Duhul reușește să te facă să zici „totuși ...“, contrar oricărui întuneric care te înconjoară, te luminează iarăși primele raze ale gloriei Domnului și te conduc

prin noapte, oricât de mult ar dura ea.

Și în sfârșit, vine ziua bucuriei înviorătoare, care de obicei se află între două nopți de suferință. Tu umbli iarăși într-o lumină deplină, însă ți s-a schimbat fața. Ești mai tăcut, mai izolat, mai interiorizat, te asemeni mai mult cu Hristos, pentru că accepți mai mult suferința. În întuneric, Învățătorul ți-a imprimat un caracter luminos. Duhul te conduce din *curățire în curățire*. Aceasta a fost binecuvântarea suferinței; trebuia să găsești în cel mai mare întuneric câteva raze de lumină, care trebuiau să schițeze în camera întunecoasă propria imagine insuficientă.

Acum ești tot mai atent la sfințirea ta, adică dedicării tale lui Dumnezeu, prin curățirea proprie, în umblarea în lumină. În acest timp vei face următoarele experiențe deosebite: Vei vedea ochiul tău tot mai necurat, iar ochiul celor care te privesc tot mai curat. Iar lucrul acesta se întâmplă astfel: Dacă ți-ai recunoscut întinările în lumina primită, le-ai curățit în sângele lui Hristos și ești tot mai ascultător de Duhul Sfânt, petele mari întunecoase din imaginea ta vor fi tot mai puține, astfel că ceilalți văd în tine roadele luminii, în umblarea ta în lumină, și-L laudă pe Tatăl ceresc pentru ele. (Mt 5:16)

Însă tu vei descoperi tot mereu pete și puncte mai mici, care înseamnă exprimări mici și fine ale egoismului tău carnal; astfel încât ești constrâns să te consideri tot mai mic și să ai în tine o neîncredere tot mai mare; așa cum a trebuit să declare și Pavel: „Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine ...“ (Rom 7:18)

Și este bine astfel, căci te ferește să gândești și să vorbești împotriva cuvintelor lui Pavel, că tu ai fi deja cel mai distins dintre sfinți și cel mai mic dintre păcătoși. (Ef 3:8; 1Tim 1:15) Tocmai așa se va întâmpla cu tine; vei merge mai sigur din curățire în curățire, până când vei ajunge curat, în veșnicie; după cum El este curat. (1Io 3:3)

Însă tu nu poți constata această încheiere a curățirii, ci numai Hristos, Judecătorul cel drept, înaintea tronului căruia te vei înfățișa. (2Cor 5:10) „*Ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este.*“ (1Io 3:2) Și aceasta va fi fericire. Deci vom fi într-adevăr transformați *din glorie în glorie*, în aceeași imagine.

Da, gloria Domnului se va descoperi în sfinții Săi în ziua revenirii Sale. (1Pet 1:13) Gloria care se reflectă aici jos, pe fața noastră descoperită, este mai mult gloria suferinței. Și tocmai această glorie

a suferinței va fi schimbată în gloria vieții, de Hristos care va reveni ca Judecător. (Rom 8:17; 2Cor 4:17) Numai atunci se va descoperi ce a putut să facă din noi Duhul Sfânt, în timpul vieții noastre pământești. La venirea minunată a Celui înviat, dacă vom mai fi în viață, va fi transformată în glorie și husa aceasta, ca să fim și în trup asemenea Lui. (Fil 3:21) Căci vom fi ca El. Lucrul acesta este spus de Pavel și de Ioan. Aceasta înseamnă că vom fi descoperiți drept coproprietari strălucitori ai naturii și vieții Lui luminoase.

Dintre ei vor face parte toți aceia care au iubit venirea Lui și au trăit pe pământ din lumina Lui. (2Tim 4:8) Însă gloria în care vom fi descoperiți noi va fi cu totul alta. Eu cred că fiecare va fi descoperit în lumina în care a umblat aici pe pământ. Unii vor străluci ca soarele, alții ca luna, iar alții ca stelele. (1Cor 15:41-42; Mt 13:43)

Și în plus, fiecare va reflecta imaginea Domnului într-un mod personal, cu totul deosebit. Aceasta va fi o reflectare incomparabilă! Nu ca aici pe pământ, în oglindă, în mod întunecos, (1Cor 13:12) ci într-o privire descoperită, față în față. Pentru că Îl vom vedea cu o bucurie negrăită și strălucită, așa cum este, pe Acela care a fost centrul vieții noastre pământești. (1Pet 1:8)

Într-o închinare surprinzătoare înaintea Lui, vom ști toți că nu noi ne-am transformat în imaginea Sa, ci că El a lucrat; El, Domnul, prin Duhul Sfânt. Cu ce am putut contribui noi, a fost numai ca, sub atingerea blândă a Duhului Sfânt, să ne îndreptăm ochii credinței spre El, și să lăsăm să lucreze în noi puterea transformatoare a luminii și vieții Lui, prin Cuvânt și prin Duh. Prin puterea harului Său ne-am putut păstra credința; anume, să renunțăm tot mereu la noi, și să-L acceptăm pe El – aceasta a fost tot.

Și dacă vrem să umblăm mai departe în lumină, trebuie să stăruim în această credință. (Fil 1:6; Col 1:22-23) Ce fericire! Putem să credem! Privind la mine, omul mizerabil și ticălos, cu nenumăratele mele lipsuri, care mi se descoperă în fiecare zi tot mai dureros, nu găsesc absolut nimic în mine, ce m-ar putea încuraja să cred că aș putea vreodată să ajung ca Fiul lui Dumnezeu glorificat. Dar deschid Biblia și citesc ce i-a descoperit Duhul odată lui Pavel, și ce a transmis el corintenilor: „*Noi, toți, privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, gloria Domnului; și suntem schimbați în aceeași imagine a Lui, din glorie în glorie, prin Duhul Domnului*“. Iar de la Ioan, al doilea martor, citesc Cuvântul maiestuos și triumfător: „Dar știm că ... vom fi ca El!“ Atunci, cu toată gândirea, sentimentele și

faptele mele jalnice, dau dreptate Cuvântului lui Dumnezeu citit, și spun: Cred și știu prin credință, că și eu voi fi odată ca El!

Fă și tu așa, scump copil al lui Dumnezeu, și nu te mai îndoi deloc, că și tu ești destinat, hotărât, să fii asemenea imaginii Fiului Său. (Rom 8:29)

Rugați-vă neîncetat!

... să se roage neîncetat și să nu obosească.

Luca 18:1

Rugăciunea este misiunea principală a credincioșilor. Rugăciunea trebuie să fie introducerea oricărei lucrări și garanția pentru progresul și pentru realizarea oricărei lucrări plăcute lui Dumnezeu. Fără rugăciune orice citire a Bibliei nu crește, nu „rodește“ și nu este realizată nicio viață de credință. Lucrarea culturală este expresia orgolioasă a vieții copiilor acestei lumi. Pe când rugăciunea este o expresie deosebită a vieții copiilor lui Dumnezeu. Am spus extra „expresia deosebită a vieții copiilor lui Dumnezeu“, pentru că mulți dintre ei sunt de părere că rugăciunea este numai „privilegiul copiilor lui Dumnezeu“. Bineînțeles că este și aceasta; dar dacă ar fi numai un privilegiu, ea ar fi prea puțin.

Un privilegiu îl poți folosi sau nu, după cum vrei. Nu este însă la dispoziția noastră să decidem dacă să ne rugăm sau nu, ci, să ne rugăm neîncetat este expresia cea mai fidelă, necesară și de nepierdut a vieții noastre din Dumnezeu; și așa cum am spus deja, ea este misiunea noastră principală înaintea lui Dumnezeu și pentru Dumnezeu.

Mulți credincioși încă nu cunosc importanța lucrării de rugăciune, pentru că ei nu au recunoscut *scopul rugăciunii*.

O soră care medita mult, și-a exprimat astfel părerea ei: „Nu înțeleg de ce trebuie să mă rog. Dacă Tatăl cereșc știe ce ne trebuie, înaintea de a-L ruga noi, de ce să-L mai rugăm să ne dea ceva? Iar dacă și așa totul se întâmplă după voia lui Dumnezeu, atunci de ce să ne mai rugăm: Facă-Se voia Ta?“

Am întrebat-o mai întâi pe această soră dacă este căsătorită. Și mi-a răspuns că da. Și am continuat, întrebând-o:

– Ca viitoare mamă, care știe de ce au nevoie copiii ei, n-ai dori ca copiii tăi să te roage ceva, și să mulțumească când primesc ce te-au rugat?

– Da, sigur că da! – mi-a răspuns ea.

Și am întrebat-o iarăși:

– Dacă te roagă, le-ai da copiilor un cuțit, o furculiță, o foarfecă sau o lumânare?

– Nu, sigur că nu!

– Vezi, așa face și Dumnezeu, iubitul nostru Tată ceresc. El vrea mai întâi rugăminta și mulțumirea noastră, ca o expresie a dependenței noastre de El, ca a unui copil. Apoi El folosește rugăminta și rugăciunea noastră spre curățirea voii noastre, prin aceea că prin refuzul rugăciunii noastre greșite, ne educă spre recunoașterea voii Sale de Tată, ca să învățăm să renunțăm la voia noastră, și să devenim aprobatori rugativi și să contribuim la împlinirea voii Sale pe pământ. Astfel, Dumnezeu folosește rugăciunea noastră ca expresia recunoscută și încrezătoare a ascultării credinței noastre, care ajută la zidirea împărăției Sale. Iar prin rugăminta, mulțumirea și rugăciunea ta, poți să ajuți și tu!

Sper că prin acest sfat practic sora a învățat și a acceptat să se roage. Nimeni nu vrea să se roage, dacă nu știe că este dependent de Dumnezeu, și nu vrea să I se încreadă Lui prin credință.

Prima *condiție obligatorie a rugăciunii* este sărăcia noastră în duh. Cine se consideră singur înțelept, drept și puternic, se consideră și independent de Dumnezeu; deci cum ar putea el să ceară, să mulțumească sau se închine Lui? Cine se încrede în el, cum să se încreadă el în Dumnezeu? Cine se încrede în el însuși și încearcă să clădească numai împărăția voii lui proprii, de ce l-ar interesa pe el venirea împărăției lui Dumnezeu și împlinirea voii lui Dumnezeu?

De aceea, Isus Hristos, Cel care a proclamat și a adus împărăția cerurilor, ferește mai întâi pe cei săraci în duh, căci mâinile lor întinse devin mâini „care roagă și se roagă“, care cer și primesc ajutorul lui Dumnezeu. (Mt 5:3) Noi ne îngrozim de adevărata sărăcie, pentru că toți suntem mult prea independenți, vrem să ne știm cât mai puțin dependenți, și să trăim independenți de Dumnezeu; de aceea ne rugăm așa de puțin; da, mult prea puțin. De aceea este și atât de puțin vizibilă în noi împărăția cerurilor.

Haideți să privim la Isus, Învățătorul, și la „lucrarea Lui de rugăciune“! În ce dependență de Tatăl a trăit și Și-a realizat El mereu lucrarea Sa zilnică! El a avut urechea Sa lângă gura Tatălui, și gura Sa lângă urechea Tatălui! De aceea nu a existat în viața Lui nicio secundă neroditoare, ci tot timpul numai împlinirea totală a voii lui Dumnezeu.

Iar la noi există atâta reținere nefericită și sterilitate secetoasă, cât și minute și timp de siguranță proprie narcisistă și independență rea, luxuriantă, față de Dumnezeu. Sunt timpurile sărace sau lipsite

de rugăciune în credința noastră, respectiv credință noastră mică. Rugăciunea cu adevărat dependentă de Dumnezeu mai are încă o condiție necesară:

Cunoașterea lui Dumnezeu, conform Cuvântului lui Dumnezeu.

În lume există răspândită o rugăciune fără credință, către un Dumnezeu necunoscut, (Fap 17:23) practică de oameni religioși de orice nuanță. O astfel de rugăciune poate fi chiar ascultată; (Fap 10:1-4) ea nu este însă o rugăciune conform Cuvântului lui Dumnezeu. Peste tot întâlnesc oameni care, cum spun ei, se roagă. Însă ei nu-L cunosc pe Dumnezeu sau pe Hristos. Deoarece ei se roagă numai din obișnuință religioasă sau din cauza necazului vieții. Rugăciunea lor este o recitare a unor formule moarte sau o strigare sufletească tocită sau o bolboroseală.

Ca rugăciunea să devină „spirituală“, ea trebuie să fie adăpată din Duhul Cuvântului lui Dumnezeu. După cum Dumnezeu a dat Cuvântul Său, spre a comunica cu noi, noi trebuie să învățăm să folosim Cuvântul Său spre a comunica cu El.

Fără conducerea și izvorul din Cuvântul lui Dumnezeu, rugăciunea se rățește și devine săracă. Pleacă-ți mai întâi urechea și inima la Cuvânt, și atunci Cuvântul va da direcție, plinătate și înălțare rugăciunii inimii și gurii tale. Astfel, dependența ta de Dumnezeu va deveni tot mai mult dependența de Cuvântul Său; iar încrederea în Dumnezeu tot mai mult o încredere în Cuvântul lui Dumnezeu.

Și vei ajunge să cunoști tot mai mult, că pocăința și nașterea din nou sunt condiții obligatorii pentru ca să te rogi după voia lui Dumnezeu. Pocăința este întoarcerea de la natura lumii nelegiuite (= același gând ca cei necredincioși), recunoscută în lumina Cuvântului lui Dumnezeu; și prin aceasta întoarcerea de la calea încâpățanată, în păcat și narcisism.

În consecință, pocăința este acceptarea împărăției lui Dumnezeu, întoarcere pe calea păcii, fericirii, adevărului și dreptății; (2Pet 2: 2,21) și prin aceasta la Isus, care El Însuși este singura Cale spre Dumnezeu. (Io 14:6; Evr 10:20)

Fără o astfel de pocăință, nicio inimă omenească nu se poate apropia cu adevărat de Dumnezeu, în rugăciune. Numai o pocăință completă duce la credința vie, și numai prima rugăciune prin credință este o rugăciune a pocăinței! Pocăința este o renunțare la noi înșine; credința o aprobare a lui Dumnezeu, prin Hristos. Pocăința corespunde sărăciei noastre înaintea lui Dumnezeu; credința cores-

punde încrederii noastre în harul bogat al lui Dumnezeu.

Fără o negare de sine și o aprobare a lui Isus nu există nicio viață de credință conformă cu Scriptura și după voia lui Dumnezeu. Căci fără credință și pocăință nu există nicio naștere din nou, prin locuirea în noi a Duhului Sfânt, Singurul care ne învață cum să ne rugăm după voia lui Dumnezeu. Până atunci rugăciunea noastră poate fi o rugăciune evlavioasă de rutină sau o rugăciune pioasă a inimii, însă numai după primirea Duhului Sfânt ea va deveni o închinare în Duh și-n Adevăr, după voia lui Dumnezeu.

Același Duh Sfânt, care vrea să ne conducă în tot Adevărul, ne conduce și la adevărata rugăciune. Tot așa cum Hristos este Mijlocitorul nostru la tronul lui Dumnezeu, împotriva acuzațiilor Satanei, Duhul Sfânt este pe pământ Mijlocitorul rugăciunilor noastre. El, care cercetează inimile și care numai El singur știe cum trebuie să ne rugăm, preia slăbiciunea și neputința noastră de a ne ruga, prin aceea că El mijlocește pentru noi cu suspine negrăite, reprezentând astfel pe sfinți, cum este plăcut lui Dumnezeu. (Rom 8: 26-27) Subiectele noastre de rugăciune nu le mai primim de jos, în mod automat sau când suntem în necaz, ci de sus, prin conducerea Duhului Sfânt. Dragostea lui Dumnezeu, care a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, (Rom 5:5) ajunge conținutul rugăciunilor noastre. Prin ea, Duhul Sfânt ne amintește de promisiunea lui Dumnezeu, al cărei conținut de har trebuie să-l primim prin rugăciune și cerere. Prin dragostea Sa, Duhul Sfânt ne descoperă planul de mântuire al lui Dumnezeu, ca să ne rugăm conform acestui plan și spre împlinirea lui. Prin ea, prin dragostea lui Dumnezeu, Duhul Sfânt ne îndeamnă la orice fel de mijlocire spirituală. Mai departe, El vrea să ne conducă în rugăciune la o întrebare referitoare la chemarea și alegerea noastră, confirmare spre a umbla conform acestora. *Primul criteriu* pentru rugăciunea spirituală și după voia lui Dumnezeu este locuirea în noi a Duhului Sfânt. Iar drept consecință, ea este și condiția pentru ascultarea rugăciunii.

Ascultarea rugăciunii este un capitol foarte important. S-ar putea imediat spune: Cu cât ascultăm mai mult de Dumnezeu, în Hristos, prin Duhul Sfânt, cu atât mai sinceră va fi rugăciunea noastră. Cu cât voia noastră corespunde mai profund voii lui Dumnezeu, pe baza Cuvântului Său, cu atât mai siguri putem fi de ascultarea rugăciunilor noastre.

Cu cât credem și ne rugăm conform Cuvântului lui Dumnezeu,

cu atât mai fidel ni se va întâmpla conform credinței noastre.

Viața noastră de rugăciune este de fapt tot timpul proba vieții noastre de credință. Dacă credința înseamnă să-L crezi pe Dumnezeu pe cuvânt, atunci ce putere și ce șansă de ascultare trebuie să aibă rugăciunea credinciosului! Realitatea este că Domnul Isus condiționează ascultarea rugăciunii noastre mai întâi de credința noastră. (Mt cap. 10 și 13) Credința vie este întotdeauna acolo unde Duhul Sfânt a produs lepădarea de sine și aprobarea lui Isus; ascultarea rugăciunii corespunde aprobării simple a lui Isus.

Al doilea criteriu al ascultării rugăciunii este vegherea. Domnul nostru nu spune niciodată: Rugați-vă și vegheați, ci vegheați și rugați-vă! De ce oare? Pentru că rugăciunea fără veghere este o rugăciune neascultată. Veghează înseamnă să ai mintea deschisă pentru Dumnezeu, pentru ca Duhul Sfânt să ne conducă la cunoașterea și împlinirea voii lui Dumnezeu. La câți le lipsește această părtășie trează cu Dumnezeu; și de aceea, cât de greșit decurge rugăciunea lor! Crezând orbește și rugându-vă, nu aveți nicio ascultare a rugăciunii. Credința nu trebuie numai să fie produsă de Duhul Sfânt, ci și condusă de Duhul Sfânt, adică o credință trează. Însă vegherea spirituală nu rezultă decât din neîncrederea împotriva noastră înșine. Orice zidire pe noi înșine ne depărtează de dependența de Dumnezeu. Ea paralizează vegherea noastră, întrerupe părtășia noastră conștientă cu Dumnezeu, în Duhul, și rătăcește și usucă rugăciunea noastră. *De aceea, Domnul nostru vrea să aibă mai întâi urechea și ochiul nostru, înainte de a dori gura noastră.* (Mt 13:16; Ap 2:7)

Câți se plâng că nu pot să cunoască voia lui Dumnezeu, ca un fir roșu pentru viața lor de rugăciune! Ei trebuie să se întrebe dacă au o ureche și un ochi veghetor pentru Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu. Ceea ce este împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, este și împotriva voii lui Dumnezeu, și nu poate să devină țelul rugăciunii. Iar rugăciunea care, în lumina incoruptibilă a feței lui Hristos, nu rezistă la proba de foc a Duhului, ci este consumată de jarul Său veșnic, ca o dorință egoistă, nu are șansa să fie ascultată.

Apropo, roagă-te și cere după cunoștința ta, iar rezultatul lucrării tale de rugăciune lasă-l, prin credință, în seama înțelepciunii și bunătații lui Dumnezeu. Veghind și așteptând răspunsul rugăciunii, din decurgerea lucrurilor vei cunoaște sigur la timpul potrivit voia lui Dumnezeu. (1Io 5:14-15)

Al treilea criteriu pentru ascultarea rugăciunii este sinceritatea. Căci Dumnezeu dă biruință celor sinceri. (Prov 2:7) Cine a cunoscut prin veghere voia lui Dumnezeu, trebuie să acționeze ca atare, sincer. Unii însă vor să se roage evitând voia clar recunoscută a lui Dumnezeu, și să se împlinească voia lor. În acest caz nu există nicio ascultare, ci numai păcat. Dacă ar exista însă ascultare, atunci numai pedeapsa pentru păcat.

O fată credincioasă m-a rugat să ne rugăm împreună, spre a afla dacă are voie să meargă la o nuntă „lumească“. Am văzut voia ei nesinceră chiar din prezentarea dorinței ei. Ne-am plecat pe genunchi și am rugat-o să se roage întâi ea. Cu cele mai măgulitoare cuvinte, ea L-a rugat pe Domnul să fie așa de bun, și să-i permită să meargă la nuntă – și după aceea ea dorește să-i slujească cu și mai mult zel. Și ea aștepta să mă rog și eu, în mod asemănător. Însă fără să mă rog, eu m-am ridicat de pe genunchi, iar ea m-a întrebat: „Nu vreți să vă rugați pentru mine?“ I-am zis: „Nu știi deja, că n-ai ce să cauți la această nuntă? Crezi că-L poți câștiga pe Domnul de partea ta, prin cuvintele măgulitoare cu care te-ai rugat? Cu ce să te mai ajut eu? Nu-ți este rușine?“ – am continuat eu în mod serios.

Mulți care se roagă, fac pe neștiutorii înaintea lui Dumnezeu, deși ei știu de mult ce este împotriva voii lui Dumnezeu; și astfel, lucrul acela este păcat. Aici este valabil: Ceea ce nu vine din credință / încredințare, este păcat. (Rom 14:23)

Tot așa, mulți se îndoiesc că rugăciunile lor vor fi ascultate, deși lucrul acesta este deja asigurat de mult în Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă te rogi prin credința biblică în Cel răstignit, nu trebuie să aștepti nicio secundă iertarea păcatelor tale, căci ea are loc imediat.

Tot așa, rugăciunile pentru pocăirea și credința altora sunt întotdeauna rugăciuni după voia lui Dumnezeu, chiar dacă tu nu vezi sau nu auzi nimic de ascultarea lor; pentru că niciuna din aceste rugăciuni nu rămân fără efect.

Însă, pe de altă parte, trebuie numite și recunoscute obstacolele deosebite ale ascultării credinței: neștiința, ca lipsă a cunoștinței; îndoiala, ca păstrare a propriilor gânduri și sentimente; împietrirea inimii, ca iubire a păcatului; și egoismul, delăsarea, ca lipsă în stăruința în rugăciune.

Nu puțini copii ai lui Dumnezeu au și ei rugăciuni firave sporadice, însă ei nu duc o viață de rugăciuni ascultate. De regulă, se afirmă că nu se poate ruga cum trebuie. Cine spune așa ceva, tre-

buie să-L roage pe Domnul: „Doamne, învață-mă să mă rog!” (Lc 11:1) Și: „Dacă-i lipsește cuiva înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare; și ea îi va fi dată.” (Iac 1:5) Dintre rugăciunile ascultate, fac parte în mod sigur rugăciunile pentru primirea înțelepciunii și cunoștinței.

Aproape la începutul fiecărei scrisori, Pavel le comunică destinatarilor ei că se roagă ca ei să fie umpluți cu orice fel de cunoștință; el știa că toți aveau nevoie de ea.

Astăzi avem ca izvor al Adevărului și cunoștinței întreaga Biblie, care este explicarea ființei lui Dumnezeu și a lui Hristos. Scoate din ea, în rugăciune, înțelepciunea pentru rugăciune; ea te învață numai rugăciunile care sunt ascultate.

Cine însă citește un capitol din Biblie, fără ca mai înainte să se roage pentru înțelepciune la citire, acela l-a citit degeaba. Apropo, învață din psalmi, cartea de rugăciune a Vechiului Testament.

Cel mai mare dușman al ascultării rugăciunii sunt îndoielile, ca rămânerea în propriile gânduri și sentimente. (Iac 1:6-7) A crede, înseamnă să înveți să gândești biblic. În sensul acesta, rugăciunea înseamnă să înveți să te bazezi pe valorile gândirii biblice; anume, rugându-te, să-L iei pe Dumnezeu pe cuvânt. Lepădat de sine și în ascultarea credinței, aceasta înseamnă să supui gândurile și sentimentele proprii neadevurate ascultării de Hristos și să le oprești. (2Cor 10:5) *Rățiunea omenească nu va ajunge niciodată să se roage cu credință.* Ei nu-i place deloc rugăciunea dependentă de Dumnezeu, ci ațâță întotdeauna la acțiuni înțelepte, proprii și arbitrare. De aceea, ea vrea să denigreze rugăciunea credinței, considerând-o o imaginație care nu va fi ascultată; spre a influența sau chiar a împiedica practicarea ei.

Tot așa, talazurile emoțiilor noastre tulbură permanent rugăciunile făcute prin credință. Câți copii ai lui Dumnezeu „îngrijesc” viermele îndoielii în orice boboc al credinței lor, care împiedică orice formare a roadei! Încercările lor fricoase de rugăciune nu depășesc înălțimea gândurilor lorperate. Sunt deranjați de „gândurile îndoielnice” paralizante sau „mulțimea gândurilor” îi face confunzi sau îi chinuie dușmanul cu „gânduri blasfematoare”; astfel că ei se cred vinovați de „păcatul împotriva Duhului Sfânt”. Sau se plâng de rugăciuni „seci”, pentru că, așa cum spun ei, nu simt nimic când le fac; sau din cauza eșecurilor suferite se simt nedemni să mai îndrăznească să se roage în continuare.

Toate aceste lucruri sunt aprobări de sine nebune, în loc de aprobarea roditoare a lui Isus. Se bazează pe înțelepciunea propriilor gânduri, în loc să se bazeze pe înțelepciunea gândurilor lui Dumnezeu, din Biblie. Se rămâne în emoțiile și sentimentele proprii, în loc să se arunce la inima plină de îndurare a lui Dumnezeu, care este întotdeauna mai mare decât inima noastră. (1Io 3:19-21)

În loc să se încreadă în lucrarea lui Dumnezeu, făcută prin jertfa lui Hristos de la Golgota, accesibilă tuturor, ei cad din cauza insuficienței propriilor fapte. Toate aceste lucruri nu sunt decât o necredință mizerabilă! Cum scapi de ea? Numai disprețuind și negând toată înșelarea eului! Dă dreptate lui Dumnezeu! Pătrunde cu toiagul Cuvântului lui Dumnezeu în armata gândurilor tale dușmănoase credinței, în pustiul goliciunii sentimentelor tale, în pustiul disperării tale, prin Isus, în credința aprobatoare, rugându-te lui Dumnezeu. Să nu mai cauți alt sprijin, decât pe Hristos și Cuvântul Său, și să nu ai nicio altă poftă, decât a singurului Dumnezeu înțelept!

Astfel, contrar gândirii și părerii tale, roagă-te și spune amin! Numai așa înveți rugăciunea liberă și îmbucurătoare, care este suficientă ascultării. Tot așa, despicând firu-n patru, ispitindu-L pe Dumnezeu, nu cere semne ale ascultării. Lui Ghedeon i s-au arătat semne, însă Zaharia a fost pedepsit când a cerut un semn. (Jud 6: 37-40; Lc 1:18-20) Și câți sunt dezamăgiți, cerând și neprimind semne! El însuși, Domnul tău, îți va arăta ce trebuie să vezi.

Recunoaște și pe următorul dușman al ascultării rugăciunii: *impietirea* permanentă a inimii, ca urmare a iubirii păcatului și a eului. Acest hoț (păcatul), activ în întuneric, roade rădăcinile multor rugăciuni. După cum este sigur că ni se iartă orice păcat, dacă, într-o pocăință biblică, cerem iertarea lui în sângele scurs la cruce, tot așa de sigur, omiterea curățirii păcatelor duce la neascultarea rugăciunilor noastre. Tot așa este cazul, când dorim iertarea păcatelor făcute, însă ne ținem mai departe strâns de păcat, spre a trăi mai departe în el. Sau când vrem să scăpăm de consecințele păcatelor, dar nu de păcate, căutăm pentru noi iertarea păcatelor, dar nu vrem să le iertăm celorlalți. Toate aceste lucruri împiedică ascultarea rugăciunilor noastre. De aceea: Curăța-ți-vă mâinile, păcătoșilor, înainte de a le uni pentru rugăciune! Ridicați mâini sfântite, fără mânie și îndoială! Renunțați să vă mai rugați rău, cu

gând să risipiți în plăcerile voastre. Aduceți-vă trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi din partea voastră un serviciu divin rațional! Iertați-vă unii altora; astfel vi se va ierta și vouă. (Iac 4:8; 2:8; 4:3; Rom 12:1; Mt 6:14-15)

Dar și mândria, nemulțumirea și zgârcenia (ca expresie a narcisismului neîndurător) *împiedică ascultarea rugăciunilor*, căci Dumnezeu este împotriva celor mândri, și nu răspunde rugăciunilor lor.

Cel nemulțumitor, mai ales cel care nu-și împlinește promisiunile și care caută să ocolească voia lui Dumnezeu în Hristos, nu va primi binecuvântările rugăciunii. Și tot așa, cel zgârcit și nemilos nu va secera nicio ascultare a rugăciunilor lui. (Iac 4:6; Col 2:7; 1 Tes 5:18; Lc 12:15; 1 Tim 6:10; Ef 5:5)

Am experimentat de mai multe ori că melancolicii au văzut iarăși cerul deschis, decât după ce au renunțat la nemulțumirea și zgârcenia lor, care erau rădăcinile răului lor. Iar unii se roagă mereu degeaba pentru salvarea celor dragi, pentru că zgârcenia este blestemul care apasă asupra întregii familii!

În sfârșit, *nepăsarea*, care este o lipsă a stăruinței în rugăciune, este un obstacol al ascultării rugăciunilor. Rugăciunile noastre trebuie să fie stăruitoare. Credința vie se bucură întotdeauna în speranță, este răbdătoare în necaz și stăruitoare în rugăciune. (Rom 12:12) Când înțelegem că ascultarea rugăciunii noastre nu este după voia lui Dumnezeu, putem să renunțăm imediat la rugăciunea noastră de cerere.

Însă cât de puține rugăciuni sunt ascultate, acelea care sunt făcute în mod veghetor și credincios! Rugăciunea celui drept are putere, atunci când ea este făcută în mod serios (energic). (Iac 5:16)

Cine nu înțelege rugăciunea, ca cea mai serioasă misiune care există pe pământ, nu va învăța niciodată să stăruie în rugăciune. Cât de multe rugăciuni se aseamănă cu cei „morți devreme“, despre care se spune: Ce-ar fi putut ajunge ei, dacă ar fi trăit mai mult!

Dacă știi că nu stă niciun obstacol în calea ascultării rugăciunii, iar rugăciunile tale care ar trebui să fie ascultate, nu sunt încă ascultate, să știi că există o treaptă superioară a ascultării rugăciunii. Dacă Dumnezeu nu a răspuns la rugăciunile tale așa cum dorești tu, aceasta nu înseamnă că au ele fost „respinse“ de El. De multe

ori, Dumnezeu poate asculta rugăciunile noastre numai parțial sau altfel decât ne gândisem noi. Și de câte ori aparenta neascultare a rugăciunilor noastre este tocmai cea mai înaltă ascultare! De aceea, să nu zicem niciodată: M-am rugat atât de mult, și nu a ajutat la nimic! Mai bine să sperăm că rugăciunile noastre stăruitoare, făcute prin credință, în mod veghetor și sincer, vor fi într-adevăr ascultate, mai presus decât cerem sau gândim noi. (Ef 3:20- 21)

Când trebuie să ne rugăm?

Și în cazul rugăciunii, Isus, Învățătorul nostru, a răspuns în textul nostru (Lc 18:1): „... *mereu* ... “ Același lucru spune și Pavel: „*Rugați-vă neîncetat* ... “ (1Tes 5: 17)

Mulți nu înțeleg o astfel de recomandare. Ei zic: „Ce, nu avem nici măcar timp să ne rugăm la anumite ore, și trebuie acum să ne rugăm neîncetat?“

Da, fii atent! Tocmai pentru că nu ai timp să rezervi mai mult timp pentru rugăciune, trebuie să înveți să te rogi neîncetat. Împarte deci ceea ce trebuie să te rogi de-a lungul zilei și nopții, de-a lungul întregii vieți! Și atunci nu mai poți spune că n-ai timp să te rogi. Dar în orice caz, trebuie și să înveți să te rogi neîncetat. Și tocmai de aceea trebuie să exersezi tot timpul.

Ți se pare greu, nu-i așa? Însă îți este greu să vorbești cu soțul tău iubit, cu soția ta iubită sau cu copiii tăi iubiți? Sigur că nu. Natura părtășiei pe care o ai cu iubiții tăi nu constă tocmai în a vorbi cu ei și având o legătură strânsă cu ei? Și tot așa, din relația strânsă cu Dumnezeu, în Hristos, rezultă rugăciunea neîncetată către Dumnezeu. Va deveni pur și simplu o necesitate vitală să vorbești tot mereu cu Tatăl tău ceresc și cu Isus Hristos, Salvatorul și Domnul tău.

Însă poate zici: „Dar cum pot să fac aceasta, când am atâta treabă?“ Tocmai din cauza multei tale muncii obositoare ai nevoie să te rogi neîncetat! Domnul tău a zis: „*Căci fără Mine nu puteți face nimic!*“ (Io 15:5) Așadar, ești și așa obligat să vorbești cu Domnul tău ceresc despre orice lucru, mare sau mic; să-L rogi să-ți dea înțelepciune și putere pentru ceea ce faci, și să-I mulțumești pentru tot ajutorul pe care ți l-a dat.

Iar în plus, tu ești mereu în pericol să păcătuiești. N-ar trebui ca și în cazul acesta să-L rogi mereu să te ajute, să te conducă și să te păzească, să-I mulțumești într-o credință veghetoare, pentru puterea primită să învingi; și să-L rogi să-ți ierte greșelile făcute? Vezi

acum cât de important este să te rogi mereu și să nu încetezi? Oh, învață să înțelegi că de rugăciunea ta permanentă, conștientă, depinde victoria în lupta credinței și toată bucuria credinței tale!

Căci ce înseamnă că ai voie să vorbești mereu despre orice lucru cu Dumnezeu, Tatăl tău bun, și cu Isus, Salvatorul tău? Aceasta este viața fericită în supunerea permanentă a voii proprii și aprobarea lui Isus, ceea ce face așa de prețioasă și inalienabilă urmarea noastră, pe urma pașilor Păstorului Bun!

Dacă înțelegi lucrul acesta, atunci vei înțelege și că o relație cu Dumnezeu în rugăciune, o discuție cordială prestabilită, nu trebuie să aibă loc numai când ai timp, când alergi sau în timpul muncii, ci că viața ta de rugăciune are nevoie și de un timp liniștit prestabilit. Acesta trebuie să fie timpul rugăciunii de dimineață, prânz și seara.

Întreaga noastră muncă zilnică depinde de rugăciunea de dimineață. Trezirea noastră dimineața trebuie să fie o trezire spre Dumnezeu. Încă înainte de a deschide ochii și gura, trebuie ca gândurile și cuvintele noastre nerostite să aparțină lui Dumnezeu. Astfel, înainte de a ne scula și îmbrăca, putem să aducem o jertfă de laudă și de mulțumire Tatălui nostru ceresc și lui Isus, Capul nostru, la tronul lui Dumnezeu. Bineînțeles că pentru aceasta este nevoie să „urechem“ sufletul nostru leneș. Eu fac așa de când m-am pocăit, prin aceea că în fiecare dimineață încerc să-l trezesc cu psalmul 103.

Nu vrei să exersezi și tu acest lucru? Este un mijloc extraordinar împotriva oricărei descurajări / melancoliei și neștiințe; dar numai o repetare a psalmului nu ajută la nimic.

Apoi, după ce te-ai îmbrăcat, lasă-L pe Domnul să-ți vorbească prin Cuvântul Său cel puțin cinci minute. În acest timp poți să vorbești cu Dumnezeu prin propria ta rugăciune de dimineață. Fără să ții cont de gândurile și sentimentele tale, care te împiedică, aruncă-te înaintea Lui și prezintă-I iarăși, ca un sărac în duh, toată viața ta neajutorată, pentru ca în harul Său, El să corecteze și să păzească: duhul, sufletul și trupul tău. Roagă-te mai ales ca toată ziua, veghetor și rugându-te în victoria lui Isus de la cruce, să învingi și păcatele tale preferate. Și apoi, predă-te Lui încrezător, împreună cu restul grijilor, rugămintilor și mijlocirilor tale.

Această rugăciune de dimineață trebuie să o faci înainte de a vorbi cu cineva. Trebuie să te ferești permanent de pălăvrăgeală, dar și de lenevia sau graba să începi să muncești. Și așa vei afla că

„Păstrarea instrucțiunilor este calea care duce la viață“; (Prov 10:17) pentru că viața de rugăciune și de victorie a multor credincioși este pustiită deja în orele dimineții.

Cunosc pe mama unei familii mari, care se încuie în cămăruța ei și se roagă un sfert de oră, aducându-și în rugăciune înaintea Domnului întreaga familie. Într-o dimineață, băiatul cel mai mic a întrebat-o: „Mamă, ce tot faci acolo? Căci de fiecare dată când ieși, ești așa de frumoasă, ca Bunul Dumnezeu?“ Nu vrei să devii și tu așa de frumos în familia ta?

Rugăciunea de la amiază trebuie să fie o reculegere în mijlocul muncii zilei. Dacă nu se poate altfel, rugăciunea poate fi făcută împreună cu „cugetarea familială“ de la masa de prânz. Însă cugetarea familială de la amiază nu trebuie să înlocuiască rugăciunea ta separată. Ceea ce este important pentru tine și te îngrijorează nu trebuie să-I spui Domnului tău de-abia la cugetarea familială.

Același lucru este valabil și pentru *rugăciunea de seară*. Ea este rugăciunea retrospectivă, a reculegerii serioase. Acum trebuie să mulțumești pentru orice dar al harului primit în timpul zilei, și să faci curățirea omisă, pentru orice întinare a duhului și a cărnii. (2Cor 7:1) Obișnuiește-te să nu te culci cu vreun păcat nemărturisit și neiertat; căci aceasta face să crească vegherea în timpul zilei și te ajută la sfințirea ta zilnică, în frica de Dumnezeu.

Gândește-te că ziua care a trecut nu mai revine niciodată, dar că ea este scrisă pentru veșnicie, împreună cu gândurile, cuvintele și faptele tale; și că ea te-a apropiat de moarte sau de veșnicie.

Bucură-te și că fiecare zi este un nou pas, care te apropie de ziua mare a lui Hristos, și nu uita să mijlocești dimineața și seara: Vino curând, Doamne Isuse!

Și, ca și pentru ziua petrecută, predă-te Lui iarăși și pentru timpul nopții, împreună cu toate preocupările tale. Ultimul tău cuvânt înainte de culcare să fie un cuvânt al lui Dumnezeu; ultimul tău gând și suspin: Isuse! Iar când te trezești noaptea, amintirea Numei Său să fie ceva obișnuit.

Ferice de acela care are o astfel de viață de rugăciune! Astfel, Domnul Isus Hristos ia tot mai mult înfățișare în noi, și știm că suntem ocrotiți în El. Însă vai de aceia care dimineața sunt deja obosiți, seara prea obosiți, iar în timpul zilei pretind că nu au timp să se roage! Dacă viața lor de rugăciune este bolnavă, în același

timp este bolnavă cronic și viața lor de credință, de iubire și de speranță. Oh, dacă ei ar bate imediat la ușa cabinetului marelui nostru Medic!

Unde și cum trebuie să ne rugăm

După cum viața de rugăciune se naște mai întâi în cămăruța liniștită, prin Duhul lui Dumnezeu, în ascunsul inimii omului, ascuns de oameni, tot la locul nașterii ei poți să vorbești cel mai bine Tatălui. Cât de bine se potrivește cămăruța, cu inima omului și cu Dumnezeul nevăzut!

Și cât se odihnește și lucrează tot în ascuns secretul credinței!

Dumnezeu, care în principal lucrează de la interior spre exterior, vrea ca și copiii Săi să învețe să lucreze tot așa. După cum toate lucrările se dezvoltă în ascuns, cu atât mai mult lucrarea de rugăciune. De fapt, ea trebuie făcută în spatele ușilor închise.

Noe și familia sa au fost închiși în arcă; și astfel încuiați, au fost păziți, păstrați și folosiți pentru formarea noii omeniri.

Tot așa și lumea viitoare a lui Dumnezeu este pregătită în principal în spatele ușilor închise, ale locului de rugăciune.

Această ușă închisă formează și zidul despărțitor al oricărei religiozități omenești, o „religie de stradă“, și împărăția lui Hristos.

Este remarcabil că Domnul Isus compară rugăciunile de pe stradă ale fariseilor, ale comediei religioase, cu rugăciunea înaintea lui Dumnezeu, ascuns în cămăruță. (Mt 6:5-6)

Rugăciunile lor nu au avut nicio răsplată, pentru că ele nu se îndreptau spre Dumnezeu, ci urmăreau reacția, aprobarea mulțimii prezente.

Rugăciunea în cămăruță, care se adresează numai lui Dumnezeu, fără să mai fie auzită de cineva, este ascultată de El. Tatăl, care vede în ascuns, o va răsplăti.

Aceasta înseamnă că efectul unor astfel de rugăciuni se va regăsi în interiorul și exteriorul nostru, cât și în viața actuală și cea veșnică, dar și în viața aceluia pentru care ne rugăm!

Sunt însă oameni care sunt de părere că rugăciunea trebuie făcută numai în cămăruță. Însă Mântuitorul nu a avut această învățătură. El Însuși S-a rugat în mod public, atât în cercul ucenicilor, cât și înaintea mulțimilor care-L înconjurau. (Mt 11:25-26; Io 11:41-42)

Tot așa și apostolii, după formarea adunării primare, s-au rugat împreună cu adunarea; (Fap 2:42; 4:24-31) iar Iacov recomandă

prezbiterilor rugăciunea pentru cei bolnavi. (Iac 5:14)

Așadar, rugăciunea trebuie să fie făcută atât în adunare, cât și în familie. Însă nimeni nu va putea face o lucrare bună de rugăciune în adunare și familie, dacă nu o exersează pentru el în cămăruța lui.

Există mai multe cercuri ale lucrării de rugăciune.

Primul cerc este și rămâne cămăruța proprie.

Al doilea cerc este de regulă cel al familiei.

Roagă-te și lucrează în el toată ziua. Cum ești reprezentantul familiei, procedează ca împărat și preot în comportarea față de membrii familiei și mai ales la cugetarea familială. (1Pet 2:9; Ap 5:10)

Cât de mult este neglijată lucrarea de rugăciune în familie! Câte dojenile / certuri, în loc de rugăciuni! Cât egoism gălăgios, în loc de Duh de rugăciune sfințit, liniștit, scump! În familia în care nu există niciodată: pace, unitate, odihnă reconfortantă, dragoste saturantă, binecuvântare rodnică în studiul biblic, o pocăire într-o familie „creștină“, acolo lipsesc cei care se roagă în Duh, care să aducă cerul în cămin, deoarece ei îl poartă în inimă.

Oh, unde se întâmplă lucrul acesta, acela să fugă în cămăruța lui, și să se pocăiască în rugăciune!

Ca al treilea cerc al activității de rugăciune trebuie considerat cercul locului de muncă.

Câtă rugăciune este necesară, ca să practici o meserie până-n cel mai mic amănunt, conform Cuvântului lui Dumnezeu și gândului lui Hristos! Și cât de mult ar fi răsplătită această activitate a rugăciunii! Ea ar îndepărta în interior duhul de îngrijorare, și la exterior obstacolul, care nu de multe ori îl creează oamenii de afaceri „creștini“, nedemni de încredere sau chiar necinstiți!

Domnul să fie glorificat, căci eu cunosc mai mult decât un om de afaceri credincios, care pentru bunăstarea lui și a afacerii lui, a schimbat blestematul duh de afacere, cu duhul binecuvântat al rugăciunii; și care și-a extins locurile lui de muncă, construind și locuri de rugăciune!

Al patrulea cerc al activității de rugăciune este familia propriu-zisă a lui Dumnezeu, numită Adunare. (Mt 12:36-50) Misiunea ei de rugăciune este atât de atotcuprinzătoare, încât eu vreau să o amintesc în mod deosebit la sfârșit, tot așa și rugăciunea pentru bolnavi.

Mai este amintit și un *al cincilea cerc* al activității de rugăciune,

așa-numita lucrare a împărăției lui Dumnezeu în adunare, școală, misiune, evanghelizare și activitate socială.

Aici crește și este atât de necesară lucrarea de rugăciune care începe mereu cu Matei 9:38, și se încheie cu o misiune uriașă, aproape de nerealizat. Aici văd mâinile înălțate în rugăciune, din întreaga lume, ale tuturor celor care se roagă, luptându-se pentru ceea ce este sus, (Col 3:1-2; Mt 6:33; 28:19) pentru ca să fie răspândită pe pământ împărăția lui Dumnezeu. Aici cerul și pământul aud ecoul mișcător, produs de rugăciunea rugăciunilor, care ne-a învățat prima dată Domnul: „Vie împărăția Ta!“

Iar tu, copilul lui Dumnezeu, poți să te rogi și tu pentru aceasta!

Și mai există încă un *al șaselea cerc* al activității de rugăciune, rugăciunea pentru toți oamenii, pentru regi / împărați / conducători și autorități. (1Tim 2:1-2) Așa cum am amintit mai înainte, lucrarea de rugăciune este activitatea principală a credinciosului. Aceasta este o lucrare atât de strict necesară, mare și atotcuprinzătoare, încât orice întrerupere a ei este o pierdere; și orice refuz al ei este păcat! Domnul să fie glorificat, că noi nu trebuie să ne speriem de mărirea acestei lucrări, căci puterea harului este suficientă și pentru efectuarea ei!

Printr-o bună repartizare a muncii tale, poți să participi în toate cercurile ei: în cămăruță, în familie și în adunare. Numai, fă-o de acum încolo mai înțelegător, dar mai ales consecvent! Iar dacă te rogi mereu, știindu-te mereu în prezența lui Dumnezeu, și de aceea poate și trebuie să te rogi peste tot, nu mai contează locul unde te rogi. Te vei ruga unde ești sau unde mergi.

Referitor la „cum“, se poate spune că nu există o altă lucrare mai minunată, decât de a te ruga. O ființă ușuratică și superficială va împiedica atât rugăciunea, cât și ascultarea ei. Numai cine trăiește în prezența lui Dumnezeu, va putea să se roage în mod demn, mereu și peste tot.

Unii se roagă în mod demn în adunare, dar nu se roagă în cămăruță și în familie.

Poziția și comportarea noastră trebuie să corespundă mereu demnității rugăciunii. Dacă unești mâinile sau închizi ochii, dacă ești în picioare sau așezat, dacă stai pe ambii genunchi sau pe unul, comportarea exterioară demnă se realizează numai prin demnitatea lăuntrică în Duh.

Dacă umbli în Duhul, în mod demn de chemarea ta, a Evanghe-

liei, a Domnului și a lui Dumnezeu, (Gal 5:25; Ef 4:1; Fil 1:27; Col 1:10; 1Tes 2:12) atunci și rugăciunea ta permanentă va fi demnă, indiferent de poziția ta exterioară la rugăciune; însă tu vei căuta și vei folosi orice ocazie să exprimi la exterior demnitatea rugăciunii.

De aceea vei dori ca dimineața și seara să petreci singur în cămarașta ta un timp cu Domnul tău. Această comportare exprimă cel mai bine închinare noastră și sărăcia noastră neajutorată. (Mt 26:39; Ef 3:14)

Tocmai de aceea trebuie să protejăm de orice abuz această comportare și în rugăciune, și să o folosim în activitățile serioase și comune. Astăzi, unii sunt de părere că vor fi ascultați din cauza multelor lor cuvinte. (Mt 6:7-8)

În rugăciunea în public sau la orele de rugăciune, aceste rugăciuni nu fac decât să stingă Duhul, mai ales atunci când ele se dau de gol, că de fapt sunt rugăciuni fariseice.

Iar alții rămân muți la ora de rugăciune, și spun că ei nu se pot ruga deloc în public. Ei sunt dependenți de un duh egoist; căci timiditatea lor corespunde aproape mereu fricii deplorabile de oameni. Cât de repede li s-ar dezlega limba, dacă în credință vie, ar fi avut de-a face numai cu Domnul!

Tot așa, se aude mereu întrebarea: Trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu-Tatăl sau lui Isus? Bineînțeles că trebuie să ne rugăm Tatălui, dar în Numele lui Isus.

Oamenii religioși, care se roagă, dar care nu cunosc Biblia, vor de regulă să-L ocolească pe Isus, și să se adreseze în rugăciune direct Tatălui, care este așa de mare, încât să asculte și pe astfel de neștiutori; însă El vrea ca ei să-L recunoască pe Isus ca singurul Mijlocitor și singura Cale spre Dumnezeu.

Fiii luminii nu trebuie să îndrăznească să aducă altfel Tatălui închinare, mulțumiri și cereri, decât în Numele lui Isus. Împlinirea poruncii clare a Domnului (Io 14:13,26; 16:23,24,26) aparține demnității și dedicării rugăciunii credinței. În plus, chemarea Numelui lui Isus aparține conținutului de aur al rugăciunilor noastre permanente.

Căci, deși în Noul Testament nu sunt amintite decât două rugăciuni adresate direct lui Isus cel glorificat, (Fap 7:58-59; Ap 22:19, 20) Domnul le-a spus însă ucenicilor să facă totul în Numele Lui; iar apostolii au recomandat credincioșilor să facă totul într-un singur Nume, în care este mântuire, salvare, fericire și ascultare a ru-

găciunii. (Fap 4:12; Rom 10:13; Col 3:17) „*Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus, și mulțumiți prin El lui Dumnezeu-Tatăl*“.

Cât de puțin se întâmplă aceasta astăzi! Cât de puține buze laudă astăzi în fiecare zi mântuirea care se află în Numele minunat al lui Isus! Nu ca o formulă magică, ci ca o exprimare clară a adevărului că nu mai trăim noi, ci că El trăiește în noi; iar noi, într-adevăr, nu mai putem face nimic fără El!

Este clar că numai cine trăiește în Numele lui Isus, trăiește rugându-se mereu lui Dumnezeu, și știe ce înseamnă „Ava“, tradus „Tată!“! Ce altceva să fie părtașia aceluia cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos, (1Io 1:3) decât părtașia rugăciunii? Cum se poate „a fi una“, unii cu alții, decât în Numele lui Isus, unitatea rugăciunii, care cuprinde și salvează întreaga lume?

Oh, Doamne Isuse, după cum Tu ne-ai făcut cunoscut Numele Tatălui Tău, lucrează ca Numele Tău binefăcător să fie făcut cunoscut, și prin viața noastră de rugăciune permanentă, unei lumi anonime nefericite! Și ne iartă gândirea, vorbirea și faptele noastre nemântuite, avute sau făcute în numele nostru! Fă ca viața noastră de rugăciune să devină gloriificarea Numelui Tău sfânt!

Care este deci *conținutul practic al rugăciunii permanente în Numele lui Isus?*

Mai întâi închinarea permanentă înaintea Tatălui și a Fiului, în Duh și în Adevăr. În anumite timpuri, această închinare se va realiza numai pe genunchi, însă în orice timp din zi și noapte, în interiorul ființei noastre, într-o conștientă și permanentă realizare a „stării de unire“ cu Tatăl și cu Fiul în Duhul. Cine se atașează de Domnul, este un singur Duh cu El. (1Cor 6:17)

Această atașare interioară trează și activă, cu fluviul ei subteran al vorbirii gândurilor, care izbucnește în curând ca suspinul Duhului sau un cuvânt de laudă și care însoțește întreaga noastră activitate zilnică exterioară, această aprobare ascunsă interioară a oricărei afirmații a lui Dumnezeu, în noi și în jurul nostru, aceasta este adevărata, fericita și rodnică închinare lui Dumnezeu, prin Hristos, în Duhul Sfânt.

Ea face chiar din gândirea noastră o rugăciune. Numai din ea rezultă, în al *doilea rând*, mulțumirea permanentă în Numele lui Isus.

Ea este exprimarea evlaviei noastre complet suficiente și copleșitoare. Este compensarea pașnică, finalul bucuros al tuturor fluc-

tuțiilor vieții noastre emoționale. Să putem să mulțumim mereu și pentru tot; ce fericit acord cu activitatea părintească binecuvântată a lui Dumnezeu, în Hristos, prin Duhul!

Într-adevăr, curățirea eliberatoare a vocii noastre se va desăvârși în măsura în care noi vom învăța să mulțumim înțelegători în rugăciune, pentru orice lucru din viața noastră! Nimic nu distruge mai repede și mai definitiv orice plângere sumbră și orice viclenie a Satanei, care se strecoară, ca mulțumirea și lauda noastră aduse mereu lui Dumnezeu. Umblarea noastră zi și noapte să fie o singură aprobare a bunătații lui Dumnezeu, într-o rugăciune de mulțumire, privind la El. (1Tes 5:18) Nu mai rămâne decât o plângere: deplângerea lipsei de mulțumire.

Numai din mulțumirile permanente învățăm să ne rugăm mereu în Numele lui Isus. „*Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri*“. (Fil 4:6)

Cine nu mulțumește pentru ceea ce a primit, nu poate să primească ce-i lipsește. Prin gura Domnului Isus, Dumnezeu ne cere să-L rugăm. (Mt 7:7) Nu este El demn de închinare? Ni se cere să-I spunem ce vrem. Trebuie numai să-I spunem ce ne lipsește. Noi, cei care mulțumim, *avem*; iar ca cei care ne rugăm, *trebuie să avem* totul din plin. (Mt 13:12)

Nu trebuie să ne lipsească nimic și nu trebuie să ne îngrijorăm de nimic, în mod disperat. Dar prin aceea că ni se cere să ne exprimăm voia noastră și, drept consecință, începem să cerem, rugămintea noastră trebuie să arate ce căutăm noi și în ce măsură, în cunoașterea lui Dumnezeu, voia noastră coincide cu voia lui Dumnezeu.

Prin cererea noastră trebuie curățită voia noastră, și înălțată încrederea credinței noastre. În ambele se dovedește atât libertatea, cât și ascultarea noastră, ca copii ai lui Dumnezeu.

Dacă ambele corespund, adică voia noastră este curățită și aparține lui Dumnezeu, atunci avem voie să cerem orice vrem; și ni se va da în Numele lui Isus. „*Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da*“. (Io 15:7)

Cu câtă încredere avem noi voie să cerem! N-ar trebui ca întreaga noastră viață de credință să fie un singur act bucuros de cerere? Nu trebuie să trăim din Hristos, prin care ni s-a dăruit totul, cerându-I mereu? (Evr 7:25)

De ce ne îngrijorăm și ne plângem așa de mult, și cerem așa de puțin? Deoarece aprobarea eului nostru este încă mai mare decât aprobarea lui Isus. Plângerile și grijile nu sunt expresia unei vieți predate de credință. Ferice de întreaga dependență a celor care, săraci în duh, stau permanent prin credință lângă tronul lui Dumnezeu! Ei vor trăi din bogăția lui Hristos.

Iar din cererea în Numele lui Isus rezultă mijlocirea permanentă în Numele lui Isus. Ea este expresia preoției noastre împărătești. Cât crește împreună cu ea importanța vieții noastre de credință! Altfel nimeni nu poate să-l salveze pe fratele său; însă ca salvați, putem să mijlocim pentru frații și surorile noastre, și pentru toți oamenii. În Numele Mijlocitorului, eu am voie să intermediez între Dumnezeu și un suflet. Ce relație absolut incomparabilă cu cel mai înalt tron! Unii își imaginează tronul așa de departe, încât sunt de părere că intervenția lor nu ajunge la el. Însă Dumnezeu este așa de aproape, că din păcate, numai noi suntem departe de Acela care nu este departe de niciunul dintre noi. (Fap 17:27)

Dacă sângele lui Hristos ne-a adus așa aproape, încât Dumnezeu a putut să locuiască în copiii Săi, ce cale scurtă avem noi, prin intervenția noastră timidă, să putem merge mereu în prezența Sa!

Ascultă! Dumnezeu Însuși este Acela care vrea să-ți pună pe inimă numele acelora pentru care trebuie să intervii!

De câte ori pe zi îmi transmite El numele lor! Oh, dacă am fi mereu treji / veghetori pentru acest serviciu de intervenție!

Veghetor la serviciu, veghetor în odihnă, veghetor pe stradă și veghetor noaptea în pat. Veghetori pentru prietenii noștri și veghetori pentru dușmanii noștri. Veghetori pentru cei ce ne binecuvântează și veghetori pentru cei care ne blestemă sau ne jignesc sau chiar ne persecută. Pentru ca noi să fim cu adevărat copiii desăvârșiți ai Tatălui nostru ceresc. (Mt 5:44-48) Cel bogat în duh preferă să se plângă, decât să ceară; preferă să judece, decât să intervină. Însă nimic nu face să ne asemănăm mai mult cu Marele nostru Preot, de la tronul de har, ca slujirea noastră permanentă de intervenire de pe pământ.

O ramură deosebită a intervenției este *rugăciunea pentru bolnavi, în Numele lui Isus*. Domeniul separat și rugăciunea prezbiterilor, (Iac 5:14-15) care are o promisiune cu totul deosebită. Mulți sunt de părere că pentru adevărata practicare a rugăciunii pentru bolnavi este necesar de fapt darul special de vindecare a bolnavilor.

(Mt 10:8; Fap 3:6; 19:12; 1Cor 12:9) Eu sunt însă sigur că acest dar va urma automat credința mărită în vindecarea bolnavilor.

Cei cu o credință mică pe de o parte, și uneltirile nespirtuale motrice de cealaltă parte, aproape că au adus o reputație proastă rugăciunii credinței, necesară pentru bolnavi.

Trebuie să folosim rugăciunea credinței în mod mai serios și încrezător și pentru propriile noastre îmbolnăviri. Cu cât am fost mai încrezător în credință, cu atât am avut parte de ascultări mai minunate ale rugăciunii.

O altă rugăciune deosebită este rugăciunea în Numele lui Isus, împotriva dușmanului, în „ziua rea“. Ia toată armura lui Dumnezeu, și îmbracă-te cu ea, (Ef 6:11-17) ca să poți rezista împotriva uneltirilor viclene ale Diavolului și a duhurilor rele din locurile cerești! Dacă uiți rugăciunea, te asemeni cu un soldat armat până-n dinți, care este însă întins, și doarme într-un colț.

În lupta împotriva domniilor supranaturale, a tiranilor și a stăpânitorilor lumii întunericului, rugăciunea noastră trebuie să fie continuă, în anumite împrejurări rugăciune „fără somn“. (Mc 13:33; Lc 21:36; Ef 6:18; Evr 13:17; 2Cor 6:5; 11:27) Este necesară o luptă perseverentă în rugăciune, în puterea tăriei Domnului, până când dușmanul fuge, (Iac 4:7) se rezolvă totul și se păstrează terenul.

Cel care nu este conștient că prin el însuși este prea slab, și că numai puterea și tăria Domnului îl face capabil pentru aceasta, nu poate să lupte și să persevereze în rugăciune, fără să adoarmă. Căci îmbrăcarea armurii lui Dumnezeu (Ef 6) nu este altceva, decât îmbrăcarea cu Hristos; (Rom 13:14) iar rugăciunea puternică nu este altceva, decât victorioasa Sa lucrare prin noi.

Dar și în cazurile ușoare și obișnuite, rugăciunea credinței este arma sigură împotriva oricărui fel de ispită. Ea este expresia celei mai mari neputințe a noastră și în noi înșine, și în același timp, expresia atotputerniciei noastre în Hristos, aproape nelimitată. Este strigătul necazului și al fugii noastre, care devine un strigăt de victorie. Înarmați cu Hristos și Cuvântul Său, pe scutul și sabia noastră este ștanțat: „*Este scris!*“ Iar buzele noastre pronunță: „*În Numele lui Isus, pleacă, Satano!*“ (Mt 4:10) Și orice fantasmagorie te-ar momi, să iei cuțitul și să-ți scoți ochiul sau să-ți tai mâna sau piciorul, (Mt 5:29-30) rămâne rugăciunea inspirată și ascuțită de Duhul.

Arma pe care o îndrepti spre tine însuți, folosește-o însă ca mij-

loc vindecător pentru ceilalți; aceasta înseamnă: Roagă-te imediat pentru aceia prin care ești ispitit! Indiferent ce fel de ispită ar fi ea!

În final, vreau să mă refer la *rugăciunea adunării creștine*. Ea este nervul trupului lui Hristos!

Am spus deja la început că lucrarea de rugăciune este expresia vieții credincioșilor. Ea constă din servicii separate, care niciunul nu contează așa de mult, ca al tău. Tu ai misiunea să te rogi împreună și pentru adunare. „Puterea Duhului“ – prin care Pavel (Rom 15:13) îi îndeamnă pe frați să-l ajute, rugându-se pentru el și lucrarea lui – să lupte, să te pătrundă vital și pe tine, să devii un concludător puternic al ei.

Orice rob și roabă a lui Hristos și orice serviciu pe care ți-l inspiră Duhul are nevoie de rugăciunile tale combatante. Orice evanghelizare sau vestire a Cuvântului celor din cercurile tale depind și de intervenția ta. Tot așa, activitatea misionară îndepărtată, trăiește încă prin pulsul regulat al vieții tale de rugăciune. Chiar dacă în slujirea lui Hristos nu ești capabil de o altă lucrare, trebuie să devii capabil pentru lucrarea de rugăciune, care este în același timp cea mai mică, dar și cea mai mare dintre ele. „Pentru toți sfinții“, înseamnă să te rogi și să intervii permanent și „fără să dormi“. (Ef 6: 18) Este circuitul neîntrerupt al rugăciunilor unora pentru alții, în toate mădularele trupului lui Hristos.

Iar stând în acest circuit, devii și tu unul care se roagă împreună pentru păzirea tuturor sfinților, în orice necaz, suferință și persecuție prin care este desăvârșit trupul lui Hristos.

În același timp, vei deveni și tu unul care te vei ruga, pentru ca în ziua când Se va arăta Isus Hristos, toți credincioșii să fie găsiți demni de a sta în fața Fiului omului. (Lc 21:36) Iar când va veni această zi, ea va dezvălui roada tuturor rugăciunilor tale și ale tuturor credincioșilor.

Când cei 24 de bătrâni vor îngenunchea la tronul lui Dumnezeu, în fața Mielului, fiecare va avea o harfă (grec.: kithara) și vase pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților. (Ap 5:8)

Este închinarea adusă lui Dumnezeu de sufletele predate, mântuite; atât de pe pământ, cât și din cer. Și ea se ridică spre Dumnezeu amestecată cu fumul serviciului de tămâiere ceresc, de pe altarul de aur din fața tronului, din mâna îngerului, adică rugăciunile tuturor sfinților. (Ap 8:3-5) Acesta este momentul cel mare al însumării ascultării tuturor rugăciunilor care au fost făcute pe

pământ, spre desăvârșirea binecuvântărilor și judecăților lui Dumnezeu asupra oricărei creaturi.

Iubit copil al lui Dumnezeu, așa se împlinește veșnic și contribuția ta în rugăciune, la conducerea lumii de către Dumnezeu.

În așteptarea acestui eveniment divin, ne ridicăm capetele, (Lc 21:28) și ne rugăm: *Vino, Doamne Isuse! Da, vino curând!*

În toate lucrurile, slujitorii lui Dumnezeu

*Noi nu dăm nimănui niciun prilej de poticnire,
pentru ca să nu fie defăimată slujirea.
Ci, în toate ne recomandăm ca slujitori demni ai lui Dumnezeu,
în multă răbdare, în necazuri, în lipsuri, în temeri, în lovituri,
în închisori, în tulburări, în trudiri, în vegheri, în posturi,
în curăție, în cunoștință, în îndelungă răbdare, în bunătate,
în Duhul Sfânt, în dragoste neprefăcută, în vorbirea adevărului,
în puterea lui Dumnezeu, prin armele dreptății, ofensive și
defensive, la dreapta și la stânga; în onoare și în dezonoare,
în vorbire de rău și în vorbire de bine;
ca înșelători, deși spunem adevărul;
ca necunoscuți, și totuși renumiți;
ca muribunzi, și iată că trăim;
ca pedepsiți, dar nu omorâți;
ca întristați, și întotdeauna veseli;
ca săraci, și totuși îmbogățind pe mulți;
ca neavând nimic, și totuși stăpânind toate.*
2 Corinteni 6:3-10

Pe pământ există două feluri de slujiri: propria slujire și slujirea lui Dumnezeu. Slujirea proprie corespunde aprobării de sine și trăirii pentru sine; slujirea lui Dumnezeu corespunde aprobării lui Isus și o viață pentru Dumnezeu.

Slujirea proprie corespunde căutării onoarei și averii proprii; slujirea lui Dumnezeu corespunde predării vieții lui Dumnezeu.

Slujirea proprie începe cu maturizarea exprimărilor vieții noastre naturale, începând de la naștere; adevărata slujire a lui Dumnezeu începe cu viața nouă din Dumnezeu, prin pocăință, credință și nașterea din nou.

Slujirea proprie face eul, direct sau indirect, punctul de plecare, central și final; adevărata slujire a lui Dumnezeu privește numai la El. Slujirea proprie este întotdeauna idolatrie; slujirea lui Dumnezeu este sfârșitul idolatriei.

Orice credință care nu renunță la slujirea proprie și nu acceptă adevărata slujire a lui Dumnezeu este înșelare proprie, care produce poticnire și calomniază slujirea lui Dumnezeu.

Există două feluri de poticniri: una inevitabilă și alta evitabilă.

Cea inevitabilă este poticnirea de Hristos, oferită de El, prin aceea că El a slujit numai lui Dumnezeu, într-o lume care își slujea ei însăși; această poticnire inevitabilă trebuie să existe și la urmașii lui Hristos. Răspândirea ei este o necesitate; să suferi pentru aceasta este fericirea care nu există în cer, ci numai pe pământ, căci în cer nu există ură și rușine din cauza lui Hristos. Vai de credinciosul a cărui urmare a lui Hristos este așa de palidă, încât nimeni nu se poticnește de el; el nu va experimenta nimic din fericirea promisă pe pământ! (Lc 6:22,26)

Iar acum despre poticnirea evitabilă. Este nefericita poticnire a ipocriziei, anume, a sluji aparent lui Dumnezeu, în realitate însă a trăi numai pentru sine. Ea este pretutindeni, acolo unde există anumite forme de evlavie, anume, unde se slujește lui Dumnezeu la exterior, dar se dezmințe puterea evlaviei. (2Tim 3:5)

Vorbim despre Dumnezeu foarte interesați, dar în realitate nu ne interesează decât idolul onoarei și al averii noastre.

Vorbim despre Isus, ca și cum El ar fi totul pentru noi; și în realitate nu ne interesează nimic, în afară de noi înșine.

Vorbim despre binecuvântare și pocăință, și de puterea bucuriei ca copii ai lui Dumnezeu; și când colo suntem surprinși în poftele, pasiunile, toanele obișnuite și în exprimările obișnuite ale propriei vieți egoiste.

Aceasta este cea mai rea poticnire, când oamenii vorbesc tot felul de lucruri rele despre noi, și prin ce spun ei nu mint. (Mt 5:11)

Acesta este cel mai mare întuneric, când noi, care trebuie să fim lumina lumii, am devenit întuneric. (Mt 6:23) Iar aceasta este cea mai putredă putreziciune, când sarea și-a pierdut puterea de a săra și este călcată în picioare de oameni. (Mt 5:13)

Cunosc locuri unde nicio evanghelizare nu mai produce treziri, pentru că acolo domnește poticnirea evitabilă. Slujirea Domnului este vorbită de rău prin invidia și cearta dintre credincioși sau prin mândrie, o natură dură, zgârcenie sau chiar prin viața imorală a unor membri sau a familii întregi.

S-a vorbit și predicat despre Isus și necesitatea pocăinței; dar de fapt, s-a trăit numai în mod egoist.

Se considerau singurii purtători ai adevăratului serviciu divin, și s-au poticnit în slujirea eului.

Îl aprobau pe Isus în adunări, și-L dezmințeau în familie și-n via-

ța lor profesională. *Câte mii de oameni din țară nu mai pot să se pocăiască, poticnindu-se de calomniile frapante ale slujirii lui Dumnezeu și Hristos, prin „pocăiții“ care-și slujesc numai lor înșiși! Ce răsplată vor primi ei în fața tronului de judecată al lui Hristos!*

Ce rușinos pentru aceia, și pe de altă parte, cât de încurajator pentru urmașii sinceri ai lui Isus; așa cum spune textul amintit la început. Pavel poate să mărturisească: „Noi nu dăm nimănui niciun prilej de poticnire ...“ Bărbatul care a cauzat acest inevitabil prilej de poticnire lui Hristos, scrupulos, fără frică și din plin, încât contemporanii lui l-au considerat o ciumă și un revoluționar printre toți iudeii de pe pământ, (Fap 24:5) este considerat el însuși un prilej de poticnire! El nu a făcut vreodată vreo altă supărare, decât că i-a chemat pe iudei la Hristos. Cât de scrupulos a dat el un prilej de poticnire, și cât de blând s-a ferit el de celălalt. Chiar dacă toți îl considerau monstrul lumii întregi și un rebut, (1Cor 4:13) prin el nu a fost niciodată calomniată slujirea unui apostol al lui Hristos. El însă nu vorbește numai despre el singur, ci spune „noi“ și „nostru“. Desigur, el se referă astfel la apostoli și la mulți credincioși, care n-au fost prilej de poticnire pentru lume sau adunare.

„Ci în toate lucrurile ne recomandăm ca slujitori ai lui Dumnezeu ...“ (2Cor 6:4) Nu există o concluzie mai înaltă a lepădării de sine și a aprobării lui Isus! Nici o slujire de sine! Nici o considerare a vreunui interes personal, în vreun mod încăpățânat!

Ei există numai pentru Dumnezeu, în Hristos; pentru ca slujindu-I, să facă ce vrea El! Și anume, în toate lucrurile! Nu numai în lucrurile pronunțat evlavioase, ci și în cele obișnuite! Să nu se refere la el și să nu se caute pe el niciodată și în nimic, ci mereu și în totul pe Dumnezeu, în Hristos! Să fie găsit mereu ca slujitor, și nu ca domn! Întotdeauna dependent, niciodată independent! Nicio pauză în slujire! Nicio recădere epuizată în viața egomană, nici în gânduri, nici în cuvinte și nici în fapte!

Ce trăire a Cuvântului: „... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine!“ (Gal 2:20) Și ce antagonism față de ceilalți: „... toți umblă după interesele lor, și nu după ale lui Isus Hristos“. (Fil 2:21)

Ce înțelegere nebiblică a slujirii lui Dumnezeu s-a încetățenit la noi! La biserică, la adunare, la anumite ore, duminica sau și în cursul săptămânii, să se asculte sau să se cânte împreună câteva cântări, să se audă câteva rugăciuni, și să se mai suporte o predică, aceasta este singura „slujire a lui Dumnezeu“ – nu numai pentru lumea reli-

gioasă, ci și pentru mulți credincioși!

Când vor să-și dovedească creștinismul lor, ei invocă frecventarea acestor „servicii divine“. Aceste „servicii divine“ sunt frumoase și necesare, și frumoase și necesare frecventările lor. Dar dacă-i numai atât ...! Mai întâi, la astfel de „servicii divine“ ne slujește mai mult Dumnezeu nouă, decât Îi slujim noi Lui. El ne slujește mai ales prin predicarea și explicarea Cuvântului Său, prin slujitorii Săi, care au într-adevăr în orice oră serviciul lor divin, după darul primit.

Slujirea lui Dumnezeu propriu-zisă, de durată și decisivă, începe însă numai după ce Dumnezeu ne-a slujit nouă.

El ne-a slujit cu Cuvântul Său în predică, pentru ca noi, acasă și pretutindeni, să-I slujim tot mai bine și permanent în toate orele vieții noastre. Pentru mulți este străină această înțelegere biblică, să slujești lui Dumnezeu permanent, în mod serios, în orice oră din viață; tot așa de străină ca și dezmințirea proprie și aprobarea lui Isus, în fața crucii de la Golgota.

Stăpâniți încă de eul lor, ei stau la „serviciul divin“ și, bineînțeles că, în viața zilnică își slujesc mai departe eului. Pe „Bunul Dumnezeu“ Îl au în mod principal numai ca pe un reprezentant la care nu pot renunța, un reprezentant al intereselor afacerilor eului, care se învârtesc aproape numai în jurul onoarei, averii și plăcerii lor.

Ce contradicție față de cuvântul minunat al apostolului: *în toate lucrurile, slujitorii lui Dumnezeu!* Acestei contradicții îi corespunde și prilejul de poticnire, care apare într-o urmare serioasă a lui Isus, și pe care-l creează în lume și în adunare prin slujirea eului propriu.

Pavel arată însă o altă cale. În versetele următoare el trasează o linie, care conduce punct cu punct direct în jos, în cea mai adâncă lepădare și golire de sine. Numai pe această linie poate un copil al lui Dumnezeu să se dovedească, în toate lucrurile, un slujitor al lui Dumnezeu. Este calea pe care se pierde orgoliul și se câștigă gloria lui Hristos.

... în multă răbdare ...

Aceasta este parola decisivă pentru un serviciu divin permanent și multilateral. Orice slujire egoistă a eului se caracterizează prin nerăbdare. Trăirea vieții proprii produce teama că mereu și pretutindeni el ajunge prea târziu sau nu reușește, de aceea el „fierbe“, într-o grabă interioară și exterioară. În slujirea eului există atâta putere proprie, atâta nerăbdare tremurândă, atâta nedreptate crasă în practi-

careia scrupuloasă a slujirii eului!

Însă exersarea pentru slujirea permanentă a lui Dumnezeu începe cu învățarea și dovedirea mării, nesfârșitei bunătăți a lui Dumnezeu, prezentată în răbdarea lui Dumnezeu și a lui Hristos, spre care sunt îndreptate inimile noastre; (2Tes 3:5) pentru ca și noi să devenim părtași ai acestei răbdări. (Ap 1:9) Prin efectul produs de Duhul Sfânt, sufletul nostru este educat în ritmul divin al răbdării lui Dumnezeu și a lui Hristos; iar viața noastră capătă o umblare cerească. Așa învățăm noi, ca copiii ai lui Dumnezeu, să avem răbdare cu Dumnezeu, răbdare cu oamenii și răbdare cu noi înșine. Această „răbdare mare“ se dovedește

... în necazuri, în lipsuri, în temeri ...

Necazurile sunt verificările slujirii noastre lui Dumnezeu. În ele se descoperă cui slujim: nouă sau lui Dumnezeu. Dacă ne referim la noi, trăim în slujirea încăpățanată, dar evlavioasă a eului. Și astfel, după un timp scurt sau lung ne vom pierde răbdarea întreită: cu Dumnezeu, cu oamenii și cu noi înșine; ceea ce va produce prilejuri de poticnire. Vom fi nemulțumiți cu Dumnezeu, vom fi duri față de oameni și, în final, ne vom blestema ziua nașterii.

Atât timp cât totul se întâmpla cum vream noi, eram blânzi ca mieii; însă în necaz, încăpățanarea rănită se revoltă în vechea ei nelegiuire și descoperă prin aceasta restul rămas al egocentrismului nostru. Iar dacă necazurile se înmulțesc și se ajunge la lipsuri, în loc să învățăm să ne rugăm, nu mai recunoaștem nicio poruncă din partea lui Dumnezeu; iar voia proprie febrilă ne împinge spre ajutorul propriu nerăbdător. Iar dacă lipsurile ajung temeri derutante, atunci de multe ori disperarea acuzatoare reziliază și ultimul serviciu divin în care ne-am angajat; iar ruinele credinței se scufundă în marea încăpățănării și descurajării.

Este însă cu totul altfel dacă noi, în necazuri, lipsuri și temeri, ne dovedim slujitori răbdători ai lui Dumnezeu!

Deși sufletul este într-un loc încețoșat, ca în spatele unei ferestre aburite, prin care nu se poate vedea nimic, lipsurile îl sperie și temerile îl scutură; duhul rămâne însă în slujirea Domnului său.

Ba el se laudă chiar și în necaz, pentru că el știe că necazul aduce răbdare; răbdarea aduce victorie în încercare; victoria aceasta aduce speranță; speranța însă nu dezamăgește, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre, și de ea nu ne poate

despărți nimic. (Rom 5:3-5; 8:35-39)

Dacă Dumnezeu ne slujește în necaz cu ce are El mai bun, să ne despărțim noi de slujirea Lui? Nu, ci trebuie să moară și mai mult voia proprie rebelă, și, „bucuroși în speranță, răbdători în necaz și stăruitori în rugăciune“, (Rom 12:12) vrem să ne dovedim slujitori ai lui Dumnezeu, în necazuri, în lipsuri și în temeri.

... în lovituri ...

Temerile nu au fost nefundamentate. Se ajunge la lovituri! Oh, da, Dumnezeu nu-i cruță deloc pe slujitorii Săi! Răzbunarea unei femei întrerupe slujirea lui Ioan Botezătorul; (Mt 14:3-12) propriul Fiu nu este cruțat, ci dat jertfă pentru toți; (Rom 8:32) căci Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință ...; (Isa 53:10) Ștefan este lapidat (omorât cu pietre) și Iacov este omorât cu sabia; (Fap 7: 58; 12:2) și cât a trebuit să sufere Pavel!

Cât de egoistă este ocazional concepția noastră despre harul păzitor al lui Dumnezeu!

Ca și cum Dumnezeu ar trebui să-i împacheteze pe iubii Lui în vată și hârtie satinată! Cu totul altfel și sincer i-a instruit Isus pe ucenicii Săi, referitor la lipsuri și la moarte! (Mt 10)

A fost bătut vreunul dintre noi în slujirea lui Dumnezeu? Aproape că nu. Însă Pavel a fost bătut. Și cât! A suferit loviturile cu multă răbdare! De unde știu eu lucrul acesta? Fiți atenți! El a primit loviturile sale cu atâta răbdare. El scrie că a primit din partea iudeilor de cinci ori patruzeci de lovituri fără una. (2Cor 11:24) Și, ca să nu mă umflu de mândrie, din cauza strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost pus un ghimpe în carne, un sol al Satanei, ca să mă pălmuiască și să mă împiedice să mă îngâmf.

Însă nici ghimpele și nici loviturile iudeilor nu i-au putut distruge slujirea lui. Dimpotrivă, cu toate loviturile primite, el a slujit și mai zelos Domnului său, cu harul care-i era mai mult decât suficient pentru slujirea lui. Aceasta înseamnă să te dovedești slujitor al lui Dumnezeu, cu răbdare mare, în lovituri!

Iar noi? Există alte lovituri care ne lovesc. Noi le numim „loviturile sorții“. Se aude câteodată: „A fost o lovitură pentru mine, când mi-a murit soțul!“ „Iar apoi a venit a doua lovitură: Am pierdut tot ce aveam!“ Da, și acestea sunt lovituri. Dar și ele contribuie ca noi să învățăm să-I slujim lui Dumnezeu mai bine și mai răbdători. Ele trebuie să ne ajute să distrugem restul încăpățânării noastre, și să ne

împingă pe noi, cu inimile zdrobite definitiv, spre Dumnezeu.

... în închisori ...

Iar textul continuă cu închisori. A fost, este vreunul dintre noi în închisoare, din cauza slujirii lui Dumnezeu? Cred că nimeni sau foarte puțini. Însă Pavel a trebuit să experimenteze ceea ce a scris. Mai ales în Filipi. Acolo Dumnezeu i-a deschis Lidiei inima, pentru ca ea, după ce a crezut, să-și deschidă casa slujitorului lui Hristos.

După aceea Pavel și Sila au fost aruncați în închisoare, pentru că izgoniseră dintr-o roabă un duh rău, de ghicire; însă Dumnezeu a deschis ușile închisorii printr-un cutremur, pentru ca prin slujirea lor să poată fi deschisă și inima gardianului-șef.

Ce serviciu minunat a fost acesta, care oscilează între putere și neputință! Însă el nu ar fi fost niciodată spre gloria lui Dumnezeu, dacă în închisoare Pavel și Sila nu s-ar fi dovedit slujitori răbdători ai lui Dumnezeu. În celula de maximă siguranță, legați, și cu picioarele în butuci, la miezul nopții ei se rugau și-L laudau pe Dumnezeu; până când Domnul pământului a clătinat fundamentul închisorii și a clătinat profund și inima gardianului-șef. (Fap 16:16-40) Ce serviciu divin binecuvântat, care a pătruns până în închisoarea bine păzită!

Și ce serviciu plin de har mai târziu, în închisoarea din Roma, unde Pavel, legat în lanțuri, a dictat scrisoarea către filipeni, scrisoarea bucuriei, de care noi ne bucurăm și astăzi!

Da, așa este. Pavel a fost în închisoare din cauza slujirii lui Hristos. Însă Pavel era în închisoare și în libertatea lui Hristos, în care știa că se află. (Gal 5:1)

În această libertate, el a fost liber pentru slujire și între zidurile închisorii. El a suferit, legat ca un răufăcător; însă Cuvântul lui Dumnezeu nu era legat. (2Tim 2:9) Și chiar dacă i-ar fi fost interzisă orice slujire în vorbire sau în formă scrisă, așa cum s-a întâmplat mai târziu, el i-ar fi slujit mai departe lui Dumnezeu în lăuntru lui. Căci el știa că este în Hristos, și Hristos în el.

Lărgimea acestei împărății a libertății interioare și a gloriei nu poate fi restrânsă de niciun zid de închisoare. Niciun lacheu brutal nu putea să interzică slujirea în această împărăție. Pavel vedea prin ziduri. Ochii credinței lui vedeau invizibilul. Pavel nu era robit prin orele de închisoare, el trăia în Cel veșnic; căci lucrurile nevăzute sunt veșnice. (2Cor 4:18)

Mulți credincioși se plâng de strâmtorarea insuportabilă a împre-

jurărilor lor, în care li se pare că sunt în închisoare. Și spun: Dacă eu aș fi în alte împrejurări, cum aș sluji eu Domnului!

Este adevărat că există strâmtorări apăsătoare pentru o inimă credincioasă; însă nu există niciun loc și nicio putere care ar putea să ne împiedice să slujim lui Dumnezeu. Strâmtorarea de care ne plângem este în primul și în ultimul rând în noi înșine. Este necredința noastră! Este trăirea vieții noastre, săracă și limitată! Este duhul nostru egoist îngust.

Cine rămâne sclavul eului său, este și sclavul împrejurărilor.

Nu contează prea mult unde ne aflăm, ci mult mai mult cum suntem. Dacă ochiul credinței noastre ar avea destulă lumină și putere, într-adevăr, el ar străbate orice, și n-ar vedea decât pe Dumnezeul atotputernic, căruia Îi slujim; pe Unul care merge cu noi în orice cuptor de foc. (Dan 3:25) Dacă ascultarea credinței noastre ar avea destulă libertate și bogăție, într-adevăr am rămâne preoți și regi, în orice situație dezonorabilă din viață!

Nimeni din lume nu este mai vinovat decât mine, dacă eu nu-I mai slujesc lui Dumnezeu! Este dezonoarea și rușinea mea, dacă vreau să-i numesc pe alții pustiitorii locului meu preasfânt. După cum tot așa de sigur este faptul că nimeni nu poate să mă despărță de dragostea lui Dumnezeu, decât numai lipsa dragostei mele față de cea mai înaltă dragoste, și care este învinsă de această dragoste înaltă. Tot așa nimeni nu mă poate despărți de slujirea care mă leagă de Dumnezeul și Domnul meu, ci numai rebelul din mine, căruia Dumnezeu îi slujește însă mai departe. De aceea, să dispară odată acest ton jalnic, puțin credincios; ca și cum ar exista vreo strâmtorare a vreunei „închisori“ în care să nu ne dovedim slujitori răbdători ai lui Dumnezeu!

... în tulburări ...

Unde copiii lui Dumnezeu Îi slujesc cu o inimă neîmpărțită, mai devreme sau mai târziu vor apare decizii, iritații sau orice fel de tulburare. Pavel a trebuit să experimenteze acest lucru în mod repetat, când viața îi era în pericol. Dar el s-a dovedit și în tulburări un slujitor al lui Dumnezeu răbdător!

În toată liniștea Duhului, el a ținut grecilor în Atena o predică propice spre pocăire. Fiind legat în lanțuri, iudeilor mâniași adunați în Ierusalim, el le-a povestit, perfect încredințat și lucid, cum s-a pocăit el; încât chiar Domnul, care i S-a arătat în noaptea următoare,

a putut să confirme mărturia slujitorului Său. (Fap 17:22-31; 22:1-21; 23:11)

Și eu m-am aflat de mai multe ori în tulburări, din cauza slujirii mele. Într-o noapte, niște țărani revoltați ne-au împroșcat cu pietre; care ne-au lovit, mai ales pe mine. Când am tresărit, cuprins de durere, însoțitorul meu, un slujitor matur al lui Hristos, mi-a zis: „Nu te speria! Pietrele nu-l mai ating pe omul vechi, căci el nu mai există; iar pe cel nou nu-l deranjează, căci acela este Hristos în noi. Iar El este deja obișnuit cu asta!“

Cu ce bucurie am trăit noi sfârșitul tulburării din noaptea aceea!

Există însă și alte tulburări; anume, ceartă între credincioși.

Ferice de frații și surorile care, în multă răbdare, se dovedesc slujitori și slujitoare împăciuitoare ale lui Hristos!

Și ce se întâmplă cu tulburările din familie, când Satana, deodată, de regulă din nimicuri, poate să declanșeze o furtună?

Ne dovedim noi slujitori răbdători ai lui Hristos și ai lui Dumnezeu, sau, într-o gloriificare proprie revoltată, slujitori momentani ai Satanei, supărați și creând un prilej de poticnire?

... în trudiri ...

Cine vrea să se dovedească slujitorul răbdător al lui Dumnezeu, trebuie să învețe două lucruri.

Primul: Nu lua niciodată lucrarea ta din mâinile oamenilor!

Al doilea: Nu fă niciodată nimic în propria-ți putere!

Dacă ai „patroni“ numai pe oameni, vei ajunge mai mult sau mai puțin un sclav al oamenilor, care lucrează numai să fie văzut sau unul care urăște în mod revoltător pe oameni. În ambele cazuri, tu nu mai ești un slujitor al lui Dumnezeu. Ajungi un sclav al oamenilor, când lucrezi numai pentru recunoștință sau pentru o plată; și ajungi să urăști pe oameni, când, după părerea ta, nu primești niciuna din ele îndeajuns.

În ambele cazuri crește numai nerăbdarea slujirii eului.

Dacă însă primești lucrarea ta din mâna lui Dumnezeu, și consideri că slujești lui Dumnezeu și nu oamenilor, (Ef 6:7) și numai Domnul este Judecătorul și Patronul tău, cea mai mare parte din lucrarea ta va fi slujirea lui Dumnezeu; și în curând vei fi înnobilit și binecuvântat.

Aici este inclus și faptul că tu-ți faci lucrarea în puterea lui Dumnezeu. Altfel, lucrarea ta reușită te va face mândru; sau lucrarea ta

mai puțin reușită te va face sumbru. În ambele cazuri te cramponezi de tine însuși. Astfel că te vei arunca în lucrare ca un mare erou sau te vei îngrozi de tine. În ambele cazuri fierbe nerăbdarea carnală. De aceea există atâția oameni nervoși.

Așadar, nu te încrede în puterea sau în neputința ta – căci în ambele cazuri ele sunt o îngâmfare nebunească, sigură de sine – ci în orice lucrare, încrede-te numai în puterea lui Dumnezeu!

Începe și încheie orice lucrare, rugându-te în Numele lui Isus.

Imediat ce observi că ești nerăbdător din cauza lucrării, și că ea nu mai este imprimată de caracterul unei slujiri a lui Dumnezeu, roagă-te iarăși pentru liniștirea sufletului tău; iar apoi continuă-ți lucrarea în odihna credinței. Câte prilejuri de poticnire ar fi evitate, dacă am învăța să lucrăm așa!

Să privim la lucrarea exemplară a lui Pavel. El a spus: „... ba încă am lucrat mai mult decât toți; însă nu eu, ci harul lui Dumnezeu care este în mine“ (1Cor 15:10)

În măsura în care lăsăm harul să lucreze împreună cu noi, ne putem recomanda în orice lucrare, ca slujitori răbdători ai lui Dumnezeu.

... în vegheri ...

Cuvântul din limba greacă definește insomnia. Sigur că Pavel se gândea la nopțile nedormite în slujirea sa deosebită pentru Domnul.

Noi putem să medităm în orele când nu putem să dormim noaptea. Ce facem noi în astfel de ore? Ele trebuie să devină o slujire nocturnă a lui Dumnezeu! Dar cum? Prin aceea că învățăm să le folosim pentru un „dialog în rugăciune“ cu Domnul, și pentru împlinirea serviciului „de intervenție“, de mijlocire.

Câți credincioși se plâng că ziua nu au timp și liniște pentru adevărata slujire a lui Dumnezeu, iar în același timp se plâng de ore nocturne de insomnia. Nu te-ai gândit niciodată de ce nu poți să adormi repede și de ce nu poți să dormi toată noaptea? Trebuie să înveți slujirea nocturnă a lui Dumnezeu! În loc să cauți încăpățânat cu orice preț, chinându-te degeaba să recuperezi somnul pierdut, îndreaptă-te spre Domnul; pentru ca să fii înviorat de El, în patul tău. Trupul și mintea ta se odihnesc, ai timp să te rogi: „Vino ființă apropiată, glorifică-Te-n mine, ca să Te iubesc și să Te cinstesc mereu!“

Concentrează-ți acum toată ființa ta asupra Lui, ca El să te adape

din șuvoiul desfătărilor Lui. (Ps 36:8) Spune-I acum și numele care ți l-a pus El de mult pe inimă, și intervino pentru el. Aruncă acum asupra Lui toate grijile și frământările tale, în loc să le frământă nopți întregi în inima ta. Vei rămâne surprins cât de liniștit adormi; și chiar dacă ai dormit puțin, dimineața te trezești odihnit. Și vei înțelege pe o soră în vârstă, slabă, care, când era întrebată cum a dormit, ea răspundea: „Mulțumesc, am vegheat bine!“ Iată ce înseamnă să te dovedești un slujitor al lui Dumnezeu în vegheri!

... în posturi ...

În adunarea nou-testamentară există un post voluntar, pe care-l practica și Pavel; (Fap 14:23) și în care s-a dovedit un slujitor al lui Dumnezeu. Cât de străină a ajuns pentru noi o astfel de slujire!

Nu orice copil al lui Dumnezeu poate să-I slujească mai departe lui Dumnezeu cu aceeași bucurie, când îi este foame sau este în lipsă. Se pare însă că lucrul acesta îl vom învăța în timpul din urmă: Aici este răbdarea sfinților – care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus – și în posturi! (Ap 14:12)

Dar cum se prezintă de fapt postul tău voluntar? De fapt, majoritatea credincioșilor nici nu mai știu că rugăciunea trebuie să fie însoțită de post. În măsura în care somnul tău este înlocuit cu rugăciune, într-o măsură și mai mare postul înlocuiește hrana ta. Cine se poate dovedi un slujitor al lui Dumnezeu și în post?

Ce pretenție jignitoare pentru eul nostru, nu-i așa? Nervii slăbiți nu pot suporta postul! Și atunci ar fi numai „legalism“! Nu, ci ar fi numai un adevărat exercițiu spiritual spre fericire, un exemplu pentru toți aceia care slujesc stomacului lor, ca unui idol. (Fil 3:19) În plus, în cazul soților credincioși, postul (1Cor 7:5) este amintit și ca o condiție necesară oricărei abțineri. Ne deranjează așa ceva?

... în curăție ...

Cuvântul se referă la curăția pe care o amintește Ioan în legătură cu speranța revenirii Domnului. (1Io 3:3) Să trăiești într-o astfel de curăție este o parte indispensabilă a slujirii lui Dumnezeu. Da, nu înseamnă nimic mai puțin, decât aducerea voluntară a trupului, drept o jertfă vie, sfântă și plăcută lui Dumnezeu; a cărei prezentare spre slujire este numită o adevărată slujire divină rațională. (Rom 12:1)

Iar pentru că Pavel, datorită îndurării lui Dumnezeu, recomandă o

astfel de slujire a lui Dumnezeu, cât de mult trebuie să căutăm să ne dovedim și noi prin ea niște slujitori ai lui Dumnezeu! O mare parte din slujirea lui Dumnezeu nu are loc, pentru că nu aducem trupul nostru ca jertfă lui Dumnezeu! Măsura în care ne predăm inima lui Dumnezeu este arătată în măsura în care Îi oferim lui Dumnezeu trupul nostru. Iar măsura în care, prin credință, ne considerăm răstigniți, morți, îngropați și înviați la o viață nouă, împreună cu Hristos, este descoperită în măsura în care noi, cu mădularele și cu mintea noastră, nu mai trăim pentru noi și nu ne mai slujim nouă înșine, ci lui Dumnezeu.

Pavel a făcut din trupul său un sclav, care a slujit lui Dumnezeu. (1Cor 9:27) Câți credincioși sunt prin trupul lor sclavi slujirii plăcerilor voluptuoase ale eului lor! De aceea, atâta extenuare și slăbiciune și boală! Trupul este pentru Domnul; și Domnul este pentru trup! (1Cor 6:13,15) Căci trupurile noastre sunt mădularele lui Hristos. Atunci vasul trupului are ulei, și lumina lui (ochiul) luminează în simplitate și curăție. (Mt 25:1-13; 6:22) Și câte certuri și prilejuri de poticnire ar dispărea atunci! (Iac 4:1) Așa putem să ne dovedim ca slujitori ai lui Dumnezeu, în multă răbdare și în curăție.

... în cunoștință ...

Curăția și cunoștința se condiționează reciproc.

Dumnezeu nu „ni Se poate da“ mai mult, decât ne „(pre)dăm noi“ Lui. Iar cunoașterea lui Dumnezeu este mai mult decât cunoștințe din Biblie. Ea este o participare conștientă la viața veșnică, viața a lui Dumnezeu care pulsează în noi! Cine nu-și predă mintea și mădularele sale Domnului, se aseamănă cu un instrument muzical, căruia nu-i funcționează clapele.

A sluji lui Dumnezeu în cunoștință, înseamnă să-I fim plăcuți Lui; cu o minte reînnoită în Duhul (Rom 12:2) și cu o minte exersată. (Evr 5:14) Fără o astfel de cunoștință, slujirea noastră lui Dumnezeu este o tradiție goală sau un zel orb.

Iar slujirea cunoștinței rămâne legată complet de Cuvântul Adevărului și al trăirii sfintei Scripturi, în care se poate cunoaște Dumnezeu. Însă disputele încăpățănate, în care unul vrea să fie mai presus decât ceilalți, numai prin cunoștința parțială, nu sunt o slujire în cunoștință, conformă Cuvântului. Tocmai pentru că cunoștințele noastre sunt parțiale, trebuie să ne dovedim slujitori ai lui Dumnezeu în cunoștință, în multă răbdare; prin aceea că trebuie să așezăm

răbdători parte lângă parte, pentru ca astfel să ajungem la unitatea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea omului făcut după măsura staturii plinătății lui Hristos. (Ef 4:13)

Refacerea unei oale din cioburile ei solicită o slujire răbdătoare, mai mult decât triumfarea superioară a unuia care, având numai un ciob în mână, spune că el are toată oala. Oh, cât de mult lipsește peste tot slujirea în cunoștință, în multă răbdare!

Și ce slujire formală se practică în locul ei; o slujire formală și egoistă încăpățanată, care dă prilejuri de poticnire!

... în îndelungă răbdare ...

Tot așa de mult ne lipsește slujirea în îndelungă răbdare, indulgentă și tolerantă. Căci aici este vorba în general de suportarea jignirilor, a insultărilor și a oricărei nedreptăți.

Cine rămâne în slujirea proprie, nu suportă așa ceva. El caută onoare, considerare, comoditate; dar mai ales dreptul său.

Dintre toate aceste părți ale slujirii, nimic nu este mai străin pentru el, ca îndelunga răbdare. Supărat, el își iese imediat din fire, și produce iarăși supărare.

Slujitorul eului său se opune oricărui rău, căci el vede în orice jignire un atac împotriva eului său; ceea ce i se pare insuportabil.

Cum să aibă el răbdare cu cei care-l chinuie? El se apără împotriva lor sau fuge de ei.

Cine însă slujește numai lui Dumnezeu, nu face niciunul din cele două lucruri amintite. El slujește mai departe, pentru că el știe că nimeni nu are nevoie mai mult de Dumnezeu, ca cei care-L defăimează, jignesc, și cei nelegiuți.

Eul lui nu mai poate fi lovit și trântit de oameni, în măsura în care el a fost deja lovit și trântit de Dumnezeu, și zace la pământ.

Așa ajunge copilul lui Dumnezeu să-i placă maltratările, ca lui Pavel, (2Cor 12:10) pentru că ele îl ajută să nu cadă iarăși în viața proprie; și ele înseamnă ocazii să se piardă mai mult pe el, și să câștige gândul lui Hristos. (Fil 2:5; 1Pet 2:23)

Ce delicioasă este o astfel de slujire, în îndelungă răbdare!

... în bunătate ...

După ce m-am pocăit, în măsura în care eu L-am cunoscut pe Dumnezeu, El mi-a apărut ca o Ființă nespus de bună. Da, El este bun; și bunătatea Lui ține veșnic!

Și cred că cu cât vom fi mai mult imitatorii Lui (Ef 5:1) în slujirea Sa, cu atât mai buni trebuie să devenim noi. În orice caz, multora dintre ai Săi nu le-a reușit slujirea – din cauza lipsei de amabilitate, bunătate. Cât egocentrism vom păstra în noi, tot atâtea toane, duritate, vulgaritate și grosolanie ne vor însoți.

Un patron, a cărui duritate neprietenoasă îi era parcă scrisă pe față, afirma că, cu cât fața lui se aseamănă mai mult cu o piatră lucioasă, (Isa 50:7) cu atât mai serios este creștinismul lui. Însă familia și salariații lui tremurau din cauza „creștinismului“ lui.

În timpul unei săptămâni de evanghelizare a fost spartă această piatră. Dintr-o inimă, pentru prima dată zdrobită cu adevărat, curgeau acum numai plângeri, plângeri acuzatoare la adresa eului propriu, din cauza durității lui rele anterioare. Și aproape vizibil, în această inimă de piatră sfărâmată a curs un curent maritim cald al lui Dumnezeu, de amabilitate și bunătate.

După doi ani, l-am întâlnit iarăși pe acest bărbat. Cu fața unui copil al lui Dumnezeu, și luminată blând cu o strălucire înflorită a amabilității lui Dumnezeu, el mi-a povestit că doi dintre copiii lui și unul din salariații lui s-au pocăit; și că se simte bine. Soția lui, care stătea lângă el, și arăta cu zece ani mai tânără decât era, mi-a confirmat tot ce spunea el.

Rob neprietenos al lui Dumnezeu, experimentează și tu același lucru!

... în Duhul Sfânt ...

Cu puțini ani în urmă, datorită amabilității unui copil al lui Dumnezeu, am putut să vizitez Roma. Eu am avut o părere cu totul contrară de cea pe care a avut-o Luther. Am avut impresii foarte bune despre viața creștinilor din trecut. Am fost atras mai ales de catacombele lui Calist, acele locuri unde, în timpul persecuțiilor, aveau loc primele adunări creștine.

Multe dintre tunelurile de legătură, care nu erau inundate, au fost folosite mai târziu ca locuri de înmormântare, depunând sicriile în nișele săpate în stâncă; iar sub ele erau plăci de piatră sau metal, pe care era scris numele mortului.

Ghidul nostru s-a grăbit să înainteze cu grupul de vizitatori, și a trecut repede pe lângă aceste camere funerare. Eu însă nu mă grăbeam, și încercam să citesc la lumina unei lumânări unele inscripții de pe pereții tunelului. Pe una din inscripții am citit cuvintele: „Ea a

trăit în Duhul Sfânt.“

Ca și cum mi-ar fi vorbit Dumnezeu, am tresărit imediat. Ce inscripție mortuară! Ce necrolog! „Ea a trăit în Duhul Sfânt!“

M-am gândit și m-am întreat dacă se va putea spune și despre mine: „El a trăit în Duhul Sfânt!“ Și m-am gândit că atunci ar fi fost totul, absolut totul împlinit; tot ce a vrut să îplinească Dumnezeu cu mine, și cum trebuia să-I slujesc eu!

Să trăiești în Duhul Sfânt! Nu în egoism! Nu în duhul lumii! Nu în vreun oarecare duh umanist-evlavios! Nu! În Duhul Sfânt!

Nu numai condus, învățat, și ocazional întărit de Duhul Sfânt? Nu, ci trăind în Duhul Sfânt! O viață plină cu Duhul Sfânt și o viață adusă la împlinire! Gândind și slujind, umblând și acționând, odihnindu-te și vorbind în El!

M-am speriat îngrozitor de viața mea lipsită de Duhul Sfânt! M-am trezit îngrozit, singur, în intrarea subterană a tunelului spre camerele funerare din Roma; și m-am grăbit să ajung grupul de vizitatori; înspăimântat de dubla mea rătăcire. Iar ceea ce am mai văzut în ziua aceea în Roma a fost gloria decăzută, dar și vie. Nimic nu a depășit în strălucire gloria acelei inscripții a mormântului subteran:

„Ea a trăit în Duhul Sfânt!“

... în dragoste neprefăcută ...

Stăm în fața a numai trei cuvinte, ca și în fața celei mai strigătoare lipse; căci orice lipsă în slujirea noastră, este o lipsă a adevăratei dragoste neprefăcută. Ah, dragostea de sine, ea reușește pe deplin; fără să fie nevoie să-i pui îngrășăminte! Dar haideți să privim la Acela care Și-a plecat capul, și, după ce a strigat cu voce tare: „S-a terminat!“, a murit pentru noi.

Cel care mai înainte spusese: „Nimeni nu are mai mare dragoste, decât Acela care-Și dă viața pentru prietenii Săi“; (Io 15:13) iar prietenii Săi erau ... dușmanii Lui; căroră dragostea Lui le slujea cu această moarte groaznică! Iar Pavel ne recomandă să cunoaștem dragostea lui Hristos, care depășește orice cunoștință. (Ef 3:19)

Să luăm seama la convingerea lui referitoare la slujire, din 1Corinteni 13:1-8: „Și chiar dacă aș ...!“ Orice „slujire“ a noastră, indiferent care, fără dragostea neprefăcută, ar fi sunete metalice reci, sunete gălăgioase de tamburine; iar noi înșine „nimic“! Ce fel de oameni groaznici suntem noi, dacă nu ne mai îngrozim, nu ne îngrozim mai mult de această posibilitate! Căci tot stocul nostru de dra-

goste, cu care putem să slujim oamenilor, este o dragoste prefăcută! Ea are culoarea galbenă toxică a egoismului! Iubim ca să fim iubiți sau din cauza propriei aprecieri egoiste; adică în dragostea noastră, ne iubim pe noi. Și din cauza egoismului, nu putem să-I slujim lui Dumnezeu cu o dragoste neprefăcută, chiar dacă o facem cu teamă. Sau iubim și slujim din plăcere, din cauza farmecului cărnii, a mulțumirii, a poziției și a pregătirii; totul este numai dragoste prefăcută!

Cum ne putem dovedi însă slujitori ai lui Dumnezeu, într-o dragoste neprefăcută? Atunci când, într-o negare de sine amară, adânc experimentată, nu ne mai bazăm deloc pe capacitatea umană de a iubi și pe amabilitate, ci ne încredem numai în dragostea lui Dumnezeu, în Hristos. Acesta este sfârșitul oricărei idolatrii în dragoste. Atunci nu-i mai iubim pe oameni de dragul nostru sau al lor, ci în mod fundamental, numai de dragul lui Dumnezeu și Hristos.

Aceasta înseamnă că de acum încolo îi iubim cu dragostea lui Dumnezeu și a lui Hristos. Sau spus și mai simplu, îi iubim pe oameni cu inima lui Isus!

Acum putem să-i iubim necondiționat, adică fără interes egoist; deci iubim neprefăcuți. Căci aceasta este dragostea care a trecut prin ura divină, (Lc 14:26) care, la crucea de la Golgota, ne desparte de tot ce este carnal. Și în același timp ea este dragostea care trece prin îndurarea divină, care, la crucea de la Golgota, ne unește cu orice suflet omenesc.

Această dragoste este turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, (Rom 5:5) și o avem numai prin credință. Este dragostea lui Hristos, despre care El spune: „Rămâneți în dragostea Mea!“ (Io 15:9)

Dacă rămânem în dragostea noastră, și trebuie să ne dovedim slujitori ai lui Dumnezeu, unde am rămâne noi în slujirea noastră!

În dragostea Sa, putem să ne dovedim slujitori neprefăcuți ai lui Dumnezeu, în îndelungă răbdare. Această dragoste izgonește orice prilej de poticnire. Fie ca Domnul să ne umple din plin cu această dragoste! (1Tes 3:12)

... în Cuvântul Adevărului ...

În primul rând, aceasta înseamnă că trebuie să renunțăm la minciună. (Ef 4:25) Și tot așa, și slujirea noastră trebuie să fie conformă cu Cuvântul lui Dumnezeu; toată viața noastră devenind prezentarea și împlinirea Cuvântului. (Fil 2:16; 2Cor 1:20) Căci este o mare deosebire dacă eu am Cuvântul Adevărului, ca o învățătură în cap, sau

ca adevărul Cuvântului în viață, spre a mă dovedi în el un slujitor permanent și în toate lucrurile, prin care dispar nenumărate prilejuri de poticnire.

... în puterea lui Dumnezeu ...

Slujitorul eului se laudă cu propria putere și, de dragul evaluării sale religioase, dorește „să-L ajute“ pe Dumnezeu cu puterea sa. El crede numai în el, și preferă să cânte: „Ah, Isuse, al meu, *dacă nu m-ai fi avut pe mine!*“ (Parafrazarea unui cântec, care spune tocmai contrariul: „Ah, Isuse, al meu, dacă nu Te-aș fi avut pe Tine!“)

Slujirea lui este perfecționarea puterii unui om.

Pe când slujirea în puterea lui Dumnezeu este cu totul altceva. Ea presupune permanent slăbiciunea noastră, întotdeauna falimentul nostru total.

Puterea lui Dumnezeu ajunge desăvârșită numai în slăbiciunea noastră. (2Cor 12:9) Iar numai pentru că ne îngrozim de posibila noastră slăbiciune, lipsește atât de mult puterea lui Dumnezeu în slujirea noastră.

Probabil că în slujirea pentru Dumnezeu ne scuzăm repede cu slăbiciunea noastră, și în realitate suntem așa de tari împotriva lui Dumnezeu.

Tari în încăpățănare, în înțelepciune, îndreptățire și mulțumire proprie; și tari în poftele egoiste ale cărnii.

Oh, dacă am vrea odată să ne lăsăm să fim făcuți slabi în noi înșine, cum s-ar dovedi bunătatea lui Dumnezeu, făcându-ne tari în El! Atunci am putea spune sinceri, împreună cu Pavel: „Când sunt slab, atunci sunt tare!“; și ne-am putea lăuda și noi cu slăbiciunea noastră; altfel trebuie să ne rușinăm din cauza ei.

Și eu meditez rușinat, ce ar fi, dacă copiii lui Dumnezeu s-ar dovedi slujitorii lui Dumnezeu, în puterea lui Dumnezeu! Deja la o putere mică, ei se vor asemăna cu adunarea din Filadelfia. (Ap 3:8)

... prin armele dreptății, la dreapta și la stânga ...

Dezarmați în noi, ajungem înarmați în Dumnezeu.

Într-un oraș a venit la mine o femeiușcă neînsemnată și mi-a povestit cum s-a pocăit soțul ei, cu care se căsătorise când ea nu era încă pocăită. Încă din ziua nunții, el a început să o bată; această bătaie a împins-o pe ea la pocăință și la Mântuitorul Isus.

De atunci ea a început să se roage și să mijlocească pentru mântuirea soțului ei: „Doamne, el mă bate. Fă-mă așa, ca el să nu mă

mai poată bate, ci să se pocăiască!

Soțului ei, ea i-a zis însă: „Știi că dacă aș fi așa cum ar trebui să fiu, n-ai mai putea să mă bați.“

După câteva luni el a renunțat să o mai bată, dar a început să bea.

Și ea s-a plâns Domnului: „Doamne, el bea. Îți mulțumesc că nu mai are voie să mă bată. Acum fă-mă astfel, ca el să nu mai poată nici să bea“.

Lui i-a zis: „Ce merit am eu, de nu mă mai bați? Căci dacă eu aș fi fost cu adevărat așa cum ar trebui să fiu, ai rămâne cu mine, și n-ai putea să-ți pierzi noaptea la cărciumă!“

După alte câteva luni, el n-a mai băut; însă vrea să divorțeze.

Atunci ea a strigat la Domnul: „Acum vrea să divorțeze! Doamne, Îți mulțumesc că nu mai bea. Fă-mă însă astfel, încât el să nu mă poată părăsi, ci să se pocăiască!“

Soțului însă i-a zis: „Înțeleg că vrei să divorțezi. Însă mai așteaptă puțin; vreau să-ți fiu o soție bună!“

După alte câteva luni, el i-a zis că vrea să meargă o dată la adunare; și acolo s-a pocăit. Când femeia a terminat povestirea ei, m-am gândit imediat: Aceasta este întruparea vie a cuvintelor scrise în 1Petru 3:1-4. Când ea a părăsit camera unde eram, am privit femeiușca slabă și îmbrăcată sărăcăcios, și am văzut că ea avea armele luminii invincibile ale dreptății – ofensive și defensive.

... în onoare și în dezonoare ...

Textul spune în onoare și în dezonoare; căci de acum înainte apostolul vorbește numai în antiteze (contraste). Este ca și cum calea slujirii pe care o descrie el duce abrupt în jos; dintr-o parte amenință o slujire strâmtă, care se numește onoare, iar din cealaltă parte dezonoare.

Avem parte de onoare în slujirea pentru Dumnezeu, și ne-o asumăm noi, în loc să o dăm Aceluia care singur merită onoare. Slujirea noastră lui Dumnezeu coboară la nivelul slujirii oamenilor și eului propriu, și se strică. Dacă însă suntem mânați de setea de onoare și glorie deșartă, (Fil 2:3-5) atunci nici nu mai poate fi vorba de răbdare și slujirea lui Dumnezeu.

Iubirea onoarei proprii este ucigașa dragostei lui Dumnezeu.

Câte victime zac pe marginea drumului! De regulă, cine nu știe cum să se comporte față de onoare, nu poate suporta nici dezonoarea (rușinea). Onoarea i se suie la cap, dezonoarea îi rupe inima.

În ambele cazuri, cauza morții slujirii lui Dumnezeu este slujirea ascunsă a eului.

... în vorbire de rău și în vorbire de bine ...

Același contrast, sub alt nume.

Cine exersează slujirea lui Dumnezeu ca Pavel, căutând să aibă o conștiință curată pretutindeni, înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor, și nu are o altă dreptate, decât cea în sângele lui Hristos, (2Cor 5:21) acela slujește mai departe răbdător lui Dumnezeu, și în pericolul zvonurilor rele sau bune. El trece prin ambele. Ambele zvonuri îl ajută să respingă orice egoism; și astfel rămâne imun.

După ce un slujitor al lui Dumnezeu a predicat bine, una dintre admiratoarele lui, adorându-l, i-a spus când cobora de la amvon: „Minunat! Minunat!“ – El i-a răspuns: „Prea târziu. Așa mi-a spus și Diavolul, cât eram încă la amvon!“

... ca înșelători, deși spunem adevărul ...

Apostolul schimbă iarăși modul său de vorbire. Rămâne vorbirea contrastantă, însă de acum încolo nu mai este vorba de o slujire care progresează în mijlocul pericolelor, ci mai mult de o desăvârșire a slujirii noastre, ca sub o mască. Se greșește referitor la slujitorii lui Dumnezeu. Ei sunt altceva, decât par. Însă nu spre răul lor și ca un prilej de poticnire, ci numai spre binele lor. Cu toate acestea, în curând ei par suspecti, apoi palavragii, apoi schimbători, apoi complet nefericiți, apoi ruinați, și în final, zdrențuiți; într-o astfel de înfățișare sunt văzuți ei slujind Dumnezeului lor.

Ei par într-adevăr seducători; iar seducătorii sunt în mod consecvent oameni necinstiți, care urmăresc răul victimelor lor.

Însă ei, slujitorii lui Dumnezeu, sunt sinceri; pentru că ei urmăresc salvarea victimelor. Totuși sunt seducători, pentru că ei vor să-i convingă pe oameni să vină la Isus.

Într-adevăr, fiecare evanghelist, fiecare predicator, fiecare păstor, fiecare misionar; da, orice copil al lui Dumnezeu, trebuie să aibă ceva seducător; acolo unde lipsește așa ceva, lipsește ceva în slujirea noastră pentru Dumnezeu. Însă niciodată nu este permis să lipsească adevărul.

Într-o seară întunecată, o fată crescută într-un oraș mare este abordată pe stradă de un domn, care o întrebă dacă are voie să o însoțească. Te rog, îi răspunde ea. El vorbește tot timpul, trece când

într-o parte a ei, când în cealaltă, și-și imaginează tot felul de plăceri ... iar ea ... îl conduce la serviciu de evanghelizare.

– Dar domnișoară?!

„M-ai întrebat, dacă ai voie să mă însoțești; iar eu vream să vin aici“.

Sperând încă, rămâne de dragul ei la evanghelizare ... el trece din mâna unei înșelătoare care spune adevărul, de pe stradă, în mâna altui înșelător, vorbitorul de la amvon; iar în final, în mâna lui Isus.

... ca necunoscuți, și totuși renumiți ...

În timpul vieții lui, Pavel a fost perceput diferit de cei din jurul lui. În Ierusalim, ca un mic șef de sectă; în Atena, ca un flecar; în Roma, ca un deținut! Cât de necunoscut era el, în comparație cu cine era el în realitate! Însă ce a fost Pavel din Tars, din cauza căruia, pe drumul spre Damasc, s-a sfâșiat cerul, iar Fiul lui Dumnezeu l-a strigat pe nume!

Iar în Damasc, prin viziunea pe care a avut-o Anania, Isus i-a dat cea mai mare legitimare lui Pavel, și i S-a arătat iarăși, spre a-i da personal instrucțiuni pentru slujirea lui incomparabil de importantă – cine era acest Saul-Pavel înaintea lui Dumnezeu!

Și nu li s-a întâmplat așa tuturor slujitorilor lui Hristos?

În comparație cu lumea întreagă, o grămadă de neînțelepți, nebuni, oameni de rând și disprețuiți – niște necunoscuți. (Mt 11:25; 1Cor 1:27) Însă cât de veșnic plăcuți și foarte cunoscuți de Dumnezeu! (Lc 10:20; Rom 8:29-30; Ef 1:4; 1Pet 2:9)

Iar astăzi? Și astăzi, adevărații slujitori ai lui Dumnezeu nu trăiesc pentru ei înșiși, ci trăiesc în Hristos, pentru Dumnezeu; sunt o grămadă de necunoscuți, al căror nume lumea nu-l consideră demn de știut, și a căror viață și slujire este ridiculizată și batjocorită de ea.

Însă ce sunt ei în fața lui Dumnezeu! Ei nu sunt oamenii puternici sau înțelepți ai lumii, ci ei sunt lumina lumii și sarea pământului; iar pe ei îi așteaptă trupul ceresc și împărăția cerului, posedarea pământului și a orașului veșnic al lui Dumnezeu!

Unde vor rămâne numele mari din lume aceasta, când numele slujitorilor lui Dumnezeu, ca vectori ai împărăției cerurilor, vor fi citite din cartea vieții? Da, fericite de slujitorii lui Dumnezeu, care, în mare răbdare, s-au dovedit necunoscuți, și totuși renumiți!

... ca muribunzi, și iată că trăim ...

Întreaga lume îi consideră pe slujitorii lui Dumnezeu drept muribunzi, pe cale de dispariție și nebuni; care s-au înșelat singuri.

Ei înșiși își consideră viața, ca viața oilor de tăiat. (Rom 8:36) Toată ziua sunt omorâți. Ei mor zilnic. (1Cor 15:31) Ca morți împreună cu Hristos, ei mor în fiecare secundă față de ei înșiși. Devin nepăsători față de voia, de înțelepciunea, de îndreptățirea, de mulțumirea, de capacitatea lor proprie de răscumpărare, de orice putere, de orice poftă a cărnii, de orice plăcere a simțurilor, de orice incitare spre compătimire și cruțare proprie, de orice pretenție de considerare și de cruțare de către ceilalți și de orice sprijin și de orice ședere în lumea vizibilului; (Fil 1:23) deoarece ei consideră orice fel de moarte un câștig.

Și iată că aceiași oameni trăiesc! Ei tresaltă de bucurie și spun: „Trăim!“ Este ca un strigăt surprinzător din propria lor gură. Este ca permanenta dimineață a învierii fiecăruia dintre ei.

Aceiași lume, care-i consideră muribunzi, trebuie să-i recunoască drept vii.

Ei lucrează, slujesc, cred, iubesc și speră mereu. Ei mai sunt încă prezenți. Ei nu dispar. Și ei mărturisesc triumfător: „Suntem încolțiți în toate felurile, dar nu strămtorați; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți; prigoniți, dar nu părăsiți; trântiți jos, dar nu omorâți. Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus; pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru. Căci noi, cei vii, totdeauna suntem dați la moarte din cauza lui Isus; pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor“ (2Cor 4: 8-11)

Așa s-au dovedit slujitorii îndelung răbdători ai lui Dumnezeu și Hristos, ca cei vii, dați permanent la moarte.

... ca pedepsiți, dar nu omorâți ...

Ce ar deveni copiii și slujitorii lui Dumnezeu fără pedepsire?

Ei ar ajunge o mlădiță netăiată, fără roadă. Ca bastarzii pe care tatăl îi dezmente. Ca „conlucrătorii“ care nu au ucenici. Ca uneltele uzate, pe care maistrul atelierului nu le mai poate folosi la nimic.

De aceea are loc slujirea de către Domnul a slujitorilor Săi, pentru ca ei să ajungă la sfințirea Sa. Din slujirea lor lui Dumnezeu face parte și suportarea pedepsei Lui. Pedepsele Lui sunt pentru ei semnele dragostei Lui.

Deși ei spun: „Nicio pedeapsă nu ne face să ne bucurăm, ci să ne

întristăm; dar după aceea ea va aduce roada pașnică a dreptății, acelor care sunt antrenati în ea.“ (Evr 12:5-10) După o astfel de pedeapsă, mâinile obosite și genunchii paralizați se vor întinde și vor fi refăcuți iarăși; pașii iarăși siguri, și paralizatul vindecat! Nu, pedeapsa nu a omorât, ci a reanimat! De aceea, slujitorii lui Dumnezeu se dovedesc revigorați prin pedeapsă, în îndelungă răbdare.

... ca întristați, și întotdeauna veseli ...

Cum să nu fie slujitorii lui Dumnezeu triști, din cauza acestei generații necredincioase și perverse; (Mt 17:17) o lume care zace în cel rău, orbită, fără Isus; și care se maturizează pentru judecățile lui Dumnezeu? Și triști, din cauza poporului lui Dumnezeu, care, în loc să slujească Domnului Său – ca un bărbat îmbrăcat în podoaba preoțască a credinței – puțin credincios, cu un gând egoist îngust, numără numai cinci pâini mici și doi peștișori! Și fiecare slujitor este întristat de el însuși, din cauza tendinței blestemate de a-și sluji mereu lui însuși, în loc să slujească lui Hristos!

Oh, dacă această întristare ar persista și ar crește mereu! Ea nu înseamnă o deprimare morocănoasă, ci întotdeauna o întristare demnă, conform vocii lui Dumnezeu! (2Cor 7:9)

Atunci și opusul; anume, bucuria și voioșia permanentă în Domnul, ar fi și mai mare. Anume, întotdeauna voioși, deoarece Dumnezeul nostru va stăpâni peste împărățiile lumii; poporul Său se va prezenta în bogăția gloriei moștenirii Lui. Iar Acela care a început în noi această lucrare bună, o va și desăvârși în fiecare dintre noi, pentru ziua Sa. (Ap 11:15; Ef 1:18; Fil 1:6) Deși întristați, slujitorii lui Dumnezeu sunt mereu voioși, în răbdare.

... ca săraci, și totuși îmbogățind pe mulți ...

Da, este adevărat. Dumnezeu Își are majoritatea slujitorilor lui fideli printre cei săraci! Cei bogați trebuie să slujească prea mult averii și onoarei lor; ei nu sunt liberi pentru slujirea lui Dumnezeu.

Însă Dumnezeu a ales din lumea aceasta pe săraci, pentru ca ei să fie bogați în credință și moștenitori ai împărăției Sale. (Iac 2:5)

Cei bogați în cunoștință și bunuri materiale au fost întotdeauna numai o excepție. Dumnezeu Și-a început lucrarea cu oameni săraci; și El o continuă și astăzi tot cu oameni săraci.

Tot văduva săracă pune cel mai mult la colecta pentru Dumnezeu, și se dovedește a fi cea mai bogată. Și tot bogații sunt mereu cei mai

zgârciți, și se dovedesc a fi cei mai săraci.

Cât de extrem de săraci au fost apostolii în lucrurile materiale!

Iar în adunarea primară, cine mai avea ceva, a vrut să devină sărac ca apostolii; a adus și a pus totul la picioarele lor. (Fap 4:35) Toți vreau să fie una cu „cei săraci“. La același lucru se referea și Pavel, când scrie: Surplusul bogățiilor să compenseze lipsa săracilor, „ca să aibă loc o compensare“. (2Cor 8:14)

Dacă autenticitatea dragostei noastre ar trece proba Duhului, (versetul 8) într-adevăr, atunci orice membru al adunării s-a rușina că este bogat! Toți ar vrea bucușoși să apară „ca cei săraci“. Pagubă că este tocmai invers. Se preferă să se vorbească amăgitor de „sărăcia lăuntrică“, ca și cum Pavel s-ar fi referit numai la ea.

Desigur, el a amintit-o întâi pe prima, dar, dacă bogății trăiau în „sărăcie lăuntrică“, atunci ei trăiau într-o bogăție materială mică.

Și cu cât ar fi fost ei mai mult „ca săraci“, cu atât ar fi îmbogățit ei pe mulți“!

Anume, cât ar putea ei să dea lumii sărace, necredincioase, din bogăția lor lăuntrică în credință, în Cuvânt și în cunoștință, și în orice hărnicie și dragoste, (versetul 7) și să se dovedească în răbdare, ca bogăți săraci, ca adevărați slujitori ai lui Dumnezeu!

... ca neavând nimic, și totuși stăpânind totul

Acesta este rezultatul final și global al slujirii lor lui Dumnezeu: Ei nu mai au nimic propriu! Pe calea slujirii pe care o prezintă și pe care a mers apostolul, ei au pierdut tot ce aveau. Cu răbdare mare, ei s-au lăsat conduși în cea mai joasă dezbrăcare de sine și, drept urmare, negare de sine logică, și aprobare a lui Isus.

Crucea a fost semnul pelerinajului lor; fără patrie lăuntrică și exterioară pe pământ; iar goliciunea este ultima stație în călătoria lor de slujire. Sfârșitul vieții lor pentru Dumnezeu îi surprinde ca pe niște „coate-goale“.

Arată-le lucrurile vizibile, care apar la lumina soarelui pământesc – și ei doar dau din cap.

Arată-le bunurile pe care le căutau cândva și pentru care se temeau – și ei le resping zâmbind.

Amintește-le viața lor evlavioasă, dedicată lui Dumnezeu, câștigul slujirii lor – și ei se apără cu durere. Îndreaptă-le privirile spre iubirii lor, care le-au rămas, și ei zâmbesc în ei înșiși, dar privirea nu rămâne asupra lor. Căci ei nu mai au nimic. Arată spre sus, și spune

cuvântul Isus! – și ei aprobă cu capul, mulțumind, fericiți, nespun de bogați. Parcă le țâșnesc cuvintele din gură, când vorbesc despre plinătatea bogăției din inima lor. Iată, ei au totul!

Glorificați pe Dumnezeu în trupul vostru!

*Dar trupul nu este pentru curvie;
el este pentru Domnul, și Domnul este pentru trup ...
Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt,
care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu?
Și că voi nu sunteți ai voștri?
Căci ați fost răscumpărați cu un preț.
De aceea, gloriificați pe Dumnezeu în trupul vostru.
1 Corinteni 6:13-20*

Copiii lui Dumnezeu știu că trebuie să-L glorifice pe Tatăl lor ceresc cu duhul și cu sufletul lor; căci, în îndurarea Lui salvatoare, El S-a glorificat puternic în duhul și în sufletul lor. Însă mulți nu știu că Dumnezeu trebuie să fie glorificat și în trupul lor. A glorifica pe Dumnezeu înseamnă a descoperi ființa Lui prin noi. De regulă, se argumentează că trupul este incapabil, deoarece el este prea inferior, pământesc. Cuvântul lui Dumnezeu atribuie însă trupului nostru o mare importanță, care se termină într-un țel ceresc.

În mod deosebit sunt patru *motive biblice* care ne determină să-L glorificăm pe Dumnezeu în trupul nostru.

În primul rând, Dumnezeu vrea să Se glorifice în viața noastră trupească, pentru că am fost răscumpărați cu un preț mare, și că trupurile noastre nu ne mai aparțin nouă, ci Lui.

În al doilea rând, pentru că trupurile noastre sunt mădulare în trupul lui Hristos, al cărui Cap este Domnul.

În al treilea rând, pentru că trupul nostru este templul Duhului Sfânt, care locuiește în noi, care vrea să realizeze gloria lui Dumnezeu în el.

Și în al patrulea rând, pentru că trupul nostru este sămânța pentru viitorul trup ceresc – un trup înviat și minunat.

Să cercetăm primul motiv.

Nu ne mai aparținem nouă înșine, căci am fost răscumpărați cu un preț mare. Omul carnal consideră că el își aparține numai lui. Iată declarația unuia despre trupul său:

*Eu credeam că trupul este al meu,
Și tot ale mele sunt și nopțile,
Care le risipeam în chefuri,*

Cu femei și zaruri, și cu vin roșu.

Acesta este trupul, o unealtă tratată urât sau aleasă și îngrijită, pentru satisfacerea plăcerilor.

În scopul acesta, el este și cuier, vas de mâncare, filtru de băutură, piesă prețioasă pentru realizarea admirației, mașină de lucru pentru câștigarea banilor sau pentru slujirea eului; în orice caz, întotdeauna un sprijin al satisfacerii, care este numită în general „bunăstare“.

Copiii lui Dumnezeu trebuie însă să știe că duhul, sufletul și trupul nu le mai aparțin lor, ci lui Dumnezeu; căci ei au fost răscumparați cu un mare preț. Care este prețul cu care au fost răscumparați ei?

Jertfa trupului lui Isus Hristos

Cine a cunoscut importanța acestei jertfe, a cunoscut și importanța propriului trup – ca jertfă vie, spre glorificarea lui Dumnezeu. Lucrul acesta trebuie să ne facă să cugetăm cu rugăciune, căci nu lucrarea duhului și sufletului Său putea să ne răscumpere, ci a trebuit să fie jertfit și trupul Său. În trupul Său, El a trebuit să ducă pe lemnul crucii păcatele noastre, pentru ca, morți față de păcat, să trăim prin dreptate. (1Pet 2:24)

Trupul Lui a trebuit să fie dat pentru noi, spre iertarea păcatelor noastre. (Lc 22:19) Și numai prin jertfa trupului lui Hristos am fost sfințiți în mod instantaneu. (Evr 10:10)

De ce această jertfă a trupului? Pentru că răscumpărarea noastră de păcat trebuia să corespundă pas cu pas căderii noastre în păcat.

Atunci când Adam și Eva au încălcat porunca Sa, Dumnezeu a retras din trupul lor caracterul identic al imaginii și asemănării cu propria Sa imagine.

Când ei au ascultat de vorbirea înșelătoare a șarpelui, și au mâncat din fructul oprit, ei și-au predat mintea și măduarele trupului lor stăpânirii împotrivorului lui Dumnezeu. Prin aceasta trupul lor a încetat să mai fie folositor pentru Dumnezeu; așa cum îl prevăzuse El. Tocmai de aceea, pedeapsa care a urmat după căderea în păcat a fost în principal o pedeapsă a trupului; (Ge 3:16-19) anume, o deteriorare a vieții trupului, cu dureri și eforturi trupești, până la dezintegrarea trupului decăzut și slăbit.

Trupul „după imaginea lui Dumnezeu“ a ajuns un „trup al păcatului și al morții“. (Rom 6:6; 7:24) Iar după „legea păcatului și a

morții“. (Rom 8:2) Adam cel decăzut a conceput cu Eva, „mama decăzută a celor vii“, o generație decăzută; în mădularele cărora locuiește păcatul și moartea, și care au trecut asupra tuturor oamenilor. (Rom 5:12; 7:23)

De atunci, strigătul oamenilor nenorociți este: „Cine mă eliberează de stăpânirea păcatului, în trupul păcatului?“

Un strigăt înfiorător; căci atât legea, care este scrisă în mintea și în inima oamenilor, cât și legea care este scrisă pe tablele de piatră de la muntele Sinai, (Rom 2:15; 7:12,23) cer omului să facă binele; pe care el nu este în stare să-l facă, din cauza legii păcatului din mădularele trupului său!

Din cauza păcatului, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său într-o formă asemănătoare cu carnea păcătoasă, și a judecat păcatul în carne; (Rom 8:3) prin aceea că El a pedepsit-o în trupul Fiului Său. Căci de aceea S-a descoperit Dumnezeu în carne, pentru ca trupul lui Isus, conceput prin Duhul Sfânt, (Lc 1:35) să fie o jertfă de răscumpărare pentru păcatele noastre.

Prin concepția de sus, trupul lui Isus a fost singurul trup care se afla în afara legii păcatului și a morții; iar astfel El a avut singurul trup care putea să fie dat ca jertfă de vină și de ispășire, complet valabilă pentru noi; căci era singurul trup care, conform legii, ca plată a păcatului, nu trebuia să sufere moartea; dar prin harul lui Dumnezeu a gustat-o de bună voie pentru noi. (Evr 2:9) Iar astfel El a fost și singurul trup, prin moartea căruia a putut să fie învinsă legea păcatului și a morții, și să fie împlinită legea de pe muntele Sinai. Și astfel el este și rămâne singurul trup, prin jertfa căruia noi am fost îndreptățiți și sfințiți; deci salvați de vină și puterea păcatului, și răscumparați pentru Dumnezeu.

Într-adevăr, ce preț a plătit Dumnezeu pentru răscumpărarea noastră de sub legea păcatului și a morții, de sub blestemul legii date pe muntele Sinai și de sub autoritatea întunericului!

El nu L-a cruțat pe Fiul Său. El L-a dat să moară în locul nostru. (Rom 8:32) El a aruncat toată vina noastră asupra Lui. Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească. (Isa 53:6,10) Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi. (2Cor 5:21) Și Fiul a plătit prețul cerut de Tatăl în întregime! Gata să facă voia Tatălui, El a acceptat trupul pregătit pentru El; care trebuia să fie jertfit pentru păcatul lumii. (Evr 10:5-9)

El a renunțat la imaginea lui Dumnezeu, S-a făcut „nimic“, a lu-

at o înfățișare de om, de rob, S-a smerit, a suferit împotrivirea păcătoșilor, S-a făcut păcat și a murit pe crucea de la Golgota, ca singurul vinovat. „Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El“. (Fil 2: 5-8; Isa 53:5) Cine poate calcula prețul acestei răscumpărări?

Din cauza acestui preț nespus de mare, pe care l-a plătit pentru răscumpărarea noastră dragostea îndurătoare a lui Dumnezeu, noi trebuie să recunoaștem prin credință, că nu ne mai aparținem nouă înșine, deci nu mai avem voie să trăim pentru noi. Nu din mulțumire umană față de Dumnezeu și Hristos, căci nu suntem capabili de o astfel de mulțumire; și ea nu ar fi niciodată de-ajuns. Nu, ci cunoașterea spirituală a importanței și consecinței jertfei dragostei lui Hristos, în care pulsează dragostea lui Hristos, ne determină să renunțăm la noi înșine, și să ne predăm mai mult Lui trupul nostru, spre gloria lui Dumnezeu.

Când Hristos Și-a dat în locul nostru trupul Său pe cruce, ca Înlocuitor pentru toți oamenii, El ne-a atras trupul la cruce. (Io 12:32)

Prin aceasta știm că suntem răstigniți împreună cu El. Adică, la jertfirea Sa, El a luat trupul „omului nostru vechi“, ființa adamitică moștenită, vândută prin păcat; astfel încât, conform legii, a fost lichidat „trupul păcatului“, stăpânit de păcat. (Rom 6:6) Aceasta este întreruperea în trup a înrobirii noastre obligatorie de către păcat.

Noi însă știm că prin jertfirea trupului Său am murit și noi împreună cu El; și, prin credință, am învățat să tragem concluzia împreună cu Pavel, că dacă a murit unul pentru toți, sunt toți morți; aceasta înseamnă că ne-am identificat în moartea Sa. (2Cor 5:14; Rom 6:5)

În primul rând, prin moartea trupului lui Hristos am murit față de lege; (Rom 7:4)

în al doilea rând, față de păcat; (1Pet 2:24; Rom 6:11)

în al treilea rând, suntem morți față de noi înșine; (Gal 2:19-20; Col 3:3) iar

în al patrulea rând, suntem morți față de principiile (elementele componente ale) lumii. (Col 2:20) Acesta este sfârșitul afirmării noastre în toate domeniile vieții anterioare.

Și în sfârșit, știm că suntem îngropați împreună cu Hristos. (Rom 6:4; Col 2:12)

Aceasta este adevărata dispariție a vieții noastre proprii, înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.

Astfel, fiind una cu El în moartea trupului Său, suntem una cu

El și în învierea Lui; căci noi am înviat pe deplin împreună cu El; iar în puterea învierii Lui, nu mai trăim de acum încolo pentru noi, ci trăim pentru Dumnezeu, prin credința în Fiul Său. (Ef 2:5; 1:19-20; Gal 2:20)

Acesta este ultima și cea mai adâncă rațiune a jertfei trupului lui Hristos; anume, că Hristos ne-a răscumpărat pentru Dumnezeu cu sângele Său, și Și-a curățit un popor care-I aparține, zelos să facă fapte bune. (Ap 5:9; Tit 2:14; 1Pet 2:9)

Jertfirea trupului Său a fost hotărâtă numai pentru ca să ne câștige pe noi. Dumnezeu poate însă să ajungă la acest țel, dacă credincioșii au înțeles să învețe importanța și amploarea jertfei trupului lui Hristos, că nu-și mai aparțin lor înșiși, ci că au fost răscumpești pentru Dumnezeu, prin sângele scump al lui Hristos; și mai ales că sunt datori să-și predea Lui trupul lor.

Trupul predat Domnului

Dumnezeu vrea să realizeze această hotărâre prin cuvântul crucii. Ce este cumpărat, aparține cumpărătorului. Aici credința înseamnă să cunoaștem și să recunoaștem dreptul de proprietari asupra noastră, al lui Dumnezeu și al lui Hristos.

Nu ajungem la adevărata poziție biblică a credinței în Dumnezeu, decât atunci când punem la dispoziția Lui trupul nostru, răscumpești cu prețul jertfei sângelui trupului lui Hristos.

De multe ori suntem de părere că dacă i-am dat Domnului inima noastră, este de-ajuns. Însă acesta nu este decât începutul cunoștinței și al predării noastre. În jertfa trupului Fiului Său iubit ni s-a dat îndurarea lui Dumnezeu. Hristos S-a jertfit pentru noi, și vrea să-I aparținem Lui în întregime.

El nu vrea numai gândurile și sentimentele noastre evlavioase. El vrea și trupul nostru, pierdut pentru Dumnezeu, prin căderea în păcat, și răscumpești prin prețul jertfei sângelui trupului lui Hristos la cruce. Iar dacă vrem să înțelegem în ce măsură ne-am predat inima Domnului, nu trebuie decât să verificăm în ce măsură I-am predat Lui trupul nostru.

Să-I predai inima Domnului și să vrei să-ți păstrezi trupul pentru viața proprie este o nebunie, și ajunge păcat.

Țelul oricărei cunoștințe a credinței și a sfințirii este predarea completă a trupului nostru Domnului.

De aceea, apostolul Pavel, după multe învățături și descoperiri,

se vede obligat să scrie romanilor: „Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă *vie, sfântă, plăcută* lui Dumnezeu; aceasta va fi din partea voastră o *slujire divină rezonabilă*“. (Rom 12:1)

Să privim cu atenție acest cuvânt. Apostolul scrie aceste cuvinte înaintea tuturor sfaturilor practice cu care-și continuă partea a doua a scrisorii sale. Până aici el a scris în mod instructiv mai ales ce a făcut Dumnezeu, în Hristos; iar acum ne avertizează, scriind ce trebuie să facem noi, în Hristos.

Iar primul lucru pe care trebuie să-l facem, este să ne predăm trupul. Jertfa vie a trupurilor noastre trebuie să corespundă jertfei de răscumpărare pe care a adus-o Dumnezeu, în predarea trupului Fiului Său.

Pentru împăcarea noastră, Dumnezeu L-a dat pe Hristos ca jertfă pentru păcat și pentru vină; iar noi, după ce am fost împăcați cu Dumnezeu, ne dăm trupul ca ardere de tot, pentru care noi suntem îndemnați și calificați prin îndurarea lui Dumnezeu, pe care am recunoscut-o în descoperirea lui Dumnezeu referitoare la mântuire.

Această jertfă a trupului nostru este o *jertfă vie*, nu un animal mort. Ea este nu numai o jertfă vie naturală, ci și o jertfă vie spirituală; căci este vorba de predarea trupului, înviat împreună cu Hristos, prin învierea Sa; nu de jertfa „trupului păcatului“, mort spiritual, care a fost lichidat la cruce.

În mod greșit, mulți sunt de părere că predarea păcatelor lor trușești-carnale sunt jertfa trupului pentru Dumnezeu. Însă cum putem să aducem lui Dumnezeu ca jertfă vie, ceea ce El a îndepărtat la cruce, ca ceva fără valoare, judecat și blestemat? Doar nu vrem să numim părăsirea păcatelor noastre drept jertfă!

Aici este vorba de ascultare și nu de jertfă, căci în ascultarea pocăinței, păcatele noastre aparțin mormântului; însă ele nu pot să fie niciodată o jertfă vie pentru Dumnezeu. Iar jertfa trupului nu este numită numai vie, ci și *sfântă*.

Numai Dumnezeu ne poate sfinți și primi în părtășia cu El; anume, dându-ne din ființa Sa. Aceasta a făcut El cu trupul nostru; căci prin sângele lui Hristos, trupul nostru a fost răscumpărat pentru Dumnezeu, deci predat lui Dumnezeu; aceasta înseamnă să fie „sfânt“.

Apoi jertfa trupului mai este numită și „*plăcută* lui Dumnezeu“, deoarece ea corespunde vocii și planului lui Dumnezeu, și destina-

ției primare propriu-zise a trupului nostru.

Iar în sfârșit, apostolul numește jertfirea trupului nostru tocmai *slujirea noastră rezonabilă* a lui Dumnezeu. Oare nu vrea el să spună că predarea permanentă a trupului nostru lui Dumnezeu este singura slujire a lui Dumnezeu, care corespunde în mod rezonabil Veștii Bune despre mântuirea noastră la cruce și a legământului nou în sângele lui Hristos?

Într-adevăr, orice altă „slujire a lui Dumnezeu“ este absurdă, ne-rezonabilă și zadarnică.

În ce constă predarea trupului nostru în slujba lui Dumnezeu?

Pavel spune în următorul verset: „*Să nu vă orientați după lumea aceasta, ci să vă transformați, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită.*“ (Rom 12:2)

La folosirea trupului nostru în slujirea lui Dumnezeu este vorba mai întâi de întoarcerea noastră de la principiile lumii. Nu faceți ca oamenii necredincioși ai acestei epoci! Nu le urmați exemplul lor în folosirea trupului vostru! Nu căutați să deveniți ca ei!

Cât de necesară este și astăzi această avertizare! Cât de mult tindem cu trupurile noastre spre slujirea egoistă asemănătoare lumii, când ne preocupăm și apasăm întrebările: *Ce vom mânca? Ce vom bea? Cu ce ne vom îmbrăca?* (Mt 6:31)

Câți gurmanzi și ahtiați după modă există și printre credincioși!

Nu este și astăzi stomacul idolul prezent și principal al multora dintre cei care „se numără“ în poporul Domnului?

Și anume, nu numai în legătură cu poftele de mâncare și băutură, ci și cu alte „pofte carnale“.

Nu sunt ei prin aceasta dușmani ai crucii lui Hristos; anume, trădători ai oricărei dezmințiri proprii, în lucrurile predării trupului lor lui Hristos? Pentru ei este valabil: Aduceți-vă trupul ca jertfă; altfel sfârșitul vostru este pierzarea! (Fil 3:19, și în continuare)

Și cât de ușor cădem pradă modelului lumii în ce privește moda înrobitoare, metodele alese de îngrijire corporală egoistă și pretențiile comodității moleșitoare!

Iar dintre cei care-L recunosc pe Isus Hristos ca Domn, câte trupuri slujesc lui mamona și ambiției, ca și lumea?

Oh, cât de mult ne lipsește, mai ales la multe slujiri externe a lui Dumnezeu, tocmai singura adevărată „slujire rezonabilă a lui

Dumnezeu“, a jertfirii vie a trupului!

„Ci transformați-vă prin înnoirea minții voastre ...“ Cuvântul grecesc folosit pentru identificarea cu lumea se referă mai mult la comportarea exterioară, iar cuvântul folosit pentru transformare se referă mai mult la o modelare din interior spre exterior.

Cine s-a pocăit „cum trebuie“ (transformându-și mintea), i s-a reînnoit mintea; iar prin aceasta a experimentat o transformare interioară continuă.

Locul minții naturale, carnale, stăpânite de egoism, a fost luat de mintea spirituală, stăpânită de dragostea lui Dumnezeu; singura care ne poate îndruma cum să folosim trupul într-o slujire bună lui Dumnezeu.

Căci numai această minte nouă ne face capabili să deosebim voia bună, plăcută și desăvârșită a lui Dumnezeu, și să o avem ca regulă nouă de viață pentru trupul nostru, diferită de comportările lui anterioare asemenea lumii. (Rom 8:13)

În măsura în care ne predăm trupul nostru Domnului, continuă și transformarea minții noastre; și invers.

De ce ne este de multe ori așa de greu să recunoaștem voia lui Dumnezeu? Pentru că ni se pare așa de greu să ne predăm trupul în slujirea lui Dumnezeu. Numai cine-și jertfește în fiecare zi trupul, va putea să primească această minte, care, învățată prin exersare, deosebește binele și răul. (Evr 5:14)

Haideți să vedem cum Pavel, unealta aleasă a lui Isus Hristos, și-a predat practic trupul său, ca unealtă a Duhului. Cum a putut să dovedească acest bărbat viața trupului în cel mai mic lucru din viața zilnică, că el nu-și mai aparține lui însuși!

El scrie în 1Corinteni 9:26-27: „De aceea, eu alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am predicat altora, eu însumi să fiu descalificat.“

Pavel, sclavul ascultător de Hristos, se vede într-un pericol mare, pentru noi aproape incredibil. Cu toată slujirea lui bogată, el se teme să nu fie descalificat la sfârșit. De ce? Din cauza lipsei predării trupului său!

Pentru a înlătura această lipsă și a scăpa de pericol, el își amărăște trupul; așa cum, pentru a se apăra, se lovește dușmanul în față; și dușmanul amețit este condus apoi în sclavie; pentru ca să

nu fie el condus în sclavie.

Ca un dușman îmblânzit, trupul trebuie să slujească lui Isus.

În primul rând, acest cuvânt extraordinar de serios ne arată cât de absolut de necesară este predarea trupului nostru, pentru salvarea sufletului nostru.

În al doilea rând, dezmințind eul, cu ce energie spirituală trebuie realizată această predare!

Când citesc așa ceva, mulți credincioși sunt de părere că trebuie să se apere împotriva ascezei, a unei exersări planificate de chinuire a trupului. Trebuie să vă gândiți că apostolul nu căuta dreptatea din faptele legii; (Fil 3:9) și că el s-a împotrivit în mod expres oricărei „necruțări a trupului“, fariseică, autoimpusă. (Col 2:23)

Nu a scris tocmai el de „onoarea mai mare“ pe care o acordăm noi mădularelor care, aparent, nu fac cinste trupului nostru? (1Cor 12:23-24)

Însă deoarece tocmai lui i s-a descoperit importanța mare a trupului și țelul divin cu el, el a vrut cu orice preț să ajungă cu trupul lui la acest țel divin. El a supus trupul lui disciplinei divine, care pentru noi a devenit străină.

Noi cunoaștem aproape numai tratamente: de regim alimentar, de îngrășare, de post, cu lumină, de împachetări cu noroi, balneo-climaterice, de hidroterapie, de relaxare, de gimnastică; numai exerciții corporale, care sunt prea puțin folositoare. (1Tim 4:8)

Unde este însă exercițiul fericit de dezmințire a eului, în disciplina spirituală, care predă trupul slujirii și scopului divin? Spre exemplu, câți postesc cu un scop spiritual, așa cum postea Pavel și adunarea primară? (Mt 17:21; Fap 13:2; 14:23; 1Cor 7:5; 2Cor 6:5; 11:27)

Astăzi nu lipsesc exercițiile „socio-etice“ și legalo-religioase în orice abstenență. Pentru întreținerea preaiubitului eu, se renunță la plăceri dăunătoare și la obicehuri, însă nu se renunță la eul propriu!

Abstenența apostolului își avea originea în moartea de pe cruce și învierea împreună cu Hristos.

Abstenența produsă de Duhul nu poate veni decât din cunoștința ascultătoare de Hristos, în care lucrează dragostea lui Dumnezeu.

Și chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars ... nu mi-ar folosi la nimic. (1Cor 13:3) Cât de mult iubește lumea legile morale, în jurul cărora fariseismul lor se poate încolăci ca niște liane!

Dar și unii credincioși caută reguli rigide, cărora doresc să li se

supună ușor; atunci când mănâncă, bea, savurează, se căsătoresc și trăiesc fidel în căsnicie. Așa ceva este conform lumii, dar nu conform Duhului. Fiii lui Dumnezeu au murit față de astfel de reguli. Citește Coloseni 2!

Slujirea cu trupul lor lui Dumnezeu, în Duhul, are ca singură regulă, care conduce din interior, legea Duhului învierii lui Hristos. (Rom 8:2,14) Cine poate să înțeleagă prin Duhul, să înțeleagă!

Tot așa, mai este valabil, predarea trupului Domnului este supunerea trupului disciplinei Duhului Sfânt; iar abținerea realizată de Duhul Sfânt este reținerea de la orice ar întrista pe Duhul Sfânt; (Ef 4:30) deoarece orice întristare ar opri stăpânirea Lui.

Tocmai referitor la activitățile trupului, Pavel scrie în textul amintit mai înainte: „Toate lucrurile îmi sunt permise, dar nu toate sunt folositoare; toate lucrurile îmi sunt permise, dar nu trebuie să mă stăpânească niciunul. (1Cor 6:12)

Credinciosul trebuie să ia permanent o decizie, să fie stăpânit de trupul său, în carne, sau să-și stăpânească trupul, în Duhul. Căci deși „trupul păcatului“ a fost lichidat la cruce; noi mai avem încă trupul cărnii, care își are originea jos, și în ale cărui mădulare vrea să reînvie tot mereu pofta cărnii, care este împotriva poftii Duhului, care este de sus. (Gal 5:17)

Aici este valabil: Să omorăm imediat, prin Duhul, orice practică recunoscută a trupului, care este împotriva Duhului; (Rom 8:13) pentru ca mintea și mădularele trupului să fie stăpânite de Duhul; iar noi să putem trăi în Duhul, într-un trup îmblânzit.

În scopul acesta este nevoie de predarea minții și mădularelor noastre Domnului, într-o credință continuă, veghind și rugându-ne. Ajunși eliberați de păcat și robi ai lui Dumnezeu și ai dreptății, nu ne mai punem mădularele noastre în slujba necurăției și a nedreptății, ci în slujba dreptății, spre mântuire; (Rom 6:12-23) pentru ca ele să devină armele dreptății.

Aceasta, ca o reînnoită prezentare permanentă a mădularelor noastre în dreptatea și sfințenia lui Hristos, este cea mai înaltă rațiune și conținut al slujirii raționale a lui Dumnezeu, a jertfirii trupului nostru.

Iar această slujire a lui Dumnezeu continuă, până când orice gând și orice mădular este stăpânit de Duhul, întreg trupul prezentat în Hristos; (Col 1:28) iar moartea și viața Sa au devenit descoperite în trupul nostru, spre gloria lui Dumnezeu. (2Cor 4:10; Gal 6:17; Fil

1:20)

Vrei să intri și tu în această slujire a lui Dumnezeu, singura care este rațională, și să mărturisești că știi că ai fost răscumpărat cu un preț mare, că nu-ți mai aparții ție însuși? Atunci predă-i în fiecare zi Domnului ochii tăi! (Mt 5:29; 6:22-23; 7:4-5; 2Pet 1:4) Ce înseamnă să ne smulgem ochiul care ne face să păcătuim, decât să-l luăm din slujirea păcatului și să-l predăm lui Isus?

Predă-I Lui urechile tale! (Mt 11:15; Ap 2:7)

Predă-I Lui gura și limba ta! (Mt 12:34; Rom 10:9; Ef 4:29; Ap 14:5; Iac 1:26; 3:5-8)

Predă-I Lui mâinile și picioarele tale! (Mt 5:30; Lc 9:62; 1Cor 4:12; Ef 4:28; Evr 12:12; Iac 4:8; Mt 18:8; Lc 1:79; Ef 6:15; Evr 12:13)

Și predă-i Lui zi de zi întregul tău trup! Dacă faci aceasta din toată inima – „Trupul predat Domnului!“ – Domnul va realiza pentru tine și ceea ce mai este necesar.

Domnul trupului

Ți se vor deschide ochii inimii. Vei cunoaște tot mai clar ce este spiritual și carnal; bun și rău; viața lui Hristos și viața proprie. Vei observa creșterea stăpânirii Duhului. Viața ta este influențată de puterea de sus. În mădularele tale începe să circule viața înviată a lui Hristos. Primești putere asupra păcatului.

Poate fără să vrei, observi că a dispărut dependența în care te-ai aflat, suspinând ani de zile.

Nu știi cum au leșinat, ca fiind lovite în cap, poftele cărnii, care mai înainte erau împotriva liniștii sufletului tău, și au ajuns nepuțințioase. Pofa de a păcătui a fost înlocuită de sila față de păcat. Toate obișnuințele pofticioase, fără de care credeai că nu poți trăi, încep să-și piardă atracția; ele nu te mai interesează.

Sufletul tău devine mai liber și mai bucuros; viața trupului mai simplă și mai avantajoasă. Ochiul devine mai împăcat, liniștit; auzul tău mai ascuțit spiritual; vorbirea ta mai plină de greutate spirituală; poziția și mișcarea ta mai grațioasă. Carnea este robită, duhul eliberat, mădularele exersează pentru slujirea dreptății care s-a arătat în Hristos și care apare și în tine.

Ca un fiu al lui Dumnezeu, tu înveți tot mai mult să rămâi în aprovizionarea exterioară a trupului, și să zici: „Pot totul în Hristos, care mă întărește.“ (Fil 4:13) Dispar pretențiile, toanele și in-

dispozițiile personale. Încep să se cristalizeze promisiunile lui Dumnezeu, stabilite pentru trupul tău, în secolul actual. Pentru împlinirea lor, umbli într-o curățire proprie permanentă, de orice întinare a cărnii și a duhului. (2Cor 7:1)

Cu toate că ispitele devin mai grele, poți să le înfrunți; conștient de victoria împotriva lor. Cu toată slăbiciunea cărnii și viclenia dușmanului, înțelegi că trebuie să urmezi apelul spiritual al apostolului: „*Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui*“. Căci trupul este îmbrăcat și poartă toată armura lui Dumnezeu. (Ef 6:10-18) Toate mădularele tale s-au îmbrăcat cu Hristos, (Rom 13:12-14) și au fost transformate în armele luminii.

Însă Domnul nu vrea numai trupul nostru, deoarece El ne-a răscumpărat cu un preț mare, prin jertfa trupului Său; iar noi nu mai suntem ai noștri. Răscumpărarea noastră de sub legea păcatului și a morții, care era sub stăpânirea întunericului, a fost numai pregătirea necesară pentru realizarea altor intenții mai înalte cu trupul nostru.

Ceea ce ne conduce la următorul motiv:

Trebuie să-L glorificăm pe Dumnezeu în trupul nostru, deoarece mădularele trupului nostru sunt mădularele trupului invizibil, ceresc, al lui Hristos, al cărui Cap este Hristos.

Salvarea trupului nostru nu are numai un singur scop. Prin pocăință și naștere din nou am fost botezați într-un singur Duh ca să fim un singur trup. Trupul nostru devine un mădular în trupul lui Hristos. (1Cor 12:13) Conform 1Corinteni 12:14-26, nu este numai în sens figurativ, ci corespunde creației lui Dumnezeu, în lumea invizibilă, a cărei imagine insuficientă este trupul omenesc pământesc. Este vorba de Adunarea credincioșilor, care este trupul Lui, ca „plinătatea“ Aceluia care împlinește totul în toți, care este supusă lui Hristos, care este Capul. (Ef 1:22-23)

Acest trup ceresc al lui Hristos este edificat în epoca actuală prin Duhul Sfânt; (Ef 4:11-16) iar la sfârșitul acestei epoci va fi descoperit în glorie. (Ef 1:18; Col 3:3-4) Ceea ce se vede din această edificare, în viața și activitatea credincioșilor pe pământ, este numai partea pământească limitată; partea desăvârșită, cerească, rămâne încă ascunsă. (1Io 3:2)

Trupul nostru pământesc, limitat în timp și spațiu, din lumea aceasta vizibilă, slujește și el lucrării desăvârșite a trupului lui Hristos, în această lume vizibilă. *Putem să numim trupul nostru o*

unealtă pământească, pentru o lucrare cerească. În această legătură cu trupul ceresc al lui Hristos, nu rămâne nimic ce să putem face indiferent sau secundar cu trupul nostru. Orice va primi răsplată sau va fi judecat la scaunul de judecată al lui Hristos. (2Cor 5:10)

Domnul vrea să aibă fiecare trup pământesc al nostru, pentru edificarea globală a trupului Său ceresc. Trupul nostru nu aparține capriciilor noastre, ci „asociației trupului lui Hristos“, sub stăpânirea lui Hristos, Capul trupului.

Ce răspundere comportă această cunoștință!

Apostolul Pavel scrie corintenilor: „Nu știți că trupurile voastre sunt mădulare ale lui Hristos?“ El le amintește cunoștința lor spirituală mai bună, care au primit-o de la el. Nu știți că trupurile voastre fac parte din trupul ceresc secret al lui Hristos, și că ele au devenit uneltele de slujire a Capului vostru ceresc? „Vreți să luați mădularele lui Hristos, și să faceți din ele mădulare ale unei prostituate?“ (1Cor 6:15)

Contrar cunoștinței noastre spirituale, cât de ușor dezlegăm noi practic trupul nostru de „asociația spirituală a trupului lui Hristos“ și de regimentul Capului trupului; și-l punem să slujească într-un fel sau altul curviei sau preacurviei! Ce păcătuire împotriva Capului și a celorlalte mădulare!

Slujirea în trupul lui Hristos este întreită:

- *în primul rând*, Capul slujește mădularelor trupului;
- *în al doilea rând*, mădularele își slujesc unele altora; iar
- *în al treilea rând*, mădularele slujesc împreună Capului.

De câte ori ne sustragem cu trupul nostru acestor slujiri, deranjăm circuitul puterii de sus, de la Cap și în sus spre Cap, și cauzăm opriri în creșterea și în lucrarea trupului lui Hristos.

Câtă creștere este întreruptă zilnic din această cauză!

Câtă slujire rămâne neefectuată, deoarece trupurile se sustrag de la serviciul mădularelor pentru Domnul!

Și dacă unul ca Pavel, care era gata să sufere în trupul său, pentru trupul lui Hristos, (Col 1:24) se teme să nu fie descalificat din cauza insuficienței disciplinării a trupului său, ce mai putem spune noi, care ne-am făcut parțial starea de creștin așa de comodă, și care suntem așa de saturați de așa-zisa cunoștință? Ca și cum apostolul ne-ar întreba și ne-ar spune odată „Nu știți ...? Glorificați ...!“ Și el Îl glorifică pe Dumnezeu.

De ce-i lipsesc trupului lui Hristos anumite daruri spirituale și de har pentru slujirea de astăzi pe pământ? Nu este pentru că lipsesc trupurile care ar putea să preia această slujire a mădularelor?

Și de unde atâtea certuri și dispute astăzi între credincioși? (Iac 4:1) Nu de aceea că în creșterea lor, mădularele doresc să ajungă ele capul trupului? (Col 2:19; Ef 4:15)

Dumnezeu vrea să fie lăudat în trupul nostru, pentru că el este templul Duhului Sfânt, pe care vrea să-l umple gloria Sa.

Într-adevăr, din cauza naturii lui decăzute, trupul omenesc este un „trup smerit“, așa cum îl numește Pavel în Filipeni 3:21.

El nu este decât un cort dărăpănat, un vas pământesc, care va fi cândva redat pământului, în neputință, dezonoare și spre putrezire. (2Cor 4:7; 1Cor 15:42-43)

Totuși, Scriptura îl numește „templul Duhului Sfânt“!

Căci Dumnezeu – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt – locuiește în el, în măsura în care cineva, din dragoste pentru Isus, își pune la dispoziție trupul său drept locuință pentru Dumnezeu. (Io 14:23)

Da, acest cort al trupului – josnic și neînsemnat – credinciosului este singurul templu propriu-zis, în care vrea să locuiască și să fie glorificat Dumnezeu în noul legământ. (2Cor 6:16)

Oricât de mulți membrii sau vizitatori ar avea o adunare, Dumnezeu nu locuiește în ea, dacă cei prezenți nu sunt fiii luminii, născuți din Dumnezeu, ale căror trupuri sunt locuința lui Dumnezeu, în care El Se poate glorifica.

La ce onoare a fost ridicat trupul nostru prin această locuire a lui Dumnezeu în el, prin Duhul!

Înainte de pocăirea noastră, el era un trup al păcatului și al morții, iar acum o unealtă a lui Dumnezeu; mădular în trupul lui Hristos și locuința lui Dumnezeu, un templu al Duhului Sfânt!

Trupul nostru, ca mădular al Adunării (trupul lui Hristos) și armă, slujește dreptății lui Dumnezeu; ca locuință și templu el slujește gloriei lui Dumnezeu.

Iar după cum totalitatea trupurilor credincioșilor este numită trupul lui Hristos, tot așa, aceleași trupuri multe sunt numite temple ale Duhului Sfânt; toate împreună „casa lui Dumnezeu“ și „templul lui Dumnezeu“ (1Pet 4:17; Ef 2:22)

Și după cum credincioșii cresc, ca mădulare slujitoare, spre Hristos, Capul; și prin aceasta întregul trup al lui Hristos, prin

articulații și tendoane, crește în edificarea personală în dragoste, (Ef 4:15-16; Col 2:19) tot așa, aceleași trupuri vor fi zidite ca „pietre vii“; anume, într-o „casă spirituală“, într-un „templu al lui Dumnezeu“, ca „locuința lui Dumnezeu în Duhul“. (1Pet 2:5; Ef 2:19-22)

Trupul lui Hristos crește la statura plinătății lui Hristos, pentru lucrarea slujirii; (Ef 4:12-13) iar templul este edificat ca locuința spirituală, sfântă, a lui Dumnezeu, într-o glorie măreață.

Ce răspundere avem noi prin cunoașterea importanței trupului nostru, ca templu spiritual minunat și piatră vie în casa veșnică a lui Dumnezeu!

Și se spune iarăși: „Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri?“ (1Cor 6:19)

Și: „Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă distruge cineva templul lui Dumnezeu, pe acela îl va distruge Dumnezeu; căci templul lui Dumnezeu este sfânt; și așa sunteți voi.“ (1Cor 3:16-17)

Și apoi: „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între dreptate și fărădelege? ... Cum se împacă templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem templul Dumnezeului viu, cum a zis Dumnezeu: Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor ... De aceea: Ieșiți din mijlocul lor și ... vă voi primi!“ (2Cor 6:14-18)

Și iarăși: „Voi însă nu mai sunteți pământești, ci spirituali; dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.“ (Rom 8:9)

Și încă o dată: „Pe voi înșivă încercați-vă, dacă sunteți în credință! Pe voi înșivă încercați-vă! Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă n-ați trecut examenul.“ (2Cor 13:5)

„Căci suntem în clipa când judecata începe de la casa lui Dumnezeu ...“ (1Pet 4:17)

Toate aceste cuvinte biblice extrem de serioase se referă la sfințirea noastră, ca templul lui Dumnezeu, și sunt verificate în predarea trupului nostru. Dacă cineva strică în vreun fel trupul, strică templul lui Dumnezeu.

Câți pângăritori aroganți ai templului se află printre noi!

Cine își înjugă în vreun fel trupul cu nedreptatea și necurăția lumii acesteia, acela predă lui Belial templul lui Dumnezeu; prin

aceea că el îi fură sfințenia prevăzută pentru el.

Câți hoți de temple se află printre noi!

Cine zice că are Duhul lui Hristos, și trăiește în mod carnal, prin aceea că nu omoară prin Duhul activitățile cărnii; (Rom 8:13) acela își maturizează pentru judecată propria lepădare.

Mi se va întâmpla și mie?

De ce sunt atâți dependenți printre credincioși?

Răspunsul se află în Matei 12:43-45.

În afară de Dumnezeu, nimeni nu mai caută așa insistent să locuiască în trupul nostru, ca dușmanul și trupa lui de duhuri.

Nu ajută decât un lucru: Dedicarea trupului ca templu al Domnului, iar Domnul să fie Stăpânul trupului.

Fie ca prezența lui Dumnezeu, în Hristos, prin Duhul Sfânt, să dedice și să sfințească clipă de clipă întreaga noastră viață!

„Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice inteligență, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.“ (Fil 4:7) Și pacea lui Hristos să câștige și premiul luptei din inima noastră, la care suntem chemați, într-un trup. (Col 3:15)

Să fie exclus tot ceea ce ar putea deranja și leza liniștea interioară și onoarea exterioară a templului trupului. Hristos în noi este pacea templului. Nicio regulă exterioară nu reglementează viața sfântă a templului; însă legea vieții lui Hristos, marea Stăpân al templului, să fie împlinită în toate domeniile vieții.

Ca păzitorul templului, Duhul Sfânt să stăpânească apărător și dojenitor, mai mult decât o sabie cu două tăișuri. (Evr 4:12)

Sigiliul Său pentru întreaga clădire este neatins, și El rămâne neîntristat. (Ef 4:30)

Prin îngrijirea de către El a templului, clădirea primește tot ce este necesar; iar părților mai puțin demne li se dă și mai multă cinste. (Ef 5:29; Rom 13:14; 1Cor 12:23)

Întreg templul trupului ajunge prin El lumină. (Mt 6:22) Dragostea, bucuria, pacea etc., înfășoară și împodobesc, ca roada Duhului (Gal 5:22) toată casa sfântă, iar prin curățirea templului sunt îndepărtate toate faptele cărnii. (Mt 21:12; Gal 5:16-21)

În mod deosebit, în locul preasfânt al templului, împreună cu Duhul Sfânt a fost turnată din belșug dragostea lui Dumnezeu; pentru ca prin ea să se poată revărsa peste pragul lui râuri de apă vie. (Rom 5:5; Io 7:38)

Tăria casei constă în Acela care Și-a numit prima dată trupul

Său drept templu, care l-a lăsat să fie dăruit pentru noi, pentru ca noi să fim zidiți ca templu. (Io 2:19-21)

Indiferent cât de minunat ar străluci clădirea templului trupului nostru, în Duhul, și pentru el sunt valabile cuvintele Învățătorului: „Nu va rămâne piatră pe piatră“. (Mt 24:2)

Cu toată slujirea Duhului, care-l onorează, el rămâne tot „trupul josniciei“; căci el își are originea în lumea decăzută, în care totul putrezește; iar în final, se descompune.

Carnea și sângele, materialele din care este format el, nu pot să moștenească împărăția lui Dumnezeu. (1Cor 15:50) El rămâne „vasul pământesc“, care nu poate ascunde pentru mult timp comoara cerească. (2Cor 4:7) Trupul se strică și putrezește, conform blestemului căruia este supusă prima creație decăzută, căreia el îi mai aparține din punct de vedere material; iar el trebuie să se întoarcă iarăși în țărână, (Ge 3:19) dacă între timp nu vine Domnul din cer, pentru a începe o nouă eră; pentru ca putrezirea trupurilor mădulelor Lui, care mai sunt pe pământ, să fie schimbată într-o clipă în neputrezire. (1Cor 15:51-58; 1Tes 4:13-18)

Atunci nu vom fi „dezbrăcați“ de cortul trupului nostru prin moarte, ci, prin transformarea instantanee a cărnii și sângelui nostru, la răpirea noastră la Domnul, vom „îmbrăca peste el“ trupul nostru ceresc; pentru ca viața să înghită tot ce mai este muritor în noi. Așa și-a dorit Pavel pentru el; și tot așa dorim și noi, căci și noi suspinăm astăzi apăsați în acest cort al trupului; pentru că el poate să ascundă tot mai puțin plinătatea Duhului. (2Cor 5:1-4)

„De aceea, noi nu cădem de oboseală. Ci, chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru dinăuntru se înnoiește din zi în zi.“ (2Cor 4:16)

„Și știm că este bine pentru noi să purtăm „deocamdată“ comoara cerească a Duhului în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu, și nu de la noi. (2Cor 4:7)

Cât de mândri am deveni noi, dacă nu am purta „trupul smereniei“; (Fil 3:21) și prin acesta să rămânem dependenți de puterea lui Dumnezeu, și să ne luptăm lupta bună a credinței: în ispite și în suferință! Și cât de leneși am deveni, dacă nu ne-ar însufleți speranța într-o viață veșnică, în toată libertatea gloriei copiilor lui Dumnezeu, în „eliberarea trupului nostru!“ (Rom 8:20-23)

Căci nu este vorba de o simplă eliberare *de* trupul nostru, astfel că el este coborât în mormânt, ca hrana viermilor; iar duhul și su-

fletul ar fi scăpat în sfârșit de el, ca de o închisoare strâmtă, și de restul pământesc penibil.

Oh, nu! Ci chiar și trupul va avea parte de o răscumpărare. El nu și-a terminat rolul său, odată cu catalepsia în moartea și putrezirea din mormânt. Prin moarte, el merge spre viața nouă de sus.

După cum noi am murit, prin moartea lui Hristos pe cruce, spre a primi în învierea lui Hristos o viață nouă, tot așa trebuie să aibă și trupul nostru parte în învierea lui Hristos; pentru că Duhul lui Hristos locuiește în el. (Rom 8:11) Și tocmai această importanță veșnică a trupului nostru ne conduce la al patrulea și ultimul motiv, de ce trebuie să-L laudăm pe Dumnezeu în trupurile noastre.

Dumnezeu vrea să fie glorificat în trupul nostru, deoarece trupul nostru este sămânța pentru trupul ceresc înviat și glorificat.

„Dar, cineva va zice, cum învie morții? Și cu ce trup se vor întoarce? Nebun ce ești! Când semeni, semeni nu trupul care va fi, ci doar o sămânță ... Trupul este semănat în putrezire, și învie în neputrezire; este semănat în neputință, și învie în putere ... Și după cum am purtat imaginea celui pământesc, tot așa vom purta și imaginea Celui ceresc. ... Când trupul acesta, supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: Moartea a fost înghițită de victorie. Unde îți este victoria, moarte? Unde îți este boldul, moarte?“ (1Cor 15:35-58)

„Știm, în adevăr, că dacă se desface casa pământească, cortul, avem o clădire în cer, de la Dumnezeu; o casă care nu este făcută de mâini [omenești], ci veșnică, în cer.“ (2Cor 5:1)

„Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului gloriei Sale; prin lucrarea puterii pe care o are, de a-și supune toate lucrurile.“ (Fil 3: 20-21)

Acesta este deci viitorul trupului nostru. El trebuie să devină un „trup spiritual“ și să se asemene astfel în întregime trupului glorios al lui Hristos. Căci lucrul acesta este strict necesar pentru răscumpărarea noastră completă.

Trupul nostru trebuie să scape de barierele lumii decăzute. Ca mădular al lui Hristos, cât și ca templul Duhului Sfânt, trebuie să fie și el așezat în întregime în natura cerească.

Mai înainte de aceasta, el nu este o unealtă suficientă și casa lui

Dumnezeu. Și nici noi nu avem până atunci „înfierea“ completă, (Rom 8:23) căci pentru poziția noastră cerească avem nevoie de haină cerească.

De aceea așteaptă credincioșii, din cer și de pe pământ, răscumărarea trupului lor. Ea va veni, când va reveni Domnul.

La revenirea Sa, El Însuși va învia trupurile celor adormiți, iar ale celor vii le va transforma în trupuri cerești.

Lucrul acesta va avea loc cu un „strigăt autoritar“, adică într-o împuternicire a noii creații, într-o clipă. (1Tes 4:13-18; 1Cor 15: 51-52)

Și împreună cu El vine răsplata Sa. (Ap 22:12) Toți credincioșii trebuie să se prezinte înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să dea socoteală de ce a făcut cât a trăit în trup – fie bine, fie rău. (2Cor 5:10)

Să luăm seama! Ce am făcut „când eram în trup“, va fi descoperit și va fi decisiv pentru gloriificarea trupului nostru. Pentru că în trupul nostru cresc vom recolta ce am semănat în trupul pământesc. Eu cred că sus vom fi descoperiți exact în lumina în care am umblat aici jos, și în care trupul nostru a fost lumină pe pământ. (Mt 6:22) Tot așa cum strălucirea soarelui, a lunii și a stelelor este diferită, tot așa va arăta și gloria credincioșilor care aparțin lui Hristos, la învierea din morți, la venirea Sa. (1Cor 15:41-42) Fiecare trup va fi înviat și gloriificat la rândul lui. (versetul 23)

În textul biblic original, pentru „fiecare la *rândul* cetii lui“ este folosit aici un termen (*tagma*), care este folosit o singură dată în tot Noul Testament, și înseamnă „*apartenență*“. Ceea ce s-ar traduce: „*fiecare după apartenența lui*“.

Va fi o glorie descrescândă, care va fi în funcție de slujirea de pe pământ.

Deci, copilul lui Dumnezeu, dacă aceasta este situația cu trupul nostru, după ce am primit aceste cunoștințe, să fim gata să-L lăudăm pe Dumnezeu în trupul nostru!

Trupul nostru va fi umplut cu Duhul și cu lumină!

Să ținem cont și de faptul că fecioarele înțelepte s-au deosebit de cele neînțelepte doar prin aceea că ele au avut o rezervă de ulei.

Aceasta era toată pregătirea lor pentru sărbătoarea nunții.

„*Dumnezeul păcii să vă sfințească El Însuși, pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, ca la venirea Domnului nostru Isus Hristos să nu fie nimic reproșabil în*

voi. “ (1Tes 5:23)

Nu vă faceți sclavi oamenilor!

*Voi ați fost cumpărați cu un preț. Nu vă faceți sclavi oamenilor!
1 Corinteni 7:23*

Apostolul Pavel scrie de două ori corintenilor: „ați fost cumpărați cu un preț!“ (1Cor 6:20; 7:23) Ca sclavi, pe care stăpânul lor i-a cumpărat cu un preț, li se amintește credincioșilor de dreptul exclusiv de proprietate pe care l-a câștigat Dumnezeu prin Hristos, și de care El face uz.

Pavel leagă această cerință de prima referire, (1Cor 6:20) când scrie: „De aceea gloriificați pe Dumnezeu în trupul vostru ...!“ Și prin aceasta el spune: Voi – trupul, sufletul și duhul vostru – nu vă mai aparțineți vouă, ci Domnului vostru ceresc!

A doua avertizare înseamnă însă și că ei nu aparțin nici oamenilor! (1Cor 7:23)

Este necesar să ținem cont mereu de aceste avertizări. Căci corăbioara credinței se lovește mereu de stâncile care se numesc: prima voie proprie autoritară și a doua voia înrobitoare a străinilor.

Unii se amăgesc singuri prin încăpățânarea lor oarbă, alții sunt orbiți de spiritul orbitor dominant al altor oameni. De obicei ambele pericole sunt prezente în unul și același om.

Să luăm aminte la avertizările importante ale apostolului!

Ce rușinos, mai întâi, că tocmai Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să avertizeze pe oameni de oameni! Da, omenirea a devenit o generație periculoasă; cine nu se ferește de această generație, va fi atras de ea în pierzare.

Voia noastră egoistă este cel mai apropiat dușman al lui Dumnezeu; iar în general, în voia egoistă a oamenilor avem pe același dușman de mii de ori în jurul nostru. De aceea, sfânta Scriptură este singurul mare protest al lui Dumnezeu împotriva a orice este omenesc. A da dreptate lui Dumnezeu, prin credință, înseamnă să ne apărăm împotriva noastră înșine și a tot ce este omenesc. Într-adevăr, o atitudine cu totul deosebită!

Ea a fost și rămâne atitudinea lui Isus printre fiii oamenilor. El nu S-a lăsat niciodată condus de voia Sa, și nu S-a lăsat robit de voia oamenilor. În legătură strânsă cu Tatăl Său ceresc, El S-a comportat aproape liber de orice influență omenească. Nu înseamnă

tocmai lucrul acesta, atunci când El a înlăturat orice legătură de rudenie și aproape că Și-a dezmințit familia, atunci când El a respins pe mama Sa și pe frații Săi, care-L căutau, întrebând: „*Cine este mama Mea și care sunt frații Mei?*“ (Mr 3:33)

Iar întinzându-Și mâna și arătând spre ucenici, a zis: „Iată mama Mea și frații Mei!“ (Mt 12:46-50; Mr 3:34; Lc 8:21)

Aproape că s-ar putea spune, ce respingere categorică a revendicărilor omenești îndreptățite, când ele deranjau o revendicare a lui Dumnezeu! Același răspuns și ucenicului care-L urma deja, dar care vrea să-și îngroape mai întâi pe tatăl său, care tocmai murise: „Lasă morții să-și îngroape morții! (Mt 8:22)

Și ce scandal a declanșat ruperea tuturor legăturilor Lui cu Nazaret, satul „tatălui“ Său pământesc, în împlinirea strictă a voci Tatălui Său ceresc! (Lc 4:14-30)

Și cât de mult a fost lezată natura omenească a „tânărului bogat“, când a plecat întristat de la Isus! (Mt 19:16-22) Un „consilier“ spiritual de astăzi ar fi tratat complet altfel pe acel tânăr atrăgător și influent!

Și ce i-a determinat pe farisei să-L urască de moarte? Faptul că Isus le-a demascat și respins regulile lor religioase și comportarea lor pioasă. (Mt 15:1 ...)

Și cum le-a prezentat El deosebirea categorică dintre „divin“ și „omenesc“, atunci când i-a întrebat pe marii preoți și pe bătrânii poporului Israel: „Botezul lui Ioan, de unde venea? Din cer sau de la oameni?“ (Mt 21:25) Desigur, Domnul a respins categoric și cu putere „omenescul“ numai acolo unde el vrea să fie alături sau deasupra „divinului“. Deoarece El S-a prezentat așa de categoric în contrazicerea lor, a fost obligat să ajungă un semn, care a fost contrazis. (Lc 2:34) „Învățătorule, știm că nu ții cont de părerea oamenilor, și că nu favorizezi pe nimeni ...“; fariseii recunoscându-și în fața Lui fățărnicia lor. (Mt 22:16)

Și totuși ei L-au crucificat din invidie, argumentând: „Cine Te crezi Tu că ești?“; (Io 8:53) tocmai pentru independența Lui totală față de oameni.

Lezarea vanității fariseilor a fost cauza exterioară, omenească a executării Lui. Fără să Se plece înaintea lui Irod, conducătorul nelegiuit al provinciei Lui natale, pe care El l-a numit odată „vulpe“, (Lc 13:32) și înaintea lui Pilat, robul oamenilor, mândru de puterea lui, Cel deosebit Și-a dat benevol duhul în mâinile Tatălui, tot așa

cum S-a lăsat benevol să fie arestat.

Cel care trăia în imediata apropiere a lui Dumnezeu, putea să moară numai prin intermediul oamenilor.

Mai înainte I-a răspuns lui Petru, care vrea să-I interzică calea crucii: „*Înapoia Mea, Satano! Tu ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gândurile oamenilor!*“ (Mt 16:23)

Isus, Robul ales al lui Dumnezeu, (Mt 12:18-21; Isa 42:1-3) în smerenia și măreția pe care numai El a putut-o realiza, ne-a lăsat un exemplu, ce înseamnă să nu vrei să stăpânești autoritar și să nu te lași stăpânit de voia oamenilor.

Ca imagine a Dumnezeului nevăzut și imaginea inițială a umanității; Fiul lui Dumnezeu a venit ca protestul întrupat împotriva întregii specii umane și împotriva oricărei revindicări omenești, care contestă revindicarea lui Dumnezeu asupra noastră.

Apostolul Pavel, robul ales al lui Isus Hristos, a urmat exemplul Domnului său într-un mod excelent!

Înainte de pocăirea sa, un sclav al vocii lui și a oamenilor, el a păzit hainele celor care-l omorau cu pietre pe Ștefan, și slujea dușmanilor lui Isus, când mergea cu mandat de arestare la Damasc, atunci când a fost eliberat de orice sclavie a oamenilor. Prin cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Hristos, tocmai capacitatea primită prin har l-a făcut să deosebească între „divin“ și „omenesc“. Această deosebire i-a imprimat în continuare toată gândirea și activitatea sa.

El este într-un protest permanent împotriva sa și a orice este „omenesc“, rățăcitor; de care el avertizează cu cuvinte nemiloase.

Prin lucrarea Duhului divin făcută în el și în alți ucenici, el a trebuit să declare rentabilitatea omului său vechi drept nulă: nimic bun în mine! (Rom 7:18) Această experiență îl desparte de tot ce-i carnal.

El nu mai poate niciodată să trăiască pentru el sau să fie plăcut oamenilor. El se vede pe el, împreună cu oamenii și lumea, prin cruce; iar lumea trebuie să-l vadă pe el tot prin cruce. (Gal 6:14)

Cât de conștient este el de antagonismul dintre efectele propriei naturi și cele ale Duhului lui Hristos din el! (Fap 16:6-7; 1Cor 9:27; 2Cor 12:7)

Cât de categoric a renunțat el la înțelepciunea omenească, (1Cor 2:4,13) la regulile omenești, (Plâng 2:20; Gal 5:1) la dorința de

stăpânire a oamenilor asupra oamenilor (1Cor 1:13; 2Cor 1:24) și la stăpânirea de către oameni! (1Cor 9:1; Gal 2:4-6,11)

Nu încape nicio îndoială că Pavel scăpase de stăpânirea voii proprii și de stăpânirea voii oamenilor. Numai așa a putut el să rămână fidel mării sale chemări și alegeri cerești. Și tot așa era liber să fie un rob al lui Hristos printre oameni. Tot așa și noi.

În primul rând, pentru ca să nu fim infideli chemării noastre personale cerești.

În al doilea rând, ca să putem să fim robii lui Hristos pe pământ.

Primul este condiția obligatorie pentru al doilea; căci buna slujire a lui Hristos de către noi depinde de buna cunoaștere a alegerii și chemării noastre, și de periclitarea ei de către sclavia oamenilor.

În măsura în care înțeleg eu, există *trei cercuri ale alegerii și chemării divine*.

Primul cerc extins al alegerii și chemării oamenilor să scape de păcatele lor și de judecata mâniei aprinse a lui Dumnezeu, care va veni peste păcătoși.

Al doilea cerc mai restrâns al alegerii și chemării deosebite a oamenilor în diferite epoci, popoare și națiuni, în cadrul cărora Dumnezeu mântuie pe oameni după planul Său. Faptul că noi trăim acum, și nu cu trei mii de ani înainte, și nu în Africa Centrală, ci aici, corespunde celui de-al doilea cerc al alegerii.

Al treilea cerc, cel mai restrâns, al alegerii și chemării personale, este întotdeauna numai un punct; și înseamnă viața proprie a unui om. Că exist, cine sunt eu, este ceva unic; și tot așa este unic și faptul că am fost ales și chemat în cadrul celorlalte două cercuri. Ce înseamnă însă lucrul acesta? Pentru un suflet credincios înseamnă: Copilul lui Dumnezeu, tocmai tu, fii ce ai fost făcut, ales și chemat!

Dacă viața ta are o importanță deosebită, atunci ea are și o valoare deosebită, care se află în destinul tău deosebit. Tu trebuie să-ți cunoști acest destin și să ajungi cu orice preț la el. Să duci până la capăt mântuirea, cu frică și cutremur, nu înseamnă nimic mai puțin, decât: Doamne, nu mă lăsa sub nicio formă să deraiez! Fă-mă să ajung pentru ce am fost născut și născut din nou, ales și chemat!

Ce viață de credință responsabilă și vigilentă! Este sfârșitul oricărei stăpâniri proprii sau a altor oameni.

Lepădarea de sine este calea spre câștigarea de sine.

Unii sunt de părere că lepădarea de sine este distrugerea de sine. Lucrul acesta este irațional și nebiblic. Nu avem nimic mai prețios, decât pe noi înșine. Din „noi înșine“ trebuie să rezulte o valoare veșnică pentru Dumnezeu.

Tocmai de aceea trebuie dezmințit și exclus din noi tot ceea ce este împotriva lui Dumnezeu. Ce este cel mai mult împotriva lui Dumnezeu este în noi, independența noastră evitabilă, egoismul împotriva lui Dumnezeu și a oamenilor.

Lepădarea de sine este numai dezmințirea independenței noastre, ca stăpânire proprie. Lepădarea de sine este numai dezmințirea independenței noastre, ca aroganță.

Repet, lepădarea de sine nu exclude luciditatea proprie, ci o include în cel mai mare grad. Trebuie să ai ceva propriu, pentru a putea da ceva propriu.

Isus a avut cea mai mare luciditate de Sine, și, drept urmare, și cea mai mare capacitate de predare, ca renunțare la orice glorie personală.

Iar noi, cu cât renunțăm mai mult la aroganța noastră, vom câștiga tot mai mult viața noastră personală, mai conformă vocii divine. (Mt 16:25)

Această cunoștință include și cealaltă parte, anume, *prin auto-impunere, spre auto-câștigare*. Aici este vorba de poziția noastră față de oameni. Dumnezeu nu vrea niciodată să ne desființeze personalitatea noastră, însă oamenii caută aproape întotdeauna așa ceva.

În măsura în care oamenii rămân capricioși și autoritari față de Dumnezeu, se comportă și față de semenii lor capricioși și autoritari.

Cu cât ei nu vor să fie stăpâniți de Dumnezeu, în Hristos, cu atât mai mult vor încerca ei să-i stăpânească pe semenii lor. Aceasta înseamnă să nu deveniți sclavi oamenilor, datorită vocii voastre unice, imprimate de Dumnezeu, în care Dumnezeu v-a ales și v-a chemat!

Nu vă lăsați amăgit, pustiit, eul propriu de revendicările stăpânite de poftele oamenilor; și astfel să vă pierdeți destinul divin!

Voi aparțineți prin Hristos lui Dumnezeu; apărați-vă împotriva dorinței de stăpânire a oamenilor autoritari!

Fii însă atent, ca la ascultarea acestei avertizări, nu cumva să cauți să-ți impui propriul orgoliu, în locul orgoliul celorlalți; ceea ce se poate întâmpla și chiar se întâmplă de multe ori!

Unul se încăpățânează: Nu vă faceți sclavi oamenilor! – și el nu este altceva, decât un sclav încăpățânat al propriului eu.

Printre credincioși lipsește o luciditate proprie dorită de Dumnezeu, și în același timp există un surplus de luciditate proprie egoistă.

Pe de o parte „urmașii lui Isus“ pioși, mereu imaturi, mereu ne-spirituali, mereu neexersați, mereu fără opinie; mereu însoțitori și susținători pasivi, impersonali; care nu s-au trezit încă niciodată, care nu pot avea niciodată pe Hristos întipărit în ei; din care puțini sunt nu slabi în credință, ci schilози în credință, prin lenevia proprie în cunoașterea lui Hristos și în chemarea lor divină. Nu sunt ei tot sclavi oamenilor?

De cealaltă parte, câți supra-școliți biblic, „egoști“ conștienți de sine, care sunt fericiți dacă se pot impune în vreun fel, să joace un mic rol, să învețe pe alții cu înțelepciunea proprie și să-i stăpânească cu aroganță. Ei sunt întotdeauna criticii îndreptății ai altora, superiori, de la sine înțelepți, fariseici, și vorbesc în mod arogant și fluent de smerenie și venirea apropiată a Domnului. Ei sunt aceia care vor să ne convingă că omenescul lor sărac ar fi deja divin, iar felul lor de creștinism este singurul care are viitor, pe pământ și în cer.

Iar între cele două tabere, puținele suflete eliberate în Hristos de ei și de oameni, care nu se mai ridică mai presus de ceilalți, în pretenția lor nejustificată, dar care nici nu mai vor să accepte pretenția nejustificată a celorlalți. Oh, ce înviore, când prin harul lui Dumnezeu întâlnești astfel de suflete nobile, cu adevărat libere, în a căror prezență te simți bine; deoarece observi că ei gândesc, vorbesc și lucrează în mod altruist; pentru că nu vor să stăpânească, iar astfel, prin credința în Hristos, ei stăpânesc mai sigur; (Rom 5:17) și pentru că nu vor să se lase stăpâniți de oameni, ei umblă și mai voluntar și mai adevărat în smerenie. Vrem să ne întrebăm în mod serios, dacă facem parte dintre acești oameni înviorători, acești adevărați fii ai păcii; căci eul se gândește mereu numai la ceartă.

Să privim acum în mod practic riscul la care este expusă alegerea și chemarea noastră înaltă, prin obișnuitele *forme ale sclaviei omenesti*. Pe primul loc trebuie amintită frica de oameni în general. Faptul caracteristic al omului căzut este că el se teme mai mult de semenii lui, decât de Creatorul lui!

Cei care n-au tremurat niciodată înaintea lui Dumnezeu, tremu-

ră înaintea oamenilor trecători ca și ei! Ei se consideră dependenți de oameni, dar independenți de Dumnezeu! În loc să caute ajutorul lui Dumnezeu, ei caută ajutorul oamenilor, și iubesc mai mult onoarea dată de oameni, decât cea pe care o dă Dumnezeu. (Io 12: 43)

Câți, treziți, datorită acestei nenorocite frici de oameni, nu ajung la pocăința deplină! În loc să devină robi fericiți ai lui Hristos, ei rămân sclavii oamenilor, demni de compătimit.

Iar în cazul acesta, bărbații se dovedesc mai lași decât femeile.

S-a constatat că Hristos este dezmințit mai mult din cauza fricii lașe, palide, de oameni, decât din cauza dragostei grosolane, crude față de păcat.

Într-un aparent contrast cu palida frică de oameni, se află adorarea diversificată a oamenilor. Însă și aceasta nu este decât o varietate degenerată a fricii de oameni, căci și ea își are originea în supraaprecierea prostească a naturii omenești.

Teama și dragostea altruistă, care I se cuvine numai lui Dumnezeu, sunt date creaturii, „idolului“. Mulți credincioși mai au încă această dragoste idolatră față de creatură.

Carnea lor pofteste încă carnea. Sunt legați și căzuți, sclavi ai poftelor permise și nepermise, descoperite sau secrete, care face imposibil ca cineva să-L urmeze pe Hristos, să întărească alegerea și chemarea, și să devină robul lui Hristos.

Acestei forme de sclavie omenească îi aparține și idolatria pioasă. Obiectul ei sunt robii și roabele lui Dumnezeu. Mulțumirea lor față de ei / ele ajunge adorare exagerată (divinizare); venerarea ajunge idolatrie; se atașează orbi de cei „născuți din țărână“, slabi; a căror imagine îndepărtează treptat tot mai mult imaginea lui Hristos, și jură pe ei; până când, prin descoperirea unei așa-zise „părți slabe“, sunt dezamăgiți treptat sau imediat.

Însă ce nenorocire ascunde în ea însăși o astfel de sclavie a oamenilor! O formă deosebită de sclavie este apoi imitarea modelului adorat. Se dorește să ajungă numai cum este idolul său. Îl imită în vorbire, îmbrăcare, comportare, scriere și slujire; se ajunge într-o sclavie omenească prostească, și-și propune un țel complet fals, care împiedică să devenim ceea ce ar trebui, conform vocii lui Dumnezeu.

Oricât de binecuvântat ar fi studiul modelelor, tot așa de blestemată poate să fie și dependența servilă de ele.

Pentru mulți nu există decât un rob acceptabil al lui Dumnezeu, numai o roabă exemplară a Domnului; iar restul nu este nimic în ochii și în gura lor.

Prin faptul că ei se consideră astfel într-adevăr liberi, ei au devenit sclavii idolatriei oamenilor, demni de compătimit.

Într-adevăr, ei pot să devină o copie a idolului lor, însă nu vor ajunge niciodată la ceea ce au fost destinați.

Alături de această dorință de adorare, idolatră și aservită, practică în masă, se află patima nestăvilită de dorința de stăpânire a altora, de către nenumărați indivizi.

Această formă urmărește intenționat ca respectivul să se impună în fața celorlalți, și să-i determine să accepte voia sa.

În Adunarea lui Hristos există darul divin al Duhului, de intervenție autoritară și ordonată, (1Cor 12:28) în care Dumnezeu a așezat „ajutoare“ și „conducători“, al căror dar divin trebuie să slujească la împlinirea misiunii harului divin primit.

Dar vai, dacă cei chemați, împreună cu nenumărați nechemăți, se ridică singuri ca stăpâni în adunare! Și sunt așa de multe astfel de naturi dictatoriale carnale, papi mici și mari, cum mai sunt ei numiți.

Nu toți au fost prin natura lor dictatori. Mulți au devenit așa numai prin servila dorință nestăvilită a adoratorilor și adoratoarelor lor. Adepții lor i-au așezat pe tronul dictatorial. Ce încoronare nelegiuită!

Iar „domnii“ aceștia nu știu decât un lucru: să stăpânească!

Și este groaznic de funest să observi cum ei au pierdut controlul spiritual asupra lor înșiși, prin aceea că ei confundă tot mai orbește voia lor, cu voia lui Dumnezeu.

Vai de acela care nu recunoaște și nu acceptă tiparul lor! Ei nu-l pot ierta.

Vai de acela care pătrunde conștient sau inconștient în imperiul lor!

Dorința lor de răzbunare, vizibilă sau ascunsă, este nelimitată. Și câți devin și rămân sclavii unor astfel de oameni!

Domnul nostru a spus odată: „*Știți că domnitorii națiunilor stăpânesc peste ele; și mai marii lor le poruncesc în mod autoritar. Între voi să nu fie așa ...*“ (Mt 20:25-26)

Iar Pavel scria mai târziu: „*Nu că am avea stăpânire peste credința voastră, dar vrem să lucrăm și noi împreună la bucuria voas-*

tră; căci stați tari în credință.” (2Cor 1:24)

Raportând întreaga istorie a Adunării la cuvintele lui Hristos și ale apostolului, ea este o istorie unică a păcatului, căci ea este istoria dorinței de stăpânire lumească, în așa-zisa împărăție a lui Hristos.

Slavia și abuzul de viața de credință a altora, prin semenii lor de credință autocrați, este cea mai scandaloasă și fatală dintre toate formele de sclavie omenească.

Înainte acestea se practicau mai mult la scară mare, acum ele se practică tot așa de scandalos la scară mică și în mod particular.

Sunt mici papi, care își impun pretutindeni jugul lor. Sunt valabile numai părerile lor, interpretarea și modul lor de interpretare. Sunt suportate numai regulile lor de credință.

Restul este pentru ei bănuitor și sectar. Ei vor să-și impună obligatoriu părerea lor, în mod discret sau forțat. Și care este rezultatul? Neglijență înmărmurită, pustie de jur împrejur, sau repetarea fricoasă sau prostească a stupidității inutile auzite mereu, servitute funcțională sau partinitate ațâțată sau învățată; în orice caz, o viață sufletească regretabil de urâtă și schiloadă, o dezvoltare viciată, un destin neatins. Urâciunea pustiiri omenești în locurile sfinte ale unei inimi omenești! Eu cunosc cercuri sau asociații parțiale sau întregi, care au fost transformate în pustii spirituale de către astfel de naturi dictatoriale egoiste. Ele au ajuns sclavele oamenilor.

De multe ori însă acțiunea produce reacțiune, și în astfel de turme aservite apar revolte. Apare un alt dictator, pregătit în despotism și invidie, și smulge pe cei câștigați sub steagul și învățătura lui și sub farmecul naturii lui. Încă un distrugător în plus în podgorie!

Așa apare și înflorește ființa cetelor și sectelor.

Pentru mine, sectă este tot ceea ce nu are pe Hristos drept Cap, cu care să crească împreună, (Col 2:18-23) ci ea însăși se consideră capul. Ea, secta, trebuie să se deosebească prin învățături deosebite, obiceiuri deosebite, sfințire deosebită, care sunt practicate în alegerea proprie, în smerenia și spiritualitatea îngerilor, în mintea înfumurată, carnală și într-o slujire încăpățanată a lui Dumnezeu.

Natura sectară apare întotdeauna printr-o voie tiranică, de aceea ea este una cu slavia oamenilor, indiferent dacă ea este activă, în

mare sau în mic, indiferent dacă ea stăpânește ca o ierarhie răspândită (preoția) sau ca o adunare mică, care se întâlnește în ascuns.

Unde stăpânesc oamenii, stăpânește o natură sectară. Și stăpânește mereu și activitatea religioasă înrobitoare. Ea este astăzi printre credincioși cea mai întâlnită formă de aservire a oamenilor.

S-a copiat organizarea statului, a bisericilor majoritare, a socialismului și a industrializării, și s-a pus în mișcare viața de credință pe șine construite de oameni.

Ea trebuie să se desfășoare după numărul și timpul omenesc. Succesele trebuie măsurate exact, numărate și înregistrate, ca și succesele unei afaceri, într-un bilanț contabil sau la serviciul central de statistică.

Ca și în întreprinderile lumii, este necesară în sensul acesta repartizarea muncii și aportul productiv extrem de ordonat. Ceea ce, mai mult decât în întreprinderile lumii, a dus la o monotonie și amortire a muncii mult mai mare și, în același timp, la un stres insuportabil.

Rămâne prea puțin timp și loc pentru lucrarea imediată a Duhului divin, care nu se orientează după ceasul oamenilor. Însă trebuie să se întâmple totuși ceva, căci trebuie să se vadă „succese“.

Lucrarea lui Dumnezeu este înlocuită de sinistra lucrare autoritară a oamenilor, „făcătura“ omenească, aportul cultural-religios; și prin aceasta, nenorocita sclavie supusă activității religioase, forma modernă de sclavie omenească, care distruge duhul, trupul și sufletul.

Și câți sclavi săraci se distrug astăzi muncind în slujirea ei! Câți lucrători din împărăția lui Dumnezeu sunt numai zilieri religioși; și anume, îngrozitor de săraci sclavi ai oamenilor!

Ei sunt animați numai de dependența obligatorie de oameni, autorități superioare, comitete etc. Iar aceste autorități, comitete etc., nu sunt altceva, decât sclave hărțuite, supraîncărcate, ale funcțiilor și posturilor lor sau mai corect, din cauza multelor lor funcții și posturi, care nu le mai permit într-adevăr să respire spiritual.

De cealaltă parte se află însă mulțimea credincioasă, care este mânată de la un serviciu divin la altul, de la o adunare la altă adunare; care aude așa de mult, reține așa de puțin, trăiește și mai puțin. Se face așa de mult și se „vânează“ prea puțin; se citește așa de mult și se știe așa de puțin, se dorește lucruri minunate și se prezintă lucruri obișnuite!

Ce altceva poate rezulta din această activitate gălăgioasă, decât înșelarea proprie și a celorlalți; anume, un gol lăuntric = torent de cuvinte la exterior; epuizare lăuntrică = un joc exterior de erou; convingerea neadevărului lăuntric = certuri exterioare cu privire la adevăr, degenerarea personalității, pierderea personalității!

Ferice de aceia care, în serviciul defrișării acestei activități religioase, au ajuns deja la această înțelegere necesară! Și vai de aceia care, din cauza beției gălăgioase a slujirii lor sau a farmecului predicii, nici nu mai simt blestemul activității religioase înrobitoare care îi amenință!

Oh, sclavie omenească, care deteriorează așa de mult alegerea și chemarea noastră înaltă; da, periculoasă sclavie omenească!

O parte rea a stăpânirii activității umano-religioase printre credincioși este stăpânirea de titluri și de bani.

Însă nu există niciun titlu mai onorant, ca titlul de „frate și soră în Domnul“; eu cel puțin nu-mi doresc unul mai înalt. Și regret mereu, când copiii lui Dumnezeu, în loc să mă numească „frate“, mă numesc „domn“. Prefer să se facă abuz de titlul de „frate“, decât să fiu numit cu obișnuitul „domn“.

Cât de puțin trebuie să aibă valoare printre credincioși titlul „domn“, în loc de „frate“! Însă, din păcate, este tocmai invers.

Dacă cineva își dorește să mai fie un „domn“, îi place și când este numit așa. De aceea sunt mulți cei care nu suportă titlul biblic „frate“, ca și celelalte adevăruri biblice, care le amenință orgoliul lor.

De fiecare dată mă îngrozesc puțin de orice om care se numește credincios, pe care nu-l pot numi în mod deschis „frate“ sau nu o pot numi în mod deschis „soră“. Acesta este întotdeauna un blestem al sclaviei omenești. Am devenit sclavii unui obicei specific tradiției lumești. Unde se pune un jug și se abuzează, poate că titlul „domn“ sună bine, însă este amăgitor; la copiii lui Dumnezeu nu trebuie să fie așa; căci se spune „*un singur Domn*“, iar noi suntem toți frații Lui. (Io 13:13; Mt 23:7-11)

Dar ce se întâmplă în cercurile creștine, unde nu se poate face destul pentru prezentarea și explicarea titlurilor, față de care amintirea titlului de „domn“ este aproape o rușine!

Citiți-le numai semnăturile extraordinare sub antetele extraordinare, listele pompoase cu vorbitorii prezenți, și numele mândrilor domni din comitete!

Citiți-le, ca să învățați să vedeți cât de necesar este pentru poporul lui Dumnezeu cuvântul apostolului și în sensul acesta: „Nu vă faceți sclavi oamenilor!“ Iar lucrul acesta este valabil și referitor la stăpânirea banilor. Păcatul descris în Iacov 2:1-9 este practicat toată ziua printre noi. În adunările unde din cauza puterii banului stăpânesc frații bogați, de regulă, ceilalți frați nu mai au dreptul să spună ceva. Se face numai ce spune fratele cu „inelul de aur“ și cu „hainele strălucitoare“.

Pe de altă parte, trebuie subliniat și faptul că printre credincioși există și o dorință de stăpânire democratică, care nu are nimic de-a face cu Duhul lui Hristos, ci care provine din duhul timpului, și are caracteristicile lui, pentru că ea susține drepturile omului; iar armele ei carnale se numesc: invidie, poftă de posedare, poftă de putere și savoare, îndârjire proprie sau de clasă.

Și în cazul acesta este valabil: „Nu vă faceți sclavi oamenilor!“

Însă unde și când între copiii lui Dumnezeu se dezvoltă duhul omenesc de stăpânire, peste tot și întotdeauna apar aceleași roade; anume: nerăbdare, cruzime, nedreptate. Iar drept consecință, rezultatul final este lipsa roadei spirituale.

Am auzit odată cum lucrează duhul de stăpânire omenească, de la un conducător uns cu Duhul Sfânt, care-și deplângea comportarea lui anterioară, autocratică și dură. Îi tremura vocea din cauza regretului său amar, când mi-a spus: „Cea mai mare greșală a mea era nerăbdarea. Nu puteam să țin cont de un credincios sau de întreaga adunare. Vream progres. Vream să atingem țelul spiritual propus. Însă pentru aceasta foloseam mijloace carnale, și nu îmi dădeam seama de lucrul acesta. Dacă vreunul dintre oamenii mei nu vrea să-și omoare repede și complet eul, așa cum doream eu, și cum credeam că am făcut eu, îl loveam „mortal“. Da, pe unii i-am călcat în picioare în mod crud, fatal. Acum eul lor era mort, dar din această moarte nu se vedea nicio urmă din viața lui Hristos. Ceea ce vrea să facă Duhul, o făcuse „pumnul meu autoritar“; însă având drept rezultat o „distrugere neroditoare“.

Ce mărturie zguduitoare și demnă de luat aminte! Fie ca ea să slujească drept avertizare tuturor consilierilor, așa cum mi-a slujit și mie.

Aceeași lipsă de roadă este produsă de același duh de stăpânire și în familie. Unele perechi căsătorite mi-au explicat dureros: „Nu s-a pocăit niciunul din copiii noștri. Însă noi suntem vinovați. Am

fost prea stricți. Credeam că trebuie să forțăm pocăința lor în câțiva ani; și așa am stricat totul. Am vrut să-i „pocăim noi“; ceea ce poate să facă numai Dumnezeu singur. Acum nu putem decât să ne rugăm, ca Dumnezeu să îndrepte consecințele nebuliei noastre“.

Nu trebuie să recunoască și soțiile, referitor la soții lor; și soții referitor la soțiile lor?

Așadar, sclavia omenească are mai multe forme, însă întotdeauna același efect funebru asupra Duhului. Gândul de stăpânire provine din încăpățănare, cu intenție bună sau rea. Și tot așa, gândul sclaviei provine întotdeauna din încăpățănarea nebulă; căci gândul lui Hristos nu produce stăpâni conștienți și nici sclavi vânduți oamenilor.

Însă cum să fugim noi atât de stricăciunea dorinței de stăpânire, cât și de sclavie?

Nu prin aceea că renunțăm să mai acționăm asupra oamenilor sau nu-i mai lăsăm pe oameni să acționeze asupra noastră. Ci numai prin aceea că noi devenim oameni în Hristos, care sunt stăpâniți din ce în ce mai mult numai de El, Îi slujesc tot mai mult Lui; și anume, tocmai între oameni.

Numai în El suntem aleși, numai în El vom ajunge ceea ce trebuie să fim, pentru noi și pentru oameni. Să învățăm deci ca *în mijlocul oamenilor, să trăim pentru sus!*

Aceasta este lucrarea eliberatoare a credinței. Aceasta este lucrarea de rugăciune care obligă. Aceasta este singurătate în tumult. Este statornicie în orice mișcare, o concomitentă lepădare de sine și o câștigare de sine. Lăsându-ne stăpâniți de Hristos, devenim stăpâni neautoritari între oameni, și lucrul acesta este singura garanție împotriva oricărei stăpâniri de către oameni.

Dependența de El ne dă o independență surprinzătoare față de orice este născut din țărână. Trăind din El și pentru El este singura garanție de a ajunge la scopul prevăzut pentru noi, în desăvârșirea personală.

Trăirea în căutarea lucrurilor de sus ne ridică deasupra oamenilor, fără să devenim însă orgolioși.

Trăind pentru lucrurile de sus, suntem dezlegați de oameni, fără să ne despărțim de ei.

Trăind pentru lucrurile de sus, nu ne mai tânguim pe pământ; însă aceasta nu ne face să fim nemiloși.

Trăind pentru lucrurile de sus, ni se dă deplină răbdare; însă nu

ne lasă să pierdem deloc timpul.

Trăind pentru lucrurile de sus, ni se ia orice grijă, însă ni se lasă singura grijă, să nu pierdem legătura cu cerul; anume, viața în Hristos.

Trăind pentru lucrurile de sus înseamnă să experimentăm fideli alegerea și chemarea noastră cerească; minunea divină a unicității noastre omenești personale, care-și face lucrarea ei deosebită pe pământ; iar gloria ei personală dorită de Dumnezeu este adusă în cer.

Lucrarea proprie deosebită de pe pământ ne conduce la al doilea lucru pe care vrem să-l privim. Căci trebuie nu numai să nu devenim sclavii oamenilor, spre a nu ne pierde personalitatea noastră divină și să nu devenim infideli alegerii și chemării noastre cerești veșnice, ci *nu avem voie nici să devenim sclavii oamenilor; pentru că altfel nu mai putem să fim robii lui Hristos pe pământ.*

Nu numai păstrarea valorii personalității noastre, care este egală cu valoarea sufletului nostru, ne obligă să ne eliberăm de sub sclavia oamenilor, ci noi suntem obligați în mod deosebit să respingem orice sclavie omenească; căci altfel nu ajungem și nu păstrăm libertatea să fim și să rămânem robi ai lui Hristos.

Alegerea și chemarea noastră cerească veșnică este întărită în lucrarea de pe pământ; anume, în slujirea Domnului. Libertatea de sclavia oamenilor trebuie să ne aducă libertatea practică pentru și în slujirea lui Hristos. Un sclav al oamenilor nu poate fi un rob al lui Hristos. Și lucrul acesta este decisiv.

Mulți încearcă să slujească oamenilor și Domnului, (Mt 6:24) dar ei nu pot împlini așa ceva. Antagonismul rămâne, și ne obligă pentru una sau pentru alta.

Însă ce minunat, în măsura în care noi devenim în întregime slujitorii lui Hristos, în aceeași măsură slujirea noastră ca robii lui Hristos este mai benefică pentru oameni.

Așadar, de dragul oamenilor, adică pentru a le putea sluji cu adevărat, noi trebuie să renunțăm să mai fim sclavii și slujitorii oamenilor.

Să învățăm să înțelegem aceasta!

Să privim la Isus, care în tot ce făcea, El a slujit numai lui Dumnezeu. Căci dacă Fiul lui Dumnezeu ar fi fost un slujitor al oamenilor, atunci El ar fi fost un slujitor al păcatului. (Gal 2:17) Dar n-a fost așa.

Numai pentru că slujirea Lui a fost o slujire desăvârșită a lui Dumnezeu, a putut El să aducă oamenilor o mântuire completă.

Cât de incomparabil S-a plecat către oameni Domnul slujind, însă El a făcut numai lucrarea pe care I-o dăduse Tatăl să o facă. S-a întâmplat totul, pentru ca Scriptura, ca descoperire a voii de neclintit a Tatălui, să fie împlinită; și oamenii să creadă în Acela care L-a trimis pe Fiul.

Cu câtă strictețe a exclus Isus orice voie proprie și orice voie omenească străină invadatoare am văzut puțin în cele prezentate până aici. Faptele Lui au fost hotărâte de Dumnezeu, și niciodată de oameni. Îl vedem pe Acela pe care oamenii Îl numeau pe drept „Domn“, (Io 13:13) ca robul și slujitorul tuturor; (Mt 23:11) însă El era numai Robul ales al lui Dumnezeu.

Și cum erau fariseii, care făceau totul prin ei înșiși și înaintea oamenilor, și se lăudau cu orice prilej: „*Noi suntem sămânța lui Avraam și n-am fost niciodată sclavii nimănui!*“ (Io 8:33)

Ei erau adevărați sclavi ai lor înșiși și ai oamenilor!

Să-l privim și pe Pavel.

Exact ca și ceilalți apostoli, el se prezintă întotdeauna ca „rob“; de fapt, ca „sclav“ al lui Isus Hristos.

Așadar, apostolii s-ar fi putut numi și „prieteni“ lui Isus Hristos, pentru că El le zisese: „*Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu. Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său, ci v-am numit prietenii, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu.*“ (Io 15:14-15) Și ei s-ar mai fi putut numi și „frații“ lui Isus Hristos; căci după învierea Sa, Isus i-a zis Mariei: „*Ci, du-te la frații Mei ...*“ (Io 20: 17)

Însă nu, ei s-au numit numai robii lui Isus Hristos. Oare de ce?

Eu cred că spre a-și exprima dependența lor necondiționată de Domnul lor, și tot așa independența lor necondiționată de oameni.

Pentru ei nu exista niciun fel de grad mai înalt de slujire, și în același timp de libertate, ca acela de „robi ai lui Hristos“.

Apostolul Pavel, „cel mai neînsemnat dintre apostoli“, (1Cor 15: 9) a mărturisit în mod deosebit lucrul acesta. Nimeni nu a subliniat ca el dependența sa totală de Isus.

Prin faptul că el a devenit sclavul Lui, el știa că de la și prin Isus Hristos a primit el orice slujire: apostolat, descoperiri, Evanghelie, înțelepciune și predică.

Însă tocmai de aceea știa el că în dependența sa de Domnul era

liber față de toți oamenii; și-i întreabă pe galateni: „Caut eu oare să obțin bunăvoința oamenilor sau bunăvoința lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos“. (Gal 1:10) El nu poate să-și exprime mai clar libertatea lui în Hristos. Și ce minunat! Același apostol, care face o astfel de declarație, scrie corintenilor, limitați la ei înșiși: „Căci, măcar că sunt liber față de toți, m-am făcut sclavul tuturor, ca să câștig pe cei mai mulți“. (1Cor 9:19) Iar în continuare el enumeră cum a devenit totul pentru toți, pentru ca în felul acesta să poată fi mântuiți unii dintre ei. (versetele 20-23) Pentru ca să slujească bine oamenilor, marele apostol a renunțat să fie sclavul lor; iar pentru ca să slujească bine lui Hristos, el s-a făcut sclavul tuturor.

Cât de fidel l-a înțeles Pavel pe Învățătorul său!

Acest verset l-a determinat pe Luther să declare în anul 1520, la începutul explicațiilor sale referitoare la libertatea unui credincios, când trage două concluzii:

„Un credincios (rob al lui Hristos) este stăpân peste toate lucrurile, și nu este supus nimănui. Un credincios (rob al lui Hristos) este un slujitor în toate lucrurile și supus tuturor.“

Cât de rușinos este faptul că noi am uitat această argumentare a legii slujirii desăvârșite! Și, din cauza ideilor seducătoare ale timpului de astăzi și a străduințelor false spre libertate, care i-au cuprins și pe credincioși, cât este de necesar să stăm și să rămânem în această libertate curativă, creștină și desăvârșită, și în slujirea desăvârșită!

Să devenim și noi adevărați robi ai lui Hristos – ca Pavel, Luther – și vom ajunge stăpâni deplini și slujitori bucuroși pe deplin!

Nimic nu ajută mai mult ca aceasta stare de rob al lui Hristos – nouă, adunării și întregii lumi!

Însă cel mai mare dușman al acestei slujiri libere fericite este și rămâne tocmai sclavia înșelătoare, narcisistă față de noi înșine; deoarece ea conduce mereu la sclavia nefericită a oamenilor.

Astăzi, milioane de oameni nu mai vor să fie sclavii oamenilor, însă aceleași milioane nu vor să devină nici robii lui Hristos, ci să trăiască în mod arogant; și tocmai de aceea ei rămân sclavii oamenilor. Pentru că cine vrea să fie singurul său domn, are cândva nevoie de oameni, ca sclavi; și tocmai prin aceasta ajunge el dependent de oameni; care la rândul lor ajung pentru el o sclavie; pentru că, pentru păstrarea stăpânirii sale are nevoie de oameni; și pentru

că la rândul lor și aceștia vor să fie și ei domni.

Numai unul și un singur lucru poate dezlega această blestemată sclavie reciprocă: Hristos, singurul nostru Domn și noi, numai robii Lui! Însă slujitori liberi tuturor oamenilor.

Și atunci slujirea noastră pe care o facem oamenilor, cu cât mai mult, cu atât mai total, nu o mai facem de dragul nostru și nici de dragul oamenilor, ci într-adevăr *de dragul lui Hristos*.

Dacă ceea ce facem, facem de dragul nostru, adică după voia noastră și spre folosul nostru, ca oamenii egoiști, noi pretindem și așteptăm mai mult recunoștință, apreciere, mulțumire și plată. Iar egoismul cel mai rafinat este aparentul egoism „altruist“, care este prea nobil să aștepte și să primească de la oameni plata dorită, ci se plătește și se evaluează singur, considerându-se altruist.

Omul nu poate scăpa de el însuși prin el însuși, ci, până când ajunge robul lui Hristos, el rămâne sclavul eului său.

Pe de altă parte, prin ceea ce facem de dragul oamenilor, ajungem sclavii reputației lor și a noastră, ai particularității lor și a noastră, poftelor, toanelor, capriciilor, insultărilor, preferințelor și respingerii, excelenței și repulsiei, flatării și impertinenței, mândriei și nemerniciei.

Oh, cât de colorată este sclavia oamenilor!

Până când, cu cât îi cunoaștem mai bine pe oameni cu ochii deschiși biblic, recunoaștem că ei nu sunt de dragul lor înșiși amabili, și recunoaștem că nici noi nu suntem.

Această înțelegere biblică ne conduce la sfârșitul oricărei iubiri omenești carnale și al oricărei uri omenești carnale.

În final, nu ne rămâne decât o poziție față de oameni; anume, cea în Hristos; și numai o slujire – aceea de dragul lui Hristos.

De acum încolo oamenii nu ne mai atrag și nu ne mai sperie în mod special. De fapt, nu-i mai căutăm și nu mai fugim de ei. Nu-i mai adorăm și nu-i mai disprețuim ca înainte. Ne folosim mai puțin de ei și ne lăsăm folosiți mai puțin de ei.

Însă tocmai așa putem să slujim liberi de capriciile lor și ale noastre, liberi de tendințe sau aversiuni înrobitoare, liberi de vanitate și lăcomie; să le slujim permanent în blândețea Duhului, și să devenim totul pentru toți; fără să renunțăm complet la noi și să-i legăm pe ei de noi; pentru că noi suntem robii lui Hristos, răscumparați cu un preț mare; iar ei sunt moștenirea Lui; și vrem numai să-i ajutăm să se bucure în El.

Și, de dragul lui Hristos, cât de iubit și scump va fi pentru noi fiecare suflet!

Indiferent cât de respingător ar acționa un om prin apariția și modul lui carnal asupra cărnii noastre, putem însă să-l iubim. Căci nu-l iubim cu propria noastră iubire și cum putem noi să iubim, ci cu dragostea lui Hristos, cu inima lui Hristos, care aparține inimii noastre.

Trebuie numai să cugetăm în Duh, că și de dragul acestor oameni Dumnezeu nu L-a cruțat pe singurul Său Fiu, și L-a dat și pentru ei, pentru împăcare și mântuire; iar astfel și cel mai neplăcut om va deveni pentru noi acceptabil; căci Dumnezeu și Hristos îl iubesc și pe el!

Putem să slujim în îndurare cordială și cu multă răbdare omului care trebuie să trăiască pentru Hristos, prin ceea ce trebuie să primească prin noi – anume, dragostea lui Hristos. Să credem referitor la el, să ne rugăm și să sperăm; chiar și să răbdăm din cauza lui și pentru el. Și toate acestea, cu atât mai binevoitori, când un om crede deja și este robul lui Hristos. Indiferent câte lipsuri ar avea el, noi nu-l mai cunoaștem în modul carnal; (2Cor 5:16) astfel încât carnea noastră să se supere de carnea lui, așa cum se întâmplă adesea în mândrie, invidie și ură.

Ci îl întâmpinăm binevoitori, gata să-l ajutăm; așteptând în Duhul; și-l considerăm mai presus de noi înșine. (Fil 2:3) Căci cine sunt eu, ca să judec pe sclavul unui străin? Dacă el stă sau cade este problema propriului Său stăpân; iar Domnul său este Hristos. (Rom 14:4) Iar noi nu punem nimănui un jug de sclavie, și nici nu acceptăm un astfel de jug; (Gal 5:1) ci cunoaștem numai jugul bun al lui Hristos.

Și așa experimentăm lucrul minunat, anume: Nimic nu ne poate face sclavii oamenilor, dacă suntem cu adevărat robii lui Hristos; și de dragul Lui suntem slujitorii tuturor!

Atunci nu mai contează în ce situații sociale exterioare ne aflăm. Robii lui Hristos sunt peste tot stăpâni, și peste tot sclavi.

Robul eului și al oamenilor așteaptă aproape în întregime mântuirea sa, din schimbarea exterioară a condițiilor lui de viață personală și economică. (ca și fosta ideologie comunistă!) Lui i se pare că mai multă bogăție și mai multă putere exterioară sunt tot așa de importante ca libertatea; căci el cunoaște și libertatea, numai ca libertatea exterioară a eului; anume, libertatea să faci ce vrei singur.

Bineînțeles că el rămâne în toate situațiile sclavul său însuși și al oamenilor.

Însă cu totul alta este starea adevăratului rob al lui Hristos!

El este întotdeauna liber, pentru că peste tot Domnul său este numai Unul, Hristos; de care ascultă el.

Chiar dacă el s-ar afla sub cea mai apăsătoare autoritate omească și într-o situație exterioară disperată, el are de-a face numai cu un Domn, care-l apasă și-l strămtorează, Hristos.

Să înțeleagă cine poate!

Așa cum a declarat Domnul său odată înaintea lui Pilat: „N-ai avea nicio putere asupra Mea, dacă nu ți-ar fi fost dată de sus“; (Io 19:11) tot așa poate să mărturisească și robul lui Hristos în fața oricărei autorități nedrepte.

Și chiar dacă ar fi legat cu cele mai groase funii, el rămâne legat numai de Hristos.

Lucrul acesta pare sclavului eului său o libertate hilară aparentă; pentru robul lui Hristos ea este o dezlegare fericită de orice libertate aparentă.

Ștefan nu a fost niciodată așa de liber, ca la moartea sa, prin forța iudeilor.

Însă pe de altă parte, un rob al lui Hristos rămâne mereu un sclav; căci tocmai de dragul lui Hristos rămâne el în orice situație sclavul tuturor.

Dacă în libertatea lui Hristos el posedă bani, ca rob al lui Hristos, el îi are spre a sluji. Tot așa și restul de bunuri, daruri, putere, influență și renume.

Lui îi aparține totul; însă el este robul lui Hristos, slujitor și administrator, împreună cu tot ce are. (1Cor 3:22-23; 4:1-2)

Dacă are „belșug“, belșugul lui compensează lipsurile altora; tot așa, el slujește Domnului și cu lipsa sa. (Mc 12:43-44)

Oamenii nu vor putea rezolva niciodată așa-zisa „problemă socială“ și o economie echitabilă, care să excludă dictatura și sclavia oamenilor; pentru că ei sunt în mare parte sclavii eului lor.

Numai Hristos, care va reveni, va crea dreptate și în economie.

Însă de dragul lui Hristos, robii lui Hristos trebuie să dovedească în slujirea lor că ei cunosc calea spre dreptate; chiar dacă ei acum nu pot crea dreptate. Dacă robii lui Hristos eșuează în slujirea aceasta, atunci ei nu sunt robi fideli ai Domnului lor.

Capacitatea care le lipsește în slujire, le va lipsi și în stăpânire;

ei se aseamăna cu sclavii lumești ai eului lor. Căci credincioșilor slujitori, care se află în starea exterioară de sclavi, Pavel le scrie o scrisoare deosebită de eliberare: „Slujiți-le cu bucurie, ca Domnului; și nu oamenilor ...!” (Ef 6:7) Ei se puteau considera mai întâi drept sclavii oamenilor, însă el îi învață: Considerați-vă robii lui Hristos; și să dispară tânguirea și sfidarea voastră! Nu vă uitați la oamenii nedrepți, ca la stăpânii voștri, ci priviți la Stăpânul vostru ceresc, drept și desăvârșit! Voi puteți sluji oamenilor pentru o plată trecătoare, cu lingușire și mânie ascunsă; însă Domnului vostru, care vă slujește cu harul Său, să-I slujiți cu bucurie! (Col 3:22-25) Iar dacă aveți stăpâni credincioși, atunci să știți: Voi sunteți numai robii lui Hristos, ca și ei; iar voi, deși sunteți în același timp sclavii oamenilor, sunteți liberi în Domnul, ca și ei! (1Cor 7:22)

Iar eu vreau să adaug: Înțelegeți că apostolul scria atunci adevăraților sclavi; voi nu sunteți ca ei. De aceea, slujiți Domnului vostru în starea voastră actuală, fără supărare. El vă poate deschide și calea spre poziții mai superioare. (versetul 21) În orice caz: Nu vă faceți sclavii oamenilor! (versetul 23) Însă de dragul lui Hristos, supuneți-vă oricărei reguli omenești. (1Pet 2:13; Rom 13:1-8; Mt 17: 24-27)

De câte ori aud reproșul că creștinismul educă spre prostire, servilism înaintea oamenilor! Lucrul acesta este însă numai acolo adevărat, unde educarea aceasta este abuzată în scopuri autoritare.

În realitate, Evanghelia este singurul mijloc prin care scăpăm de orice cătușe omenești. Ea ne redă cea mai înaltă demnitate a noastră.

Ne smulge orice stăpânire omenească umilitoare și ne leagă pe toți de Dumnezeu. Este mereu noua revendicare divină împotriva oricărei aroganțe omenești. Însă ea este mereu și revendicarea divină împotriva oricărei sclavii umilitoare, a oamenilor de către oameni, spre deformarea personalității noastre.

Evanghelia este singura putere cu care putem să scăpăm de despotism sau servilism. Însă mai mult decât atât, ea reface iarăși imaginea lui Dumnezeu în noi; prin aceea că ne face asemenea lui Hristos, adevărații stăpâni ai pământului și moștenitori ai cerului.

Ea face din oameni liberi sclavi, și din sclavi oameni liberi; iar din amândoi, slujitorii lui Hristos și slujitorii lui Dumnezeu.

Și ea este singura putere care ne poate face cu adevărat liberi, bucuroși și fericiți; căci ea este singura putere, care, conform ale-

gerii și chemării noastre divine veșnice, ne duce la destinul nostru; anume, să fim la dispoziția lui Dumnezeu.

Concordanța cu destinul nostru este numai fericirea în evlavie!

De aceea: „Să nu fiți stăpânii sau sclavii oamenilor!“ Ci să fiți într-adevăr robii Celui preaînalt, ca robii lui Isus Hristos!

Speranța Evangheliei

*... ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți,
fără pată și ireproșabili; negreșit, dacă rămâneți și
mai departe fundamentați și neclintiți în credință,
fără să vă abateți de la speranța Evangheliei ...*

Coloseni 1:22-23

Conform acestui cuvânt al apostolului, *condițiile fundamentale* ale desăvârșirii noastre în Hristos sunt credința și speranța neclintită. Credința noastră se bazează pe mesajul mântuirii lui Isus și al apostolilor Lui; iar speranța noastră se bazează pe lucrarea mântuirii arătate în noi și în întreaga creație. Credința în Evanghelie (Mc 1:15) a adus începutul înnoirii noastre; speranța Evangheliei garantează desăvârșirea acestei înnoiri a vieții.

Credința și speranța corespund cu adâncă fixare a rădăcinii unei plante și cu punctul culminant al creșterii ei. După cum credința fără fapte este moartă, fără speranță ea este neajutorată, invalidă. De aceea, fiecare oră de studiu biblic trebuie să fundamenteze adânc credința, să o întărească pe ea și speranța noastră. Credința noastră se va dovedi de fiecare dată fundamentul stabil al speranței care este în noi; (1Pet 3:15) și vom păstra până la sfârșit gloria acestei speranțe. (Evr 3:6) Și astfel, multe dureroase „dar“ din viața credinței noastre vor deveni „totuși“ în viața speranței noastre.

Prin credință știm că suntem copiii ai lui Dumnezeu; *dar* „... ce vom fi nu s-a arătat încă“; (1Io 3:2) și nu L-am văzut încă pe Tatăl nostru ceresc, care este în ascuns. (Mt 6:6)

Prin credință trăim ca mădulare în trupul lui Hristos, pe care-L iubim cel mai mult; *dar* nu cunoaștem încă în mod vizibil Capul nostru, așa cum este. (1Pet 1:8)

Prin credință ne considerăm slujitorii lui Hristos; *dar*, pentru început Îi slujim ca robii care-L așteaptă pe Stăpânul lor. (1Cor 4:1; Lc 12:37)

Prin credință avem cetățenie cerească, *dar* mai suntem încă străini pe pământ. (Fil 3:20; 1Pet 2:11)

Prin credință știm că suntem moștenitorii lui Dumnezeu și co-moștenitori cu Hristos, (Rom 8:17) care au fost sigilați cu Duhul Sfânt promis, care este acontul moștenirii noastre; (Ef 1:13-14; 4:

30; 2Cor 1:22) și mulțumim Tatălui care ne-a făcut demni să moștenim o parte din moștenirea sfinților în lumină; (Col 1:12) *dar* moștenirea noastră este încă păstrată în cer. (1Pet 1:4)

Prin credință știm sigur că vom fi conform imaginii Fiului lui Dumnezeu; (Rom 8:29; 1Io 3:2) *dar* acum mai purtăm imaginea aceluia care își are originea în pământ. (1Cor 15:49)

Prin credință avem mântuirea prin sângele lui Hristos; anume, iertarea păcatelor noastre (Ef 1:7) și știm că suntem spălați și curățiți; (1Cor 6:11; Ap 1:5) *dar* mai avem încă nevoie de curățirea noastră zilnică continuă, de orice întinare a cărnii și a duhului; (2Cor 7:1) și țelul speranței noastre rămâne (1Io 3:3) să fim odată curați, așa cum El Însuși este curat.

Prin credință, ne recunoaștem în Hristos, și-L recunoaștem pe Hristos în noi; (Io 14:20; 2Cor 13:5; Col 3:3) *dar* ambele într-o contradicție dureroasă față de eul nostru, de care nu ne putem păzi destul, spre a fi complet eliberați de noi înșine, pentru ca Hristos să Se vadă deplin în noi, El, *speranța gloriei*. (Col 1:27)

Prin credință știm că necazul nostru este temporar și ușor, și că ne aduce o greutate veșnică de glorie; (2Cor 4:17-18) *dar* de multe ori ne simțim apăsați peste măsură de mult; încât aproape că suntem disperați cu privire la viața noastră. (2Cor 1:8)

Prin credință ne luptăm lupta bună a credinței, la care am fost chemați, (1Tim 6:12; Evr 12:1) și căutăm să câștigăm premiul chemării noastre; (Fil 3:13-14) *dar* nu l-am apucat încă.

Prin credință știm că ne așteaptă coroana dreptății; (2Tim 4:8) *dar* nu o avem încă.

Prin credință suntem salvați de sub puterea Satanei și așezați în împărăția Fiului dragostei Lui; (Col 1:13) *dar* dușmanul mai dă târcoale, ca să ne sperie și înșele; (2Cor 2:11; 11:14; 1Pet 5:8) și nu a fost încă zdrobit sub picioarele noastre. (Rom 16:20)

Prin credință știm că dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer, de la Dumnezeu ... *dar* gemem în cortul acesta, plini de dorința să fim îmbrăcați peste el cu celălalt ...; (2Cor 5:1-5) căci comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut ... (2Cor 4:7)

Prin credință știm că orice genunchi se va pleca odată înaintea lui Hristos; (Fil 2:10-11) *dar* nu vedem încă pământul supus Lui.

Prin credință așteptăm o Adunare care va fi minunată; (Ef 5:27) *dar* astăzi o mai vedem plină de pete și riduri.

Prin credință știm că și creația va fi odată eliberată de deșertăciune, căci și pentru ea există o promisiune; *dar* ea mai suspină și se află în durerile nașterii. (Rom 8:19-22)

Prin credință așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui dreptatea; (2Pet 3:13) *dar* nedreptatea crește tot mai mult pe pământ; pe el nu este niciun fel de pace. (Mt 24:12)

Și avem cuvântul prorociei făcut și mai tare, la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări Luceafărul de dimineață în inimile voastre; (2Pet 1:19) *dar* astăzi lucrul acesta este încă o taină, pe care nu o vedem clar, ci ca într-o oglindă; și cunoaștem doar parțial. (1Cor 13:12)

Cât de convingător vorbește aceste „*dar*” despre ceea ce ne mai lipsește; deoarece toate acestea se vor realiza în viitor.

Înțelegem că prin credință trebuie să ne bazăm tot mai puternic pe Evanghelie, și să devenim tot mai neclintiți în speranța Evangheliei. Prin aceasta învățăm să înțelegem mereu mai bine credința, ca o stăruință în ceea ce sperăm, și o convingere despre lucrurile pe care nu le vedem. (Evr 11:1) Pentru că speranța care este vizibilă, nu mai este speranță. (Rom 8:24)

Dacă speranța Evangheliei ar fi bazată pe lucrurile vizibile, ea ar fi schimbătoare și vanitoasă; ca și lucrurile vizibile. Speranța credinței crește bine împreună cu experiența credinței; căci experiența aduce speranță; (Rom 5:4) însă ea trebuie să aibă un fundament mult mai adânc decât cel al experienței noastre. Ea trebuie să aibă și un fundament mai bun decât cel al sentimentelor noastre.

Dacă speranța Evangheliei ar fi numai rezultatul dorinței noastre, care-și are originea în deosebirea dureroasă dintre dorință și realitate, atunci ea nu ar mai fi o speranță reală, ci numai o alternanță virtuală între imaginația și dorința omului.

Dar nu este așa. Căci dacă noi trebuie să devenim neclintiți în Evanghelie, speranța Evangheliei trebuie să aibă un fundament stabil. Și ea îl are. Fundamentul ei stabil sunt descoperirile și promisiunile lui Dumnezeu în sfânta Scriptură, care în Hristos sunt toate da și amin. (2Cor 1:20) Astfel că speranța Evangheliei este dată împreună cu Evanghelia. Ea corespunde descoperirii și importanței răscumpărării noastre în Hristos și împlinirii planului lui Dumnezeu cu ai Săi; cu oamenii și cu întreaga creație.

Această speranță divină și garantată a Evangheliei ne este dată

mai întâi spre instruirea noastră.

Razele ei de lumină înviorătoare luminează întunericul și umbrele morții, care acoperă și viitorul omenirii.

Înainte nu aveam „nicio speranță“; (Ef 2:12) noaptea necredinței nu poate fi descrisă mai groaznic. Cu toată înțelepciunea grecilor, sensul vieții și al morții era ascuns tuturor popoarelor; iar poporul Israel îi lipsea încă înțelegerea liberă și îmbucurătoare referitor la modul cum procedează Dumnezeu cu lumea. Speranța răscumpărătoare pentru rasa umană a apărut de-abia odată cu venirea în lume a Răscumpărătorului.

Speranța Evangheliei s-a născut atunci când a ieșit Hristos din mormânt.

„Bindecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou, prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o speranță vie.“ (1Pet 1:3)

Sensul nașterii noastre din nou este trezirea la o speranță vie, dăruită de Dumnezeu. Dacă suntem născuți din nou, suntem îndreptățiți să sperăm; pentru că speranța vie este speranța vieții veșnice, care a început odată cu nașterea noastră din nou. (Tit 1:2; 3:7)

În același timp însă, speranța vie este și speranța chemării noastre, în care am fost chemați împreună să primim viața veșnică și gloria Domnului nostru Isus Hristos. (2Tes 2:14; Ef 4:4)

Și anume, această speranță a chemării noastre are două părți.

În primul rând ea este valabilă odată ca speranța care o avem în Dumnezeu, care ne-a dăruit viața și moștenirea; iar în al doilea rând, ea constă în speranța care Și-o pune Dumnezeu în noi, deoarece noi suntem proprietatea și moștenirea Lui, în Hristos.

Referitor la al doilea sens, Pavel se roagă ca Dumnezeu să lumineze ochii inimii efesenilor, să înțeleagă care este speranța chemării Lui (Dumnezeu), care este bogăția gloriei moștenirii Lui (Dumnezeu) în sfinți. (Ef 1:18)

Cât de cuprinzătoare și bogată este deci această speranță dublă a chemării noastre! Nu trebuie să ne rugăm și noi să ni se lumineze ochii inimii, să înțelegem care este speranța Evangheliei, adică speranța vieții veșnice și speranța chemării noastre?

Atunci ni se dă ca mângâiere speranța Evangheliei.

Ce am fi noi cu un Hristos răstignit pentru noi, fără speranța vieții veșnice!

„Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus speranța în Hri-

stos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii!” (1Cor 15:19) De ce? Răscumpărarea noastră nu ar fi avut niciun efect final și veșnic, nu ne-ar fi permis să avem o speranță veșnică; și de aceea nu ar fi oferit nicio mângâiere reală.

Mângâierea suficientă decurge numai din speranța suficientă.

Numai descoperirea lui Dumnezeu poate da o astfel de speranță suficientă, care este mai presus de orice cunoștință omenească și este suficientă în orice situație din viață, până în veșnicie.

Dumnezeu poate fi pentru noi „Dumnezeul oricărei mângâieri“, (2Cor 1:3; Rom 15:5) prin aceea că El ne umple prin credință cu toată bucuria și toată pacea, pentru ca să avem o speranță deplină, mai mult decât bogată, prin puterea Duhului Sfânt. (Rom 15:13)

Și iarăși, toată sfânta Scriptură a fost scrisă spre învățătura noastră, cu scopul deosebit, ca prin răbdarea și mângâierea Scripturii să avem speranță. (Rom 15:4)

Da, Însuși Domnul nostru Isus Hristos, și Dumnezeul și Tatăl nostru, care ne-a iubit și ne-a dat o mângâiere veșnică și o speranță bună prin har, ne mângâie inimile. (2Tes 2:16)

Cum ne-am putea lăuda în necazurile noastre, dacă fiind în har, nu ne-am putea lăuda în speranța gloriei lui Dumnezeu? (Rom 5: 2-3)

Cum am putea să fim răbdători în necaz, dacă nu am fi fost mai înainte bucuroși în speranță? (Rom 12:12)

Cum am putea suporta suferința din timpul de acum, dacă, în speranța care nu înșală, nu am ști că suferințele acestea nu sunt demne să fie comparate cu gloria viitoare, care trebuie să fie descoperită în noi? (Rom 5:5; 8:18)

Cum am putea să rezistăm în această lume plină de nedreptate, dacă nu în Duhul și prin credința dreptății în care trebuie să sperăm? (Gal 5:5)

Și cum am putea să suportăm slăbiciunea poporului lui Dumnezeu, dacă nu ar fi speranța desăvârșirii plină de har a Adunării, înainte de venirea Domnului nostru Isus Hristos? (1Tes 2:19)

Da, cum ne-am mai putea suporta pe noi înșine, decât sperând, dorind și suspinând, că noi, oameni nenorociți, vom fi făcuți odată asemenea Fiului lui Dumnezeu? (Rom 8:29; 1Io 3:2)

Numai așa putem într-adevăr să trăim și să murim fericiți, pentru că avem drept mângâiere speranța Evangheliei. (1Tes 4:18)

Prin aceasta avem în același timp speranța Evangheliei drept

sprijin și putere pentru viața noastră de credință. Într-o credință fermă, ținem la speranța oferită, ca la o ancoră stabilă a sufletului, care ajunge dincolo de perdeaua dinăuntru, unde a intrat Isus ca Promotor. (Evr 6:18-20)

Căci speranța deplină a Evangheliei, dată nouă prin puterea Duhului Sfânt, (Rom 15:13) ne dă deja puterile lumii viitoare, (Evr 6:5) care ne umplu gândirea și activitatea noastră; astfel încât, treziți și întăriți de ea, să putem merge ocrotiți de coiful speranței; (1Tes 5:8) ca să păstrăm mărturia și lauda speranței până la sfârșit. (Evr 10:23; 3:6)

Această întărire, plină de lumină, mângâiere și putere, în speranța Evangheliei care nu dezamăgește, o vom experimenta numai în măsura în care ne sunt distruse toate celelalte speranțe. De aceea, în zilele în care suntem în trupul acesta, Dumnezeu trebuie să ne răpească orice speranță, orice speranță omenească, pentru ca speranța Evangheliei să fie ultima și singura noastră speranță.

De aceea trebuie să învățăm mereu să recunoaștem pe deplin lipsa oricărei speranțe a înțelepciunii omenești; căci cunoștința omenească nu ne poate da niciun răspuns adecvat la întrebările referitoare la generația noastră: De unde? De ce? Încotro?

Cât de sărace și lipsite de lumină sunt, spre ex., răspunsurile științelor naturii!

Chiar și istoria și filozofia ne lasă să băjbăim în întuneric. În cel mai bun caz, ceea ce emană ele, nu este în final decât reflectarea luminii divine descoperită de sfânta Scriptură.

Și tocmai aici pândește pericolul; căci, spre a putea supraviețui, orice eroare împrumută adevărul din Biblie; și cu cât o învățătură greșită conține mai mult adevăr biblic, cu atât mai periculoasă este ea. Lucrul acesta este valabil pentru orice filozofie și teologie, care supun într-un fel sau altul Cuvântul lui Dumnezeu cuvintelor oamenilor, și diminuează speranța Evangheliei, în favoarea speranțelor omenești înșelătoare.

Este valabil mai ales în cazul nenumăratelor învățături deosebite, referitoare la ultimele lucruri, în care înțelepciunea omenească impertinentă se prezintă drept speranța Evangheliei.

Nicio parte a cunoștinței creștine nu este folosită în disputa partinică dezgustătoare și autoritară, cum este folosită tocmai speranța Evangheliei. Cât de mult trebuie să mai învățăm să respingem orice mod al înțelepciunii omenești, care își face jocul ei îndrăzneț cu

speranța Evangheliei!

Altfel vom fi purtați încolo și încoace de orice vânt de învățătură, în loc să devenim neclintiți în speranța Evangheliei. (Ef 4:14; 1Tim 6:3-5,20)

Tot așa, trebuie să ne fie distrusă și să eșueze orice mângâiere, care se bazează numai pe speranța omenească.

Cum se mângâie și se înșală însă „credincioșii pe jumătate sau cei rătăciți“ în speranțele nebiblice referitoare la ajungerea în împărăția cerurilor și primirea vieții veșnice!

Însă și câți copiii ai lui Dumnezeu se mângâie în mod fals, printr-o speranță înșelătoare!

Ei trăiesc într-o aprobare de sine încrezătoare și satisfăcătoare; și prin aceasta vor să se mângâie cu speranța Evangheliei. Așa ceva este imposibil.

Trebuie mai întâi îndoit și rupt orice sprijin de care se alipește speranța nebiblică, înainte ca speranța Evangheliei să poată să devină o mângâiere puternică și un sprijin sigur.

Trebuie zdrobită așa-zisa credință în oameni, care speră în „iluminarea lumii“, prin dezvoltarea culturală.

Trebuie îndoit și rupt orice sprijin pe care noi credem că-l avem sau căutăm să-l obținem prin activitatea religioasă omenească.

Trebuie să fie distrusă, spre ex., speranța nebiblică pe care am avut-o și o avem încă în misionarea lumii.

Intenția bună evlavioasă a omului a vrut să cucerească lumea pentru Isus, pentru ca apoi să i-o pună la picioarele Lui, ca un domeniu al stăpânirii Sale.

Ce impertinență nebună, să vrea să-i supună Lui pământul! Ce speranță înșelătoare, că putem să învingem lumea prin activitatea noastră!

Trebuie să fie distrusă și orice speranță nebiblică pe care o avem, referitoare la evanghelizare.

Trebuie să recunoaștem și să învățăm că în epoca actuală Tatăl conduce la Fiul Său nu popoare întregi, nici măcar regiuni sau cartiere, ci numai unele suflete. (Io 6:44)

Tot așa, trebuie să fie distrusă orice speranță nebiblică, în care așteptăm glorificarea Adunării înainte de revenirea Domnului; cum ar fi, abundența plinătății Duhului și a darurilor sau în așteptarea „unității vizibile a credincioșilor“. Dar cel mai mult trebuie să fie distrusă orice speranță nebiblică, bazată, într-o oarecare măsură, pe

eul nostru și pe aportul lui religios.

Ferice de acela care, cu cât este credincios de mai mult timp, recunoaște tot mai rușinat cât de insuficientă este activitatea lui pentru Domnul, și cât de „nimic“ este el în el însuși!

Dacă ne este distrusă și eșuează orice speranță omenească, devenim „neclintii“ numai în speranța Evangheliei. Și atunci această speranță are numai un nume și un conținut: Isus!

El, Domnul nostru Isus Hristos, este singura noastră speranță. (1Tim 1:1) Și anume, este speranța noastră că Hristos va reveni. „... *puneți-vă toată speranța în harul care vă va fi adus la arătarea lui Isus Hristos.*“ (1Pet 1:13)

Ceea ce n-a putut aduce nicio dezvoltare culturală, nicio lucrare de misionare sau evanghelizare, nicio învățătură și nicio străduință a adunării creștine, nicio voință și activitate a vreunui individ, ne va fi adus la revenirea lui Hristos.

Domnul Însuși, Hristos care va reveni, va realiza speranța Evangheliei. De aceea speranța și așteptarea noastră nu trebuie să se bazeze pe nimic mai mic, decât pe El Însuși. Desigur, și în cazul ei există și speranțe înșelătoare.

Dacă vrem să rămânem neclintii în speranța înaltă a revenirii Domnului, mai întâi nu trebuie să ne lăsăm amăgiți în calculele nesigure referitoare la ziua sau ora revenirii Lui.

În înțelepciunea Sa, Dumnezeu nostru nu ne-a descoperit ziua sau ora revenirii lui Hristos. (Mt 24:36,42,44; 25:13) Căci dacă am ști ziua și ora, atunci am zice și noi ca sclavul acela: „*Stăpânul meu întârzie să vină!*“; (Mt 24:48) și, pentru timpul care mai rămâne, am începe să facem aprovizionare pentru activitățile cârnii; căci așa este omul.

Sau apropierea de „ziua Domnului“ ne-ar emoționa așa de mult, încât am aluneca în febrila făcătură omenească pioasă sau am încremeni într-o așteptare tensionată. (1Tes 4:11; 2Tes 2:2; 3:11)

Ce dezamăgiri au cauzat astfel de calcule obraznice!

Ele au vrut să întărească și să facă neclintită speranța Evangheliei; și au realizat, în final, tocmai contrariul lor.

Tot așa de nefolositoare pentru întărirea speranței Evangheliei este mereu cearta nouă, dacă Domnul va veni înainte, în mijlocul sau după necazul cel mare profetizat; căci textele biblice permit toate cele trei interpretări; adică, ele ne lasă intenționat în necunoștință.

Însă pe de altă parte, Domnul și apostolii ne dau destule semne

generale de recunoaștere, care sunt mai mult decât suficiente pentru stabilirea apropierii venirii lui Hristos, spre a ne face neclintii în speranța Evangheliei și a împlinirii ei. (Mt 24; Mr 13; Lc 21; 1Tes 4:13-18; 5:1-3; 2Tes 2:1-12; 1Tim 4:1-3; 2Tim 3:1-9; 4:3-4; 2Pet 1:19; 3:2; 4:9-10; 1Io 2:18; Ap 5–20)

Cum trebuie să așteptăm bine venirea Domnului?

Ucenicii I-au zis Domnului: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri, și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului epocii acesteia?“ Isus le-a răspuns mai întâi: „*Băgați de seamă să nu vă înșele cineva! Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu, și vor zice: Eu sunt Hristosul! Și vor înșela pe mulți.*“ (Mt 24:3-5)

În acest răspuns al Domnului avem mai întâi răspunsul la întrebarea noastră, cum trebuie să-L așteptăm.

Feriți-vă de duhurile amăgitoare și de erezii. Căci nu numai calculele false referitoare la timpul revenirii lui Hristos, ci și hristoșii și proccii falși au dăunat mereu „stării neclintite“ în așteptarea împlinirii speranței Evangheliei.

Câte despărțiri au cauzat printre credincioși certurile referitoare la revenirea lui Hristos, fiind cauzate de astfel de duhuri de rătăcire!

Și când este vorba de speranța în venirea Domnului, se urmează mereu oricărui hristos fals și profet fals!

Prin ce se recunoaște un duh de rătăcire?

Prin aceea că va vorbi despre el însuși, căutând să lege pe oameni de el și de învățătura lui autoritară; și va produce despărțiri între credincioși, spre a putea stăpâni. Sunt valabile cuvintele „... să nu vă duceți acolo!“ Nu credeți! (Mt 24:23-28) Să nu vă lăsați amăgiți nici prin semnele și minunile mari pe care le fac ei, și din care multe se pot vedea și astăzi. Iată, că Domnul v-a spus mai dinainte!

A doua condiție pentru așteptarea bună a Domnului este: „De aceea, vegheați, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru!“ (Mt 24:42)

Am văzut deja că tocmai necunoscând ziua venirii Sale, lucrul acesta trebuie să ne țină treji și neclintii în speranța Evangheliei. Ceea ce contează este să stăruim treji, până la sfârșit. (Mt 24:13)

În primul rând să fim treji pentru Hristos, iar în al doilea rând, treji la observarea semnelor timpului, pe baza Cuvântului lui Dum-

nezeu.

Cât de treji ar trebui să ne țină speranța venirii lui Hristos!

Din păcate însă, Domnul trebuie să ne spună în pilda prezentată, că nu numai pe fecioarele neînțelepte, ci și pe cele înțelepte le-a apucat somnul, și au adormit. (Mt 25:5) Și așa este mereu. Necunoașterea zilei și revenirea aparent întârziată a Domnului ajunge o probă pentru speranța, starea de veghere și așteptarea noastră, pe care de regulă nu o absolvim. De aceea, Domnul ne avertizează: „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții acesteia; și astfel ziua aceea să vină fără veste peste voi!

„Căci ziua aceea va veni ca un laț [sau ca o cursă], peste toți cei ce locuiesc pe toată fața pământului. Vegheați, dar, în tot timpul, și rugați-vă ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea care se vor întâmpla, și să stați în picioare înaintea Fiului omului.“ (Lc 21:34-36)

Cu tot strigătul de la miezul nopții, care s-a auzit demult, nu suntem încă toți treji. Câtă amețeală de tot felul cuprinde încă pe fiii luminii și ai zilei! Câte griji apasă încă! (1 Tes 5:1-8)

Cine dintre noi știe ce înseamnă să fie complet treaz?

Este adevărat că, dacă am cugeta în mod treaz la această întrebare, cât de adormiți ne-am găsi noi încă!

Însă numai trezirea nu-i suficientă, ci trebuie să ne sculăm.

Știm toți ce diferență este între trezire și sculare. Niciodată nu ni se pare patul așa de dulce, ca în timpul dintre trezire și sculare.

Tot așa este și în viața spirituală. Este deosebirea dintre cunoaștere și faptă. Cineva este trezit cât de cât pentru Hristos și pentru importanța timpului, însă mai stă întins pe patul leneviei, al mulțumirii de sine carnale; și nu se scoală pentru lupta credinței.

De aceea apostolul avertizează:

„Cunoscând timpul; anume, că a sosit deja ora să ne fi trezit în sfârșit din somn, căci acum mântuirea este mai aproape de noi, decât atunci când am crezut. Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua; să ne dezbrăcăm de faptele întunericului, și să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Să trăim frumos, ca în timpul zilei; nu în chefuri și în beții; nu în curvii și în fapte de rușine; nu în certuri și în invidie; ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos; și nu purtați grijă de carne, pentru ca să-i treziți poftete.“ (Rom 13:11-14)

Ce cuvânt insistent al apostolului, pentru timpul său și al nostru!

Căci este același timp; anume, timpul acestei epoci, pe care apostolul îl numește noapte, care aproape a trecut; iar astăzi și mai mult, căci și pentru noi, mântuirea pe care ne-o aduce Domnul care vine este mai aproape decât atunci când am crezut.

Dacă atunci era necesară scularea, cu cât mai mult astăzi! Observăm că noaptea s-a apropiat mai mult de sfârșit. Noaptea nu este niciodată așa de întunecoasă, ca înainte de revărsatul zorilor. Noaptea nu este așa de friguroasă, ca înainte de răsăritul soarelui. Așa este și acum. Fiii orbiți ai neascultării (2Cor 4:4; Ef 2:2; 2Tes 2: 11-12) se laudă cu avansarea iluminismului; însă noi știm că a avansat numai noaptea. Însă și cea mai lungă noapte trebuie să cedeze locul ei zilei care s-a apropiat deja. Domnul vine! Ziua nu începe la miezul nopții; atunci s-a auzit numai strigătul de trezire pentru sculare, pentru ca fecioarele să fie gata să meargă în întâmpinarea Lui.

El Însuși vine în revărsatul zorilor (timpul celei de-a patra strajă); ca atunci când le-a venit El în ajutor ucenicilor, mergând pe mare. (Mt 14:22-33) El vrea să răsară în inimile noastre ca Luceafărul de dimineață. (2Pet 1:19) Lui, „Luceafărului strălucitor“, I se adresează Duhul și mireasa: Vino! (Ap 22:16-17) Și de „Luceafărul de dimineață“ vor avea parte cei care înving și păstrează până la sfârșit lucrările Lui; (Ap 2:19 și 28) căci numai cei care s-au trezit și care s-au sculat pot să privească Luceafărul de dimineață și să primească lumina Lui!

Când s-au sculat, ei s-au dezbrăcat de faptele întunericului, ca de o pijama; și prin armele cu care sunt echipați împotriva întunericului, a răsărit în inimile lor lumina Luceafărului de dimineață. „Lampa trupului lor“, ochiul simplu, îndreptat spre Domnul care vine, reflectă bucurios strălucirea Luceafărului de dimineață; iar trupul lor întreg, umplut cu uleiul Duhului Sfânt, este lumină. (Mt 6:22; 25:4)

Ca luptători înarmați cu lumină, care poartă haina Împăratului lor, ei Îl așteaptă pe Domnul lor și ziua Lui.

Cine sunt deci cei care au semnele înțelepciunii și pregătirea pentru așteptarea Domnului lor?

Sunt aceia care nu se lasă amăgiți de ei înșiși și de oameni; ci, din tot Cuvântul lui Dumnezeu, se lasă umpluți la timp și suficient cu ulei care este Duh, prin lampa și vasul Duhului Sfânt, care sunt ochii și trupul. În aceasta constă întreaga lor înțelepciune. Și ei

sunt aceia care zi de zi, treziți și sculați, împodobiti cu lumină și înarmați cu lumină, fără grabă sau amânare, pot ieși zi de zi în întâmpinarea Domnului lor.

Aceasta este întreaga lor pregătire.

Ajunși tari în credință și neclintiți în speranța Evangheliei, ei nu consideră că au ajuns deja cei mai mici păcătoși și cei mai nobili dintre sfinți, (1Tim 1:15; Ef 3:8) așa cum fac astăzi mulți, ci ei își duc până la capăt mântuirea lor, cu frică și cutremur; într-o practicare neîntreruptă a credinței și speranței, ca o permanentă dezmințire de sine și aprobare a lui Hristos. Ei nu ar îndrăzni niciodată să-și elibereze singuri certificate de maturitate; ca și cum ei ar fi deja gata pentru venirea Domnului, cum a făcut aceea care mi-a scris:

„Acum sunt gata. Din partea mea, Domnul poate să vină în orice clipă!“.

Iar eu i-am răspuns:

„Te rog trimite-mi o fotografie; vreau să văd pe cineva care este gata!“

Ea nu mi-a trimis însă nici până astăzi fotografia ei.

Și tot așa, puțini dintre cei înțelepți și care sunt gata se vor ruga cum s-a rugat un frate, după o meditație zilnică, referitoare la venirea lui Hristos: „Dragă Doamne, nu veni încă astăzi; căci eu nu sunt încă gata!“ Ci, stând și umblând în har, își pun toată speranța în harul care le va fi dat; anume, la descoperirea Domnului lor, Care va fi harul desăvârșirii. *Căci El Însuși, Dumnezeuul păcii și al oricărui har îi va sfinți și păzi, pregăti deplin, întări, pentru ca Domnul să-i poată prezenta sfinți, fără vină și ireproșabili înaintea Sa.* (1Tes 5:23; 1Pet 5:10; Col 1:22)

Astfel că ziua Domnului nu-i va surprinde ca un hoț; deși El va veni ca un hoț; (1Tes 5:2-9; 2Pet 3:10) ba ei chiar vor grăbi venirea acestei zile; (2Pet 3:12) căci datorită lor va fi redus numărul de zile până la venirea lui Hristos. (Mt 24:22) De aceea, venirea Domnului nu poate fi întârziată prin cei neînțelepți, și care nu sunt gata, așa cum sunt de părere unii; căci răsăritul soarelui nu se orientează după faptul dacă te-ai trezit și te-ai sculat din pat! Cu toate acestea, salvarea noastră rămâne îndelunga răbdare a lui Dumnezeu. (2Pet 3:9,15)

Ce ne va aduce venirea Domnului?

Cine aude despre venirea Domnului, să spună: „Vino!“; (vezi

Ap 22:17,20) căci venirea lui Hristos este benefică pentru întreaga creație. Însă dacă cineva, care se numește credincios, dezmințe a doua venire a Domnului, atunci un sfert sau jumătate din credința lui este fără scop și fără țel.

Revenirea va avea loc mai întâi datorită celor care sunt ai Săi.

Ea ne va aduce răpirea noastră de pe pământ la El, Capul nostru; iar prin aceasta răscumpărarea trupului nostru. Aceasta va fi prima realizare a speranței noastre, prin venirea Domnului.

Noi suntem străini pe pământul acesta; iar crezând și sperând, căutăm ceea ce este dincolo, unde este Hristos, Capul nostru înălțat. (Col 3:1-4) Noi știm deja că după ce ne vom dezbrăca de cortul trupului nostru pământesc, vom fi la Domnul; înainte ca El să revină pe pământ; însă moartea noastră și plecarea acasă nu va aduce realizarea propriu-zisă a speranței Evangheliei.

Împlinirea speranței Evangheliei are loc numai ca speranța generală a adunării credincioase.

După cum noi toți am fost răstigniți, omorâți, îngropați și înviați împreună cu El, tot așa trebuie să fim toți descoperiți împreună cu El; când Se va descoperi El – viața noastră. (Col 3:4)

La răpire este vorba de descoperirea și desăvârșirea întregului trup al lui Hristos, în unirea prezentată cu Hristos, Capul lui.

Dezlegați și despărțiți deja lăuntric de lumea pământească, trebuie să fim la exterior înălțați deasupra ei; iar când va veni El pe cer, vom fi atrași la Domnul nostru. (Mt 24:29-31)

Și chiar atunci, trupul nostru pământesc, cât noi mai „călătorim“ în el, va fi transformat într-o clipă într-un trup ceresc; sau dacă el va fi deja coborât în mormânt, va fi trezit într-o creație nouă, în glorie. (1Cor cap. 15; Fil 3:21; 1Tes 4:13-18)

Aceasta va fi prima împlinire a speranței în care am fost mântuiți; căci, de fapt, numai după mântuirea trupului nostru vom primi înfierea deplină. Mai înainte nu avem decât un „Duh de înfiere“, apoi, într-o oarecare măsură, și haina înfierii, cu moștenirea Fiului. (Rom 8:23) Pentru toți aceia care au adormit deja în Domnul, împlinirea acestei speranțe va fi sinonimă cu prima înviere. (Ap 20:5-6) Fericiți și sfinți sunt cei care au parte de prima înviere!

Cine va avea însă parte de răpire și de prima înviere?

Apostolul scrie „noi, toți“. La cine se referă el prin aceasta?

El nu se poate referi decât la aceia care au „Duhul înfierii“, ca

mărturie lăuntrică a Duhului; căci ei sunt copiii lui Dumnezeu, care nu mai gândesc carnal, ci gândesc spiritual; anume, care au în ei Duhul și gândul lui Hristos. (Rom 8:14-16) Duhului lui Hristos; (Io 3:3-6; 14:23; 1Cor 12:13; 1Io 3:24; 2Cor 13:5) și să fi rămas numai într-o credință activă permanentă, de dezmințire de sine și aprobare a lui Isus.

Câți dintre aceia care știu să mediteze, să scrie și să vorbească în duhul lor așa de inteligent – despre răpire, prima înviere și de celelalte lucruri așa-zise „ultimele lucruri“ – nu vor avea parte de ele la realizarea speranței Evangheliei!

Se va împlini ceea ce am experimentat eu odată, ca exemplu pământesc.

Fratele Wilhelm era un credincios viu, și cizmarul satului. Odată îl priveam pe acest fiu al luminii și al zilei, cum își încheia sâmbătă seara munca lui săptămânală. Plini de speranță, discutam despre glorificarea și desăvârșirea credincioșilor la răpirea lor la Domnul.

Bucuros și plin de încredere, fratele a început să-și facă ordine pe masa lui de cizmar, punând toate sculele la locul lor; astfel că, în final, nu mai erau pe masă decât „cuie din lemn“ și cuie din metal.

Mă gândeam că se va chinui mult, până va separa cuiele din lemn, de cele din metal. Și când colo, fără să se uite, el a luat magnetul, care atârna într-un raft de lângă masa lui de cizmar, și l-a trecut pe deasupra mesei, și, fără să observ, imediat toate cuiele din fier atârnav de magnet.

Fără să vreau am strigat: „Wilhelm, ce faci?“ Iar el mi-a răspuns:

„Fierul zboară la fier (magnet), iar lemnul rămâne jos, la lemn!

Este exact ca la răpire: Ceea ce este din Duhul și natura lui Hristos va fi atras și răpit de El; iar carnea, care este din carne, rămâne jos, la carne!“

Așa va fi. După ce au crezut, cei care au primele daruri ale Duhului, (Rom 8:23) care sunt sigilați cu Duhul Sfânt promis, care este garanția moștenirii lor, în ziua răscumpărării vor fi răpiți la El, spre lauda gloriei Domnului. (Ef 1:13; 2Cor 1:22; Ef 4:30)

Sunt aceia care au rămas tari în credință și neclintiți în speranța Evangheliei.

Ei au primit *ungerea* Duhului, care a rămas în ei și prin care ei au îndrăzneala să apară înaintea Domnului lor; și la venirea Sa ei

nu se vor rușina de El. (1Io 2:20, 27-28)

Ei vor fi descoperiți cu El în glorie, căci atunci se va arăta cine sunt ei cu adevărat, copiii ai lui Dumnezeu.

Până atunci viața lor propriu-zisă era ascunsă cu Hristos; (Col 3:3; 1Io 3:2) însă acum ea este descoperită. Se împlinește speranța gloriei viitoare cu care s-au lăudat ei. (Rom 5:2) Au dispărut definitiv suferințele din timpul de acum, care nu sunt demne să fie comparate cu gloria viitoare. (Rom 8:18) Acum se arată ce greutate veșnică de glorie exuberantă au produs aceste întristări pământești temporare. (2Cor 4:17-18)

A început libertatea gloriei copiilor lui Dumnezeu. (Rom 8:21) Chemăți la glorie, ei experimentează acum împlinirea speranței chemării lor; căci acum ei se văd într-adevăr glorificați. (Rom 8:30; 1Tes 2:12)

Fără pată sau riduri sau ceva de felul acesta, Hristos Și-i prezintă în mod minunat lui Însuși, (Ef 5:27) – sfințit în sfinții Săi și admirat în toți aceia care au crezut în El (2Tes 1:10)

Da, s-a împlinit orice speranță făcută de Dumnezeu la chemarea lor; căci acum se descoperă bogăția gloriei moștenirii Sale în cei sfinți. (Ef 1:18)

Hai-deți să privim cu ochiul nostru încă pământesc, într-o închinare sfântă, această bogăție a gloriei!

Există trei priviri de speranță și glorie.

Prima privire:

Îl vom vedea pe Fiul lui Dumnezeu așa cum este. (1Io 3:2)

Ucenicii Lui au văzut deja pe pământ gloria Lui; o glorie ca a Singurului născut din Tatăl, plin de har și de Adevăr; (Io 1:14) însă adevărata Lui glorie cerească, pe care I-a dat-o Tatăl, o vor vedea când vor fi împreună cu El la Tatăl. (Io 17:24) Am privit și noi mult, cu fața descoperită, gloria Sa, așa cum ne-o descopere Scriptura; (2Cor 3:18) însă nu L-a văzut încă nimeni așa cum este.

Cât Îl iubim, deși nu L-am văzut; căci rămânem în dragostea Lui! (1Pet 1:7-9; Io 15:9) Însă ne ard inimile să-L vedem odată, tresăl-tând cu o bucurie nespuse de glorioasă, care ne va cuprinde atunci când Îl vom vedea așa cum este!

Cât de sărăcicioase sunt tablourile cu El, făcute de oameni, atunci când ei încearcă să-L prezinte ca pe Cel mai frumos dintre fiii oamenilor (Ps 45:2) sau ca pe Cel mai zdrobit dintre ei! (Isa 53:2-6)

Cu cât privim aceste tablouri mai puțin, cu atât mai bine; căci noi ardem de dor să-L vedem așa cum este El cu adevărat. Iar această dorință arzătoare în Duhul va fi potolită în ziua descoperirii gloriei Lui. Da, va fi ceva glorios!

Dacă încerc să cântăresc cât de cât greutatea acestei glorii, pe cântarul cunoștinței mele spirituale, eșuează orice unități de măsură și greutate. Greutatea suferinței mele pământești zboară în sus, ca pleava în vânt.

Lipsește și orice comparație plauzibilă. Îmi pot imagina ușor pietrele aurii ale pavajului străzilor din noul Ierusalim; tot așa și zidurile din bucăți mari de pietre prețioase și porțile din perle; ah, totul este așa ușor de înțeles!

Dar să-L vezi pe El așa cum este, lucrul acesta este ceva de neînțeles! Pentru că El este Domnul gloriei. (1Cor 2:8; Iac 2:1) Într-adevăr, toată frumusețea cerului și a pământului este cuprinsă numai în El!

Oh, cum va fi vindecat sufletul nostru și de ultima urmă de suflare de ceață din viața noastră pământească, când ochii noștri cerești îl vor privi pe Mântuitorul nostru!

Când tu și eu, și noi toți, care am trăit suspinând în Duh, Îl vom vedea în ziua aceea așa cum este! El, singura noastră speranță este și singura noastră săturare în glorie!

A doua privire:

Vom vedea că am ajuns asemenea Lui.

Nu ne duce mai sus această a doua privire de speranță și glorie? Nu ne arată ea o minune și mai mare decât prima?

Într-adevăr, este ceva de neînțeles numai să te gândești că ești fiul lui Dumnezeu; însă și mai de neînțeles este, când mă gândesc că eu voi fi asemenea Lui!

Există un contrast mai mare, ca acela dintre El și mine?

N-a trebuit ca în urmarea Lui să recunosc zilnic ce om insuficient sunt eu în mine însumi? Iar acum să fie înlăturat acest contrast discrepant și să fie potolit din plin lipsa amară?

Într-adevăr, aceasta este cea mai mare înălțime a credinței, care nu se îndoiește de ceea ce nu vede!

În credința mea, este de la sine înțeles faptul că Hristos va apărea în gloria Sa cerească unică; însă cu toată credința pe care o am, mi se pare de necrezut faptul că la apariția Lui eu voi fi asemenea Lui. Însă, apostolul nu scrie aici „noi credem“, ci ca întotdeauna:

„știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El“. (1Io 3:2) Da, știm prin Duhul, pe baza Cuvântului lui Dumnezeu.

Dumnezeu ne-a dat-o și nouă gloria pe care a dat-o Fiului Său; (Io 17:22) pentru că Dumnezeu ne-a predestinat mai înainte să fim asemenea imaginii Fiului Său. (Rom 8:29) Noi am fost chemați să ajungem la gloria Domnului nostru Isus Hristos. (2Tes 2:13-14)

De aceea, suntem înnoiți în omul nostru lăuntric încă de acum, zi de zi; (2Cor 4:16) și vom fi schimbați din glorie în glorie, în imaginea lui Hristos, prin Duhul Domnului. (2Cor 3:18)

Căci Hristos în noi, aceasta este speranța gloriei (Col 1:27) care se va împlini pe deplin, când vom vedea că am ajuns asemenea Lui.

Poate va fi astfel: Orbiți de plinătatea gloriei frumuseții Sale divine, când ne vom întoarce ochii spre noi, vom percepe asemănarea noastră cu El. Ne vom putea cunoaște în natura noastră, în aceeași glorie pe care o are El. Însă gloria Lui va fi prezentată în noi în diferențieri inimaginabil de minunate.

Căci ea va fi plata care va corespunde faptelor pe care le-a putut face Duhul, în timpul existenței noastre pământești. (Ap 22:12)

Descoperirea noastră împreună cu El în glorie va fi în același timp o descoperire înaintea Lui, Judecătorul nostru (2Cor 5:10)

Fiecare dintre noi va fi descoperit în lumina în care a umblat și s-a comportat aici jos, în viața sa în trup. (1Cor 3:12-15)

În mod corespunzător va fi și gradul gloriei noastre personale (1Cor 15:41-42) și noua noastră slujire cerească. (Mt 24:42-51; 25:19-30; Ap 22:3) Se va împlini extrem de minunat Cuvântul Domnului din pilda talanților: „Pentru că celui ce are i se va da, și va avea de belșug ...“

Însă robul leneș pe pământ, care nu și-a păstrat credința și nici speranța, iar în final, nu are nici credință și nici fapte, nu va avea parte de prima înviere sau răpire, de răsplătirea cu glorie.

Iar cei care, tari în credință și neclintiți în speranța Evangheliei, au fugit de orice stricăciune, au devenit acum demni să stea înaintea Domnului lor, într-o glorie bogată de nespus. (Lc 21:36) Ei vor prezenta trupul minunat edificat al lui Hristos, în plinătatea lui.

Chiar dacă ei, ca mădulare ale acestui trup, vor avea o intrare bogată sau săracă în împărăția veșnică a Domnului lor, (2Pet 1:11) ei vor obține ca sfârșit al credinței lor mântuirea sufletelor lor. (1Pet 1:9) Căci Cel care a început în ei o lucrare bună, a și împlinit-o pâ-

nă în ziua Sa. (Fil 1:6) Ei au ajuns toți la unitatea credinței și cunoașterea Fiului lui Dumnezeu, la starea de oameni maturi, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos; (Ef 4:13; 1Cor 12:12) la creșterea stabilită de Dumnezeu pentru ei. (Col 2:19)

Acum ei văd foarte clar că garanția pentru desăvârșirea lor personală și comună era numai în Hristos, Capul lor; spre gloria Căruia sunt ei acum înălțați pentru veșnicie. (Rom 8:17)

Pentru desăvârșirea lor ei nu au putut să contribuie altfel, decât să rămână tari în credință și să nu se lase clintiți din speranța Evangheliei și din speranța gloriei: Hristos în ei!

Lucrul acesta ne garantează cea mai înaltă privire în credință și în glorie.

A treia privire:

Vom vedea că numai Mielul este demn.

Căci cu toată imaginea noastră identică cu a lui Hristos, în care imaginea noastră, pe deplin asemănătoare cu a lui Dumnezeu, va fi iarăși făcută cunoscut, nimeni nu va îndrăzni să spună îngâmfat: Eu sunt demn! Ci, ca și cei 24 bătrâni, vom proclama toți numai gloria Fiului lui Dumnezeu: Tu ești demn! (Ap 4:11)

Auto-satisfăcut în gloria în care a ajuns, nimeni nu va vrea să se admire. Căci ce vom ajunge, nu vom ajunge spre lauda gloriei noastre, ci spre lauda gloriei Lui. (Ef 1:14)

Să ajungem asemenea Lui, și totuși să ne aruncăm înaintea tronului Său, împreună cu orice coroană primită, acesta va fi cel mai mare triumf al dezmințirii de sine și aprobării lui Isus.

Ce glorieificare deplină și exuberantă a harului lui Dumnezeu va fi în Hristos Isus, Domnul nostru!

Cu această glorieificare a lui Hristos, în ai Săi și prin ai Săi, se va împlini speranța Evangheliei, în măsura în care este vorba de „priemele daruri ale Duhului“.

Se poate însă deduce ce efect va avea răpirea Adunării credincioase, la Capul și Domnul ei, în cer, asupra evenimentelor mondiale care urmează.

Căci următorul sens al străngerii noastre la Capul nostru este unul foarte dezbătut; el urmărește *instaurarea împărăției lui Isus Hristos*, ca împărăția lui Dumnezeu și împărăția cerurilor, împotriva tuturor celorlalte împărății din lume.

Hristos a venit pe pământ datorită împărăției Sale.

Speranța Evangheliei se află în Evanghelia viitoare împărății a

lui Dumnezeu. (Mt 4:23; 6:10,33; 13:19; 24:14; Mr 1:15; Lc 4:43; 9:2,60; 16:16; Io 3:3) Ea a fost întotdeauna predicată ca o împărăție viitoare, așteptată în speranța că Hristos, Purtătorul acestei împărății, va apărea în mijlocul oamenilor; deci o împărăție care s-a apropiat. (Lc 17:21; 19:9,11; Mr 15:43)

Hristos și apostolii au proclamat și au „făcut reclamă“ acestei împărății. Dar instaurarea propriu-zisă a acestei împărății a rămas legată de revenirea lui Hristos, ceea ce știa chiar și tâlharul de pe cruce. (Lc 23:42; Mr 11:10; Lc 21:31; 22:16,29,30)

A trebuit să fie mai întâi o „sămânță bună“ pentru această împărăție, ca „fii ai împărăției“. (Mt 13:38) Sunt fiii luminii născuți din Dumnezeu, care văd deja împărăția (Lc 9:55; Io 3:3) și, ca moștenitori ai împărăției și părtași la împărăție, (Iac 2:5; Ap 1:9) vor ajunge în această împărăție (Io 3:5) cei care sunt deja strămutați în natura cerească a acestei împărății a lui Hristos. (Col 1:13; Fil 3:3,20)

Ca chemați în împărăția Sa, (1Tes 2:12) ei apar la revenirea lui Hristos drept moștenitori demni, apreciați, ai împărăției lui Dumnezeu, și primesc intrarea în împărăția Sa veșnică. (2Pet 1:11)

Acum ei, ca mădulare ale trupului lui Hristos, strânse la Capul lor, sunt în același timp și foștii „luptători buni ai lui Hristos“ (2Tim 2:3) la edificarea împărăției Sale.

Căci în timpul acestei întregi epoci, de la Rusalii și până la revenirea lui Hristos, este clădit în dragoste trupul lui Hristos. (Ef 4:16) Împărăția lui Hristos va fi ridicată prin judecată, în zilele de judecată scurte și groaznice, la sfârșitul acestei epoci.

Pentru edificarea trupului Său prin Duhul Sfânt, Hristos S-a arătat lumii ca Mântuitor; pentru instaurarea împărăției Sale El Se va arăta lumii ca Judecător. (Mt 12:20; Io 5:22,27; 9:39; 1Io 4:17; Iuda 15) Astfel că instaurarea împărăției lui Hristos nu poate să aibă loc decât prin *distrugerea lui Anticrist și a închinătorilor lui, prin prăbușirea tuturor imperiilor lumii*. Da, și realizarea acestei judecării sângeroase aparține speranței Evangheliei!

Căci prin vărsare de sânge au fost înființate și întărite imperiile lumii; și prin sângele care a curs la Golgota, ca jertfă înlocuitoare a Mielului lui Dumnezeu, a fost întemeiată și împărăția lui Dumnezeu; (Io 1:29; 11:51-52) iar împărăția lui Hristos va fi ridicată numai după înfrângerea sângeroasă a dușmanilor Săi.

După cum în epoca actuală ne este oferit harul lui Dumnezeu,

tot așa de sigur, sfârșitul acestei epoci va aduce judecățile lui Dumnezeu tuturor acelor care au respins harul. Căci sfârșitul și desăvârșirea acestei epoci va fi un timp de recoltare. „Ogorul este lumea. Sămânța bună sunt fiii împărăției. Neghina sunt fiii celui rău. Dușmanul care a semănat-o este Diavolul. Secerătorii sunt îngerii. Deci, cum se smulge neghina și se arde în foc, așa va fi și la sfârșitul acestei epoci ...“ (Mt 13:38-43)

Dumnezeu mai permite să crească ambele (versetul 30); însă maturizarea are loc fie pentru strângerea în hambarele cerești, la răpire; fie spre așteptarea pe pământ a judecăților.

Și pe cât de minunată va fi maturizarea fiilor împărăției pentru răpire, așa cum am văzut; tot așa de groaznică va fi și maturizarea fiilor celui rău pentru judecată.

Dacă întreaga epoca actuală este numită „noapte“, (Rom 13:12) o noapte în care adevărații urmași ai lui Hristos sunt singura „lumină a lumii“, această noapte înaintată va deveni tot mai întunecoasă, până când va ajunge noaptea necredinței și a neascultării, în care nu va mai putea lucra niciun fiu al luminii și al zilei. (Io 9:4)

Trebuie să știm „că în zilele din urmă vor fi timpuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudaroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri, decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar renegându-i puterea ...“ (2Tim 3:1-5)

„Căci va veni timpul când oamenii nu vor putea să suporte învățătura sănătoasă, ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute; și își vor pune învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre fabule ...“ (2Tim 4:3-4)

„... în timpurile din urmă unii se vor lepăda de credință, și se vor întoarce spre duhurile amăgitoare și învățăturile dracilor; abătuți de fățărnicia și ipocrizia unor oameni, însemnați cu fierul roșu în însăși conștiința lor.“ (1Tim 4:1-2)

Vor fi cei „... ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea Adevărului, ca să fie mântuiți. Din această cauză, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună; pentru ca toți cei ce n-au crezut Adevărul, ci au găsit plăcere în neleguire, să fie condamnați.“ (2Tes 2:10-12)

Ceea ce face mai înfricoșătoare maturizarea groaznică a fiilor celui rău, pentru judecată, este că ea se va realiza sub o anumită „formă de evlavie“.

Prin creșterea satanică a egoismului, printre altele, oamenii se vor ameți pe ei înșiși și pe alții cu idealul cultural al dreptății sociale: „libertate, egalitate, fraternitate“.

Cuvântului lui Dumnezeu va fi respins sau pervertit, pentru prezentarea a tot felul de învățături religioase amăgitoare, care să corespundă rațiunii și duhului timpului. În ciuda creșterii satanice su-părătoare a ostilității față de crucea lui Cristos și față de răscumpărarea noastră prin sângele Său, în sinistrul delir al eliberării de Dumnezeu și de Hristos, ei vor vorbi mereu lăudăros, într-o idolatrizare proprie oarbă, crezându-se egali cu Dumnezeu.

După respingerea repetată, tot mai satanică, a păcii pe care a făcut-o Hristos prin sângele Său vărsat la cruce, (Col 1:20) se va visa, etic și religios, mereu mai vital, încetarea războaielor și venirea păcii mondiale, definindu-le drept un rezultat cultural.

Și tocmai această contradicție o recunoaștem ca „secretul răutății sau al nelegiuirii“, (2Tes 2:7) sub care lumea anticristică se va dezvolta și se va maturiza.

Totul va apărea ca mărinimia și bunătatea naturală a omului; când de fapt nu este decât ura și dușmănia vanitoasă a omenirii orbite de Satana, (2Cor 4:4) împotriva Evangheliei împărăției lui Hristos.

În mod corespunzător, această generație, cu tot aportul ei cultural strălucitor, se va scufunda de fapt tot mai mult în egoism; nu va reuși altceva, decât un război tot mai brutal, al tuturor, împotriva tuturor.

Membrii familiei, ai societății și ai omenirii întregi se vor răscula unii împotriva altora, și vor căuta să se ridice unii deasupra altora; se vor dezlănțui tot mai sângeroase războaie fratricide sau între popoare, care vor fi urmate de inflație, foamete și epidemii.

Însă se va vorbi cu și mai multă îngâmfare despre propria putere și mărime, până când rătăcirea și înșelarea vor ajunge nelimitate în toate domeniile vieții. Apoi va apare unul, un fel de Napoleon religios, „... *omul fărădelegii, fiul pierzării, împotrivorul care se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau de ce este demn de închinare. Așa că se va așeza în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.*“ (2Tes 2:3-4)

Acela va fi Anticrist, în fața căruia se vor pleca toți aceia care nu aparțin lui Hristos. El va fi descoperit ca cel „nelegiuit“, imediat ce se va maturiza apostazia, așa cum este ea descrisă (versetele 3 și 8).

Aceasta va fi după răpirea credincioșilor.

Căci înainte ca să poată fi descoperit cel nelegiuit, trebuie îndepărtat ceea ce mai amână apariția lui (versetul 6); iar aceasta nu poate fi decât Adunarea credincioșilor, care sunt numiți lumina lumii și sarea pământului. Imediat ce este răpită Adunarea, lumea se va cufunda în întuneric și putrezire; iar prin aceasta va ajunge matură pentru stăpânirea lui Anticrist. Ceea ce corespunde pe deplin speranței Evangheliei, anume, că fiii luminii și ai zilei nu ajung sub stăpânirea omului fărădelegii, anume, sub stăpânirea întunericului lui Anticrist; însă vor trebui să trăiască timpul greu al decăderii, în toată rătăcirea și amăgirea ei groaznică și în tot felul de necazuri, ca să fie desăvârșiți prin suferință.

Cine va fi Anticrist și de unde va veni el se va ști numai când el va fi „descoperit“. Probabil că el va veni din imperiul al cărui împărat va fi altfel decât cei zece predecesori ai imperiilor care vor rezulta din imperiile lumii văzute de prorocul Daniel, și va răsturna trei împărați. (Dan 7:24-25)

În asociere cu acest stat conducător, „animalul“ și „prorocul mincinos“ descris în Apocalipsa lui Ioan, Anticrist va practica pe pământ domnia lui blasfematoare și seducătoare, drăcească, după lucrarea Satanei, în curs de desfășurare a tuturor puterilor înșelătoare, semne și minuni, toate amăgirile nedrepte printre cei care sunt pe calea pierzării, până când se vor împlini judecățile groaznice ale lui Dumnezeu, așa cum sunt descrise în Apocalipsa 6-9, cu această generație nelegiuită; iar Domnul Isus îl va omorî cu suflarea gurii Sale și-l va distruge prin venirea Sa. (2Tes 2:8-10; Ap 19:11-21)

Dar înainte ca Domnul să încheie această judecată glorioasă pe pământ, El a sărbătorit în cer, împreună cu cei ce sunt ai Săi, nunta Mielului, ale căror cântări, la începutul sărbătorii, vor fi cele patru „Aleluia!“ (numite numai în Noul Testament), prin care vor fi lăudate adevărul și dreptatea judecăților lui Dumnezeu, în Hristos; și va fi proclamat începutul stăpânirii Lui. (Ap 19:1-9)

Oh, cum se înviorează speranța Evangheliei la venirea sigură a stăpânirii viitoare a Domnului nostru! Ea este „lauda speranței“ pe

care vrem să o păstrăm neclintită în toate timpurile necazului, până la sfârșit. (Evr 3:6; 6:11) Acum poate să vină pe pământ împărăția lui Isus Hristos, împărăția păcii, și să înlocuiască imperiile lumii care aveau toate un caracter animalic. Acum poate fi prins balaurul, șarpele cel vechi, care este Satana și Diavolul; el va fi legat pentru o mie de ani, închis și sigilat în adânc, ca să nu mai amăgească popoarele, până la scurgerea celor o mie de ani. (Ap 20:1-3) Conținutul și lauda speranței Evangheliei este *împărăția păcii de o mie de ani*, imediat după venirea Domnului, pentru răpirea celor care sunt ai Săi, și ca judecată a dușmanilor Săi.

Căci speranța Evangheliei este o speranță a păcii; și anume, singura care se va împlini. Hristos, „Prințul păcii“ trimis de Dumnezeu, (Isa 9:6) care a adus pace în inimă și în case, prin sângele Său pe cruce, va aduce în epoca următoare pace popoarelor; după ce-Și va instaura împărăția Sa prin judecată. La venirea Sa din cer, El va lua în mâna Sa frâiele conducerii mondiale.

Iar ai Săi, care vor sta împreună cu El pe tron și care au judecat împreună cu El lumea din timpul lui Antihrist, și cei care au învins, care nu s-au închinat „animalului“ și nu au acceptat semnul lui pe mână și pe frunte, vor trăi și vor domni cu El o mie de ani. (Ap 20:4)

Și atunci se va împlini în sfârșit și speranța lui Israel; căci și speranța lui Israel este o speranță a păcii. (Ier 17:13; Fap 28:20)

Este remarcabil faptul că aproape tot ce știm despre stăpânirea păcii lui Hristos în împărăția de o mie de ani a fost deja descoperit în Vechiul Testament. (Ps 22:29; Ps 45:7; Isa 2:2-4; 65:19-24; Ps 85:9-14; Ier 29:11; Zah 9:9-10)

În împărăția păcii mesianice promise, poporul iudeu trebuie să fie întors în țara sa și să fie iarăși refăcut cortul lui David, pentru ca iudeii să devină poporul pământesc, stăpânitor în împărăția lui Hristos. (Mt 8:12; 21:43; Rom 11:25-27; Ier 29:14; 33:6-25; Ez 37:1-14; Amos 9:11-15; Fap 15:16-17; Ioel 3:1-5; Zah 12:10; Mt 24:22) (*n. trad.: scria autorul în jurul anului 1915*)

În împărăția lui Hristos de o mie de ani trebuie să fie împlinită nu numai speranța poporului legământului vechi-testamentar, ci chiar și speranța creației. Căci și speranța creației este o speranță a păcii. Creația a fost supusă fără voia ei sclaviei deșertăciunii, și suspină până acum în durerile nașterii, în „speranța“ libertății gloriei copiilor lui Dumnezeu. (Rom 8:19-20)

Și această speranță pentru creație se va împlini în mod minunat. Pământul va fi readus la starea lui din paradis; oamenii vor trăi cât au trăit și înainte de potop; va fi redată animalelor natura lor pașnică. (Isa 30:26; 11:5-9; 65:19-25; Ps 96 - 98)

Ce sunt toate idealurile culturale omenești, cu speranțele lor amăgitoare, în comparație cu speranța păcii inegalabile a Evangheliei, care, împreună cu speranța lui Israel, împreună cu speranța întregii creații, ce va fi realizată stăpânirea viitoare a lui Hristos pe pământ?! Însă cu toate binecuvântările incomparabile ale stăpânirii lui Hristos, la sfârșitul împărăției păcii de o mie de ani, sub îndrumarea Satanei, care va fi eliberat, oamenii se vor răscula încă o dată împotriva lui Dumnezeu și a Unsului Său. (Ap 20:7-10)

Această ultimă luptă deosebită împotriva lui Hristos și a sfinților Săi va duce însă la prăbușirea Satanei și a omeniilor, *la judecata finală*. (Ap 20:11-15) Pământul și cerul au fugit dinaintea Celui care va apare pe marele tron alb, spre a judeca pe cei vii și pe cei morți, care trebuie să stea înaintea Lui, scoși din mormânt și mare, să fie judecați după cărțile deschise ale lui Dumnezeu, fiecare după faptele lui.

Atunci va fi împlinită pe deplin speranța dreptății, pe care noi o așteptăm prin Duhul, în credință. (Gal 5:5)

Orice rău din lume își va primi judecata sa definitivă.

Atunci se va pleca orice genunchi, al celor din cer, de pe pământ și de sub pământ; și orice limbă va trebui să recunoască că Isus Hristos este Domnul, spre glorificarea lui Dumnezeu, Tatăl. (Fil 2:10-11)

Iar cine nu va fi găsit scris în cartea vieții, va fi distrus împreună cu moartea, ultimul dușman, (1Cor 15:26) și aruncați împreună cu locuința morților în „lacul de foc“.

Aceasta este moartea a doua.

Însă numele aceluia care va fi găsit scris în cartea vieții, fie că el aparține aceluia care au slujit Hristos (Mt 25:31-46) sau că el a scăpat prin pocăință de timpul judecății, la sfârșitul epocii trecute, și care va fi chemat la înviere numai după împărăția de o mie de ani, sau că el a rămas de partea lui Hristos în împărăția de o mie de ani, acela va fi răsplătit cu viața și răsplata lui Hristos, conform faptelor lui. Scriptura nu scrie nimic mai mult referitor la mântuirea oamenilor.

Alții, de dragul dorințelor lor preferate, pot îndrăzni să

speculeze cu cuvintele Scripturi, ca și cu valorile de la bursă; să-i lase pe cei aruncați în lacul de foc distruși veșnic sau, la refacerea tuturor lucrurilor, să-i scoată iarăși din lacul de foc.

Și în cazul acesta, eu vreau să rămân neclintit în speranța Evangheliei, fără să reduc sau să extind această speranță dincolo de Cuvântul Scripturii.

Însă bunătatea lui Dumnezeu durează veșnic.

Acum speranța Evangheliei ne ridică spre cele mai îndepărtate și înalte lucruri. Toți cei ce se împotriveau lui Dumnezeu în lume și-au primit judecata lor și au ajuns la locul stabilit; iar acum trebuie să fie judecate cerul și pământul, ca locurile evenimentelor păcătoase, pentru curățire și reînnoire, în „ziua Domnului / lui Dumnezeu“. (2Pet 3:10-13)

În speranța Evangheliei, conform promisiunii Lui, noi așteptăm *ceruri noi și un pământ nou*, în care va locui dreptatea. (Ap 21:1) Lumea dintâi, ajunsă sub păcat și blestem, va dispărea. (Ap 21:4)

Însă ce minunat! Această primă lume a început prin crearea cerurilor și a pământului, și și-a atins apogeul ei în crearea primului Adam, care a adus-o în păcat; păcat care a pătruns în toți urmașii lui Adam; (Rom 5:12) iar creației i-a adus moarte, judecată, și în final, dezintegrarea completă.

Lumea a doua a început tocmai invers, cu ultimul sau al doilea Adam, care a venit de sus, ca Cel care aduce viața, să ridice păcatul lumii; și Duhul Său să locuiască și să lucreze în ai Săi, reînnoindu-le viața, pentru a răsturna stăpânirea Satanei pe pământ; și să realizeze în final înnoirea cerurilor și a pământului.

Hristos, așezat pe tronul Său, va spune: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi!“ (Ap 21:5) Speranța Evangheliei, în eliberarea lumi de orice lacrimă, de moarte, doliu, țipăt și durere, (versetul 4) va fi împlinită în mod deplin. Vor fi înlăturate orice stăpânire nelegiuită, forță, putere; iar toți dușmanii Lui vor fi făcuți așternutul picioarelor Lui.

Atunci, când Îi va fi supus totul, Fiul Însuși Se va supune Celui care I-a supus totul; pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți. (1Cor 15:24-28)

Atunci Hristos va preda Tatălui împărăția Sa, iar din cer o voce tare va zice: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii!“

Orașul sfânt, *noul Ierusalim*, (Ap 21) se va coborî din cer pe pământul nou, ca o mireasă împodobită pentru mirele ei.

În acest „cort al lui Dumnezeu“ va locui Dumnezeu cu oamenii; și ei vor fi poporul Său; și Însuși Dumnezeu va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. (Ap 21:3)

Toate promisiunile sfintei Scripturi indică această reunire a lui Dumnezeu cu oamenii răscumparați.

Spre acest oraș al lui Dumnezeu, de pe noul pământ, se îndreaptă toate privirile speranței celor răscumparați. Căci viitorul nostru veșnic nu va fi în cer, ci pe pământul nou, în noul Ierusalim, care va avea o glorie cerească. Această glorie a lui Dumnezeu va lumina orașul de aur, iar lampa lui va fi Mielul. Popoarele vor umbla în lumina Lui, iar împărații pământului își vor aduce gloria lor.

Ce viață nouă divină va fi pe pământul nou!

„Râul vieții“ va străbate veșnic orașul divin; „pomul vieții“ va aduce roadă permanent; iar frunzele pomului vor sluji la vindecarea popoarelor.

Acolo nu va mai niciun blestem, și tronul lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în el; robii Lui Îi vor sluji și vor vedea fața Lui; și Numele Lui va fi pe frunțile lor.

Acolo nu va mai fi noapte. Și nu vor mai avea nevoie nici de lampă, nici de lumina soarelui; pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și vor împărați în vecii vecilor. (Ap 22:1-7)

Ce împlinire fericită a incomparabilei speranțe a Evangheliei!

Fericita sărăcie în duh

Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este împărăția cerurilor!
Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați!
Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul!
Ferice de cei flămânzi și însetați după dreptate,
căci ei vor fi săturați!
Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă!
Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!
Ferice de cei împăciuitori,
căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!
Ferice de cei prigonți din cauza dreptății,
căci a lor este împărăția cerurilor!
Matei 5:3-10

Fericirea permanentă a sufletului nostru, ca evlavie cerească, este sensul împărăției cerurilor și scopul oricărei lucrări a lui Dumnezeu în noi. Ce ne împiedică să primim această fericire? Nimic altceva, decât rămânerea noastră în împărăția propriei noastre voi autoritare.

Ceea ce împiedică sigura fericire a evlaviei este contrariul ei, fericirea îndoielnică a narcisismului.

De aceea bogăția fericirii evlaviei nu o pot câștiga decât aceia care renunță la aparenta bogăție a narcisismului.

Bogații în propriul duh trebuie să ajungă săraci în Duhul lui Dumnezeu.

Locul aprobării de sine satisfăcătoare trebuie să fie luat de aprobarea lui Isus, plăcută lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt vrea să facă din cei spirituali prin ei înșiși, săraci în Duhul lui Dumnezeu. Căci a lor este împărăția cerurilor.

Cine sunt acești fericiți?

Sunt cei slabi în ei înșiși, care trebuie să ceară permanent putere de sus.

Sunt cei „minori“ în ei înșiși, care, ca veșnic dependenți, necesită neapărat înțelepciunea cerească.

Sunt cei naivi în ei înșiși, care-L cred nelimitat pe Dumnezeu, în Hristos, și se încred în El. Ajunși copii ai lui Dumnezeu, devin iarăși ca niște copii, care trebuie să privească permanent fața Tatălui

lor.

Pentru om nu este nimic mai străin, ca lucrul acesta.

Independența lui față de Dumnezeu este natura apostaziei lui.

Lui i se pare că a fi tare în el însuși este singurul sens al asemănării lui cu Dumnezeu.

Pentru el, țelul oricărui iluminism este să ajungă matur în el însuși și să se bazeze pe propria înțelepciune.

El consideră normal, ca simplității încrederii creștine să-i opună îndoiala mintală diversificată, care i se pare exprimarea maturității lui culturale și egoiste.

Desigur, conform înțelepciunii omenești, prima frază a unei fericiri a omului, ar suna:

Ferice de cei bogați în duh, căci a lor este întreaga lume!

Pentru om nimic nu este mai groaznic, decât goliciunea și golul care descrie sărăcia lui în duh. Această groază a moștenit-o omul de la Adam. Ea corespunde sărăcirii groaznice reale a omenirii, de la dezlegarea ei de Dumnezeu.

Atât timp cât omul îndrăznește să-și ridice mărirea proprie alături de mărirea lui Dumnezeu, el caută mândru să acopere goliciunea apărută și să umple golul chinuitor.

Orice, numai să nu ajungă sărac în ochii lui și înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor!

Acesta este principiul comun al oricărui comportament omenesc. Pentru om nu există nicio faptă mai urgentă, decât să-și salveze valoarea proprie. El caută mult mai încet să-și salveze viața și proprietatea. Mărirea proprie egoistă nu mai vrea să renunțe niciodată la ea însăși.

Morala omenească o numește „respectul de sine“; ea nu este însă decât disprețul obișnuit al mărimii lui Dumnezeu.

Mândria poziției se întinde, mândria cărturarilor se umflă, mândria banului se înalță, mândria faptelor bune se răspândește, mândria smereniei se reflectă!

Astfel că toți sunt prea mari, prea lați, prea bogați și prea mândri în propriul duh, ca să poată ajunge cu adevărat săraci în duh și să dorească o altă împărăție a cerurilor, decât propria lor voie mândră.

Și de dragul bogăției lor spirituale evitabile și a fericirii eului, ei rămân astfel sub farmecul nefericirii lor lăuntrice, pentru că ei nu vor moșteni niciodată împărăția cerurilor.

Închiși în narcisismul lor, s-au exclus singuri din evlavie.

De aceea, pentru ei este valabil: Nefericiți cei bogați în egoismul lor, căci al lor este chinul pe pământ!

Însă chiar și în copilul lui Dumnezeu mai rămâne o groază față de adâncimea sărăciei în duh.

Numai puțini vor cu adevărat să ajungă în simplitate slabii și nebulunii lui Dumnezeu. Ne numim cu plăcere slabi, atunci când este vorba să împlinim voia lui Dumnezeu; dar cât de nedisciplinat de tari putem să fim în încăpățânarea voii proprii!

Prin pocăința noastră, am acceptat câteva interdicții din partea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, și Isus, Domnul nostru; însă nu încercăm noi de mii de ori să impunem și să păstrăm o anumită împărăție autoritară a independenței față de autoritatea împărăției lui Dumnezeu?

Lăudăm simplitatea noastră în Hristos, (2Cor 11:3) însă de câte ori este stricată încrederea noastră în El, prin amestecul concluziilor noastre raționale îndoielnice?

Opoziția noastră înnăscută este groaznică, atunci când Duhul Sfânt ne goleşte profund și complet de noi înșine.

Ne este tare frică de o astfel de sărăcire amenințătoare.

Câte bogății credem că trebuie să apărăm împotriva intervenției lui Dumnezeu!

Dependența totală de Tatăl nostru ceresc ne umple în mod remarcabil cu anxietate și chiar cu groază.

Ni se pare insuportabilă dependența noastră completă de Dumnezeu.

Golirea noastră totală de orice glorie personală ni se pare ca o pierdere lamentabilă și ca o pustiire oribilă.

Ne vine amețală când auzim de eliminarea narcisismului.

Atât de adânc este efectul căderii de la Dumnezeu.

Atât de înaltă este mărimea noastră proprie, ridicată de noi alături de mărimea lui Dumnezeu. Suntem încă așa de plini de plăcerea de noi înșine, în bogăția evitabilă a propriului duh.

Recunoaștem că suntem săraci și avem nevoie de ajutor, însă nu vrem să ne considerăm încă într-adevăr drept neputincioși și coate-goale. Deși cerșim la Dumnezeu pentru nevoile noastre, nu vrem însă să fim considerați săraci în duh și în carne.

Încărcați cu darurile lui Dumnezeu, căutăm mai degrabă să apărăm ca bogați în noi, înaintea noastră și a oamenilor.

Ah, ce generație blestemată și arogantă suntem noi!

Și tocmai acest viciu al narcisismului prelungește nefericirea noastră. Numai pentru că ținem mereu capul sus și mișcăm mândrii umerii; de multe ori ni se pare jugul lui Hristos așa de aspru și sarcina Lui așa de grea.

Numai pentru că ne complăcem adânc în aparenta împărăție a cerurilor îndărătniciei noastre, am avut atât de puțin parte de fericirea împărăției cerurilor lui Hristos, în împlinirea voii lui Dumnezeu.

Nimeni nu a trăit așa de sărac ca Isus, Fiul lui Dumnezeu! Nimeni nu a mers pe pământ în dependență de Tatăl nostru ceresc, ca Cel întâi născut dintre mulți frați! Niciunul nu a lucrat așa de dependent de Dumnezeu, ca El!

Cine-și poate imagina sărăcia Lui în duh, când El recunoaște înaintea oamenilor: „... nu fac nimic de la Mine însumi“. El a spus numai ceea ce a învățat de la Tatăl, și a făcut numai ce-L vedea pe Tatăl făcând. (Io 8:28-29) El nu a avut cuvinte sau fapte proprii.

De aceea El nu a căutat propria onoare.

În toată viața Sa nu se găsește nimic orgolios, pentru că El nu a deținut nimic și nu a vrut să dea ceva de la El. El a putut să umble așa de sărac, pentru că avea nespus de suficient la Tatăl Său.

Singura realitate în care a trăit El a fost voia și împărăția Tatălui. El nu a fost din lume, și de aceea a putut El să umble ca cel mai sărac străin.

În această smerenie a sărăciei Lui în duh, El era una cu Tatăl, la cel mai înalt nivel. Însă această unitate deplină cu Tatăl nu a fost niciodată ceva de la sine înțeles, ci ea a fost rezultatul golirii de El Însuși. Căci bineînțeles că El ar fi putut să spună cuvinte de la El, să fac fapte de la El și să-și caute onoarea Sa. Pentru că El nu a făcut aceasta, ne dă posibilitatea să ne imaginăm sărăcia Lui în duh, în care a învățat și a lucrat.

Și numai de aceea a vrut Dumnezeu ca toată plinătatea Dumnezeirii să locuiască în El. Și într-o astfel de golire de sine, voită de Dumnezeu, n-ar fi avut El voie să-I placă de El Însuși? Însă Hristos nu Și-a plăcut Lui Însuși. (Rom 15:3)

Nu a existat niciun fundal în care să poată fi văzută reflectarea Sa secretă. Ce adevărată golire de sine!

Sărăcia Lui în duh a fost reînnoită în Ghetsimani, prin transpirația Sa, care cădea la pământ, ca niște picături mari de sânge.

În curtea pavată cu pietre, neputința (golirii de sine) a fost încununată cu spini și a fost batjocorită, fiind scuipată și lovită cu sulii-

tele. La Golgota ea a fost sigilată printr-o moarte de criminal.

Nimeni n-a murit mai sărac decât El.

Numai așa s-a realizat împlinirea lucrării lui Dumnezeu de răscumpărare a oamenilor; numai prin incomparabila sărăcie în duh a Mielului lui Dumnezeu.

De atunci oamenii au posibilitatea să ajungă săraci în duh, după exemplul Său; ca prin El să primească împărăția cerurilor.

Ferice de cei care recunosc și primesc lucrul acesta!

Înainte a smereniei Sale, lor le-a dispărut suflarea plăcerii proprii. Prin călăuzirea Lui, ei au ieșit din iadul dotat atât de amăgitor al gloriei lor proprii, spre a împărți de acum încolo rușinea cu El, afară din tabăra orgoliului omenesc.

Sărăciți în ei înșiși sunt cei îmbogățiți prin El și cu El, în Duhul Său și în gloria împărăției Sale, care nu este din lumea aceasta.

Goliți de ei înșiși, ei au primit prin El și cu El plinătatea Dumnezeirii, care locuiește în El, ca un har bogat inepuizabil.

A lor este împărăția cerurilor!

În ce constă fericirea lor?

Ei sunt fericiți, pentru că ei nu mai depind de ei înșiși.

Prin Isus, ei s-au „pierdut“ pentru Dumnezeu.

Nu mai trebuie să trăiască prin și pentru eul lor sărac. Au renunțat la independența lor blestemată. Ei au intrat în binecuvântata dependență de Isus.

Nu mai sunt singuri în lume. Prin Duhul Sfânt, ei au părtășie cu Dumnezeu-Tatăl și cu Dumnezeu-Fiul. Știu că sunt aleși, salvați, binecuvântați veșnic și ocrotiți în Hristos. Conținutul vieții lor noi se numește Hristos. El a devenit fericirea sufletelor lor.

Ei sunt fericiți, deoarece nu mai pot fi dezamăgiți de ei înșiși; pentru că ei au renunțat la credința în posibilitățile lor.

Nu mai caută putere în ei înșiși. Ca cei slabi, ei trăiesc clipă de clipă prin puterea de sus. În cunoștința amară, dar curativă, că în ei, adică în carnea lor, nu locuiește nimic bun, au renunțat la încercarea de îmbunătățire proprie.

Convinși, învinși și dezarmați de Duhul Sfânt, ei sunt inapți de lupta în ei înșiși, și au devenit prizonierii lui Hristos. Acum El i-a luat în serviciul Lui, și le dă puterea Sa.

Fericirea sufletului lor este să ajungă tari în puterea tăriei Lui, în El și pentru El, prin Acela care poate totul, care-i întărește pentru

orice umblare și lucrare, după voia lui Dumnezeu. (Fil 2:13; 4:13)

Ei sunt fericiți, pentru că nu mai trebuie să se conducă ei înșiși.

Ei nu mai caută înțelepciunea la ei înșiși. Ca nebuni, ei merg ca niște minori, ținându-se strâns de mâna Tatălui ceresc; ascultă de bună voie de vocea Păstorului Bun, se lasă conduși de Duhul Sfânt.

Au scăpat de teama și plăcerea lumii, au fugit de înșelarea stricăciunii păcatului și de blestemul legii chinuitoare și care omoară, și de mânia viitoare judecări a lui Dumnezeu.

Cea mai mare fericire a sufletului lor este să scadă tot mai mult în ochii lor, să fie mereu mai siguri și mai fericiți, mai necondiționat și mai dependenți de călăuzirea cerească; pentru ca voia lui Dumnezeu să se împlinească prin ei.

Ei sunt fericiți, pentru că pot să primească din mâna Tatălui lor tot ce li se întâmplă, în mod simplu, ca niște copii; și să repună iarăși totul în aceeași mână fidelă.

Nu mai trebuie să se zdrobească pe diferite căi și într-o nefericită îndoială. Ei au experimentat bunătatea Dumnezeului lor și credințioșia Mântuitorului lor, încât au trebuit să se încreadă în El ca niște copii.

Astfel, călăuzirea vieții lor a fost simplificată și ușurată în mod minunat.

Ei știu ce trebuie să știe și au ceea ce trebuie să aibă. Gândirea și comportarea lor a ajuns ca cea a lui Dumnezeu: dreaptă și transparentă. În simplitatea lor crescândă față de Hristos, ei au învățat să privească totul tot mai clar și să facă totul tot mai ușor. Au renunțat la vanitate și la lucrurile trecătoare, și au câștigat lucrurile cerești și veșnice.

Vindecarea și fericirea lor permanentă este să-L creadă pe Dumnezeu și pe Isus pe cuvânt, și să se încreadă nelimitat în Dumnezeu și în Isus.

Însă această fericire rămâne numai atât timp cât ei rămân săraci în duh.

Puțini sunt aceia care au ajuns la o pocăință adevărată; și tot mai puțini sunt aceia care au rămas și după aceea în ea.

Fericirea noastră rămâne, numai dacă veghem să nu rămână în noi nicio urmă de narcisism. Suntem fericiți, numai atât timp cât nu acceptăm nimic de la noi, ci așteptăm totul de la Isus.

Imediat ce începem să devenim, într-un fel sau altul, siguri și bogați în noi, dispare fericirea cerească; și în curând se restabilește ia-

răși nefericirea pământească. În momentul când obosim în protestul împotriva noastră înșine, și practic îl decuplăm pe Hristos și ne cuplăm pe noi înșine, părăsim ce este al Lui și căutăm ce este al nostru, invităm iarăși chinul sufletelor noastre.

Orice încercare nouă de a recâștiga independența avută, readuce starea noastră mizerabilă anterioară.

Ceea ce ne face să rămânem tari, înțelepți și bucurători este numai mulțumirea, suspinul, implorarea; da, strigarea în Duh, în slăbiciune, imaturitate și simplitate.

Pâinea îndurării este dulce numai în sărăcie. Numai ca săraci în duh pierdem restul mândriei și restul fricii față de o astfel de viață; într-o dependență permanentă de supunere.

Numai aici învățăm să înțelegem că slăbiciunea celui sărac în duh nu este inutilitate, ci condiția necesară de a fi folosit de Dumnezeu.

Numai aici aflăm că imaturitatea celui sărac în duh nu este o prostie copilărească, ci ea este și rămâne condiția de bază pentru primirea și posedarea înțelepciunii divine.

Și numai aici înțelegem că simplitatea celor săraci în duh nu este o îngustime mintală stângace, ci o limitare matură la lucrurile necesare, prin care ne este dat tot ceea ce luminează într-adevăr duhul și potolește veșnic sufletul.

Atunci știm că sărăcia în duh nu este un subterfugiu propriu și un joc experimental, ci că ea ajunge o întoarcere permanentă a vieții noastre spre răscumpărare.

Și așa se înțelege că sărăcia în duh duce într-o stare disperată pe toți, pe cei înălțați și pe cei de jos, pe cei educați și pe cei needucați; căci înaintea lui Dumnezeu înfumurarea profesorului și a mulgătoarei de vaci sunt identice, și un obstacol comun pentru primirea împărăției cerurilor, care s-a apropiat de toți în Isus Hristos; pentru ca orice suflet să ajungă pentru totdeauna fericit.

Ceea ce corespunde următoarei fericiri:

Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați!

Fericirea posesorilor împărăției cerurilor nu este o tresăltare îndrăzneată de veselie, ci ea este așa de serioasă, ca și sărăcia lor, pe care au putut să o experimenteze numai în suferință și durere.

Fericirea lor s-a născut din tristețea divină; anume, din întristarea rușinoasă față de gloria hilară proprie, în care au îndrăznit să trăiască mai înainte, și care acum este transformată mereu într-o lepădare de sine, gata pentru pocăință. Da, tristețea permanentă a copiilor lui

Dumnezeu față de natura lor nelegiuită înnăscută, care vrea tot mereu să ajungă o poftă egoistă dominantă, este și rămâne condiția fericirii lor permanente. Căci numai atât timp cât ei sunt întristați din cauza lor înșiși, se bucură ei în Domnul.

Numai în corecția aspră a întristării spirituale față de propria natură se pot dezminți ei pe ei înșiși și să renunțe la orice podoabă a plăcerii de sine în gândire, cuvânt și faptă.

Numai întristarea față de carne, le păstrează mângâierea Duhului, de dragul căruia sunt numiți ei fericiți.

Atât timp cât un copil al lui Dumnezeu respiră în mijlocul stricăunii lumești, acest antagonism permanent este legea divină a împărăției.

Căci deși instrucțiunile împărăției lui Hristos, corespunzătoare Vestei Bune, au fost prezentate în forma „fericirilor“, nu a existat însă niciodată o predică spre pocăință, cu un strigăt dureros interior strident, decât așa-zisa „predică de pe munte“, care începe cu enumerarea celor care sunt fericiți, și se termină cu cuvintele „... prăbușirea i-a fost mare“. (Mt 7:27)

Nu-i de mirare că la sfârșitul predicii Sale, mulțimea care-L asculta atunci a fost uimită de învățătura Lui. (Mt 7:28) Ea a arătat mai multă înțelegere pentru această vorbire divină referitoare la pocăință, decât fariseii și cărturarii noștri de astăzi, care au degradat predica de pe munte la o predică morală acceptabilă, pentru o înflorire egoistă pioasă.

Da, vai de omul care, cu toată această predică de pe munte, îndrăznește să se bucure iarăși de sine însuși! Da, vai de răsul nefericit al celor bogați în ei înșiși, căci el va fi transformat în disperare veșnică!

Însă ferice de ce îndoliați față de ei înșiși, care suferă voia lui Dumnezeu în judecarea gloriei lor proprii; căci ei vor avea parte de o mângâiere din belșug. (2Cor 1:5)

Ei au parte și de următoare fericire:

Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul.

Numai cei săraci în duh, care trăiesc într-un doliu rușinos față de ei înșiși, pot să fie cu adevărat și blânzi. De ce este atunci omul grosolan, în loc să fie blând? Pentru că fiecare se consideră mare și bogat în el însuși; și, într-o bucurie egoistă, crede că știe și poate ceva, și vrea să se impună și altora. De aceea, în apariția sa conștientă de sine, el trebuie să bruscheze pe ceilalți. Sau el trebuie să

încerce să dovedească printr-o vorbire contradictorie dură, că este și el prezent, și că nu va accepta sub nicio formă absolut nimic.

Grosolănia este și rămâne dotarea stângace a gloriei omenești.

Atât timp cât omul își urmărește numai interesul lui, el trebuie să se certe în mod dominant, iritant, enervant și jignitor. El poate să fie blând numai după ce a ajuns la cunoașterea de sine, rușinarea de sine și lepădarea de sine, a renunțat la sine și L-a primit pe Hristos și are imaginea lui Hristos, produsă de Duhul Sfânt.

Sărac în el însuși și întristat de el însuși, el a devenit cu adevărat un „dezarmat“, care nu mai are nevoie de nicio armă de apărare sau de atac pentru el însuși.

El nu mai poate și nu mai vrea să facă nimic, bazându-se pe el însuși. El s-a predat lui Isus pe el și tot ce-l privește pe el. Acum el poate să se retragă, să cedeze, să dispară în spatele lui Isus; să-I dea Lui prioritate în toate lucrurile, și să zică:

Doamne, fă Tu asta! Tu ai înțelepciune, putere! Te rog, dă-mi-le și mie, pe amândouă! Nu mă lăsa să apar decât în Tine! Ocrotit în Tine! Înfașurat în divina Ta împuternicire, a blândeții și smereniei Tale! Dă-mi putere să lucrez prin Tine, așa cum ai lucrat Tu prin Tatăl! Iar dacă trebuie să întreprind vreodată ceva împotriva cuiva, ajută-mă să o fac într-o predare totală lui Dumnezeu, și niciodată pentru gloria proprie! Îți mulțumesc că Tu învingi mereu și pretutindeni!

Cine învață prin Isus să se comporte astfel față de oameni, devine blând. Și cât de complet diferită este această blândețe, de acea stăpânire de sine exterioară înfumurată, chiar și în faptele bune, la omul necredincios, cultivat!

Isus numește fericiți numai pe aceia care au această blândețe; căci ei vor moșteni pământul! Ce nebunie pare aceasta pentru înțelepciunea lumii, care trăiește și propagă:

Forțază-te! Îtinde-te! Dă din coate! Arată cine ești! Impune-te! Fii oportunist! Dă-i una! Dă-i un șut! Căci numai așa poți să ajungi bogat și puternic!

Însă cei grosolani și violenți nu au niciun viitor.

Forța nu garantează păstrarea averii lor.

Egoismul propriu trebuie să se înarmeze mereu împotriva egoismului celorlalți. Așa este în viața popoarelor, a familiilor și a fiecăruia în parte.

Vai de aceia care stăpânesc grosolan, căci ei vor pierde totul!

Însă cei grosolani răgușesc, cei mânioși sunt epuizați, cei violenți nu vor câștiga nimic; pe când cei blânzi vor fi moștenitorii fericirii.

Sărăcia lor va rămâne mereu posesia lor de nesmul. Și lor, celor care s-au retras, le va aparține cândva stăpânirea în împărăția păcii lui Hristos; iar după aceea orașul divin veșnic, pe pământul cel nou.

Pentru ei este valabilă și următoarea fericire:

Ferice de cei flămânzi și însetați după dreptate; căci ei vor fi săturați!

Foamea și setea după dreptate este o formă deosebită a sărăciei în duh. Sărăciei îi aparține lipsa amară a dreptății proprii, care nu este valabilă înaintea lui Dumnezeu.

Repede sau treptat, bogăția exuberantă de îndreptățire, în care au trăit ei mai înainte, se prăbușește în ea însăși, în fața crucii Singurului care este drept.

Locul ei este luat de un gol dureros, care va produce un sentiment de foame și sete spirituală. Este foamea și setea celui sărac în duh.

Mai înainte ei erau sătui în ei înșiși, acum îi chinuie golul din ei înșiși. El produce în ei mai mult chin, decât poate să provoace sentimentul trupesc de foame și sete.

Deși ei se află printre oameni, ei duc lipsă de dreptatea care într-adevăr satură, însă nu le-o dă nimeni; căci nu o are nimeni. Ei s-au atașat de un cetățean sau altul al țării, de un partid sau altul, de o filozofie sau alta; dar în final, ei n-au avut niciun câștig. Nu există nici în ei și nici în jurul lor dreptatea suficientă înaintea lui Dumnezeu. Ce înfometare și ce lăncezeală în pustiul!

Acum suferința foamei și setei lor după dreptate va fi transformată în fericire; căci ei vor fi săturați! Chinul golului din ei i-a împins în sfârșit și definitiv spre Acela care i-a chemat, spunând: „*Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine, nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine, nu va înseta niciodată.*“ (Io 6:35)

Acum ei îl văd bine pe Administratorul ceresc, despre care Pavel, fostul fariseu, a trebuit să scrie: „*Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi; ca noi să fim dreptatea lui Dumnezeu în El.*“ (2Cor 5:21)

Aceasta este deci saturația care fericește. Dumnezeu le-a dăruit celor săraci în dreptate, propria Sa dreptate, în Cel singur drept, care a murit pentru cei nedrepți. Nimic nu le poate potoli foamea și setea lor, ca mâna plină de dragostea lui Dumnezeu, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat să moară în locul nostru, pentru ca prin

El să ne fie potolită orice foame și orice sete, conform dreptății satisfăcătoare înaintea lui Dumnezeu.

Oh, cât de fericit face această potolire cu dreptatea din cer! Să trăiești în Isus Hristos, din plinătatea harului Dumnezeirii! Să te hrănești numai din natura auto-satisfăcătoare a Unului lui Dumnezeu!

Dezvățat de străduința nebună a duhului și a sufletului, să-L cauți numai pe Isus! Aceasta este cea mai adâncă saturare a sufletului nostru. Saturarea care ferește: cu carnea și sângele Mielului lui Dumnezeu, cu Duhul și viața Prințului păcii.

Însă ce minunat! Această saturare care ferește rămâne numai atât timp cât există foamea și setea după El. Numai atât timp cât există în mine chinul foamei și setei după dreptatea Sa, neavând nicio dreptate proprie, ca o colică permanentă, sufletul meu este umplut de saturarea fericită cu El. Imediat ce dispar foamea și setea dureroasă, dispare și fericita saturare. Saturarea prin El se află numai în căutarea Lui.

Vai de mine, dacă aș deveni ca un fariseu, iarăși sătul de propria mea imagine! Vai de mine, dacă m-aș fi săturat prin har, ca unul din Laodicea! Vai de mine, dacă, ca unul suprasaturat, aș pierde sărăcia foamei și a setei! Vai de orice satisfacere proprie! Vai de orice turmentat de egoismul său! Vai de orice stare trează aparentă, care nu are nevoie decât de ea însăși! Vai de cei căldicei, cărora nu le mai este foame și sete! Nefericită orice mulțumire satisfăcută, căci ea va fi transformată în chin de foc, care nu va fi liniștit de niciun deget umezit! Nefericiți toți aceia care cred că au o rezervă pentru mai mulți ani; căci în noaptea aceasta li se va cere sufletul; și ce se va întâmpla cu ce strânseseră ei? Da, nefericită orice prevedere îngâmfată, care caută să trăiască din comoara naturii proprii, în loc să trăiască din jertfa însângerată a dragostei lui Dumnezeu arătată la Golgota!

Iată câteva lucruri contrare prin ele însele:

– Avem în El totul deplin, când suntem lipsiți complet în noi înșine.

– Numai demolați în noi înșine, putem să fim zidiți în El.

– Suntem saturați cu dreptatea împărăției lui Dumnezeu, numai în lipsa cruntă pe care o trăim pe mormanul de moloz al împărăției dreptății noastre fariseice.

Acestei ordini divine severe corespunde următoarea fericire:

Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă!

Cei ce sunt plini de ei înșiși nu au niciun pic de milă. Dacă preotul și levitul ar fi fost săraci în duh, atunci ei n-ar fi trecut niciodată indiferenți pe lângă cel căzut între tâlhari. Dar făcând așa, ei arată că nici nu știau ce este mila; pentru că ei n-au avut niciodată nevoie de ea.

Cu adevărat milostivi pot fi numai cei săraci în duh, ca cei triști cu privire la ei înșiși și blânzi față de oameni; și cei ce sunt permanent înfomețați și însetați după dreptate.

Numai ei știu ce înseamnă milostenie; căci ei trăiesc clipă de clipă din mila lui Dumnezeu, care întrece orice gândire; dar care le umple inima.

Numai cei care au ajuns la crucea lui Hristos, unde mila veșnică a lui Dumnezeu se pleacă îmbietoare spre cei păcătoși, cunosc natura milei; pentru a o putea reda și transmite mai departe.

Numai cei care, întristați și smeriți, sunt înfomețați și însetați după dreptatea lui Dumnezeu, pot aduce și altora dreptatea lui Dumnezeu, ca o milă activă.

Numai ei înțeleg acum cum se simt cei care au nevoie de milă.

Aici nu mai este nicio condescendență nobilă, care prin fapte bune repetate doresc să-și crească propria valoare și să-și înalțe propria glorie. Lumea este plină de o astfel de îndurare fariseică, și cât de rea este starea în care se află lumea fariseică!

Fariseii aceia vreau să anunțe dinainte când făceau milostenii; fariseii de astăzi vor să se știe după aceea că au făcut milostenii, când și-au aruncat darurile lor în vreo cutie de colectă. Și modul cel mai frecvent al acestor practici fariseice ale îndurării este cel care, cum se spune, face bine în mod tacit, datorită bunăvoinței sau chiar a vocii lui Dumnezeu; dar care însă se răsplătește printr-o înălțare secretă a lucidității sale, cu glorie lăuntrică în fața lui însuși.

Cei care sunt cu adevărat săraci în duh, consideră că dacă practică îndurarea, atunci numai gloria îndurării lui Dumnezeu. Căci deși ei îndrăznesc să apară înaintea lui Dumnezeu numai în haine de cerșetor, ei trebuie să meargă înaintea oamenilor îmbrăcați în hainele cerești ale îndurării divine, așa cum scrie Pavel:

„Astfel, dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare ...“ (Col 3:12)

După cum Învățătorul lor a transformat haina Sa pământească săracă, în haina cerească bogată a îndurărilor divine, când El umbla în

stare smerită, și totuși făcea pretutindeni atâta bine, (Fap 10:38) ca ei să creadă că Tatăl L-a trimis; astfel că Îndurarea venită din cer numește fericiți pe cei milostivi; căci ei vor avea parte de milă.

Există mulți „credincioși“, cărora le lipsește fericirea.

Ei sunt încă prea bogați și prea mari în ei înșiși. Vieții lor de credință le lipsește mai ales legitimația divină a îndurării practicate. Toată ființa lor este egoismul pios. Nu este de mirare că ei se plâng de lipsa fericirii.

Ei sunt cufundați până-n gât în ambiția lor îngustă, pretențioasă sau în avariția lor rece și neînduplecată.

Ei vor să smulgă pentru ei, ca o pradă, îndurarea divină, spre a fi fericiți în ea; fără ca ei înșiși să fie milostivi.

Ce bine că ei nu reușesc așa ceva!

Nefericiți, cei cu inima împietrită și încuiată; căci nicio îndurare a lui Dumnezeu nu poate pătrunde în ei!

Nimic mai regretabil, decât „pioșii“ împietriți și egoiști!

Am experimentat de multe ori, cum unii din ei au scăpat de boli și melancolie, iar membrii familiilor lor s-au pocăit, imediat ce ei au devenit săraci în duh; și astfel au ajuns milostivii care puteau primi îndurare.

Dacă este așa și în cazul tău, copil nefericit al lui Dumnezeu, du-te și tu și fă la fel! Primindu-L pe Isus cu adevărat, ai primit și îndurare; în adevărata urmare a lui Isus, tu redai și dai mai departe îndurarea; iar, fericitul, noua îndurare te va însoți toată viața ta.

Iar prin aceasta, trec la următoarea fericire mai bogată:

Ferice de cei cu inima curată, căci ei Îl vor vedea pe Dumnezeu!

Vorbirea lui Isus își atinge apogeul ei prin această fericire.

Afirmațiile Domnului nu sunt incoerente, ci într-o deosebită coerență complementară.

În măsura în care din sărăcia în duh izvorăște adevăratul doliu față de noi înșine, tot așa, din această întristare divină curge permanent adevărata blândețe față de oameni. Iar o astfel de blândețe răbdătoare și îngăduitoare dă naștere foamei și setei arzătoare după dreptate, care trebuie să acționeze în îndurarea practică.

Iar o astfel de îndurare, care primește îndurare, slujește curățirii ființei noastre și a inimii noastre, până când Îl vedem pe Dumnezeu.

Există deja o curățire a inimii noastre, prin auzirea voită a cuvintelor lui Isus. Ele produc o curățire a lumii gândurilor și a sentimentelor noastre: „Acum voi sunteți curați, datorită Cuvântului care vi

l-am spus. “ (Io 15:3; Ef 5:26)

Acceptarea prin pocăință a acestei curățiri prin sângele lui Hristos corespunde curățirii noastre prin credință. (Fap 15:9)

Sfânta Scriptură mai amintește al treilea fel de curățire, care trebuie să o facem noi după ce am crezut.

Este curățirea permanentă de orice pată a cărnii și a duhului, în teama de Dumnezeu, spre desăvârșirea stării noastre de sfințire și realizării speranței noastre de a avea aceeași înfățișare cu Hristos. (1Io 3:3)

Aceasta este curățirea de care avem noi nevoie, ca unii curați în inimă, pentru ca să putem privi fericirea lui Dumnezeu.

Această curățire este echivalentul umblării în lumină și în Duh, despre care vorbesc atât de insistent Mântuitorul și apostolii. (Io 8:12; 11:9-10; 12:35-36; Gal 5:16,25; Ef 5:8-14; 1Io 1:7) Iar ea constă din orice gând, orice cuvânt și orice faptă, care nu sunt conforme cu Duhul și gândul lui Hristos, și pe care să le recunoaștem ca întinări, în fața lui Hristos și prin lumina Cuvântului; și să fie îndepărtate prin curățirea sângelui lui Hristos.

Tocmai aici aparține și umblarea permanentă în lumină, deoarece la întuneric nu se vede nicio pată.

Cine se teme de lumină și nu se curăță de orice întinare, întristea-ză pe Duhul Sfânt. (Ef 4:30) Cine este întinat, are ochii inimii tulburi, (Ef 1:18) și prin ei nu mai poate pătrunde nicio lumină.

Căci întinările repetate acoperă și încețoșează ochii inimii noastre, ca praful și mizeria ferestrelor, și nu mai vedem. Prin ele nu mai poate pătrunde nicio lumină, ci ea descoperă numai obstacolul mizeriei lor. Așa sunt ochii necurățiți ai inimii; cum să-L poți privi pe Dumnezeu prin ei?

Așadar, este necesar să păstrăm clipă de clipă ochii inimii curați, prin practicarea trează a credinței, pentru ca strălucirea cunoștinței gloriei lui Dumnezeu pe fața lui Hristos (2Cor 4:6) să poată lumina atât în interiorul inimii noastre, cât și din ea în afară.

Și cu cât practicăm mai mult această curățire permanentă, progresând în umblarea în lumină, devenim tot mai capabili să sesizăm orice întinare, oricât de mică ar fi ea; și să ne curățim de ea.

Și exact în măsura în care are loc lucrul acesta, devenim mai curați și mai fericiți să-L putem privi pe Dumnezeu și să fim purtătorii Lui de lumină în această lume rea.

Căci umblând în lumină, nu numai că ne vom curăți de orice înti-

nare, ci într-o lumină deplină, vom învăța să evităm mai bine întinările. Este rezonabilă legătura dintre sărăcia în duh și curățirea permanentă în lumină a inimii noastre.

Umblarea noastră voluntară în lumină ne face tot mai săraci în noi înșine. Recunoaștem tot mereu natura noastră întunecată înăscută și nenumăratele ei exprimări murdare. Astfel că vom deveni tot mai mult necurați în ochii noștri și în noi înșine; iar drept consecință, tot mai săraci. Ceea ce face să crească întristarea cu privire la noi înșine și ne face să devenim blânzi. Iar în blândețe crește foamea și setea după dreptate. Aceasta ne conduce mai departe să ne îndurăm de ceilalți. Și tocmai în această slujire a celorlalți este curățită inima noastră de întinările rușinoase ale egoismului și de toate viciile murdare ale narcisismului.

Numai așa învățăm să-L privim pe Dumnezeu. Numai săracii în duh locuiesc în fața Lui. Numai ei sunt aceia care nu se odihnesc, până nu devin bogați, bucuroși, blânzi, săturați, drepți, miloși și curați, înaintea tronului Său și conform cu imaginea lui Isus Hristos.

Însă vai de cei bogați în ei înșiși, căci ei rămân cei necurați în ei înșiși. Nefericiți cei care, cu o inimă pătată și trufașă, vor să ajungă ca Dumnezeu; căci picioarele lor nu vor intra pe poarta de măr-găritar a orașului lui Dumnezeu! Dumnezeu împarte tronul și gloria Sa numai cu cei săraci în duh!

Și luați seama la ce le dă El deja în fiecare zi!

Ca săraci în duh, ei primesc garantat împărăția cerurilor. Este împărăția stăpânirii lui Dumnezeu, ca domeniu al părtășiei cu Dumnezeu, prin Isus Hristos și Duhul Sfânt.

Ca cei întristați, ei primesc mângâierile acestei împărății.

Ca cei blânzi, ei vor moșteni pământul; deci li s-a dat deja cerul și pământul.

Ca cei înfomețați și însetați, ei vor fi săturați cu însăși dreptatea lui Dumnezeu.

Ca cei milostivi, ei vor primi plinătatea îndurării lui Dumnezeu.

Iar ca cei cu inima curată, ochii strălucitori ai inimii lor Îl vor vedea pe Dumnezeu. Într-adevăr, de dragul unui asemenea dar al harului fericirii permanente, ca „întărcați“ la pieptul lui Isus, (Ps 131) puteți să renunțați la fructele dorite de sufletul vostru, (Ap 18:14) care cresc în blestematul grădini de agrement ale acestei lumi! Și așa cum se cuvine unor săraci, ei nu mai se opresc din mulțumiri.

Următoarea fericire exprimă rezultatul bogăției în Dumnezeu:

Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi numiți fiii lui Dumnezeu!

Dumnezeul, în inima căruia privesc ochii luminați ai celor cu inima curată, este Dumnezeul păcii. (1Tes 5:23; Evr 13:20)

În Hristos, El este Tatăl lor. Din El își au ei viața și natura lor. (Fap 17:28) Astfel, ei au devenit fiii luminii Sale și fiii păcii. În aceste calități se recunoaște originea lor.

Datorită caracterului lor pașnic, vor fi numiți fiii lui Dumnezeu.

Această denumire ascunde în ea o nouă fericire. Ei au voie să descopere pe pământ natura lăuntrică a Tatălui lor ceresc.

Ca fii ai lui Dumnezeu și ai împărăției Lui, ei au voie să aducă pace pe acest pământ frământat. Tocmai prin aceasta ei se dovedesc posesori ai împărăției cerurilor și purtători ai fericirii.

Care este cauza tuturor certurilor și războaielor de pe pământ?

Nimic altceva, decât omul în mărirea orgoliului lui.

Atât timp cât fiecare trăiește în mod egoist, tot atât timp trebuie ca fiecare să se certe și să lupte cu Dumnezeu și cu oamenii.

Atât timp cât cineva caută să-și ridice mărirea lui alături de a lui Dumnezeu, și caută s-o impună lui Dumnezeu și oamenilor, tot atât timp el trebuie să fie un luptător neliniștit pentru onoarea sa, renumele său și gloria sa. Atât timp cât cauți ce este al tău, trebuie să-l și aperi; și tot atât timp te chinuie neliniștea căutării și temerii pentru tine.

Iar atât timp cât rămâi pe pământ printre cei care tulbură pacea, despre ei trebuie să se spună: Neferițiți, cei ce tulbură pacea; căci ei vor fi cunoscuți ca fiii acestei lumi!

Inima lor este plină de aroganță, ambiție, lăcomie, invidie, ură, răzbunare, anxietate, griji, durere și chin. Pretutindeni, inima lor spumegă de ceartă. Ei vor ca pretutindeni aroganța și avariția lor să cucerească țara și tronul.

Impunerea și practicarea eului lor arogant este singurul lor impuls și norocul sărac al existenței lor. Astfel că lumea este plină de certuri și de războaie, de violență și de nedreptate, de vărsare de sânge; căci oricine este născut numai „o singură dată“, are în el, mai mult sau mai puțin vizibil, acest mod de luptă blestemată, adamitică.

Fiii lui Dumnezeu, care prin pocăință și nașterea din nou, au avut parte de prăbușirea mării lor la crucea lui Hristos, trebuie să fie pe pământul acesta o „sămânță a păcii“. (Zah 8:12) (*rom.: semănăturile vor merge bine.*) Pacea lor, care este harul divin care-l au în inimile lor, trebuie să ajungă în fiecare casă unde locuiesc sau intră ei. (Mt

10:13)

„Ca mesageri ai păcii“, (Isa 52:7) ei trebuie să aibă vestea păcii prin Isus, Prințul păcii, în orice oră din viața lor; pentru ca cei care nu cunosc „calea păcii“, (Lc 1:79; Rom 3:17) să o găsească prin ei. Cât depinde de ei, ei trăiesc în pace cu toți oamenii; (Rom 12:18) pentru că ei nu caută interesul lor, ci ceea ce este Isus Hristos; (Fil 2:21) căci ei își iubesc dușmanii, binecuvântează pe ce care-i blestemă; fac bine celor care-i urăsc; se roagă pentru ce-i care-i jignesc și îi persecută; (Mt 5:44-45) iar pentru comportamentul lor pașnic, vor fi numiți fiii Tatălui. În aceasta constă fericirea lor.

Însă care este secretul păcii lor?

Este odihna în harul lui Dumnezeu și al lui Hristos Isus.

Este odihnirea lor fericită de ei înșiși, de orice gândire și activitate egoistă.

Este dependența lor de Hristos, Domnul și Capul lor. Inima și gândurile lor (Fil 4:7) sunt păzite prin pacea lui Dumnezeu, care este natura Tatălui; iar în inimile lor domnește pacea lui Hristos, ca natură a Domnului lor. (Col 3:15)

Însă ei păstrează această pace numai atât timp cât practică veghători credința, se dezmetesc de ei înșiși și aprobă pe Isus. Aceasta înseamnă un protest permanent împotriva oricărei acceptări de sine, renunțarea permanentă la orice glorie proprie, respingerea permanentă a oricărei poftă senzuale egoiste. Altfel exprimat: Cu cât ei umblă mai săraci în duh, cu atât mai bogați trăiesc ei în pace.

Exprimă-ți bucuria de mai multe ori, zi și noapte, zicând: „Am avut parte de îndurare“; spune suspinând: „Ah, Isuse, dacă nu Te-aș fi avut pe Tine“; și mărturisește: „Nu pot să merg singur, nici măcar un pas“.

Însă toată această bucurie, suspin și mărturie sunt ca șoapta sublimă a Duhului, în dumbrava liniștită a păcii tale.

Și astfel am ajuns la ultima fericire:

Ferice de cei prigoniți din cauza dreptății, căci a lor este împărăția cerurilor!

La sfârșit, cei persecutați din cauza dreptății vor fi numiți fericți. Și așa trebuie să fie. Căci persecuția este ultimul răspuns al copiilor lumii, bogați și eroi în ei înșiși, la sărăcia în duh a copiilor lui Dumnezeu, cu un caracter pașnic. De ce oare? Pentru că cu timpul, cei săraci în duh li se vor părea străini insuportabili. Și lucrul acesta nu-i deloc surprinzător.

În lumea aceasta nu are nicio cetățenie și nu mai găsește niciun loc acela dintre cei bogați în duh, care dorește sărăcia în duh; acela, care dintre cei egoiști, se întristează de el însuși; acela, care dintre cei grosolani, a devenit blând; acela, căruia dintre cei care se îndreptățesc singuri, îi este foame și sete după dreptatea lui Dumnezeu; acela, care dintre cei nemiloși, practică îndurarea lui Hristos; acela, care nu are inima curată, privește în curăția inimii lui Dumnezeu; acela, care dintre cei care tulbură pacea, apare ca împăciuitor și copil al lui Dumnezeu.

Pentru el este valabil: Răstigniți-! Așa cum a fost și în cazul Învățătorului!

Căci sărăcia copilului lui Dumnezeu în duh mustră bogăția în duh a copiilor lumii; întristarea lui referitoare la el însăși jignește egoismul copiilor lumii; blândețea sa lovește grosolănia lor; dreptatea lui din Dumnezeu îndighează îndreptățirea lor proprie; îndurarea lui cu adevărat spirituală îndighează duritatea lor fariseică; curățirea lui, privind inima curată a lui Dumnezeu, îndighează necurăția nelegiuită a inimii lor; pacea lui Dumnezeu pe care o au ei îndighează nemulțumirea lor.

Toate aceste lucruri provoacă disensiuni, și, în final, persecuții. Mai întâi în viața familială, apoi în toată viața societății.

Cu cât reușește mai bine fericirea lor în Hristos, tot mai mult va deveni realitate și persecuția celor fericiți în Isus.

Ambele se vor maturiza repede la sfârșitul acestei epoci.

Despărțirea se realizează sub ochii noștri.

Aici duhul omenesc, și tot aici Duhul lui Dumnezeu.

Aici bogăție spirituală înfumurată, și tot aici sărăcie în duh.

Aici frenezia lumii egoiste și culturale, și tot aici întristarea după voia lui Dumnezeu, spre pocăință.

Aici frenezia puterii, și tot aici blândețea care se dezice de sine.

Aici individuala îndreptățire îngâmfată, și tot aici dreptatea lui Dumnezeu, la cei flămânzi și însetați după Dumnezeu. Aici împietrirea crescândă a inimii egoiste, și tot aici îndurarea liniștită, adevărată.

Aici abrutizarea inimii, cu toată activitatea altruistă și socială, și tot aici curăția de inimă.

Aici orbire proprie, și tot aici privirea lui Dumnezeu.

Aici război, și tot aici pace.

Fericirea în sărăcia în duh, proclamată de Isus, este considerată

drept o crimă împotriva culturii. Iar cei care au această sărăcie în duh, sunt dușmanii culturii.

Popoarele care acum se află în război, se vor înțelege în curând.

Așa-zisele lor interese culturale comune le va reuni iarăși.

Însă un singur popor va fi considerat mereu dușmanul comun propriu-zis – poporul lui Dumnezeu.

Afirmația despre „săraca păcătoșenie“ va fi considerată o jignire, și îi va revolta pe mulți. Ea va fi înțeleasă drept o disprețuire orgolioasă a duhului uman înalt și a aporturilor culturale extraordinare; iar respingerea răscumpărării omenești proprii, prin diversitatea culturală, o dezmințire a viitoarei împărății a dreptății umane.

Ei se vor ridica ca un singur om împotriva cuvântului crucii, împotriva sângelui vărsat al Mielului lui Dumnezeu, pentru răscumpărarea păcatelor noastre, și-L vor călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu.

Apoi Cuvântul lui Dumnezeu va fi sfâșiat, iar poporul lui Dumnezeu supus persecuțiilor.

Însă atunci cei săraci în duh vor fi înălțați printr-o altă fericire, la fel ca și a Domnului lor, atunci când Și-a încredințat duhul în mâinile Tatălui Său; și ca cea a lui Ștefan, atunci când el, privind cerul deschis, a strigat: „Doamne Isuse, primește duhul meu!“

Căci persecuția de la sfârșitul acestei epoci va fi la fel ca aceea de la începutul ei. Și, ca și atunci, săracii în duh, care sunt tari numai atunci când sunt slabi, vor avea iarăși cea mai mare plăcere în slăbi-ciuni, în insulte, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, chiar în temeri de moarte pentru Hristos. (2Cor 12:10)

Ca și atunci, cei săraci în duh vor ajunge fericiți, pentru că nici persecuțiile, nici moartea nu vor putea să le smulgă ceea ce-i face mai întâi și la sfârșit fericiți, anume, împărăția cerurilor.

Este foarte important faptul că Domnul nostru numește fericiți atât pe cei săraci în duh, cât și pe cei persecutați din cauza dreptății, de dragul împărăției cerurilor. Lucrul acesta înseamnă: Săracii în duh, ca și cei persecutați din cauza dreptății, au tot atât cât au avut la început; căci sărăcia lor nu poate deveni mai săracă:

Împărăția cerurilor este și rămâne a lor!